

Giới thiệu Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh

Nếu bạn đã từng yêu mến tựa truyện Thầy Giáo Yêu Nghiệt thì trong Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh, một lần nữa đưa bạn đọc đến với thế giới học đường, nơi có nhiều bất ngờ và biến cố thú vị về tình yêu.

Chỉ vì lí do là đi của cô té ngã nên ba mẹ cô phải về quê chăm sóc cũng vì thế cô phải chuyển qua học chung trường với em trai của cô. Đáng hận là... em trai cô hết sức lưu manh luôn trêu chọc và ăn hiếp cô làm niềm vui. Quan trọng hơn hết trường của Mạc Cảnh - em trai cô là trường chỉ dành cho nam sinh thôi.. Má ơi... cô là nữ sinh mà.. ●~● Thanh danh của cô còn đâu.. mái tóc dài của cô còn đâu.. Từ ngày nhập học cuộc sống cô cũng đi vào bước ngoặt khác. OMG, trường này trai đẹp từ trong ra ngoài từ đầu đến chân, khiến Mạc Thanh Mai không chịu đựng nổi.

Như bao tựa truyện tình yêu khác, truyện online vẫn giữ nét nhẹ nhàng, lãng mạn vừa đủ với tuổi mới lớn, khiến bất cứ ai đọc như đang hồi xuân.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tin Dữ Giáng Xuống Đầu

Chương 1 : Tin dữ giáng xuống đầu

- Mạc Thanh Mai , giờ này mi còn ngủ được sao? - giọng nói oanh tạc chúng sinh từ đầu dây bên kia vọng vào lỗ tai cô.

Mới sáng sớm cô đang chìm trong mộng đẹp thì cái điện thoại cứ kêu liên tục không ngừng làm cô không thể không nghe , mở máy lên thì đã bị giọng nói trên làm cho tỉnh ngủ.

- Đinh Doanh, người có cần lớn giọng thế không hả? " cô cũng hét lại cho hả dạ.

- Hừ hừ. Mi xem mấy giờ rồi không định đi học sao?- Nó tức giận mà nói với cô. Liếc nhìn đồng hồ trên bàn cô lập tức té xuống sàn nhà.... 7 giờ rồi... là 7 giờ đó! Bay vào nhà vệ sinh dùng tốc lực ánh sáng cô đã thay xong quần áo. Cô dùng chiếc xe đạp cùn mà đạp trời chết, càng đạp càng hăng. Cái thằng em trai trời đánh của cô đi học mà cũng không thêm gọi cô dậy, về nhà nó sẽ biết tay cô.

Cánh cổng trường đang từ từ khép lại cũng may cô liều mạng chạy thẳng làm mấy cái tên gác cổng sợ xanh mặt mà không dám đóng cửa lại. Sau đó, lại một mạch chạy lên lớp cả thời gian chờ cũng không có . May là cô vừa đặt mông xuống ghế thì cô chủ nhiệm cũng vừa lúc vào lớp

-Phù phù... mệt chết đi - cô hít thở điên cuồng.

- Cho vừa... ta còn muốn cho mi khỏi đi học luôn đi - Đinh Doanh liếc mắt nói một câu phũ phàng

-Người ... người đúng là độc ác - cô ai oán nhìn nó.

Phía trên là một phụ nữ đứng tuổi, mái tóc cuộn đuôi ngựa, áo dài màu xanh đậm chuốt nổi chói lóa.

Má ơi... bà chủ nhiệm của cô đúng là đầy đoạ tâm hồn của học sinh mà.

- Kỳ thi vừa rồi các em làm bài có được không? - cô " ôn tồn " quay xuống hỏi học sinh. Chỉ là nhắc đến kỳ thi tốt nghiệp này khiến cô lên bờ xuống ruộng không biết bao nhiêu lần. Nhìn ánh mắt bắn ra tia đạn kia dù muốn nói thật bao nhiêu cũng phải đành nuốt lại vào trong họng. Vì bà cô rất thích vuốt mông ngựa nha...

- Haha... rất tốt rất tốt thưa cô - cả lớp hùa nhau nói còn cười vô cùng sáng lạn.

Không ít đứa nói dối mà còn chảy cả mồ hôi hột a a ...

- Đây là đơn nguyện vọng thi vào trường đại học mà chúng em muốn. Nhớ suy nghĩ kỹ trước khi điền vào - sau đó cô giáo vui vẻ phát cho mỗi học sinh một tờ. Đứa nào đứa này cứ như học sinh ngoan mà nhận bằng hai tay còn trưng ra bộ mặt vô cùng thánh thiện.

- Đinh Doanh , người tính vào trường nào? - cô quay qua hỏi con nhỏ kẻ bên mình, nó là đứa bạn thân nhất của cô nha.

- Ta cũng chưa biết, còn phải về tra hỏi ý kiến của mẫu hậu đại nhân nữa - nó ai oán kể lể. Không lâu sau, cũng tới giờ ra về.

Đạp xe về nhà cô vừa suy nghĩ những ngôi trường mà mình yêu thích. Cô rất thích môn ngoại ngữ nên mơ ước của cô là vào một ngôi trường có chuyên ngành ở thành phố hình như tên là Hiệp Thanh, không chỉ chất lượng dạy học tốt, ngay chuyên ngành của cô mà nghe nói còn có rất nhiều trai đẹp bên trong nữa. Đúng là lợi cả đôi đường ... haha.. (>o<)

- Con học về rồi - Vừa bước vào nhà cô đã hét vọng vào bên trong nhà.

- Ủ. Vào thay đồ rồi ăn cơm đi con - đây là giọng của ba cô, lúc nào cũng trầm ấm nhẹ nhàng. Cô yêu ba cô nhất...

- Chị hai siêu ngốc về rồi à? - cái tên con trai lười nhác bước xuống cầu thang, vừa mở miệng đã muốn bị ăn đòn rồi. Chỉ tiếc là em trai cô càng lớn càng dễ nhìn, cao to khỏe mạnh nhìn vào cứ như cô là em nó không bằng. (~T_T~)

- Siêu ngốc cái đầu nhà ngươi, còn chưa tính chuyện lúc sáng không kêu ta dậy, báo hại ta cả thời gian thờ cũng không có.. hừ hừ - cô nổi điên chạy đến đánh tên em trai trước mặt.

- A a đau.. chị hai tha mạng là lỗi của em được chưa? - giọng nài nỉ của nó càng làm cô hăng máu hơn, nó mà xin lỗi kiểu ra lệnh này thì cô như không có nghe còn hơn a.

- Nè, vô ăn cơm ... hai chị em các người tính nhịn đói hết sao?- giọng nói oanh vàng của ma ma đại nhân đã chặn cuộc chiến của cô. Nói gì thì nói, chọc giận mẫu hậu là không toàn mạng sống sót a ...

Trên bàn bày ra sơn hào hải vị vô cùng bắt mắt, làm cô thèm thuồng nhỏ nước miếng. Nhưng hôm nay có gì đặc biệt mà mẹ cô lại làm thịnh soạn thế này... không ổn chút nào...

- Tiểu Mai à .. - mẹ cô lên tiếng.

Mắt cô bắt đầu giựt giựt liên tục, có bao giờ mẹ cô gọi thân mật kiểu như thế..

Nguy hiểm a...

- Mẹ có chuyện cần nói với con... - hừ hừ... cô biết ngay mà.

Cô cầm đầu gối ăn, một khắc cũng chưa ngẩng đầu lên mặc kệ giọng nói của mẹ già...

- Di Trương của con ở dưới quê hôm qua bắt cần bị té ngã, hiện tại không đi lại được. Quan trọng là di con là người duy nhất đang chăm sóc cho nội của con nữa.. .. - mẹ cô lần đầu tiên dùng giọng từ tốn mà nói làm cô vừa nghe mà sồn cả gai ốc...

- Cho nên là.... - cô ngẩng đầu lên nói lấp lửng

- Cho nên ba mẹ sẽ xuống quê một vài tháng mới trở lại, giúp chăm sóc hai người bọn họ - mẹ cô nhìn ba rồi nhìn cô nói.

- À.. vậy ba mẹ cứ đi đi ... con ở nhà với Tiểu Cảnh được mà... - cô thở phào nhẹ nhõm cứ tưởng là chuyện gì quan trọng , lại tiếp tục ăn tiếp.

- Mẹ chưa nói hết... con hãy chuyển qua học chung trường với em trai con đi - giọng mẹ cô chắc nịch, rất tỉnh táo.

Phụt... phụt

Cô mới cầm ly nước được một ngụm vừa nghe mẹ cô nói xong tự động mà phun hết ra ngoài. Đừng đùa kiểu như thế nha.. Mà hình như em trai cô cũng đứng hình luôn rồi.

- Mẹ.. đùa như thế không vui chút nào.. chị hai sao lại phải học chung với con chứ? " Mạc Cảnh bắt bình lên tiếng cho cô.

Đúng là em trai ngoan... *^O^* (Ngoan mới sợ á chị..)

- Lúc trước mẹ có mượn người ta một khoản tiền, nên hiện tại tiền dành dụm cho chị con đi học không còn nhiều, trường của Tiểu Cảnh là trường nội trú nên sẽ tiết kiệm được một khoản tiền , hai chị em gần nhau cũng sẽ dễ chăm sóc khi không có ba mẹ, con ở nhà một mình mẹ không yên tâm -

- Mẹ à... Tiểu Cảnh học là trường nam sinh đó.. là NAM SINH.. làm sao con học được chứ? - cô điên tiết phản đối, cô là nữ sinh cơ mà.

Thấy tình hình không ổn, ba cô liền ra trấn tâm lý ngăn cản.

- Tiểu Mai... con cũng lớn rồi hiện tại gia đình ta đang khó khăn con suy nghĩ lại đi , giúp chúng ta một chút -

- Vậy.. vậy con.. thôi được rồi, con đồng ý - cô bại trận, dù thế nào cô cũng không thể gây phiền phức cho ba mẹ buồn lòng thêm. Nói rồi cô bỏ đi lên phòng..

Mạc Cảnh - em trai cô tuy nhỏ hơn cô một tuổi nhưng lại đi học trước cô một năm . Nhắc đến cô đau lòng muốn chết... Cũng bởi vì hồi nhỏ cô rất hay quậy phá, một lần chơi trò rượt đuổi với mấy đứa chung xóm mà vô ý té xuống cầu thang . Phải nằm viện cả năm viện 6 tháng trời. Xui xẻo là chỉ còn vài ngày nữa là vô học... mẹ cô thấy thế nên đã lên cho em cô đi học trước. Thành ra.. cô lúc nào cũng bị tên em trai của mình ăn hiếp. (ㄟㄟㄟ)

Hiện tại, em cô là đang học trường Đại Học dành cho nam sinh. Nghe nói còn là trường trọng điểm của trung tâm thành phố nữa. Tưởng tượng viễn cảnh một nữ sinh như cô bao quanh toàn là nam sinh, còn phải hằng ngày tiếp xúc với bọn họ... A a a.. cô muốn tự tử đi cho xong!

Còn đâu thanh danh của cô nữa....

Sau một tuần thông báo tin dữ, ba mẹ cô đã cuốn gói về quê. Nhìn thời gian ngày ngày trôi qua, sắp lại đến ngày nhập học cô lại càng rầu rĩ.

Chẳng mấy chốc lại đến ngày nộp đơn điền nguyện vọng, cô đành nhắm mắt nhắm mũi viết đại cái tên trường nam kia rồi đem đi nộp. Nghe nói cái trường đó lấy điểm rất cao đó... cô lần đầu tiên trong đời hy vọng là mình thi tốt.

Cũng xúi quẩy làm sao, kỳ thi tốt nghiệp có kết quả cô làm bài vô cùng tốt. Dĩ nhiên bỏ xa luôn cái điểm sàn của trường đó rất rất nhiều, còn vì đó tên cô được điểm trên cả bảng vàng. Lần đầu tiên trong đời cô lại hận mình lại thi tốt kiểu này...!

Trước ngày nhập học hai tuần

- Mạc Cảnh... người dẫn ta đi đâu vậy? - cô còn đang mắt nhắm mắt mở trên giường lại bị cái tên tiểu tử này dựng đầu dậy. Đi một lúc Mạc Cảnh dừng lại trước một salon làm tóc, nhìn vào vô cùng hoành tráng.

- Cắt tóc nam, hợp với gương mặt, không đẹp không trả tiền - giọng nói của em trai cô lạnh te nói với ông chủ cắt tóc, cô nghe riết cũng thành thói quen. Chỉ có với người nhà nó mới vui vẻ mà thôi.

Ông chủ cắt tóc há mồm ngạc nhiên hết nhìn cô rồi nhìn tên con trai kia. Dẫn cô ngồi trước một cái gương rất lớn. Cô ngồi trước gương nhìn mái tóc dài đã nuôi mấy năm nay mà chỉ còn vài phút nữa là phải từ biệt nó. Đau lòng chết đi...

- Nè, không cắt có được không? - cô yếu sùi hỏi tên em trai đáng ghét trước mặt chỉ là nhìn ánh mắt lạnh te kia nhìn cô lại lú lười không nói nữa. (T= T)

- Tóc dài thế này, cắt đi không uổng phí sao? - Ông chủ nhìn cô nói rồi cầm kéo chuẩn bị cắt tóc.

Không dám nhìn cô chỉ đành nhắm mắt, xung quanh chỉ nghe tiếng cắt tóc sột soạt trên đầu mình.

- Xong rồi, ha ha.. không ngờ lại đẹp hết chỗ chê thế này - giọng nói tràn ngập hứng thú của ông chủ tiệm sau khi oanh tạc đầu tóc của cô.

Cô từ từ mở mắt ra, nhất thời thất thần nhìn con người xa lạ trong gương. Trong gương là một gương mặt bán nam bán nữ lại vô cùng trắng hồng mịn màng, mái tóc sáu ba gọn gàng. Nhờ đó tôn được gương mặt trái xoan tinh tế, làn môi hồng hào tự nhiên nhìn vào chỉ khiến người khác suy nghĩ đen tối. Hàng chân mày thanh mảnh như lá liễu của con gái với đôi mắt to tròn vốn có của cô làm cho vẻ đẹp của nam và nữ hòa quyện vào cô làm người ta khó biết được. Cảm giác đẹp đến không thể tả bằng lời. (*^ω^*)

- Thật lòng mà nói.. cô cắt tóc này nhìn đẹp trai hết chỗ chê.. Khà khà ..- chủ vui vẻ đùa cô.

Cô chỉ biết cười trừ cho qua, sau khi ra khỏi tiệm cắt tóc kia cô chợt nhớ gì đó rồi chạy vội vào, làm tên em trai kia khó hiểu nhìn cô.

- A... ông chủ cho tôi xin lại phần tóc đã cắt vừa rồi không? - cô nhìn ông chủ bằng ánh mắt long lanh.

- Đây này, cô giữ lại làm kỷ niệm đi... ha ha - ông chủ nhìn cô thân thiện rồi đưa một mớ tóc dài đen nhánh cho cô. Sau đó cô lại lén giấu tên em trai kia bỏ vào túi.

- Chạy vào đó làm gì? - Mạc Cảnh hồ nghi hỏi cô.

Cô giả bộ không nghe thấy gì lại bỏ đi lên phía trước. Mạc Cảnh sau đó lại dắt cô đi mua quần áo, giày dép và đồ dùng của con trai. Cô mắt tròn mắt đẹp nhìn mấy món đồ mà không nói nên lời. Cô còn đang bất ngờ vì vẻ ngoài của mình nên không chú ý xung quanh. Từ lúc bước vào trung tâm mua sắm đã có rất nhiều cô gái nhìn cô chăm chăm. Ánh mắt biểu lộ là muốn ăn tươi nuốt sống cô luôn không bằng. Hiện tại cô chỉ mặc một chiếc quần jean bình thường cộng với cái áo thun rộng thùng thình ở nhà và với mái tóc hiện tại.

Nhìn cô bây giờ chẳng khác một tên con trai là bao... a a...

- Ê, nhìn kìa hai tên con trai đó đẹp thật - nữ A quay qua nói với bạn.

- Đúng đó, tên con trai mặt hoa da phấn kia.. làm mình chịu không nổi nữa, đẹp còn hơn con gái tại mình - Nữ B chen vào ...

" ...."

" ...."

- Anh hai à... không ngờ anh cắt tóc lại đẹp trai như vậy nha, nhiều cô chú ý này giờ kìa... - đây là giọng điệu bòn cọt của tên em trai nào đó..

-Đẹp nè.. anh anh cái đầu mi á... có tin ta đánh cho mi không còn đường về không? - cô điên tiết chửi rửa. Bất quá trong mắt mấy cô gái kia chỉ là hai tên con trai đang đùa giỡn nhau mà thôi.

Hu hu... cô đi chết đây! (ㄒ_ㄒ)

-Mạc Thanh Mai, ta cho mi 10 phút phải đứng trước mặt ta ngay lập tức, nếu không sẽ không yên với ta đâu. -.

Đang trên đường đi về lại bị đầu dây điện thoại kia làm cho giật mình , bây giờ cô mới nhớ một việc trọng đại.

Chuyện cô học trường nam sinh vẫn chưa nói cho Đình Doanh biết... chết cô rồi.

Chạy vào quán cà phê trước cổng trường của cô, thấy một cô gái có mái tóc ngang vai, bộ dáng đang thập phần tức giận.

- Xin.. xin lỗi, tôi... trễ - cô hít thở liên tục, chạy cũng không ngừng lại chỉ sợ con bạn không biết sẽ phạt mình như thế nào. Sau khi hơi thở ổn định lại thì nhìn cô gái trước mặt đang nhìn cô chằm chằm.

- Vị học trường này, anh nhầm người rồi - Đình Doanh trả lời, mặt có vài tia đỏ ửng.

A a... ngay cả con bạn của cô cũng không nhận ra cô luôn là sao? Ha ha... phải chọc nó một chút mới được.

-Sư muội à, tên gì cho anh biết được không nà ? - cô dùng giọng ngọt như mía lùi mà chue ghẹo, còn cười vô cùng nham nhở. (≡^▽^≡)

-Dám giỡn mặt với bà hả...hả đừng ý đẹp trai một chút là muốn làm gì làm nha.... chue ghẹo nè .. nè - nó cầm túi xách đánh cô túi bụi. Không ngờ nó hung dữ dễ sợ biết vậy đừng chọc nó cho rồi... mấy người trong quán hết thấy đều nhìn qua bàn cô hóng chuyện. (>_<.)

-Đau quá .. á á.. Thanh Mai đây. Nhìn cho kỹ đi ... - cô hươ hươ trước mặt nó. Nó dùng tay rồi si ngốc nhìn cô, nó nhìn tới nỗi muốn xuyên lủng mặt cô luôn không bằng.

- Là mi... Thanh Mai? Sao lại ra cái bộ dạng này hả? -Nó phản kích hỏi cô cũng tức giận đánh cô thêm mấy cái cho đã tay .

Sau một hồi thuật lại toàn bộ câu chuyện cuối cùng nó gật gù đưa ra một kết luận.

-Ta thấy mi làm con trai thế này còn đẹp hơn là... người làm con gái nha ... -

- Người... người .. ta không chấp - cô hừ lạnh tức giận.

- Nhưng mi như thế có ổn không? - nó lo lắng cho cô

-Không sao .. dù gì cũng đã có Mạc Cảnh giúp ta rồi... không sợ bị lộ bí mật đâu -

-Nếu có gì khó khăn thì nhất định tìm ta nghe chưa? Mà nói cho người tin vui.. ta học trường Đại Học nữ sinh Hoa Phong gần sát người đó -

-Thật sao? Vậy là ta không tới mức buồn chán rồi... -

Ha ha ha... tiếng cười vọng lại trong không gian...

Chiều tà bắt đầu hạ xuống những vì sao lấp lánh ở trên bầu trời. Những điều tình túy luôn hiện hữu xung quanh chúng ta... báo hiệu một cuộc sống mới , một thử thách mới sắp diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp Toàn Trai Đẹp

Chương 2 : Gặp toàn trai đẹp

Trường nội trú nam sinh Hoàng Đạo (có tên tiếng anh khác nữa là The Stars Of The Universe) .

Nổi tiếng với trình độ giảng dạy chuyên nghiệp và đội ngũ giảng viên ưu tú nhất. Trường được cấp bằng chứng nhận đạt tiêu chuẩn quốc tế có một không hai trên toàn nước. Điều kiện học tập và trang thiết bị luôn được tu sửa hằng năm sẽ đem lại cho học sinh an toàn phát triển tài năng. Quan trọng mức học phí của trường rất hợp lý nên đây là nơi lý tưởng cho rất nhiều người. Vì thế hằng năm tại đây đã đào tạo cho ra rất nhiều nhân tài, còn có nhiều người nắm giữ trong tay nhiều nghề nghiệp nghe đến đã khiến người ta thèm thuồng. Chỉ tiếc là trường như thế này chỉ dành cho nam sinh mà thôi.

Đây là thông tin cô đọc được trên mạng, thực tế mà nói ngôi trường này là cực kỳ tốt chỉ tiếc là chỉ có nam mới được học... cô hối tiếc không thôi. Nếu không thì nó sẽ là nguyện vọng đầu tiên mà cô điền vào đó.

- Nè, đi lên trường với em không? - giọng nói của Mạc Cảnh chen ngang suy nghĩ miên man của cô.

- Lên trường làm gì... không phải hai ngày nữa mới nhập học sao? - cô thắc mắc nói.

- Em gái à.. đi quan sát trường cho quen đường đi, mắc công tới ngày nhập học lại đi nhầm đường tốn thời gian - Mạc Cảnh thờ dãi nhìn cô tỉnh ranh.

- À... đi thì đi - vừa đứng lên cô lại thấy có điểm không đúng - Người vừa gọi ta là cái gì?

- Thì là em gái - nó thản nhiên lặp lại.

- Này thì em gái nè.... nè - Cô nhảy đến đánh cho nó tui bụi, trong nhà vì thế vọng lại tiếng la oai oái của tên con trai nào đó.

Mạc Cảnh dẫn xe ra rồi đèo cô đi đến trường. Nhìn chiếc xe này cô lại càng hận ông trời hơn. Ba mẹ cô cũng thật bất công quá đi... cô từ nhỏ vẫn ao ước có một chiếc xe máy bấy lâu nay vậy mà xin xỏ hoài vẫn không có. Hằng ngày phải đạp chiếc xe đạp cùn cùn mấy năm trời. Còn tên em trai nhà cô chỉ nói có một hai câu thì ngày hôm sau ba mẹ đã sắm cho hắn chiếc xe vô cùng tốt còn vô cùng hoành tráng. Ngồi trên chiếc xe êm ái cô lại thấy uất ức không nói nên lời.

Dừng trước cổng trường to lớn bảng tên trường vô cùng khí thế đập vào mắt cô. Tuy chưa tới ngày nhập học nhưng đã có nhiều người đi lại khá đông. Dáng dấp mấy tên con trai kia nhìn vào mắt cô vô cùng thuận mắt.

Ha ha.. như vậy cũng có thể bù lại được ngắm trai đẹp miễn phí đi... nhìn thoải mái mà không sợ người ta nói ra nói vào.

Mạc Cảnh dẫn cô đi tham quan đủ nơi, cô phải dùng giấy viết cố gắng ghi nhớ đường đi. Không phải nói.. trường gì mà rộng đến dọa người ta . Nào là sân bóng, hồ bơi, khu diễn tập kịch, ngay cả căn tin trường mới nhìn thấy cô còn tưởng là nhà hàng cũng nên.

Ôi bây giờ suy nghĩ lại.. thật sự trường này không đến nỗi nào.

- Này ... Mạc Cảnh - một giọng nói trong thanh dễ nghe từ xa vọng đến. Cô và tên em trai cùng lúc quay lại nhìn, chỉ là tìm bắt đầu đập liền hỏi.

Người con trai vóc dáng cao ráo, thân hình vô cùng hoàn hảo. Mái tóc màu nâu được uốn xoắn phần tóc mái nhìn vô cùng bắt mắt. Chỉ là

gương mặt người con trai đó mới làm cô mất đồ tìm đập. Trên gương mặt là hàng chân mày đen rậm nam tính, mắt hai mí cộng với hàng lông mi dài. Máu mắt nâu đậm khiến người khác nhìn vào vô cùng ấm áp, ôn nhu. Đôi môi mỏng hồng hào, hàm răng trắng tinh cười lên càng đem lại lực sát thương cho nhân loại.

- Duy Khôi, sao anh lại ở đây? - Tên em trai cô bất ngờ hỏi.

- Không có việc gì nên đến trường sớm thôi mà - người con trai thông thả nói, quay sang cô hỏi - Cậu bạn này là..?

Chỉ là cô từ nãy tới giờ cứ nhìn chăm chăm người ta.. mắt mặt quá đi a a...

- Ha ha.. tôi tên Mạc Thanh, bạn của tên này -cô hết sức bình sinh câu cổ tên em trai mà bắt thành. Bởi vì nó quá cao còn chiều cao cô lại vô cùng giới hạn.

- Vậy sao?... chưa từng nghe nói... - anh chàng kia vô cùng thân thiện chìa tay ra, còn cười vô cùng đẹp mắt- Tôi là Đỗ Duy Khôi, rất vui được làm quen.

Chia đôi tay nhỏ bé ra, mặt cô cũng tự động hồng lên vì nụ cười kia. Cô đây là lần đầu tiên được bắt tay với trai đẹp đó... (≥__≤)

Đỗ Duy Khôi nhìn tên con trai trước mặt gương mặt nhìn vô cùng đáng yêu. Lại nói ánh mắt si mê nhìn anh chăm chăm cứ như là ánh mắt của bọn con gái. Nếu không phải biết cậu bạn trước mặt là con trai có khi anh còn nghĩ là con gái thì đúng hơn. Làn da trắng tinh hồng nhuận, đôi môi nhỏ nhắn khiến cho anh lại dăng trào cảm giác nếm thử, muốn cắn một cái.

Ày... Đỗ Duy Khôi ngơ ngác từ khi nào có suy nghĩ xấu xa với con trai như thế.

- Lát nữa có buổi ăn mừng, cậu có muốn đi cùng không? - Duy Khôi quay qua nói với Mạc Cảnh.

-Nè... có muốn đi chung không? -Mạc Cảnh lại quay sang hỏi cô.

- Đi.. đi chứ... - chưa suy nghĩ lời đã nói ra khỏi miệng rồi, cô còn tỉnh từ chối lại nhìn thấy tên con trai kia nhìn cô còn cười một cái khiến cô si ngốc mà đồng ý luôn. Đúng là mê trai thật là tai hại mà.

Sau khi người con trai kia đi... Mạc Cảnh vô cùng cười mờ ám nhìn cô.

- Nè... nhìn chị như muốn ăn tươi nuốt sống người ta luôn không bằng, lại còn tỏ ra e thẹn nữa.. - Mạc Cảnh kê sát miệng vào lỗ tai cô, cười vô cùng nham nhở - Thích anh ấy rồi hả?

Cô còn đang trong mộng đẹp nghe tên em trai đáng ghét kia nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận.

- Thích cái đầu nhà người á... á - cô đánh đòn đập, sau đó lại lên xe của tên em trai đáng ghét đến nơi có buổi ăn mừng kia.

Buổi ăn mừng này nói trắng ra là buổi họp mặt lại để ăn chơi. Táp vào một quán ăn khá to gần mặt đường, cô cùng Mạc Cảnh cùng bước vào. Ngược mắt tìm kiếm chỗ ngồi lại thấy nguyên một dãy bàn dài gồm 5,6 tên con trai đang nói chuyện vô cùng vui vẻ.

OMG, cô còn phát hiện ra một điều vô cùng quan trọng đó là trên bàn toàn chứa là mỹ nam siêu cấp đẹp trai. Nổi bật nhất là người con trai ngồi ở phía đầu, khí chất nam tính khiến người ta u mê đầu óc. Bởi thế xung quanh có mấy khách nữ cứ nhìn bằng ánh mắt thèm thuồng, hận không thể dùng ánh mắt mà giết chết người a.

- Mạc Cảnh, đến đây - một người trong bàn cười vui vẻ vẫy tay gọi em trai cô.

A a... là trai đẹp gọi kìa, tâm tình cô đang vô cùng kích động chỉ là đang cố gắng kìm chế lại.

Sau khi ngồi xuống bàn, cô còn cố tình lệch đến gần anh Duy Khôi lúc ban này. Chỉ là không để ý kể bên cô có một tên cứ đang nhìn cô chòng chọc.

- Mạc Cảnh...Tên này là ai vậy? - Tên đó lên tiếng hỏi, tay còn chọt chọt vào vai cô nữa.

Hừ.. kêu cô là tên này hả? Cái đầu nhà người thì có á.. Dám đụng vào cô... hừ hừ.

- Là bạn của cậu ấy đó, tên là Mạc Thanh - Duy Khôi lên tiếng nói trước đùm cho em trai cô, lại còn cười một cái với cô nữa chứ.

Ồi.. Đồ Duy Khôi... em thích anh rồi đó! Đáng yêu quá đi.. ^(^ω^)/↗

- Vậy sao? Nhìn cứ như là con gái vậy - cái tên đáng ghét đó lại nói thêm một câu, chìa tay ra trước mặt cô - Xin chào, tôi là Hạo Tuấn.

- Vậy sao? Rất vui ha... - Cô trả lời cho có lệ rồi nhìn hắn bằng ánh mắt thù hằn không thèm bắt tay với hắn. Không phải bà đây giữ hình tượng thì hắn chết chắc rồi. Hắn còn đáng ghét hơn cả em trai cô.

Tên nào đó giờ tay giữa không trung rất lâu rồi vô cùng xấu hổ thu tay lại.

- Nào vậy chúng ta tự giới thiệu đi nào ... - một người ngồi đối diện cô hòa nhã lên tiếng, cười tươi chìa tay ra - Tôi tên là Trương Hiểu Quang.

Cô bắt lấy tay người ta... còn cười lại đáp trả. Chỉ là cô vừa kịp thấy luôn hai cái răng khểnh trong miệng của người ta. Vì thế đã sớm không chịu được rồi, tâm tình tức giận bay đi mất dạng. Má ơi... cười đẹp quá!

- Còn tôi là Tống Nam - Người con trai cười đậm đậm có vẻ trưởng thành nhưng lại làm cho người ta vô cùng thoải mái.

- Tôi là Thanh Nhân, bắt tay cái nào! - cậu bạn hồi nãy kêu em trai cô bây giờ còn nhiệt tình chào hỏi cô. Khiến cô hừng hừng khí thế theo luôn. Chỉ là tên này có hai cái đồng tiền làm cô nuốt nước miếng ừng ực. (chị nữ chính mê trai quá độ.. nhưng y chang ta lun) (o^o).

- Ủa, còn người ngồi đó thì sao? - cô thắc mắc hỏi, từ nãy đến giờ chưa nghe người đó nói lời nào cả. Đó là cái tên mới vừa bước vào quán đã thu hút cái nhìn của cô rồi.

Phía đầu chính diện của chiếc bàn có một người con trai đẹp đến không thể tả bằng lời. Mái tóc đen tuyền cắt gọn gàng tôn lên nước da trắng. Gương mặt góc cạnh đường nét rõ ràng. Đôi mắt đen sáng nhìn xung quanh toát lên vẻ điềm đạm trưởng thành. Làn da nhẵn bóng, trơn láng làm cho con gái vô phần ghen tỵ. Khí chất nam tính lan tỏa cả xung quanh, không tỏa ra lạnh lùng cũng không quá gần gũi. Chỉ là hơi ít nói một chút...

Người này nếu như nói có thể là đẹp nhất trong 6 người kể cả em cô. Nhìn chiếc áo sơ mi xanh nhạt được khoác lên người của người con trai trước mặt, khiến cô cũng có thể tưởng tượng được cơ bắp bên trong.... Máu mũi cô sắp chảy rồi.

- Tôi là Hứa Kiến Thư ... có thể gọi tôi là Kiến Thư được rồi - Anh nhìn cô tự nhiên cười một cách rất nhẹ nhàng nhưng lại có vẻ xa cách.

- Chào anh...- cô cười đáp lại, chỉ là ấn tượng với vẻ đẹp của tên con trai này thôi. Cô đặc biệt không thích mấy người tỏ ra lạnh lùng hay xa lánh người khác. Tuýp của cô lại thích kiểu người như Đỗ Duy Khôi, thuộc Kiểu ấm áp, dịu dàng đó. Nên cô cũng không để tâm người con trai trước mặt cho lắm. (Chị lại dám bỏ bê người đẹp trai nhất sao? .... sau này chị chết chắc rồi... khà khà).

Sau khi gọi món xong một lúc sau các món ăn được bày ra đầy mặt bàn. Cô nhiệt tình gấp thức ăn cho mấy người khác.

- Mời anh này - cô cười vô cùng khi thế rồi gấp thức ăn mời anh Duy Khôi.

- Cảm ơn em.. này em ăn đi - anh cũng vô cùng tự nhiên gấp lại cho cô. Chỉ là khiến lòng cô vui mừng khi thế.

- Này.. sao cậu lại không gấp cho tôi chứ? - Hạo Tuân uất ức hỏi cô.

- Miễn đi hà... anh cũng có tay mà - cô không thèm đếm xỉa tới tên đáng ghét kia, rồi xoay 180 độ cười cười nói nói với mấy sư huynh trước mặt.

- Một lát chúng ta đi hát đi... cũng lâu rồi chưa được nghe mấy cậu hát - Hiểu Quang cười một cái được dịp khoe cái răng khểnh kia ra..

Mấy người còn lại cũng không có ý kiến gì ai nấy vui vẻ ăn uống. Mấy học trường này còn vui vẻ kể chuyện cho cô nghe, cô cũng hứng thú ngồi nghe còn vô cùng tự nhiên góp vui vài câu. Sau đó không biết được một ít chuyện nha.

Ăn uống xong, cả một bọn kéo nhau đi vào tiệm karaoke có tên là Hải Long. Sau khi nhận phòng, ai nấy lại vui vẻ trò chuyện. Thanh Nhân và Hiểu Quang khi thế chọn mấy bài hát cho mấy tên khác. Bây giờ cô mới nhớ một điều, trước giờ toàn biết nhạc con gái nhạc con trai cũng chưa từng hát qua.

Chẳng lẽ cô hiện tại là con trai lại đi hát nhạc con gái hả??

- Phải để người mới thể hiện tài năng cái đi chứ - Thanh Nhân hồn nhiên nói nhưng không biết mình đã vô tình giết chết một người.

Cô ngược nhìn Mạc Cảnh bằng ánh mắt van xin cuối cùng cũng được nó ban một chút ân huệ.

- Để em kiểm bài cho chị hát - Mạc Cảnh nói nhỏ vào tai cô rồi lật danh sách chăm chú tìm kiếm.

Cô thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cũng có thằng em này lo liệu. Nhưng mới nhìn tên bài hát cô chỉ muốn giết chết tên em trai chết tiệt kia.

Hiện tại trên màn hình xuất hiện tên bài hát rất đời quen thuộc, chắc chắn đứa con nít lên ba cũng biết hát.

Nhưng có một vấn đề quan trọng khác là cô lúc nhỏ rất dở môn âm nhạc nên đều là điểm thấp. Vì thế cô hận âm nhạc nên một chữ trong bài hát cô cũng không thèm nhớ. Cô cầm mix mà đổ mồ hôi hột, chỉ biết cố gắng hát cho hết bài ... chết một nỗi cô run run không dám nhìn màn hình. Chỉ nhớ hồi lúc nhỏ được mấy đứa trong xóm hát bài này rồi dạy cho cô nên cô cố nhớ hát đại một phen (>_<.)

" Một con vịt xòe ra hai cái sừng... "

Nó kêu rằng: Nếu muốn sống thì đầu hàng..

" Gặp.. a.... gặp cảnh sát nó phằng phằng vài phát

Vô tù rồi nó mới khóc hu hu...."

Phụt... ha ha ha...

Trong phòng có bảy chàng trai cười vô cùng khi thể, làm cho một cô gái nào đó ngay ngốc mặt đỏ lên như quả cà chua. Mà đáng hận thay.. tên Mạc Cảnh đầu xỏ gây chuyện là người cười lớn nhất trong đám.

Sau đây cô sẽ tường thuật diễn tả lại bộ dáng cười của đám người trước mặt....

Hứa Kiến Thư cười một cách sáng khoái, tay che miệng nhưng vẫn thấy được hai bờ vai run lên vì nhin cười.

Đỗ Duy Khôi, người trong mộng của cô mang một ánh mắt long lanh nhìn cô. Đồ mọi người sao nó lại là long lanh? Chính là anh ấy cười đến nổi chảy luôn cả nước mắt rồi .

OMG, Bộ mắc cười đến thế sao?

Tổng Nam thì môi mím lại chỉ là mắt ánh lên nụ cười vui vẻ. Còn hai tên Hiếu Quang, Thanh Nhân với tên em trai của em cô thì khỏi phải nói mỗi tên cười một kiểu. Người thì nằm.. tên thì bò lăn xuống sàn mà cười.

A a... cô đi chết đây! ㄟ ㄎ ㄟ

- khụ khụ ... không phải chứ cái này ... đứa con nít còn hát được cơ mà... mà cậu không học mẫu giáo hả? Hát còn sai lời nữa chứ ... - Hiếu Quang cười ôm bụng nhìn cô , cố gắng nói.

- Khụ.. khụ...ha ha .. đau bụng quá..- tên Thanh Nhân ôm bụng ai oán..

Cô nổi điên mặc kệ tràn cười kia mà về chỗ ngồi, lát nữa về nhà sẽ tính sổ với tên em trai kia sao. Cả đám thấy cô tức giận nên cũng từ từ trở về trạng thái ban đầu. Chỉ là ai nấy đều hết sức vui vẻ...

(Còn tiếp) ...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Gặp Toàn Trai Đẹp (2)

Chương 3 : Gặp toàn trai đẹp (2)

- Thôi nào... mấy cậu đừng cứ trêu chọc Mạc Thanh nữa - Đỗ Duy Khôi sau khi bình ổn lại sau trận cười rồi nhìn mấy tên trước mặt nói.
- Khụ khụ... được rồi.. được rồi, đưa cho người khác hát đi - Mạc Cảnh cảm thấy bà chị của mình đang chứa sát khí nguy hiểm nên lên tiếng giải cứu .
- Đây ... sẵn mấy này có chấm điểm... hay là chúng ta tranh xem ai hát điểm cao nhất đi - Hạo Tuấn nhìn mọi người rồi nảy ra ý định.
- Phải có giải thưởng gì mới hấp dẫn chứ... - Thanh Nhân hào hứng chen vào.
- Ha ha.. tôi nghĩ ra ý này... hai người nào hát được số điểm cao nhất sẽ được yêu cầu người có số điểm thấp nhất ba điều, bất cứ điều đó là gì - Hiểu Quang biến thái suy nghĩ..

Ngồi im nãy giờ nhưng vừa nghe nói khí nóng lại muốn bốc lên. Cô bắt đầu hận tên Hiểu Quang này rồi đó nga ... chẳng phải cô là người hát thấp nhất sao? Vậy thì.. dù cô có tham gia hay không thì cũng phải làm theo yêu cầu của một trong mấy tên này hả?

Không bao giờ.... a a

- Phản đối... phản đối ... thật không công bằng - cô uất ức lên tiếng nhìn mấy tên trước mặt.
- Phản đối không hiệu lực - Hạo Tuấn lưu manh phản bác - sau đó nhìn xung quanh, cười vô cùng nham nhở - Đa số thắng thiếu số, cậu không thoát được đâu .
- Kiến Thụ, cậu thấy thế nào? - Tống Nam quay sang hỏi cái người im lặng từ đầu tới cuối kia.
- Tùy các cậu - hần nhẹ nhàng nói.

Hu hu.. Cô lệ đổ vào tìm ai oán ngồi nhìn mấy cái tên kia sắp đặt số phận của bản thân a . - _-///

Mạc Cảnh ra trận trước, nó chọn một bài nhạc trầm hơi có tông cao. Trước giờ cô chưa nghe tên em trai này hát, không ngờ giọng hát dễ nghe đến vậy. Nếu như nó thắng ít nhất cô cũng sẽ không sợ, dù gì cô cũng là chị nó nha..

Mạc Cảnh hát xong.. mấy chấm chạy lên từng số.. cô nhìn hoa cả mắt cuối cùng lại dừng lại ngay con số 95 .

Trời ơi... sao ông lại bỏ rơi con thế này?? Nhiều đó làm sao đủ thắng người ta đây.. tên em trai này thiệt làm cô tức chết đi!

Tiếp theo là tên Thanh Nhân là 97 Điểm (cô chấy cả mồ hôi, hát gì mà kiếp thế). Hiểu Quang tên cô hận này chỉ có 90 điểm khiến cô cười vô cùng mãn nguyện. Tên Hạo Tuấn đáng ghét đó không ngờ là 98 điểm . Khi điểm trên màn hình hiện lên khiến cô như ngồi trên chảo nóng.

Cô còn vừa nhìn thấy hần cười vô cùng mờ ám nữa kia... hu hu cô không muốn là hần đâu ...

Tống Nam ngồi yên lặng nãy giờ kia khi cất giọng hát khiến cô cũng giật mình , hát hay dễ sợ ... điểm số là 98 luôn.

Đến lượt Đỗ Duy Khôi , cô phấn khích không thôi. Mới vừa gặp đã bị sự hòa nhã của anh thu hút rồi. Bây giờ còn được nghe người trong mộng hát thì còn gì bằng.

Ha ha.. cô ngồi nghe hết sức chăm chú... một chút cũng không dời mắt.

Trời ơi... sao ông lại cho con gặp được người vừa đẹp trai lại hát hay thế này.. Con là một đứa Sắc Nữ nha.. làm sao chịu đựng nổi đây. Nếu ông thương con hay là cho anh ấy thắng luôn đi.. Nam mô a di đà phật. Phù hộ con đi..

Đỗ Duy Khôi ngừng hát. Màn hình lại tiếp tục làm việc. Con số trên màn hình cứ chạy liên tục khiến cô cũng vã mồ hôi. Đến khi xuất hiện hai con số to đúng 99 Điểm.

Cô đứng là muốn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng!

Trời ơi... cho con đứng lên lạy ông ba lạy. Cuối cùng ông cũng để ý đến lời nguyện cầu nhỏ bé của con. Đỗ Duy Khôi của em. không cần 3 điều.. 10 điều em cũng làm nữa.

(Ta xin chịu... nữ chính háo sắc quá...@(- -)@)

Cô không tin ai có thể hát được 100 điểm nha... Nếu được thì cũng là thần thông quảng đại quá đi.

Chỉ là gương mặt biến hóa từ tức giận sang hồi hộp rồi vui mừng kia của cô đã gây chú ý cho tầm mắt người khác. Chỉ để tâm đến trước mặt nên cô cũng không chú ý đến một người nào đó đã nhìn cô rất lâu.

- Đến lượt Kiến Thư rồi - Duy Khôi vui vẻ đưa mixrô cho người trước mặt.

Hàn Kiến Thư lơ đãng nhìn quanh rồi đưa tay cầm mix, sau đó đưa tầm mắt đột nhiên dừng lại tại một người. Tâm tình nhìn thấy nụ cười có một chút phức tạp sau đó lại dời mắt đi.

Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến người nào đó đang vui vẻ rồi cụp mắt không dám nhìn.

Làm gì tên đó nhìn cô dữ vậy? Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đó... khiến cô hồi hộp không thôi. Chỉ biết cúi đầu để né tránh.

Hàn Kiến Thư chọn bài, sau đó cất giọng hát. Chỉ là khiến cô điều đứng không thôi. Vừa ngẩng đầu lên để xác định thì đúng là bài hát cô đang nghĩ. Đây là bài hát mà cô vô cùng thích lại rất thích nghe thường xuyên. Đây là bài hát thuộc một bộ truyện ngôn tình chuyển thể sang, cũng là do hình tượng nam chính được xây dựng quá mức thâm tình cộng với lời bài hát khiến cô vô cùng say mê.

" My Sushine "

.....

Chúng mình từng thử bắt chước tất cả để vui nhất thời

Vậy nên mới bắt cần để sự trưởng thành lấy mất thứ gì đó

Thời gian như khách qua đường, vẫn chưa kịp thích ứng

Hơi ấm nhỏ nhoi nơi lồng ngực, khát khao biết mấy

Được chờ che em

Em là ánh nắng xinh đẹp nhất của anh

Thế giới không em, tốt xấu chẳng rõ, chỉ là vô vị, trống vắng thế thôi

Hứa với anh, ngày nào đó lỡ lạc mất nhau trong biển người mênh mông

Nhất định phải đứng nơi băng đường bắt mắt nhất

Đợi anh nhé, nhất định anh sẽ đến

Em là ánh nắng xinh đẹp nhất đời anh

Đợi anh, đừng rời xa nữa.

(Bên nhau trọn đời)

Không gian trong phòng im ắng được lời bài hát bao trọn vào lòng. Ánh đèn đủ màu xanh đỏ vàng chiếu xuống người con trai đang hát. Dù ánh sáng không đủ nhưng lại tạo nên nét bí ẩn mị hoặc cho người nhìn. Dung mạo tuấn mĩ mờ mờ ảo ảo, chiếc áo sơ mi trắng đơn điệu được nhiều màu sắc của chiếc đèn chiếu lên nhìn vô cùng bắt mắt.

Người nam nhân trước mặt ánh mắt kiên định nhìn vào màn hình chăm chú. Giọng hát dịu dàng cuốn hút, thêm vài phần thâm tình khiến hay đến độ khiến cô nôi cả da gà. Chỉ tiếc là đẹp đến nỗi khiến cô ngẩn ngơ ngắm nhìn.

OMG, hần hát hay không thua gì ca sĩ hát chính luôn.

Ừc... đẹp.. đẹp quá! Nhìn chi muốn ăn đậu hũ!

Cô chỉ biết há hốc mồm không ngậm lại được... Chỉ là cô không chú ý một chút.. nếu không sẽ nhìn thấy được nét cười trong mắt của ai đó vừa xẹt qua.

Tiếng nhạc chấm dứt , máy vẫn cứ tiếp tục làm việc..

Bỗng một tiếng nhạc vui tai phát lên cùng lúc màn hình hiện lên 3 con số .... a a cô không nhìn lầm.

" Tên tên ten...Xin chúc mừng quý khách ..."

Là 3 con số... 100 Điểm tuyệt đối.

- Chậc chậc... quả không hổ danh , Kiến Thư lại thắng rồi - Hạo Tuấn tiếc rẻ nói, dường như biết trước được kết quả rồi.

- Ấy da... sau một hồi tổng kết thì số điểm được thống kê như sau - Tên Hiếu Quang sau một hồi ghi chép đứng lên đồng loạt tuyên bố .

Hàn Kiến Thư : 100 điểm (Win)

Đỗ Duy Khôi : 99 điểm (Á quân)

Hạo Tuấn: 98 điểm

Tổng Nam : 98 điểm

Thanh Nhân: 97 điểm

Mạc Cảnh : 95 điểm

Hiếu Quang: 90 điểm

Cuối cùng Mạc Thanh : 50 điểm (thua tuyệt đối) (° _ °)

- khà khà.. vậy là Kiến Thư và Duy Khôi sẽ được yêu cầu Mạc Thanh làm 3 điều chính thức từ bây giờ - Tên Hiếu Quang vui mừng khi thấy người gặp nạn, sau đó được cô từ bi ném nguyên cái gối dựa kế bên vô bản mặt. ☺___☺

Mặt cô đen xì ngồi một đống , tức giận mà không biết xả vào đâu... hát dở cũng có tội hả??

- Mạc Thanh, không cần phải tức giận - Duy Khôi tiến lại ngồi gần cô, sau đó nhìn cô dịu giọng nói - tôi với Kiến Thư không đến nỗi áp bức cậu đâu.

Cô cảm động nhìn anh... hu hu chỉ có Khôi ca ca là hiểu lòng cô nhất, chứ ai như mấy cái tên mặt người lai thú kia chứ! Xứ.. bà đây không thêm các người..

Cô vừa tính cất giọng trả lời thì bị giọng nói khác chen vào.

- Bây giờ cũng trễ rồi, nên về thôi... khai giảng còn gấp lại mà - Kiến Thư cuối cùng nhìn hai người cũng nói ra một câu sau đó chuẩn bị đứng lên đi về. Hàng chân mày cũng tỏa ra tia hứng thú mà nháy lên một chút.

Sau khi thanh toán cả bọn kéo nhau ai về nhà nấy.

- Hẹn sớm gặp lại cậu - Đỗ Duy Khôi trước khi rời đi còn vô cùng vui vẻ cười mà nói với cô, khiến tâm tình tức giận của cô biến mất tiêu. Tâm trạng bắt đầu lâng lâng.

Khi hai chị em cô về tới nhà, cô bắt đầu nhớ lại việc xử tên em trai đáng hận kia. Cô muốn phanh thây nó a a...

- Này .. này người tính trốn à? Lại đây cho ta - cô gọi Mạc Cảnh khi thấy nó đang chuẩn bị chuẩn bị chuẩn lên phòng.

- Có chuyện gì vậy chị hai thông minh đáng yêu của em - Mạc Cảnh giả bộ ngu ngơ hỏi, còn vuốt mõng ngựa cô nữa.

- Người bỏ ngay cái giọng mát ói đó đi... hừ hừ.. hôm nay người làm ta mất mặt chết đi.. hết chuyện lại chọn cái bài đó, ta muốn trừ người tuyệt tự tuyệt tôn luôn đi - Cô vừa nổi điên vừa kìm nén cảm giác muốn giết cái tên tiểu tử trước mặt .

- Chị xác định muốn em vô sinh sao? - Mạc Cảnh lưu manh nhìn cô.

- Người... người.. muốn gì? - cô âm thầm nuốt nước miếng, sợ tên em trai này lại giờ trò mà chơi cô.

- À.. cũng không có gì.. nếu như mẫu hậu mà biết con trai mình có người chị hai lúc nào cũng muốn con trai của bà vô sinh thì sao nhỉ? - nó giả bộ suy ngẫm mà nói.

- Nè.. nè .. không phải người.. người.. muốn nói cho ma mà biết chứ? - cô đỏ mặt hời hợt , cái gì chứ mẹ cô mà biết cô có ý nghĩ độc ác như vậy đối với con trai của bà chắc cô không toàn mạng đâu, chứ huống chi là dám làm gì tên tiểu tử này nha..

Chỉ muốn hù dọa em trai cô thôi mà... hu hu...

- Chậc chậc ... Mẫu hậu mà biết hoặc đem chị đi lăng trì hoặc băm nấu canh cho xem.. dù gì em là người nổi dôi nha... -Mạc Cảnh khinh bỉ nhìn cô,

chọc giận cô xong rồi thông thả mà bước lên phòng.

- Người.. hừ hừ.... tức quá - cô ngồi trên trời tự mình gào thét một mình.

A a... đúng là thiên lý bất dung nha... sao lại cho cô cái tên em trai trời đánh này chứ! Nó là em cô mà sao cô cứ có cảm giác nó là anh cô không bằng! Lúc nào cũng bị nó ăn hiếp, bắt nạt hết a a...

Sau đó cô lúi thủi bước về phòng nghỉ ngơi. Hôm nay trừ việc mất mặt kia thì thật sự là rất vui. Thông tin mà cô biết được từ mấy vị sư huynh kia cũng thật thú vị nha..

Mong ngày nhập học mau đến đi... cô muốn gặp người trong mộng của cô cơ...

(Chương sau sẽ giới thiệu thông tin kỹ hơn về mấy mỹ nam phía trên nha...).

P/s: Chào đọc giả thân yêu, mọi người có ý kiến cứ nói với tớ nha. Tớ sẽ khắc phục!! Chương này là lấy cảm hứng từ sự kiện có thật của tác giả. Mới đi hát karaoke về luôn.

Hu hu.. đã thế mấy đứa nữ tặc của tớ còn nhậu cho xin bắt tớ vs đứa bn phải kẻ về nhà . Nữ tử này còn làm một bãi vô cùng hoành tráng (Ói) lên người cả 2 đứa lun .

(π _ π)

Trời oi... về tới nhà ta như muốn liệt giường lun rồi. Ông đúng là chèn ép người quá đáng! Tới giờ mới có sức đăng truyện đó. Nên mấy tình yêu nhớ ủng hộ tác giả đáng thương này nha!! * TUNG BÓNG * γ (∇ ∇) γ .

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nhập Học - Nhận Phòng

Chương 4 : Nhập học - Nhận Phòng

Hình bóng của một tên con trai nhẹ nhàng đi vào phòng. Ngược đôi mắt ranh mãnh nhìn đến chiếc giường ở mép phòng.

Trên đó đang chứa chấp một dáng người vùi vào trong chăn chỉ chừa đúng gương mặt ở bên ngoài . Gương mặt khi ngủ nhưng lại toát lên sự mãn nguyện vô bờ , đôi khi còn mỉm cười như đang gặp gì đó vô cùng vui vẻ.

-Chị.. dậy đi học - Mạc Cảnh nhìn cảnh trên không khỏi tặc lưỡi mở giọng gọi bà chị nào đó.

Chỉ là người ở trên giường như không nghe thấy bắt đầu chuyển tư thế qua một bên rồi ngủ tiếp...Nụ cười ma mãnh ánh hiện lên trên con ngươi, sau đó là một tiếng động nghe hết sức vui tai.

Bụp .. Rầm .. bịch..

Thân ảnh của một người nhỏ nhắn vô cùng mạnh mẽ rớt xuống giường . Đôi mắt nhắm nghiền chưa tỉnh ngủ. Tóc tai có phần hơi rối, trong miệng còn đang lèm bèm câu gì đó.

- Đỗ Duy Khôi, anh sao lại ở đây? - Mạc Cảnh giả bộ quay đi còn chỉnh giọng sao cho hết sức ngạt nhiên.

- Hà.. hà..? Cái gì Duy Khôi? - Cô gái mới vài phút trước còn chưa tỉnh ngủ vừa nghe đến câu nói trên mắt bắt đầu sáng như đèn pha.

- Mạc Thanh Mai.. chị đúng là hết nói nổi rồi... hừ.. mau chuẩn bị đi đến trường -

-Cái gì mà đến trường? Mới có 6 giờ thôi mà - cô ngược nhìn đồng hồ chuẩn bị leo lên giường hành động vui đầu ngủ tiếp.

- Là khai giảng đó.. nếu không dậy thì chị tự mình đi đến trường đi - Mạc Cảnh nói , xoay người đi vô cùng tức giận đóng cửa một cái thật mạnh.

Cô chỉ còn biết cố gắng lếch vào phòng vệ sinh mà thôi...

Tuy là vào sáng sớm nhưng trên sân trường người đã đầy ắp cả một sân. Cổng trường Hoàng Đạo mở tất cả các cửa lớn và nhỏ nên rất thuận tiện cho việc cha mẹ đưa con đến trường. Hình ảnh mấy cậu con trai tay sách nách mang mà cô không khỏi trặc lưỡi. Ngay cổng chính còn được trang hoàng cái

Bảng gôn màu đỏ càng làm cho không khí thêm sinh động hơn. Vì là trường Đại Học nên việc ăn mặc cũng tùy thuộc vào mỗi người. Có người mặc áo sơ mi kết hợp với quần âu tối màu, người lại chọn áo vest cách tân trẻ trung. Tóc cũng được vuốt keo bóng loáng càng làm cho người ta ganh tỵ với tuổi trẻ đang tràn ngập khắp nơi này.

A a a.... là biển người.. mà không là biển trai đẹp mới đúng!! $\geq \_ \leq$

- Đi qua bên kia .. có mọi người đang đợi kia - Mạc Cảnh nhìn xung quanh sau khi xác định được vị trí lại kéo cô đi một mạch.

- Mạc Cảnh.. tới trễ vậy? - Hạo Tuấn mở miệng nói.

- Haiz.. tại nhà có nuôi heo.. nên đợi Tắm heo mới được đi đây này.... - Mạc Cảnh nhìn cô rồi lưu manh nói . Bất quá cô không thèm cãi với nó. Bởi vì mắt cô phải nhìn thứ khác rồi.

Hàn Kiến Thư hôm nay diện lên người chiếc sơ mi xanh biển nhạt kết hợp với quần jean xanh xảm tối màu. Không biết vì sao cô lại thấy hần thập phần trẻ trung, tính cách trầm tĩnh hôm trước cũng biến mất hoàn toàn. Đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn ở một điểm vô định như muốn người khác trầm luân vào trong biển tình.

Kế bên Đỗ Duy Khôi lại chọn một chiếc áo thun trắng họa tiết viền đen đơn giản. Mái tóc vuốt keo kéo ngược về sau làm gương mặt vô cùng sáng sủa, làn da bóng loáng, nhẵn mịn . Ánh mắt màu nâu đậm, trong mắt luôn là sự ôn nhu như nước nhìn vào ai cũng đều khiến người ta thập phần âm áp.

Hai người hai khí chất khác nhau nhưng lại đứng cùng một chỗ thật khiến cho người ta liên tưởng đến mỹ nam tử trong tranh bước ra.

Tiếp đó , Thanh Nhân , Hiếu Quang và Tống Nam trùng hợp lại chọn cùng với chiếc áo sơ mi màu trắng . Nhìn vào vô cùng nhã nhặn và thư sinh.

Tên Hạo Tuấn thì diện áo sơ mi ôm sát người. Áo mang màu xám nhìn vào lại khiến cho người khác cảm giác phóng khoáng bất cần đời.

Trên sân trường thầy hiệu trưởng khoan thai đứng thuyết trình lịch sử hình thành trường cũng như quy tắc nhập học. Mỗi năm cứ lặp đi lặp lại thật sự có điểm chán ngắt...

- Bây giờ ở đây cũng chẳng có gì thú vị.. Mạc Thanh đi lên tìm phòng với tôi đi - Mạc Cảnh ngồi nhìn nhàm chán nói. Cũng không đợi cô đồng ý đã lôi cô đi rồi. Tay cô còn cầm cả một túi đồ dùng cá nhân nặng nữa nha..

- Em nghe nói năm nay nhà trường vì muốn hỗ trợ cho sinh viên mới nên đã sắp cho sinh viên khóa trước vào ở cùng.. không biết phải chuyển đi đâu nữa đây - Mạc Cảnh vừa đi vừa nói với cô biết. Cô cũng gật gù cho qua.

Sau khi đến phòng hiệu trưởng đã thấy một bảng thông báo dán kín tất cả các mặt. Mạc Cảnh dò một lúc rồi mới đen mặt nói.

- Không xong rồi.. em bên khu B ... còn chị lại là Khu A . Hai khu muốn đi qua lại chắc cũng tốn nhiều thời gian..

- Hà? Không phải chứ... vậy chẳng lẽ ta phải ở chung với mấy tên đực rựa kia sao? - cô hốt hoảng nói. Không phải nha... dù gì cô cũng là con gái kia mà. Ở chung với người không quen biết làm sao được.

- Này.. không đổi lại được sao? - cô rầu rĩ nói rồi nhìn tên em trai của mình.

- Bây giờ không kịp rồi... nếu đổi lại thì rắc rối lắm, cứ ở trước đi nếu bất tiện em sẽ giúp chị đổi lại... giờ chúng ta đi kiểm phòng trước đã - Mạc Cảnh giúp cô cầm túi xách rồi thông thả đi trước.

Hai người một cao một thấp đi trên hành lang. Đi một chút lại có rất nhiều ngã rẽ. Sau khi qua nhiều cua quẹo mới đến được khu dành cho học sinh . Nhưng khổ nỗi nó to đến dọa người . Khu A dành cho sinh viên năm nhất, khu B cho sinh viên năm hai, cứ như thế là khu C và Khu D. Mỗi khu cách nhau cả một khoảng sân dài, thêm vào đó còn có căng tin cho từng khu nên đi chuyển qua lại giữa các khu cũng không mấy thường xuyên nên cũng hơi khó khăn một chút.

Dãy phòng số B - S04 nằm trên tầng một, một hành lang có khoảng 10 dãy phòng. Mỗi phòng gồm 4 người ở cùng, mọi giờ sinh hoạt và học tập sẽ có giám thị đến theo giờ kiểm tra.

- Chị vào phòng sắp xếp đồ đạc đi, rồi nghỉ ngơi một chút... Em đi tìm phòng rồi một lát sẽ đến tìm chị - Mạc Cảnh đưa cô chìa khóa cửa dẫn dò rồi quay đi.

- À mà khoan, chiều nay còn có hoạt động văn nghệ.. chị muốn đi không? - Mạc Cảnh dừng bước quay đầu hỏi cô.

- Cũng được, mi đi tìm phòng đi, có gì điện thoại ta là được rồi - cô vừa bước vào phòng rồi nói với nó, dù gì cũng không thể phiền em cô nhiều như vậy.

Căn phòng được bày trí vô cùng đơn giản, kiểu giường ngủ cũng là kiểu giường tầng rất quen thuộc. Cô chọn phần giường dưới phía bên trái rồi đặt đồ đạc xuống sắp xếp. Đầu giường cô để hình ba mẹ và Mạc Cảnh, còn hình của cô thì lại cất vào trong hộp. Cô cũng không điên tới mức ở trường đem hình mình ra trưng bày.

Sau đó lại vào phòng tắm rửa chọn một bộ quần áo thoải mái rồi thay ra. Ngã người trên tấm đệm mỏng tuy có hơi cứng nhưng cũng không quá khó

chịu. Có lẽ do buổi sáng ngủ chưa đủ giấc nên vừa suy nghĩ một lát hai mắt cô đã nhắm nghiền mà chìm vào mộng. Nhưng được một lát cô lại nghe có tiếng vài người nói chuyện, chỉ là cô không buồn mở mắt ra. Có lẽ là mấy người ở cùng với cô mà thôi.

- Cậu ở phía trên đi, tôi và Kiến Thư ở bên này- Duy Khôi nhìn qua Hạo Tuấn rồi đưa ra ý kiến.

- Vậy đi... vào thay quần áo, chiều còn có buổi văn nghệ nữa. - Kiến Thư lên tiếng, rồi ba bóng người con trai mỗi người làm mỗi việc khác nhau.

Reng ... reng...

Em là ánh nắng xinh đẹp nhất của anh

Thế giới không em, tốt xấu chẳng rõ, chỉ là vô vị, trống vắng thế thôi

Hứa với anh, ngày nào đó lỡ lạc mất nhau trong biển người mênh mông

Nhất định phải đứng nơi bằng đường bắt mắt nhất

Đợi anh nhé, nhất định anh sẽ đến

Em là ánh nắng xinh đẹp nhất đời anh

Đợi anh, đừng rời xa nữa....

Đang ngủ ngon giấc điện thoại đặt bên người lại rung vô cùng kịch liệt. Như thể cô không bắt máy nó sẽ rung không chịu dừng.

- Đây.. ai gọi vậy? - cô đang cúi gắt cũng không thèm mở mắt nhìn màn hình là ai.

- Mạc Cảnh.. em trai của chị đây.. giờ này còn ngủ sao? Chị thay đồ đi... tới giờ diễn văn nghệ rồi, em đang đi qua bên chị đây - Em trai cô nói một tràng rồi không cần người ta có nghe hay không mà cúp máy dứt khoát thật mạnh.

Đúng là tên em trai hách dịch mà...

Cô lò mò ngồi dậy, bắt đầu mở mắt ra. Đập vào mắt cô là tấm lưng trần màu mạch nha thu hút ánh nhìn, Trên lưng vẫn còn đọng lại vài giọt nước, có lẽ người con trai này vừa mới tắm xong. Phía trên là bờ vai rộng vững trãi, cánh tay có cơ vô cùng săn chắc.

Ừc.. lần đầu tiên được ngắm một cách hoành tráng như vậy.. nếu người này mà quay đầu lại thì còn gì bằng.

Người nào đó như cảm nhận được cái nhìn rực lửa của ai đó nên quay lại ngược nhìn.

OMG, cơ ngực to săn chắc, cơ bụng 6 múi rõ ràng kết hợp với mấy giọt nước đang lăn tăn chạy dọc xuống thật là một cảnh xuân sắc vô cùng. Chỉ là lo nhìn thân người này giờ, bây giờ cô mới ngược lên nhìn mặt.

- A a a a..... sao.. sao anh lại ở đây? - cô tròn to hai mắt nhìn người trước mặt, còn vô cùng khí thế néo vào đuôi một cái. Đau quá a... vậy là sự thật sao?

- Đây là phòng ở chung .. tôi ở chung với cậu không được sao? - Hàn Kiến Thư nhướn mày nói với cô, mắt khó hiểu nhìn cô đăm đăm.

- A ha ha... không có gì, không có gì... anh mặc áo vào đi.. coi.. coi như tôi chưa nói gì hết - cô ngại ngùng nói, kèm theo đó luyến tiếc nhìn thân thể trần truồng của ai kia một cái mới hả dạ.

- Chị.. À.. Mạc Thanh đi với tôi .. đến giờ rồi - Mạc Cảnh thấy Kiến Thư nên nhanh chóng đổi cách xưng hô, trên mặt cũng không có lấy một điểm ngạc nhiên.

- Được... được đi thôi - Cô vui mừng cũng may em trai cô đến kịp lúc.

Sau khi bước xuống sân trường, cô và Mạc Cảnh lại đi tìm sân khấu diễn ra buổi văn nghệ. Trong đầu cô vẫn còn đang đầy áp hình ảnh cơ thể trần sồng động ban nãy. Đến khi ngồi xuống ghế cũng vẫn chưa thoát ra được.

Không ngờ, tên Hàn Kiến Thư kia lại có thân người khiến nữ giới đứng ngồi không yên như vậy.

- Đây... này Mạc Thanh có nghe tôi nói không vậy? - Hạo Tuấn hươ tay trước mặt cô cũng không thấy cô có phản ứng, nên áp sát vào tai cô kêu lớn - Mạc Thanh... cậu tỉnh lại cho tôi.

- A.. hả? Cái gì vậy? - cô ngơ ngác tỉnh lại, sau đó giật mình nhìn tên trước mặt - Anh.. sao lại ngồi đây?

- Tôi ngồi đây đã được 30 phút rồi đây .... - Hạo Tuấn khinh thường nói với cô. Đúng là không có tiền đồ mà..

- Mạc Thanh... cậu suy nghĩ gì mà nhập tâm vậy? - Duy Khôi vui vẻ tò mò nhìn cô hỏi.

- Ha ha... không có gì đâu - cô cười ngu một cái, mặt cũng đỏ đi một mảng. Xấu hổ quá đi, chỉ mới ngắm cảnh xuân có một chút đã khiến cô tâm tư bất loạn rồi.

Trên sân khấu có hai vị học trưởng mấy năm về trước đang biểu diễn một màn múa võ đẹp mắt. Nghe nói hai vị này là thần đồng cũng là bạn thân từ nhỏ. Thành tích học tập thì khỏi phải nói đến, chỉ biết một người đang là CEO và một người là Cục trưởng an ninh. Hôm nay về trường để ôn lại kỷ niệm...

Ấy da... cô đúng là vận s*** chó gì mà liên tục may mắn gặp được một đàn nam thần hùng hậu thế này nha .

- Mời Hội trường kiêm đội trưởng thể thao lên phát biểu đôi lời nào... - MC trên sân khấu vui vẻ mời gọi người, đừng khinh thường nha.. tên này là Đội trưởng văn nghệ đó.

- Xin chào mọi người , có một số người có lẽ đã biết tên tôi. Nhưng tôi muốn giới thiệu một lần nữa: Tôi là Hàn Kiến Thư. Tôi hy vọng năm học mới này tất cả sẽ thật sự viên mãn, chúng ta sẽ cùng cố gắng thật tốt để trường ngày càng phát triển. Đối với bản thân tôi không coi trọng việc người đó thành tích học tập giỏi bao nhiêu, tôi chỉ nhìn đến sự nỗ lực mà người đó đang có mà thôi. Nên tôi không áp đặt hoặc kỳ thị người có thành tích kém. Tôi mong mọi người sẽ lắng nghe và cố gắng. Xin cảm ơn! -

người con trai đó đứng thoan thai trên sân khấu, giữa ánh đèn chiếu rọi vào người không một chút lo lắng. Có lẽ việc này đã xảy ra thường xuyên rồi, khi chất trầm tính nam tính cũng được bộc lộ mạnh mẽ ra bên ngoài. Lời nói là thập phần nghiêm túc không có tí nào là bông đùa, khiến cho mọi người có loại cảm giác tin tưởng tuyệt đối.

- Cái .. cái gì? Hàn Kiến Thư là hội trưởng sao?- cô kinh ngạc một phen, quay sang hỏi mấy tên đang ngồi kế bên.

- Cậu không biết à?... cậu ấy làm được 3 năm rồi đấy! Năm nay là năm thứ 4 , là hội trưởng tiền nhiệm lâu nhất đó nha... - Hạo Tuấn tặc lưỡi nhìn cô, vô cùng tốt bụng giảng giải.

- Nay, chắc cậu cũng không biết đến bảng xếp hạng luôn đó chứ? - Hiểu Quang quay qua nghi hoặc hỏi cô, làm như cô mà không biết sẽ bị trọng tội tới nơi vậy.

- Bảng.. bảng xếp hạng gì? - cô ngu ngơ hỏi, thật sự là cô không biết gì thiệt nha..

- Bỏ tay với cậu rồi.. trong thành phố này ai mà không biết chứ! - Thanh Nhân nghe cô nói cũng lắc đầu chào thua luôn rồi.

Cô tò mò đến nỗi buồn bực, bảng xếp hạng gì chứ! Mấy tên này cũng không chịu nói chuyện rõ ràng cứ úp úp mở mở. Sau đó cũng không ai nói với nhau câu nào, mắt ngược nhìn lên phía trên sân khấu đủ loại hình văn nghệ nhiều màu sắc thu hút lòng người trên kia.

Phía bên kia sân khấu ngay cổng sau của trường có một bóng người con trai đang nằm dưới gốc cây to lớn . Bóng cây được ánh sáng của mặt trăng chiếu rọi xuống nền đất. Mắt của người thanh niên đang chăm chú ngược nhìn lên bầu trời đầy sao phía trên, ánh mắt trong veo mang một chút gì đó phiêu muộn.

- Hay da.... cái trường gì mà rộng khủng khiếp đi tìm cả buổi mà vẫn không biết kiến trúc xá ở đâu, biết vậy lúc đi rủ thêm Tiểu Loan đi cùng là được rồi - Đinh Doanh than thở, miệng lầm bầm mấy tiếng. Hôm nay cô là muốn lên vô tìm Thanh Mai, còn muốn xem con trai trường Hoàng Đạo như thế nào nha... khổ nỗi lại không biết đường đi.

Đang đi trên thảm cỏ cộng với trời tối nên cô không hề biết có nguyên một * tảng đá * chình ình dưới gốc cây kia.

- A... đau quá! ai lại đặt nguyên cái tảng đá to chét tiệt ở đây vậy.. hừ hừ.. - Đinh Doanh chửi rủa, té lăn trên thảm cỏ chỉ may là trầy da một chút thôi.

Người con trai này giờ đang nằm im tự nhiên lại lù lù xuất hiện một vật thể đá vào người anh. Bây giờ nhìn kỹ, anh mới phát hiện đây là nữ sinh. Ở đây sao lại xuất hiện nữ sinh? Chẳng lẽ là lén vào sao...

Dưới ánh sáng mờ nhạt, dung mạo thanh tú như ẩn như hiện. Chiếc cằm nhỏ gọn bên trên đó là đôi môi nhỏ nhắn đang mở miệng chửi rủa. Ánh mắt to sáng linh động vào ban đêm lại càng thu hút hơn.

-Cô gái.. sao lại xuất hiện ở đây vậy? - Tổng Nam nhìn cô gái trước mặt tò mò hỏi.Cô đang tập trung xem vết trầy nên bị giọng nói bất ngờ làm cho giật mình mà ngược nhìn.

Không biết từ lúc nào ngay góc cây kế bên cô đã có thêm một người con trai. (Chị ơi... người ta là đang ngắm sao nha... chị đang quấy rối đó(◕___◕)). Gương mặt góc cạnh được ánh trăng chiếu rọi càng thêm sinh động. Hàng chân mày đen rậm hơi nẩy lên theo đó là đôi mắt nhìn cô chăm chăm kia.

- A... ha ha.. không có chi.. là đi lạc! Chính xác là đi lạc rồi.. tôi đi trước đây - Đinh Doanh giật mình mải mê nhìn người ta mà quên mình bị phát hiện . Sau đó nhấc chân chuồn luôn vào cổng sau về lại trường Hoa Phong .

Tổng Nam nhìn bóng dáng mất hút trong bụi cây không khỏi lắc đầu cười. Nhìn chiếc áo khoác kia anh đã biết cô học trường Hoa Phong rồi. Rất nhanh sẽ gặp lại thôi mà...

Chương 5: Ngày Học Đen Thui

Chương 5 : Một ngày Đen Thui

- Alo... có gì sao Đình Doanh? - cô lười biếng ngồi trên giường ngủ nghịch điện thoại. Ở lại đó cũng không biết làm gì nên cô về phòng trước.
- Hừ hừ... ta khinh cái tên xây trường của ngươi! Làm ta tìm cả buổi tối mà vẫn không biết đường đi, báo hại chút nữa là bị bắt rồi - Đình Doanh thở phì phò chửi qua điện thoại. Sau khi thay lại một bộ quần áo ngồi trên giường mà nói với cô.
- Hà? Ngươi qua trường ta sao? Khả khả.. Tiểu Doanh à.. ngươi cũng là hồ báo quá đi.. - cô ngạc nhiên thêm câu trêu chọc nó.
- Ngươi còn cười sao? Có tin ta xử ngươi không? - Ai đó đen mặt chửi lại.
- Rồi.. rồi.. À mà mi biết Bảng xếp hạng của trường Hoàng Đạo là gì không? - cô lấy lý do thắc mắc nói với nó.
- Ờo... người mê trai như mi...mà không biết cái này sao? Mi mở diễn đàn trường lên rồi đang nhập bằng mã số sinh viên là sẽ thấy thôi! Thôi ta đi ngủ đây có gì nói sau- Đình Doanh không hình tượng ngáp một cái rồi cúp máy.

Cô đem máy tính xách tay ra khỏi động máy lên. Sau đó đăng nhập bằng mã thẻ sinh viên. Bảng xếp hạng gì đó quả thật đập một cái vào mặt cô.

Thì ra trường Hoàng Đạo này có một hình thức bầu chọn hằng năm. Mỗi năm vào tháng 9 sẽ bắt đầu kỳ bầu chọn và sẽ được người trong ban giám hiệu nhà trường chấm điểm. Đây là truyền thống từ lâu nên bắt buộc mọi người trong trường phải tham gia . Bảng xếp hạng này chia làm hai phần gồm tài năng và dung mạo.

Phần thi tài năng rất đa dạng, mỗi thí sinh có thể đăng ký thi các tài năng mà mình đang có. Số lượng đăng kí là không giới hạn và sau đó sẽ được chọn lọc ra 10 người có đánh giá cao nhất toàn trường được đăng lên bảng suất sắc. Nhưng những người không được lọt tốp 10 vẫn có thể nằm trên bảng ưu tú, trên đó có số lượt người theo dõi và các hoạt động của người đó. Vì thế danh tiếng cũng không thua gì là người trong bảng xuất sắc.

Phần dung mạo là phần thi đặc biệt mới vừa được bổ sung thêm gần đây. Ở đây mọi sinh viên nam sẽ bị chụp lên một tấm hình và úp lên diễn đàn. Những ai có số bầu chọn cao nhất sẽ lọt tốp 20 người . Đã là phần thi dung mạo nên hiển nhiên nhan sắc không thể nào tầm thường rồi. Và người có quyền bầu chọn là... là NỮ SINH toàn thành phố.

OMG, sao sự kiện trọng đại này mà cô không hề hay biết chút nào vậy? Lúc trước là nữ sinh cô cũng chưa từng nghe nói nha... @ (_ _) @

Nhìn vào tốp 10 người tài năng và tốp 20 dung mạo kia. Xém chút cô đã té xuống giường rồi. Thì ra, mấy tên cô khinh bỉ kia đều hiển nhiên lọt vào tốp.

Theo như thông tin hôm trước, tất cả cô biết được lai lịch của mấy tên đó như sau :

Hàn Kiến Thư : Hội trưởng kiêm Đội trưởng đội thể thao toàn trường. Năm nay 22 tuổi - sinh viên năm tư khoa kinh tế - tài chính.

_ Là nam nhân đa tài đứng thứ nhất về tài năng gồm: violon, piano, vẽ tranh, bơi lội, võ thuật và hát.

_ Dung mạo được nữ sinh toàn thành phố bầu chọn đứng đầu bảng . Là nam nhân mà nữ sinh yêu thích và muốn gặp mặt dù chỉ một lần trong đời.

Đỗ Duy Khôi :

_ Sinh viên năm tư tiêu biểu nhất Khoa Công nghệ - Thông tin. Bạn thân của Hàn Kiến Thư từ lúc nhỏ tất nhiên là bằng tuổi với nhau. Là phó hội trưởng Thể thao của trường.

_ Đứng thứ 2 tài năng về: võ thuật, bơi lội ,đua ngựa và hát.

_ Dung mạo đứng thứ hai sau Kiến Thư, được đặc biệt danh là " Nam thần ôn nhu ". Là người đi đến đâu là được yêu thích đến đó. Giống với câu người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.

Tống Nam 22 tuổi

_ Đứng thứ ba về tài năng: Võ thuật, bơi lội và hát .

_ Dung mạo: đứng thứ ba, nam nhân trưởng thành trong mắt nữ sinh.

Hạo Tuấn: 22 tuổi

_ Tài năng + dung mạo: đứng thứ tư. Biệt danh là " Nam hào hoa ".

Mạc Cảnh đứng thứ năm, Hiều Quang đứng thứ sáu và Thanh Nhân đứng thứ bảy.

Đúng là nữ sinh thành phố này mù hết rồi, ngay cả tên em trai hách dịch của cô mà cũng được vô bảng xếp hạng nữa...

Đúng là nhìn người không thể nhìn bên ngoài nha... số cô vô tình giả nam lại ngay lập tức tiếp cận gần hết mấy nam thần nổi tiếng trong lòng nữ sinh cả thành phố luôn. Không biết nên xem là hạnh phúc hay là bất hạnh đây. Tưởng tượng viễn cảnh mấy nữ sinh kia biết cô là con gái..

OMG! Không biết bọn họ dùng cực hình gì để thủ tiêu cô đây... (>_<.)

- Hôm nay thật là vui... mấy tên nhóc đó cũng tài thật - Hạo Tuấn vừa bước vào phòng vừa nói với người kế bên.

- Đúng, năm nay chắc sẽ thú vị lắm đây! - Duy Khôi cười vui một cái, đẹp động lòng người.

- Duy Khôi.. anh ở... sao lại ở đây? - cô mắt to mắt nhỏ nhìn hai người trước mặt , quay qua Hạo Tuấn kể bên hỏi - Còn anh nữa?

- Cậu ám đầu à? Phòng này tôi, Duy Khôi và Kiến Thư sẽ ở cùng với cậu đó! Trên bảng thông báo có ghi rồi mà - Hạo Tuấn liếc mắt nhìn cô nhún vai nói.

- Cái gì? Bảng thông báo sao....- Cô nghiêng răng nói , suy nghĩ một chút cuối cùng nhớ ra gì đó. Mạc Cảnh người đứng là quá vô sỉ ... A.. bây giờ cô muốn giết tên em trai kia!

- Không biết cũng không sao, bây giờ chúng ta là bạn cùng phòng, có gì khó khăn cứ bảo tôi sẽ giúp cậu - Duy Khôi vui vẻ nhìn cô nói, cười vô cùng sáng lạn.

Bầu trời đầy sao ở bên ngoài đang rực sáng nhưng vẫn không lu mờ được ánh sáng của vầng trăng. Mạc Thanh Mai cô nhìn nụ cười kia mà tim đập mạnh nhưng cũng đem một bụng tức tối mà chìm vào giấc ngủ. Dù gì sau này sẽ có rất nhiều cơ hội chỉnh tên em trai trời đánh của cô.

Sáng hôm nay sẽ bắt đầu các khóa học. Ngoài chuyên ngành chính và hai chuyên ngành bắt buộc sẽ có những môn tự chọn bộ sung thêm. Tuy nói là môn tự chọn nhưng cũng quan trọng không kém, nó có thể quyết định số điểm bạn có thể được lên lớp hay không. Trong đó mỗi người sẽ được đăng ký 4 môn tự chọn, nhưng trường Hoàng Đạo có tới những 12 môn , cô nhìn đến hoa cả mắt.

Ngồi ở trong phòng vô đầu, bứt tóc một hồi cô cũng không biết nên chọn môn gì cho tốt. Cũng không biết giáo viên có dễ hay không, thật là bi thảm mà.

- Cậu làm gì mà gương mặt đau khổ quá vậy? Thiếu nợ ai à? - Duy Khôi sáng sớm đã thấy gương mặt đen thui của ai kia, nổi hứng lên giọng đùa giỡn.

- Còn hơn thiếu nợ nữa a... môn tự chọn nhiều quá, đau đầu quá a...không biết nên chọn môn nào mới hảo tốt ...- cô rầu rĩ nhìn anh, cảm kích than phiền.

- Chỉ vậy thôi sao? Có cần tôi góp ý không? - Duy Khôi buồn cười nhìn cô. Lại thấy Mạc Thanh nhiều khi rất giống nữ sinh.

- Được sao.. như vậy quá tốt rồi - gương mặt buồn tiêu tan thay vào là nụ cười lấy lòng.

- Các môn nấu ăn , âm nhạc , tâm lý học , võ thuật , mỹ thuật và thể thao là ỏn nhất. Giáo viên các môn này cũng là thuộc những người có bằng cấp cao giảng dạy - Duy Khôi nhìn các môn trên sau đó suy nghĩ những cái hợp lý nói cho cô.

- Vậy những môn anh chọn là gì vậy? - cô tò mò hỏi, mục tiêu là muốn học cùng người ta thôi mà.

- Võ thuật, hoạt động sáng tạo , thể thao và âm nhạc - anh tự nhiên nói nhìn cô.

Cô hồi tiếc nha, môn võ làm sao cô học nổi đây nhưng lại biết một cái thú vị nha - anh học võ sao?

- À.. chỉ là viết thời gian một chút thôi - Duy Khôi lại cười.

Sau khi tham khảo ý kiến trên cô đã đưa ra quyết định cuối cùng. Các môn cô chọn là : thể thao , nấu ăn , âm nhạc và tâm lý học. Ha ha.. ít nhất hai môn còn lại có thể được lên lớp cùng với Duy Khôi , như vậy là mãn nguyện rồi.

Sau khi lên mạng đăng ký xong, tải về lịch học từ diễn đàn xuống. Cô soạn đồ đạc rồi đi tìm phòng học, bắt đầu từ bây giờ cô sẽ tự mò đường đi ,không cần phiền em trai cô nữa .

Buổi học đầu tiên là nấu ăn, nghe nói là một giáo viên bên Anh rất nổi tiếng , tay nghề cũng là thuộc dạng đầu bếp 5 sao . Không biết vì sao lại ở lại trường làm một giáo viên giảng dạy bình thường.

- Hi, everybody - Một nam nhân ngoại quốc da trắng như tuyết, ngũ quan tuấn tú. Xứng danh là một soái ca ngoại quốc nha... tuổi cũng khoảng 30 tuổi thôi! Nếu mà có nữ sinh ở đây chắc đã sớm nhập viện vì mất máu rồi.

- Hôm nay chúng ta sẽ dành thời gian bàn về các quy tắc trong phòng học cũng như bầu vài người có chức vụ quản lý trong khóa này - Hanry nói tiếng việt rất lưu loát nhìn mọi người xung quanh nói tiếp rồi giới thiệu người nào đó - Đây là lớp trưởng cũng như người thay mặt tôi lúc tôi không có ở đây sẽ giảng dạy mọi người .

Một thân ảnh cao lớn bước vào, trên người là một chiếc áo thun đơn giản với chiếc quần âu thẳng thớm. Khí chất trưởng thành và điềm tĩnh khi đứng kế bên Hanry dường như chẳng hề thua kém chút nào.

- Cái.. cái gì? Tại sao tên này lại ở đây chứ - Cô kinh ngạc, nhìn thân người kia lại nhớ đến dáng người bán thân trần mộng hôm đó, bất giác lại đỏ mặt. Lúc này cũng không nghe Duy Khôi nhắc đến cô cũng không có hỏi. Trời ạ... sao đi đâu cũng gặp tên này hết vậy!

Bất giác cô có dự cảm không lành nha... lại thấy Hàn Kiến Thư đang nhìn cô, ánh mắt cũng không rõ có ý tứ gì.

- Hay là chúng ta bầu thêm một người quản lý các việc lật vật phụ lớp trưởng đi có được không? - Hanry nhìn quanh rồi quay qua nhìn hần - Kiến Thư, ý cậu thế nào? Muốn bầu cử ai không?

- Tôi nghĩ hay là bầu cái cậu ở cuối lớp kia đi - Hàn Kiến Thư nhìn một cái rồi trong mắt lóe sáng nhìn cô.

Hu hu.. hôm nay cô bước chân trái xuống giường hay sao mà xui quá vậy! Lúc này vào lớp thì thấy đã có rất nhiều người rồi. Chỉ còn ba cái bàn ở đây cuối là không có ai. Nên hiển nhiên cô chỉ ngồi có một mình và bây giờ là tâm điểm của sự chú ý cho mấy chục con mắt.

- À.. cậu đó tên gì vậy? - Hanry thích thú nhìn cô hỏi.

- Tôi.. tôi tên Mạc Thanh - cô đứng lên lí nhí nói.

- Được, Mạc Thanh và Kiến Thư sẽ giúp tôi quản lý khóa học này, hiện tại chúng ta tan học, hẹn gặp lại - Hanry cười rồi nhìn mọi người đi ra khỏi lớp.

Sau đó, cô chuồn nhanh ra khỏi lớp. Cũng không thêm có ai đang nhìn mình cả. Cô lại đi học các tiết học kế tiếp , nhưng bây giờ cô mới phát hiện một điều, các môn mà cô đăng ký đều có sự có mặt của một người. Một người mà ai ai cũng biết - Hàn Kiến Thư.

Môn nấu ăn hần làm lớp trưởng , âm nhạc thì hần là thân đồng của khoa , cuối cùng môn tâm lý học hần là phó giảng dạy của trường. Cũng may môn thể thao hần không có giảng dạy, ít nhất chỉ là hội trưởng quản lý mà thôi.

Bây giờ muốn đổi cũng không kịp nữa rồi... vậy là trong cuộc đời cô lại xuất hiện thêm cái tên Hàn Kiến Thư.

Sau khi ù dột về phòng nghỉ, cô mở máy tính lên diễn đàn. Nhìn một chút về lịch học mà không khỏi thở dài... bỗng có tiếng thông báo của hộp thư trên diễn đàn xuất hiện.

Tính... tình

[Thông báo của Hội Sân Khấu Kịch: Mời mọi sinh viên vào lúc 4 giờ chiều nay tập hợp tại khán phòng hội trường, chúng tôi có một việc cần thông báo! Không đến sẽ hối hận a... o(_ _)o]

Lại chuyện gì nữa đây... cô đang rầu muốn chết còn bắt đi nữa sao! Kệ... đi xem coi có chuyện gì. Đối với trường khác thì không nói đến, nhưng trường nam sinh này khóa học Đóng kịch phải bắt buộc nên dù thế nào cũng phải đi.

Nhưng mà có một điều cô không biết, hội người trong đoàn kịch toàn là thành phần bát quái, và học viên năm đầu tiên vào trường tất nhiên phải bị kêu gọi hết không chừa một ai. Khán phòng đầy rẫy sinh viên năm nhất mới vào trường, ai ai cũng hứng khởi vì không biết việc gì đang diễn ra.

- Xin chào! Tôi là hội trưởng đoàn kịch tên là Nhựt Gia... hôm nay chính là buổi chọn lọc diễn viên mới cho trường- Nhựt Gia hứng khởi nhìn xung quanh, thấy mọi người bắt đầu bàn tán, nói tiếp - Mọi người đừng nghĩ sẽ chạy thoát được , trong tay tôi là bản danh sách sinh viên năm đầu tiên nên việc lựa chọn đã hoàn thành rồi, kêu mọi người đến đây chỉ để nhận vai diễn thôi!

- Chúng ta sẽ diễn 1 vở quen thuộc là Romeo và Juliet, tiếc là trường chúng ta toàn là nam sinh, khiến tôi thật sự đau đầu nha...- Tên Nhựt Gia liền thuận thế nói tiếp còn giả bộ dạng phiền muộn, chỉ tiếc nói một câu hết sức lưu manh - Vậy có lẽ một số bạn nam ở đây phải chịu uý khuất làm phụ nữ rồi... khả khả!

- Cái quái gì vậy? Hần mà chọn trúng ta... ta sẽ phanh thây hần - nam sinh A chửi rủa

- Nhựt Gia ngơ ngác mà chọn ta, ta sẽ Cắt... cắt.. cắt cho ngươi khỏi sinh con luôn - nam sinh B ghi hận to gan nói.

Phụt... khụ khụ... cô nhin cười, mấy nam nhân này đúng là quá vô sỉ rồi nha! Nói cũng không có ngượng ngùng gì cả.

- Vai Bảo mẫu mời bạn A khoa Tài chính, còn vai nô tỳ phục vụ xin mời bạn B Khoa Tự nhiên,... - Nhựt Gia ở trên rất tự nhiên phân vai.

- Khụ khụ... ha ha ha - cô vô cùng mất hình tượng mà cười, đúng là hai tên mới vừa chửi rủa kia quả nhiên trúng độc đắc. Sau đó hai người kể bên cô

dùng ánh mắt giết người ngược nhìn khiến cô im bật.

- Vai nam chính Romeo xin mời thiên tài Hạo Tuấn của chúng ta - Ai kia hồn nhiên đọc, còn tốt bụng giải thích - Ha ha.. mọi người đừng thắc mắc, Hạo Tuấn là diễn viên chính của chúng tôi nên dĩ nhiên phải được nhận vai chính rồi.

- Vai Juliet nữ chính sẽ là.... là... - Nhược Gia ngân dài giọng tạo sự hấp dẫn.

Nam mô a di đà phật! Cho con thoát nạn con sẽ cúng nãi chuối cho nha....

- Mời bạn Mạc Thanh học khoa Kế Toán lên sân khấu - Nhược Gia nhìn danh sách rồi đọc tên.

- Cái gì? Sao lại là tôi - cô giật mình đứng dậy, ngạc nhiên nói lớn

- Mời bạn lên đây rồi tôi sẽ nói rõ - Hấn ta cười mời gọi cô.

Tên Hạo Tuấn không biết từ lúc nào đã đứng trên sân khấu, đôi mắt tinh ranh nhìn cô. Gương mặt là vô cùng thích thú. Cô lại thấy có điều chẳng lành rồi!!

- Đây sẽ là nàng Juliet của chúng ta - Nhược Gia quay xuống nói lớn, hào hứng nói thêm lời vàng ngọc - Đây là được Hạo Tuấn của chúng ta đề xuất, xin cho tràng pháo tay nào!

Sau thời gian ngưng đọng khán phòng bắt đầu nổi lên tiếng vỗ tay ầm ầm. Có người cười vô cùng vui vẻ (Vui vẻ vì thoát nạn á). Người thì nghiêng răng kèn kẹt.

Cô quay qua nhìn tên Hạo Tuấn, thấy hấn cười vô cùng xấu xa.

- Chúc mừng nào... đừng dùng ánh mắt căm kích như vậy nhìn tôi chứ - Hạo Tuấn kê sát miệng vào tai cô nói, sau đó lập tức chuồn đi nhanh chóng.

Gương mặt cô đen thui... cô muốn gào thật to .·´(>_<)´·.

Cảm xúc bây giờ của cô chính là:

HAO TUÂN... ngươi nghe cho rõ đây! Bà đây muốn lập tức giết ngươi! Sau đó ta .. sẽ CẮT..CẮT... CẮT... à mà không là THIÊN THIÊN THIÊN tiểu đệ đệ của ngươi đó!!

Cái gì không đi sẽ hối hận, bà đây thấy đi đến đây mới thật sự là hối hận đó! (ㄏㄢㄣˊㄏㄢˊ).

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xúc Cảm Kỳ Lạ

Chương 6 : Xúc Cảm Kỳ Lạ

Sáng sớm tại sân khấu kịch trường Hoàng Đạo đã rộn rã và ồn ào. Máy dụng cụ và trang phục đang được di chuyển vào hội trường. Nhìn vào có vẻ chật chội và náo nhiệt nhưng mà người bên trong ai ai cũng mang sắc mặt như đưa đám, tâm tình là tức giận vô bờ.

- Nè nè... dời cái phong màn qua bên trái một chút - Nhược Gia vô tư chỉ đạo mấy người trong đoàn đang sắp xếp đạo cụ - Đứng đứng.... đem cái cầu thang đặt giữa sân khấu đi..

Tối qua , lúc về tới phòng cô đã chửi tên Hạo Tuấn tới long trời lở đất. Tên này dám chơi cô.... còn nói chính cô cái vụ không gấp đồ ăn cho hấn hôm đi chơi . Tên này đúng là hẹp hòi mà... có chút chuyện chút xiu hà mà nhớ tới giờ ! O_o

Đã vậy sáng sớm còn bị dựng đầu dậy lòi đến đây tập kịch nữa. Đúng là càng nghĩ càng tức mà!

- Mặt cậu sáng sớm là ai đòi nợ à? Đen còn hơn cả đất nồi - Hạo Tuấn nhìn Mạc Thanh đang ngồi kế bên lên giọng châm chọc.

-Ồ.. đúng là đòi nợ mà còn là ĐẠO TẶC cướp bóc luôn đó - Cô nghiêng răng nói qua kẽ răng, nhìn tên kế bên - Là PHUỐC của ai thì không biết ha...

- Hừ.. tôi là có lòng tốt cho cậu một vai diễn, còn là diễn viên chính nha.. Như vậy còn không biết vinh hạnh đi - Hạo Tuấn trề môi ra vẻ thanh cao biện minh.

- Vinh hạnh? Tôi đây không cần cậu quan tâm tới thế đâu.. Hừ - Cô khinh hấn, hấn mà tốt như thế thì cô đi bằng đầu luôn á.

Hạo Tuấn vừa tỉnh mở miệng lại bị giọng nói của người khác cắt ngang.

- Thông báo... thông báo! Tôi vừa nghĩ ra cách này , để cho vở diễn được thuận lợi hơn tôi sẽ cho mọi người vừa tập vừa mặc phục trang. Như thế khi lên sân khấu sẽ quen thuộc hơn với quần áo cũng không bị vướng víu - Tên Nhục Gia lại nảy ra ý tưởng kỳ quái cầm micrô đứng giữa khán phòng tuyên bố.

- Nè.. cái tên Hội trưởng kia.. ta đây nhận vai diễn đã đủ mất mặt rồi.. người còn kêu ta đi mặc phục trang nữa sao? Ta nói trước ta không bao giờ mặc - Nam sinh A vai bảo mẫu bất bình đứng lên lớn tiếng nói .

- Đúng đúng.. ta cũng không mặc - Nam sinh B vai nô tỳ cũng phụ họa hòa theo.

- Được! Tôi sẽ có cách cho hai cậu phải mặc - Nhục Gia vẫn bốn cọt như thường, sau đó có 4 tên bảo vệ lực lưỡng không biết từ đâu chui ra đồng thời lôi hai người đó vào phòng thay đồ.

Chỉ 15 phút sau có hai người ... à ừm.. gọi là gì đây? Ặc.. một nam người có thân hình cao lớn, cơ tay săn chắc khoác lên người là bộ đầm bảo mẫu già nua , còn được trang trí thêm ren với những sợi tua tủa. Tóc giả được búi thành một củ tỏi to ở đằng sau.. Ôi mẹ ơi, chẳng khác bà thím là mấy nhưng đây là phiên bản lỗi.

Còn người kẻ bên trên người mang cái tạp dề nấu ăn... màu Hường... cô nhìn chính xác là màu Hường luôn. Trên người còn mặc chiếc đầm nữ hầu rất hoành tráng. Tóc giả con gái ngắn gọn ngang vai. Ặc... nhìn bựa hết đường nói!

- Phụt... khụ khụ - Cô nhin cười đến độ sặc sụa, cái này là quá mức khoa trương rồi.

Nhưng mà có người còn sợ thiên hạ không đủ loạn bồi thêm vào.

- Chân của hai cậu... - Nhục Gia ngắm nhìn ra vẻ đắc ý, trầm ngâm nói - Hay là... tẩy luôn đi.

- Này nha... người đừng được nước lấn tới chứ - Nam sinh B bất bình - Người phải biết đàn ông thì Lòng phải có gio (Giò phải có lông)chứ... người mà dám đụng tới chân ta... ta sẽ cắt... đúng là cắt của người đó .

- Chính xác, nói triết lý lắm... - Nam sinh B được dịp tung hứng - Người mà tẩy đi... chẳng khác nào biến mấy ta thành tên biến thái à.

Nhục Gia cười mím, nhìn hết sức đều cáng , chỉ là lời nói tuôn ra làm người ta không kịp đỡ.

- Tốt lắm, lúc đầu tôi chỉ muốn tẩy chân... các người - Hấn ngưng một chút, sau đó nói tiếp về sau - Bây giờ... tôi nghĩ... người đâu ... trên người hai tên này trừ chỗ nhạy cảm ra còn bao nhiêu tẩy sạch lông hết cho tôi .

Rầm.. cô té xuống ghé một cái ! Cái.. cái này là Tên Nhục Gia quá biến thái luôn rồi... Chính người ta tới mức này ☹___☹

A... A.... A...

Đó tiếng la long trời lở đất rung động trời xanh của hai tên con trai vang vọng khắp sân trường.

Nhìn những sợi lông được lấy ra từ người hai tên con trai đang nằm bất động kia... cô trặc lưỡi không thôi. Hai tên đó nước mắt nước mũi tèm lem vì đau . Cô nhìn mà cười đau cả ruột.

Sau khi màn đặt sặc kia kết thúc, mọi người vì sợ tên Nhục Gia biến thái kia nên dù có không tình nguyện cách mấy cũng mau chóng thay quần áo để diễn tập.

- Phân cảnh này Mạc Thanh diễn Juliet đang đứng trên ban công phòng ngủ của mình độc thoại với chính nàng , phải thật nhớ nhưng da diết Romeo vào cho tôi... vì chưa có bối cảnh thật nên cậu leo lên cầu thang ngồi chờ mà diễn đi - Nhục Gia quay qua nói với cô cô.

- Còn cậu thì đứng phía cầu thang dưới diễn Romeo như đang rình mò, lên vào bên tường dưới phòng ngủ của Juliet, ai ngờ lại nghe trộm được nàng đang nói chuyện, rõ chưa? - Nhục Gia quay qua Hạo Tuấn dặn dò. Sau khi nhận được hai cái gật đầu của cô và Hạo Tuấn, mọi người bắt đầu tản ra. Tên Nhục Gia xuống phía dưới quan sát.

- Bắt Đầu nào! - Nhục Gia lên tiếng.

Cô mặc một chiếc đầm ngủ chất liệu voan nhẹ nhàng , tinh tế và thoải mái, nhưng có điểm hơi mỏng một chút. Cũng là cả tuần nay mặc đồ con trai thật sự rất khó chịu, bây giờ được mặc lại đồ con gái thật là không có gì bằng.

Ngồi trên chiếc cầu thang cao ngút, cô có hơi hoa mắt. Bản thân cũng có chứng sợ độ cao. Cô chỉ còn cố nhìn vào kịch bản dùng chất giọng nhẹ nhàng, ấm áp của mình mà cất giọng . Chỉ là cô cũng không biết từ lúc mình mặc chiếc đầm ngủ kia đã có rất nhiều người chú ý.

Thân hình nhỏ nhắn, nước da vốn là con gái nên trắng mịn hồng hào. Đôi chân thon nhỏ sạch sẽ và tinh tế được đặt trên bậc cao thấp của cầu thang. Vì

là theo yêu cầu nên Mạc Thanh Mai đã đội thêm một phần tóc giả khiến cho gương mặt bị dấu giếm được dịp bộc lộ sự nữ tính ra bên ngoài. Nếu không biết trước có lẽ cả khán phòng còn nghĩ tại đây người ngồi trên đó là một người con gái. Thật sự được dịp mở to tầm mắt.

Hạo Tuấn anh cũng vô cùng ngạc nhiên. Lúc Mạc Thanh bước ra anh còn nghĩ mình nhìn nhầm. Không ngờ lại giống con gái như đúc, ngay cả người tinh mắt như anh còn lầm tưởng. Tên nhóc này, thật khiến anh đau đầu a!

- Được rồi... như vậy tạm ổn ,hôm sau chúng ta sẽ tập tiếp - Nhược Gia mỉm cười hài lòng, quay qua mọi người - Các vai diễn còn lại mọi người tự về luyện tập, bây giờ giải tán thôi.

Sau đó mọi người bắt đầu di chuyển ra về, một số người đang dọn lại đạo cụ.

- Mạc Thanh, cậu leo xuống đi - Hạo Tuấn đứng phía dưới gọi cô , anh càng nhìn càng thấy cậu ta giống con gái.

- Được rồi, tôi xuống đây... anh tránh ra chút đi - cô ngược nhìn hấn rồi nói, mắc công lại trúng hấn thì sao.

Do bước quá nhanh cộng với việc tà áo ngủ hơi dài khiến chân cô đập trúng. Thành công một cái còn chưa bước được mấy bậc cô đã hiên ngang té xuống. Còn đang nhắm mắt chờ cái cảm giác tiếp đất thì lại cảm nhận được cơ thể được một vòng tay ấm áp ôm lấy. Thân người của tên con trai kia cũng bị đè xuống sàn nhà.

- Hay da... sao lại không đau vậy... ta - Cô cảm thán nói.

- Đau được sao? Là tôi lãnh hết cho cậu rồi này - Hạo Tuấn khinh thường nói. Tay của anh lúc gấp gấp thấy Mạc Thanh đang ngã xuống liền nhanh chóng chạy đến. Bất quá, bây giờ nó đang quàng qua bên ngực của Mạc Thanh. Cảm xúc mềm mại ngay dưới cánh tay khiến anh giật mình mà buông ra. Thật sự có gì đó rất lạ!

- Ha ha... xin lỗi. xin lỗi - cô nhìn đến dáng người của Hạo Tuấn đang bị cô đè lên nhanh chóng đứng dậy, cười lấy lòng - Anh có bị thương ở đâu không?

- Không sao, dù gì cậu cũng nhẹ nên không bị gì - Hạo Tuấn nhìn cô có chút cổ quái.

- Vậy sao? Có gì cứ nói với tôi ... tôi thay đồ đi về phòng trước đây - cô cười một cái rồi đi vào phòng thay đồ.

Hạo Tuấn vẫn còn đang bất động ngồi trên sàn, dưới tay vẫn còn động lại xúc cảm mềm mại ban nãy. Làm sao có thể thế được... chẳng lẽ là do phục trang tinh vi tới mức đem tới cảm giác chân thực tới vậy? Hay là do anh nghĩ quá nhiều... thật sự lúc nãy anh là ôm trúng phần thịt trên ngực của Mạc Thanh. Cảm giác đó giống như ngực của nữ sinh, vô cùng giống.

Hạo Tuấn vô đầu suy nghĩ, cuối cùng bỏ qua một bên thay đồ trở về ký túc xá. Chuyện này anh sẽ tìm hiểu kỹ hơn.

Chiều nay, bắt đầu là tiết học chạy bộ. Ha ha... hôm qua tới giờ lo tức giận cô cũng quên mất còn có Đỗ Duy Khôi. Hôm nay là được học chung với soái ca rồi... cô phải tới sớm một chút mới được. ^(^▽^)^

Tìm đường đến sân vận động, do đi sớm nên hiện tại không có ai. Chỉ có vài bóng người đi lác đác qua lại trên sân, hình như cô thấy có bóng dáng một người rất quen thuộc nha.

Một thân hình cao lớn hoàn hảo, trên người là bộ thể thao màu xanh đậm đang chạy bộ trên đường đua. Tốc độ không nhanh cũng không chậm, có thể thấy được từng giọt mồ hôi đang chảy xuống từ trán lăn xuống cằm và ướt cả một tấm lưng. Cũng vì thế dưới trời nắng chiếc áo dính chặt vào người hiện rõ được cơ bụng hoàn hảo. Đôi chân thon dài do chạy mà cơ chân càng thể hiện rõ nét.

Ôi mẹ ời... sao cô đi đâu cũng gặp được trai đẹp thế này! Nhưng mà sao thấy quen mắt quá... cô bắt đầu tiến lại gần để nhìn rõ hơn !

- Hà? Duy Khôi... sao anh tới sớm quá vậy? - cô cả kinh, trời ơi... đó giờ cô tưởng anh có về ốm, ai ngờ đâu thân hình trước mắt này lại khiến cô nuốt nước bọt thêm thường quá đi... ước gì được ôm 1 cái!

Phụt... coi chừng máu mũi.. Mạc Thanh Mai tỉnh .. tỉnh lại!! $\geq \_ \leq$

- Mạc Thanh, giờ này cậu cũng tới đây sao? - Duy Khôi nghe tiếng nói, chân ngừng chạy rồi đi đến phía cô nói - Lâu quá không tập, tôi đến sớm chạy bộ một chút thôi.

- À.. ha ha.. vậy sao? - cô ngượng ngùng cúi đầu, bởi vì anh tới gần thân hình kia cũng vì thế đang đập vào con mắt cô , mặt cô bắt đầu đỏ rồi - Hay là tôi cùng chạy với anh có được không?

- Được thôi , cùng chạy thôi - anh vui vẻ nói nhìn cô rồi quay ra chạy dẫn đầu. Mạc Thanh Mai cô cũng vì thế nhìn bóng dáng trai đẹp rồi chạy theo. Nhưng mà khổ một nỗi chân Duy Khôi rất dài dù là chạy chậm nhưng cô vẫn theo không kịp chút nào.

Phải nói chứ, cô là đứa không có dây thần kinh vận động. Cũng không thích vận động, bởi vì Duy Khôi học nên cô mới hứng chí đăng ký học thôi. Giờ cô suy nghĩ lại mới bắt đầu hối hận không kịp a a...

Đang chìm đắm trong suy nghĩ nên tốc độ cô đã chậm bây giờ còn cực kỳ chậm hơn. Bởi vì thế, có một giọng nói chế giễu nào đó cực kỳ lớn vọng đến tai cô.

- Cậu là con gái sao? Chỉ là chạy bộ mà cũng chậm chạp như vậy - Tên con trai nào đó nhưn mầy nói, giọng nói nam tính bộc lộ ra.

Cô dừng chân ngược mắt lên nhìn, mắt lại được dịp tròn to. Sao số cô đi đâu cũng gặp mấy tên hách dịch này hết vậy!

- Này nha... tôi thích chạy sao là quyền của tôi, không cần anh phải xen vào - cô dè bĩu nói, cô cũng là đang phân tâm suy nghĩ thôi nha.

- Có phải không? Hay tốc độ của cậu chỉ có thế? - Hàn Kiến Thư nhìn cô đánh giá một lượt - Nhìn thân hình cậu chẳng khác con gái là bao.

Cô bị đụng đến tim đen, vô cùng thẹn quá hóa giận mà kích động. Hàn Kiến Thư ngơoi dám khinh thường con gái à, hừ... bà đây cho ngơoi xem.

- Cái gì như con gái? Muốn tôi có thể chạy hết tốc lực cho cậu coi... hừ hừ... có muốn cùng đua không hả? - cô lớn tiếng nói, hùng hùng hổ hổ mà không biết hậu quả.

- Được tôi chấp cậu chạy trước - Hàn Kiến Thư hứng thú nói còn vô cùng thú vị nhìn cô.

Đã thế cô chớp luôn cơ hội nhanh chóng chạy đi trước. Đỗ Duy Khôi này giờ cũng không chú ý chuyện gì đã xảy ra chỉ biết Mạc Thanh bị anh bỏ lại phía sau. Anh càng nhìn càng thấy cậu ta như là một nữ sinh, đôi khi còn thấy Mạc Thanh đỏ mặt khi nhìn thấy anh nữa. Nhưng lại có điểm anh thấy vô cùng đáng yêu. Chỉ là ngược mắt lên đã thấy Mạc Thanh lúc nào đã chạy lên trước anh rồi.

- Mạc Thanh có chuyện gì mà cậu chạy nhanh vậy? - Duy Khôi chạy theo khó hiểu nhìn cô nhưng lại không nghe được câu trả lời. Sau lưng nghe thấy tiếng giày thể thao đang đuổi theo, anh ngược nhìn thì thấy Kiến Thư vô cùng bình thản chạy sát nút với Mạc Thanh.

Anh cũng hiểu ra âm thầm cười rồi chạy đuổi theo, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp phía sau cô. Bây giờ, Hàn Kiến Thư đã chạy dẫn đầu, bỏ lại thân người nhỏ nhắn đang thực mạng chạy phía sau.

- Mạc Thanh đừng quá cố sức, vừa chạy vừa hít thở đều vào.. sẽ không mệt nữa - Duy Khôi chạy theo nhịp của cô, nhìn mồ hôi đã của cô đã lấm tấm trên mặt mà nhắc nhở.

- Anh.. Duy Khôi.. cảm ơn! - Cô mệt chết đi, nghe câu nói của anh mà không khỏi cảm động. Anh chính là không cười nhạo cô không giống con trai đã thế còn rất quan tâm cô nha..

- Mạc Thanh.. tôi không nói sai là cậu không chạy được mà thôi - Hàn Kiến Thư vô tư ở phía trước nói vọng xuống rồi quay lên chạy tiếp.

Cô ở đây đang cảm động muốn chết lại nghe câu nói từ phía trên kia lửa giận bắt đầu bốc lên. Hừ hừ... bà đây sẽ chạy theo được ngơoi... Hàn Kiến Thư ngơoi cứ chờ đó. Sau đó thân hình nhỏ nhắn thoát một cái chạy đuổi theo thân hình đang chạy trước kia.

Đỗ Duy Khôi không khỏi lắc đầu, Mạc Thanh này đúng là ngốc thật! Nếu có thể có người chạy thắng được Kiến Thư thì cậu ấy đã không làm được Đội Trưởng 4 năm rồi!!

Chỉ là có người vẫn đang nuôi hy vọng phải chạy thắng được cái tên trời đánh nào đó... nên đầu óc cũng không suy nghĩ được việc này...

(CÒN TIẾP.... Hóng nha.... chương sau hấp dẫn nà!!! (*^__^*))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xúc Cảm Kỳ Lạ (2)

Chương 7 : Xúc cảm kỳ lạ (2)

Mạc Thanh Mai ngồi trên giường bệnh mệt mỏi mở mắt ra. Vừa ngồi dậy vừa hít thở đều đặn, thân thể như vừa bị nguyên chiếc xe tải cán ngang nhưc mỏi không chịu được. Vừa muốn bước xuống giường chân lại truyền đến cảm giác đau đớn không tả. Cô không nhớ mình đã bị gì chỉ nhớ đã dùng hết sức đuổi theo Hàn Kiến Thư không biết vì sao trước mắt bỗng tối sầm, chân đau đớn rồi mất ý thức. Cũng không biết ai đã đem mình đến đây.

Cốc ..cốc

Sau đó là tiếng đẩy cửa rồi một thân người con trai bước vào. Trên tay là một túi đồ ăn, gương mặt có vài phần lo lắng đi đến trước mặt cô.

- Mạc Thanh, cậu tỉnh rồi sao? - Duy Khôi ngồi vào chiếc ghế đặt gần giường, đồ đồ ăn ra tô rồi quay qua cô - Hôm đó cậu ngất đi làm tôi và Kiến Thư rất lo lắng, cũng may là không sao.

- Tôi ngất sao? Mà chân tôi bị làm sao vậy... tại sao lại cảm thấy rất đau nha.. - cô đen mặt nói, chỉ có chạy bộ mà cũng ngất xỉu cho được. Cô cũng không phải nữ sinh yếu đuối tới mức đó mà...

- Chân cậu nghe nói là trật khớp nên sẽ phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể đi lại được - Duy Khôi dịu giọng nhẹ nhàng giải thích với cô, ánh mắt có vài phần kỳ lạ.

- Vậy sao? Mà anh là người đưa tôi tới đây hả? - cô không để ý ánh mắt đó, nói ra điều mình nghi vấn trong lòng.

- À.... không phải là... - Duy Khôi chưa nói hết câu đã bị người bên ngoài nhảy vào phòng phá đám

- A.. Mạc Thanh cậu đã khỏe chưa? - Mạc Cảnh nhanh chóng đổi lại cách xưng hô hỏi chị của mình.

- Có Mạc Cảnh ở đây rồi, tôi có việc đi trước - Duy Khôi thức thời đứng lên nhường chỗ, quay qua cười với cô - Cậu mau chóng khỏe lại nha, tôi về phòng lấy cho cậu vài đồ dùng cá nhân, rồi quay lại sau.

Cô gật đầu một cái thật mạnh, anh Duy Khôi thật là chu đáo nha... Sau khi anh đi, tên em trai nào đó lại bộc lộ bản chất lưu manh ra.

- Không ngờ nha... có mấy ngày không gặp chị đã làm nhiều việc hoành tráng tới vậy, đóng Juliet rồi còn thi chạy với anh Kiến Thư tới nông nổi này! Đúng là chị hai ngốc.. - Mạc Cảnh chế giễu nói một tràng dài, nói tiếp - cũng may tay chân còn lạnh lạnh nha... em cứ nghỉ chị bị nặng lắm chứ!

- Ngươi.. ngươi... tới đây là đến thăm ta hay là chọc tức ta vậy hả hả? - cô trừng mắt nhìn nó, biết nó đến đây là không có gì tốt đẹp rồi mà.

- Trắc trắc... không đùa nữa - Mạc Cảnh nghiêm túc lại nói - Chị đã đỡ chút nào chưa?

- Ta không sao đâu, ngươi không cần lo - Cô mệt mỏi đôi mắt bắt đầu nặng trĩu - Ngươi đi đi ta buồn ngủ rồi.

Sau đó cô nhắm mắt lại ngủ luôn một mạch. Mạc Cảnh nhìn bà chị lười biếng kia thờ dài rồi đóng cửa lại đi ra ngoài.. Trong phòng giờ yên tĩnh đến lạ thường chỉ nghe được tiếng ồn ào nho nhỏ của máy lọc khí. Vì vậy, Mạc Thanh Mai cứ thế mà nghĩ chính Đỗ Duy Khôi đưa mình tới đây. Bất giác nở ra nụ cười mãn nguyện.

Trở lại vào buổi chiều ngày hôm qua

Bà đây sẽ đuổi theo kịp, ngươi cứ đợi đó đi! Đem theo quyết tâm đó cô dùng tất cả sức lực mình đang có mà chạy, hít thở không theo quy luật khiến cô mất rất nhiều sức nhưng cô cũng không quan tâm. Hàn Kiến Thư nhìn cô trong mắt cũng có vài phần thương tiếc nhưng chỉ cười một cái rồi tăng tốc chạy.

Từ này tới giờ Hàn Kiến Thư chỉ là tản bộ mà cô đã không theo nổi, bây giờ hấn dùng tất cả sức chạy khiến sức lực của cô bỏ ra này giờ chỉ là công cốc. Đang cố lấy lại sức lực chạy tiếp, không biết vì sao khi đến cua quẹo chân cô lại ngã về một bên một cách đau đớn, mắt bắt đầu tối sầm lại rồi không còn biết gì nữa. Hình như cô còn nghe được ai như đang lo lắng gọi cô nữa...

- Mạc Thanh.... Mạc Thanh cậu làm sao vậy? - Duy Khôi chạy ở phía sau bỗng thấy Mạc Thanh ngã xuống mà hốt hoảng, anh liền dùng sức chạy lại xem thì thấy cô đã ngất lịm.

- Này.. này.. cậu tỉnh lại đi - Anh ra sức vỗ vào mặt của cô nhưng cũng không thấy dấu hiệu tỉnh lại. Bèn nảy ra ý định đem cô đi vào bệnh viện riêng của nhà trường.

Đỗ Duy Khôi nghĩ là làm liền dùng tay quàng qua ngực Mạc Thanh kéo cô ngồi dậy. Tay vừa chạm vào ngực cảm giác mềm mại khiến anh giật mình rút tay lại nhanh chóng. Anh trừng mắt nhìn người ngất xỉu kia mà không khỏi bần hoàng. Tại sao ngực của con trai lại mềm đến như vậy, cảm giác này rất chân thật! Chẳng lẽ... Mạc Thanh là con gái?

Làm sao có thể chứ.... Đỗ Duy Khôi cứ như chết trân ngồi đó nhìn cô. Bất động không di chuyển cho tới lúc có người nào đó đến.

- Này... Duy Khôi cậu ta bị làm sao vậy? - Hàn Kiến Thư đang chạy tính quay xuống trừu chọc cậu ta lại không thấy Mạc Thanh đâu, nên đi lại xem thì thấy Duy Khôi có cử chỉ rất lạ. Cứ ngồi bất động nhìn tên Mạc Thanh kia...

- Hà.. à là bị ngất rồi - Duy Khôi ngậy đại tỉnh lại nhìn Kiến Thư nói.

Hàn Kiến Thư nghe nói liền cúi người xuống vác Mạc Thanh trên vai bước đi.

- Này, cậu đem cậu ấy đi đâu vậy? - Duy Khôi tự dưng trào lên cảm giác lo lắng, tính kéo Mạc Thanh lại nhưng lại rút tay về.

- Đem cậu ta vào phòng bệnh chứ đi đâu - Hàn Kiến Thư trả lời, đồng dạt bước đi. Trong đầu lại thấy hôm nay Duy Khôi rất lạ, còn thấy cậu ta đang lo

lặng điều gì đó. Mà anh cũng không bận tâm một mạch vác ai kia đi trên sân, cảm giác vác tên Mạc Thanh này vô cùng nhẹ ! Cân nặng này cũng là bằng với mấy cô gái kia nha...

Trong trường Hoàng Đạo có một bệnh viện xây riêng cho học sinh. Tại đây tất cả dụng cụ và trang thiết bị đều tân tiến như bệnh viện chính quy. Bác sĩ ở đây cũng là những người có kinh nghiệm làm nghề rất nhiều năm. Một vị bác sĩ trung niên gương mặt hiền từ sau khi khám cho Mạc Thanh, kê đơn thuốc rồi chuyển cô vào phòng nghỉ ngơi.

Đây là người quản lý bệnh viện này ông là Tống Kiên. Ông làm việc ở đây đã rất nhiều năm nên mọi việc lớn nhỏ ông đều nắm rõ. Hàn Kiến Thư này ông rất quý, là một người con trai trưởng thành hiểu lý lẽ, làm ông rất thoải mái khi tiếp xúc nha.

- Kiến Thư, cậu ta là do không vận động thường xuyên nên nay do vận động mạnh quá sức mà ngất đi. Chân cũng bị vô ý làm cho trật khớp rồi... nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi thôi! - Bác sĩ Tống nhìn anh từ tốn nói, lời nói cũng nhẹ nhàng.

- Vâng, cảm ơn bác! Mong là cậu ta sẽ mau khỏe - Kiến Thư nghe nói cũng có vài phần lo lắng, nhìn ông nói.

Nhìn biểu hiện trên gương mặt của Kiến Thư, ông đoán là cậu ấy không biết bí mật này rồi. Vừa nãy ông khám cho cậu bạn kia đã thấy có điểm rất khác thường. Lúc trước ông cũng có học qua Đông Y nên thử bắt mạch ở tay của cậu ta. Liền một cái xác định đây là con gái!! Ông cũng rất bất ngờ, sự việc này rất quan trọng nếu để người khác biết sẽ không ổn. Có lẽ ông sẽ nói cho Kiến Thư biết, có một người giúp cô bé sẽ an toàn hơn là phải đối mặt một mình. Ông cũng nghĩ có lẽ là vì lý do khó nói nên cô gái này mới giả nam vào đây nên ông cũng không tuyệt tình tới mức phanh phui ra.

- Kiến Thư, cậu ngồi xuống tôi có chuyện muốn nói với cậu - Ông ngồi xuống ghế rút tách trà quyết định nói ra.

- Bác muốn nói chuyện gì? - Kiến Thư ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống, tò mò nhìn ông.

- Sau khi nghe xong, cậu cũng đừng nói với bất kỳ ai.. đây là bí mật quan trọng - ông nghiêm túc nói.

Hàn Kiến Thư bước vào phòng bệnh nhìn dáng người nhỏ nhắn vẫn đang nhắm mắt ngủ kia. Ánh mắt mang vài phần hỗn tạp, suy nghĩ càng rối ren hơn. Ngồi xuống chiếc ghế gần giường bệnh, anh được dịp lại có cơ hội ngắm nhìn Mạc Thanh kỹ hơn.

Hàng chân mày thanh mảnh tinh tế, lông mi vô cùng dài lâu lâu còn khẽ rung một chút. Làn da hồng hào trắng mịn, đôi môi nhỏ nhắn lâu lâu lại cười mỉm một cái, như là có chuyện rất vui vẻ (TG: Đang mơ về Trai đẹp đó anh ~^O^~)

Tại sao có nhiều điểm đáng nghi như vậy mà tới bây giờ anh mới phát hiện ra chứ! Từ lúc ban đầu anh đã thấy Mạc Thanh này rất kỳ lạ nhưng lại bác bỏ nó đi. Tới bây giờ nhìn kỹ, thật khiến anh có chút xao động. Khoảng một lúc lâu anh khẽ đứng dậy, đóng cửa và đi ra ngoài. Anh còn phải nghĩ ra cách làm sao đối mặt với cô đây! Mà tại sao anh lại phải quan tâm cô ta tới vậy.. thôi bỏ qua đi!

Đỗ Duy Khôi đổ bộ về ký túc xá, trong lòng có vài suy nghĩ cứ thôi thúc anh, khiến anh rối rắm vô cùng. Mở cửa bước vào phòng, nhìn đến chiếc giường vẫn còn bừa bộn của Mạc Thanh mà không khỏi lắc đầu cười khổ. Anh ngồi xuống giường tự động sắp xếp lại giường gối, tiện tay lấy một cái túi đựng một số vật dụng cá nhân của Mạc Thanh vào trong.

Khi đứng dậy tay anh vô tình đụng vào một cái hộp ở góc khuất làm nó rớt xuống sàn nhà. Anh cúi người xuống nhặt, trong đó có một tấm hình khiến anh kinh ngạc. Cầm lên nhìn kỹ... cô gái này thật sự rất giống Mạc Thanh?. Điểm khác nhau là cô gái trong hình có một mái tóc đen nhánh và dài, ngoài ra tất cả các chi tiết trên gương mặt thì y như đúc.

Anh tiện tay nhét tấm hình vào túi quần, suy nghĩ vừa nãy lại được dịp ủa về. Những hình ảnh cứ như một cuộn phim quay chậm lại, cuối cùng anh quay người bước đi. Để làm rõ việc này... chỉ có thể có một người làm được mà thôi.

- Mạc Cảnh, cậu rảnh không? Chúng ta ra sân sau trường nói chuyện một chút đi - Duy Khôi lấy điện thoại trong túi ra bấm số gọi, tay lại lấy bức hình kia ra nhìn một lần nữa. Sau khi Mạc Cảnh đồng ý, anh cũng chuyển bước hướng sân sau mà đi.

Vừa cảm kích bản vừa đi lại vừa đọc, Hạo Tuấn không khỏi tặc lưỡi. Cái tên Romeo này nói chuyện có cần sến thế không. Cái gì mà nàng đẹp tựa vàng trăng? Ngươi còn không biết bề mặt của mặt trăng toàn là rỗ không sao? Còn cái nàng Juliet này nữa... nghe khen là vui vẻ ra mặt hà! Nhưng lại không biết tên này khen đều nha..

Mấy ngày nay nghe tin Mạc Thanh bị bệnh nên anh cũng không có ai để đùa giỡn, thật sự chán muốn chết rồi!

- Haiz... chán quá! Ra sân sau leo lên cây ngủ một chút vậy! Mai đến xem tên tiểu tử kia sau rồi ...- Hạo Tuấn lẩm bẩm nói vì thế chân bước nhanh về phía sân sau. Thành công leo lên tán cây to nhất của một cây cổ thụ. Ở đây chỉ có đây là cái cây to nhất cũng là cái cây có bóng mát nhiều nhất nên Hạo Tuấn rất thích đến đây để cúp tiết. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại nhưng chưa được bao lâu anh đã nghe có người tới chỉ là nghe loáng thoáng được cái tên quen thuộc mà mở mắt ra hóng chuyện.

- Duy Khôi, anh có chuyện gì sau - Mạc Cảnh đứng nhìn Duy Khôi đang suy tư dựa thân người vào gốc cây to của cây cổ thụ.

- Từ trước đến nay, chúng ta luôn giúp đỡ lẫn nhau, đều hứa dù có chuyện gì cũng không được giấu giếm phải cùng nói với nhau mà giải quyết.... - Duy

Khôi trầm tư nhìn xa xăm nhẹ giọng nói với Mạc Cảnh

- Phải, em còn nhớ mà! Các anh từng giúp em rất nhiều - Mạc Cảnh khó hiểu nhìn anh, sau đó cũng thừa nhận nói.

- Vậy cậu có chuyện gì giấu bọn tôi phải không? - Duy Khôi chuyển tầm mắt qua nhìn Mạc Cảnh.

Mạc Cảnh giật mình khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Duy Khôi. Trong lòng bỗng có cảm giác lo sợ, một ý nghĩ gì đó vừa xuất hiện qua đầu dọa cậu nhảy dựng. Chẳng lẽ...

- Anh hỏi như thế là có ý gì? - Mạc Cảnh đỏ mặt hỏi, chính giọng nói bình ổn lại - Em nghĩ mình không có giấu chuyện gì cả.

Duy Khôi cười mỉm, trường hợp này anh cũng dự đoán trước rồi. Chỉ còn cách cuối cùng này thôi.

- Phải không? Tôi không biết việc này có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Nhưng... - Duy Khôi điềm đạm nói lấp lửng - Tôi sẽ công bố việc mà cậu chắc có lẽ là người rõ nhất.

Sau đó, anh tự nhiên xoay người rời đi nhưng chỉ được mấy bước đã có người mạnh mẽ kéo anh lại.

- Duy Khôi, rốt cuộc anh muốn làm gì? - Mạc Cảnh hấp tấp nói, chẳng lẽ anh ấy biết hết rồi sao?

Đỗ Duy Khôi lấy trong túi quần một tấm hình đưa cho Mạc Cảnh xem, từ đầu tới cuối cũng không nói lời nào. Mạc Cảnh nhìn đến tấm hình trong tay Duy Khôi mà tròn tròn mắt, miệng lắp ba lắp bắp cả nửa ngày.

- Anh biết chuyện này bao lâu rồi? - Mạc Cảnh thờ dãi nói.

- Chuyện này là chuyện gì? Cậu nói rõ ra xem - Duy Khôi cười thầm, anh chỉ là không chắc chắn muốn dùng trò tâm lý lừa Mạc Cảnh. Không ngờ tên nhóc này dễ lừa thật!

- Thì chuyện Mạc Thanh là con gái chứ còn chuyện gì nữa - Mạc Cảnh dè dặt nói

Nghe được câu trả lời đã được anh dự đoán từ lâu nhưng bây giờ khi đối diện với sự thật cũng không kìm chế được có chút kinh ngạc.

- Đỗ Duy Khôi, coi như chúng ta là người quen... anh - Mạc Cảnh kiên định nhìn anh nói - anh.. đừng nói chuyện này cho ai biết được không?

- Được, tôi cũng không có ý định làm lớn chuyện - Duy Khôi nói - Nhưng tại sao cậu lại phải giúp Mạc Thanh?

- Tại vì Mạc Thanh Mai là chị... - Mạc Cảnh thuận miệng nói - à không... là người quen của tôi.

- Cô ấy tên là Mạc Thanh Mai sao? - Duy Khôi hỏi ngược lại, tự động ghi nhớ cái tên này.

- Đúng a.. anh đã hứa là không được nói với ai rồi đấy

- Được! Cũng trễ rồi... tôi và cậu phải trở về thôi! - Duy Khôi câu cổ Mạc Cảnh, hai thân người bước đi mất hút.

Chỉ là hai người cũng không ngờ có người đã nghe hết tất cả rồi. Mạc Thanh là con gái?... mà không là Mạc Thanh Mai mới đúng chứ! Hạo Tuấn vừa nghe đến câu nói đó xém chút nữa đã té xuống đất rồi, cũng may là vịn lại kịp thời.

Trong đầu Hạo Tuấn đầy rẫy suy nghĩ, cuối cùng cười một cái vô cùng lưu manh. Ha ha... Mạc Thanh Mai kỳ này sẽ không yên với Hạo Tuấn tôi rồi!

Cứ vì thế, Mạc Cảnh đã vô tình cho Duy Khôi biết bí mật, còn vô tình cho Hạo Tuấn biết được. Bà chị nào đó vẫn cứ vô tư ngủ ở phòng bệnh mà không hay biết bản thân đã bị tên em trai thân yêu này bán đi mất tiêu rồi!! → _ →

Văn phòng tại bệnh viện trường Hoàng Đạo, sau một lúc lâu vẫn không thấy Tổng Kiên nói chuyện, Hàn Kiến Thư nôn nóng hỏi.

- Bác rốt cuộc muốn nói chuyện gì? - Kiến Thư khó hiểu nhìn Bác Tổng khi thấy ông cứ muốn nói lại thôi.

- Cậu thật không biết gì sao? - Tổng Kiên đành nói ra.

- Biết chuyện gì? - Hàn Kiến Thư nhăn mày - Bác nói rõ ra được không?.

- Cậu bạn lúc nãy cậu đưa vào... - Ông lấp lửng nói - là ... là.. thật ra..

- Chẳng lẽ cậu ta bị nan y hay có bệnh khó nói? - anh lo lắng hỏi, chẳng lẽ Mạc Thanh bị gì nữa sao.

- Không! Cậu ta... là con gái - Ông nhấn mạnh - Thật sự là Con Gái.

Hàn Kiến Thư đang suy nghĩ sau khi nghe xong lại có phần cá kinh. Anh có nghe lầm không vậy? Cái gì là con gái...

- Bác.. bác nói cái gì vậy? - anh khó khăn nói - chuyện này không thể đùa được đâu.

- Bác không dư hơi để đùa, tất cả là sự thật - ông ngưng một chút nói tiếp - cậu tốt nhất đừng nói với ai, có thể là có việc không thể nói ra.. chúng ta cũng không thể tuyệt tình nói ra. Hãy đảm bảo an toàn cho cô bé!

Hàn Kiến Thư gạt đầu rồi dờ dẩn đứng dậy. Suy nghĩ trong đầu cứ quay mòng mòng. Chỉ có một câu nói cứ vọng mãi trong đầu anh.

Mạc Thanh là con gái! Thật sự là con gái....

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hành Động Kỳ Quái

Vài ngày hôm sau cô được ra khỏi viện, còn được mấy anh y tá chăm sóc rất chu đáo nha! Không ngờ, ngay cả trong bệnh viện mà cũng có trai đẹp. Khiến cô vừa được ăn ngon còn được trai đẹp chăm sóc tận tình, bản thân đã lên được mấy ký lô luôn rồi!!

~^O^~ (TG: Bỏ tay với bà này luôn rồi! Vào viện cũng háo sắc cho được...)

Hôm nay, lần đầu cô đi học tiết mỹ thật nha. Không biết giáo viên thế nào nữa. Ngồi vào chiếc bàn ngay mép cửa ra vào cô chán nản lấy điện thoại ra ngồi nghịch. Xung quanh một số tên ồn ào bàn chuyện, đủ chuyện thị phi, quan trọng còn bàn tới mấy cô người mẫu chân dài nữa nha..

Chắc chắc... thèm chân dài thì đi mua xương heo hay chân gà mà về gặm ở đó mà bàn chỉ mất công! -_-# (Em lạy chị)

Một lúc lâu sau mấy tiếng bàn tán bắt đầu nhỏ dần, trên nền đất xuất hiện tiếng gày cao gót nện trên nền đất. Nghe tiếng gày cô còn nghĩ đến mỹ nữ nha... trường nam sinh Hoàng Đạo tí lệ giáo viên là nữ giảng dạy rất ít nha... cô bèn nhanh chóng ngược lên nhìn con người ở trên bục giảng..

Phụt... khụ khụ....

- Xin chào mọi người nha... thầy đây tên La Hàng nha! - Một giọng nói ẻo lả được đưa đẩy nói ra, ánh mắt phát sáng nhìn mấy nam sinh xung quanh.

Trước mặt là một nam nhân cao lớn, thân hình chuẩn được chiếc áo màu trắng ôm sát cơ thể tôn lên tuyệt đối. Chiếc quần bó màu đỏ ôm sát đôi chân dài thẳng tắp, trên tay còn đang cầm cái giỏ xách màu xanh lá. Nhìn cứ như cái đèn giao thông ở quốc lộ nha.. đặc biệt trên cổ còn đang thắt một cái nơ màu đen... >_<'''

- Ê... nhìn hần như mấy tên biến thái vậy nha... thân người cứ lượn qua lượn lại, nhìn muốn hoa cả mắt - Nam sinh C đen mặt nói với người kế bên, vừa lúc La Hàng chuẩn bị đi tới.

- Xuyt... nói nhỏ thôi! Hần mà nghe có người nói mình biến thái là đi đòi đồ biết chưa - nam sinh D nhắc nhở.

- Nè.. nè hai cậu nói ai vậy? - Một người lạ nào đó khều vai một trong hai người hỏi.

- Thì là tên La Hàng biến thái này chứ ai... - Nam sinh C thuận miệng nói một tràng - Hèn chi môn của hần học viên đăng ký không nhiều là phải.

- A.. há.. thì ra là thế sao? - Người lạ bật cười nói - Cảm ơn hai cậu đã khen

Hai nam sinh C và D giật mình cùng ngược lên nhìn, gương mặt của La Hàng đã phóng đại lên trước mắt. Hần cười vô cùng xấu xa, ánh mắt có chút bồn chột.

- Thầy... thầy La... Thầy đừng hiểu lầm - Nam sinh D vuốt mồ hôi vрон lại trên trán cười ngu nói - Chỉ là chúng em đang nói người cùng họ tên thôi... mà Ha ha...

- Vậy sao? Thế người cùng họ tên với tôi là ai?- La Hàng ngưng một chút nói - ...mà hai cậu ngay vào giờ học của tôi có vẻ nói rất chuyên tâm nha.

- Thì là... - nam sinh D bí đường nói chột chột cánh tay người kế bên.

- Là sao... hả??

- Dạ là con chó chết... nhà nhà em...- Nam sinh C đang bí bách trong bụng đầy tức giận chửi tên La Hàng kia. Ai ngờ bị tên kẻ bên chột vào người còn thấy gương mặt gọn người đang bị mình chửi rủa kia, lời nói trong bụng thể là phọt ra khỏi miệng không kịp suy nghĩ.

Khụ khụ.... cô vừa nghe nói đã trực tiếp nhin ho đến sặc sụa luôn rồi. Mấy tên này coi như tiêu đời!

La Hàng vừa nghe xong mặt đen đi vài phần, mắt lóe sáng như vừa nghĩ ra gì đó.

- Ừm... tôi thấy hai cậu rất THẬT THÀ nha... - Lam Hàng nhấn mạnh chữ quan trọng - để nâng cao đức tính đó tôi sẽ....

Sau một lúc không thấy người nào đó nói về sau, một học sinh căng thẳng hỏi.

- Sẽ làm sao thưa thầy? -

- Hai cậu ....- La Hàng lên giọng chỉ vào nam sinh C và D nói - khi nào đến môn học của tôi thì phải đứng trước cửa ra vào, hễ có người đến phải đồng thanh nói " Tôi là tên biến thái ", " Tôi là con chó chết " ... à còn nữa hai cậu về chép 200 lần bài học ngày hôm nay, ngày mai nữa không nộp thì tăng lên 2000 lần.

Rầm... Nam sinh C và D đang đứng run chân té xuống đất.

OMG, La Hàng tên này đúng là biến thái còn hơn cả Nhược Gia nha... Mạc Thanh ở một bên cảm thán không thôi!

Tốt nhất sau này đừng đắc tội tới tên La Hàng này! Sẽ chết không toàn thây a a... →_→

Sau buổi sáng tra tấn kia cô về phòng nghỉ ngơi. Buổi chiều nay lại có tiết học thể thao chạy điền kinh. Cô đang ở trong phòng thay quần áo sẵn tiện cử động chân của mình. Cũng may không có đau đớn gì, may nhờ có mấy anh y tá đẹp trai cô mới mau khỏi tới vậy! (◡_◡)

Vừa chuẩn bị xong cô bỗng nhớ đến Đỗ Duy Khôi. Mấy ngày cô ở trong viện cũng không thấy anh ấy tới thăm. Còn nhớ lúc cô bị ngắt anh ấy còn rất quan tâm cô nha... còn nói lấy đồ dùng cho cô, đợi cả buổi cũng không thấy quay lại luôn cho tới ngày cô ra viện.

OMG, chẳng lẽ bị con nhỏ nào mê hoặc rồi?? Không được a... tuyệt đối không được... trai đẹp là tài nguyên chung của quốc gia nhưng cũng không thể chia sẻ nha...

Ông trời đã cho trai đẹp vào tay cô rồi nên cô cũng không thể phụ lòng của ông trời được ! Tay cô cầm một cái khăn còn sẵn tiện xuống căn tin mua hai lon nước mát, nhanh chân chạy xuống sân điền kinh tìm kiếm người trong lòng nhưng nhớ kia.

Hôm nay, Đỗ Duy Khôi đi sớm như mọi ngày vừa mới chạy xong vừa ngồi xuống nghỉ mệt trên khán đài , người có chút mệt mỏi thờ dài . Mấy ngày nay , tâm tình anh có chút kích động cũng không dám đến thăm Mạc Thanh. Cũng không biết phải đối mặt như thế nào với cô ấy! Chỉ là mới vừa nghĩ tới đã nghe có giọng nói quen thuộc vọng kể bên người làm anh giật mình.

- Anh Duy Khôi.... - Cô hí hửng cầm đồ chạy tới ngồi phịch xuống kế bên - biết anh sẽ tới sớm mà.... ha ha... cho anh này!

Trước mắt anh chia ra là lon nước mát vẫn còn mát lạnh, đôi tay nhỏ nhắn như đông đưa trước mặt anh.

- Khụ... ừm cảm ơn cậu! - Duy Khôi tránh ánh mắt của cô, không tự nhiên cầm lon nước mà uống.

Cô nhìn cảnh anh dốc nước uống, trái khế ngay cổ cứ lên xuống khiến cô nuốt nước bọt ừng ực không thôi.

Ay da... soái ca đúng là soái ca, uống nước cũng đẹp trai tới vậy. Làm cô thêm ngưỡng mộ quá đi, mấy tên nam y tá kia làm sao bì được với Đỗ Duy Khôi kia chứ! O_o

Cô cũng cầm lon nước lên uống sau đó tiếp tục chăm chú nhìn anh, bỗng trong lòng có một ý nghĩ vụt qua.

- À.. anh Duy Khôi có bạn gái chưa vậy? - cô nhìn cảnh trên tới độ ngây người, đôi mắt phát sáng nhìn chăm chăm anh , lời nói trong lòng cũng nói ra luôn.

Phụt...

Đỗ Duy Khôi bị cô nhìn chăm chăm tay chân đã có chút luồn cuộn rồi. Dù gì ánh mắt của Mạc Thanh như là đang rất thêm ngưỡng cái gì đó! (TG: thêm anh chứ thêm ai) nhưng vừa nghe cô hỏi nước đang uống trong miệng cũng trực tiếp phun ra hết, còn ho đến mất hết hình tượng.

- Khụ Khụ... Khụ... -

- Hay da... anh đừng cảm động mà uống nhiều như thế nha... để tôi vuốt lưng cho nha a.. - Cô tốt bụng nhẹ nhàng vuốt lưng của anh (Thật chất là đang lợi dụng cơ hội dè dặt sờ lưng của người ta mà thôi).

Cái tay nhỏ nhắn, làn da mềm mại cứ như thể trượt lên trượt xuống sau lưng anh . Bất giác nhiệt độ cơ thể nóng lên khiến toàn thân anh cứng đờ người. Cảm giác ho cũng do kinh ngạc mà biến mất nhưng không biết vì đâu mặt lại hồng hồng một mảng lúc nào không hay .

- Hà? Anh Duy Khôi... có phải bị bệnh rồi không? Sao mặt anh đỏ lên rồi kia - cô ngây thơ trong sáng hỏi lại còn là dùng giọng vô cùng quan tâm nha, chỉ là vẫn không biết vì sao người ta đỏ mặt thôi .

Mặt của ai kia cứ được dịp đỏ lên một chút, đang không biết phải làm sao thì có người cũng ngay lúc đó đi đến.

- Phù... lon nước này mát thật - Hàn Kiến Thư cũng vừa chạy xong thấy hai người này đang nói chuyện gì đó rất vui vẻ , tò mò chạy tới xem. Vừa lúc thấy lon nước nên uống luôn một thể.

- Ế... cái lon nước đó của tôi mà... tôi còn mới vừa uống xong đó!- cô nghe giọng nói kể bên cũng quay qua nhìn một chút. Quá ra là cái tên hách dịch Hàn Kiến Thư!

- Phụt.... Khụ khụ... - Hàn Kiến Thư cũng là đang uống nước nghe tới câu nói của cô cũng vô thức phun hết ra ngoài.

- Kỳ nha... nước ngon thế này tại sao hai người vừa uống xong liền phun ra hết rồi, còn ho tới thể nữa - cô nhìn cảnh trên ngây thơ nói ra.

Hàn Kiến Thư nghe cô nói bất giác nhìn đến miệng lon mới vừa uống, rồi suy nghĩ đến cái gì đó mặt cũng có tia đỏ đỏ nhưng cũng mau chóng biến mất .

- Woa.. Hàn Kiến Thư cũng biết đỏ mặt kia! - Cô nhìn hẩn bất giác phát hiện ra cái mặt đỏ kia lên giọng trêu chọc - Nhìn đáng yêu dễ sợ... ha ha

- Cái gì đỏ mặt? Là do trời nắng nên mặt tôi mới đỏ thôi - Hàn Kiến Thư ung dung biện bạch.

Hai người này cứ một người đùa một người giỡn , cũng không hay biết có người nhìn hai người đó thì hàng chân mày đã nhăn lại thành hàng . Gương mặt lúc này còn hồng lên giờ thì đen thui, khó chịu.

- Thì ra là thế sao - cô nghe nói cũng không suy nghĩ nhiều , nãy giờ nói chuyện nên cổ họng thấy có chút khô rát tay bất giác tự nhiên cầm cái lon kế bên Hàn Kiến Thư chuẩn bị uống.

- A... anh làm gì vậy? - miệng cô chưa kịp đựng tới miệng lon nước đã bị cánh tay kế bên giựt lấy. Nhìn lại thì thấy Duy Khôi đang khó chịu nhìn cô.

- Anh Duy Khôi đưa lon nước ... tôi đang rất khát muốn chết đây này! - cô khó hiểu nhìn anh .

Đỗ Duy Khôi lấy lon nước của mình nhét vào trong tay cô, rồi tự nhiên ném lon kia vào thùng rác.

- A... sao lại lãng phí như vậy nha... - cô tròn mắt nhìn lon nước còn chưa uống được bao nhiêu đã bay vào thùng rác. Dù gì cũng là tiền của cô cơ mà... mà thôi trai đẹp thì tính tình cũng phải có chút cổ quái.

Cô vừa nghĩ tới đó cũng vô tư cầm lon nước Duy Khôi đưa, chuẩn bị đưa lên miệng uống. Lon nước chỉ còn cách môi 2cm thì lại bị một cánh tay khác trực tiếp giạt lấy, không nói không rằng ném luôn vô thùng rác y như cái lon lúc nãy .

- Trời ơi... tôi điên lên rồi nha... ai phá nữa vậy? - cô điên tiết chửi, nước tới miệng rồi mà còn không được uống khiến cô nổi giận rồi . Cô rất yêu thích ăn uống nên đồ ăn mà tới miệng mà không được ăn sẽ rất khó chịu - Hàn Kiến Thư... anh đang làm gì vậy hả?

- Hà? Tôi có làm gì đâu chứ... - Kiến Thư nói dối mà mặt cứ tỉnh bơ, mắt không chớp tìm không đáp.

- Anh... anh... hừ hừ ... còn không làm gì hả? - cô kim chế tức giận muốn giết người , lớn giọng nói - Anh không thấy tôi đang uống nước sao mà còn cầm lon nước vứt đi chứ hả? Anh... đang giỡn chơi với tôi à.

- À.. vậy sao? Tại tôi thấy nó cũng hết lạnh rồi... cứ nghĩ không ngon nên vứt đi thôi mà - Hàn Kiến Thư lý sự, tìm ra lý do hết sức vô lý mà nói cứ y như là thật - Bất quá... tôi mua cho cậu lon nước khác là được chứ gì.

- Anh... tôi không cần anh mua - Cô hít thở không thông điều chỉnh lại tâm tình. Mạc Thanh Mai kim chế lại... ..kim chế lại. Coi như tên này bị động kinh đi...

- Hừ... tôi tự đi mua uống còn hơn, đi trước đây - cô cầm giỏ xách đi luôn một mạch không thèm nhìn lại. Bỏ lại trên khán đài hai tên con trai vốc người cao lớn kia. Mắt của hai người cũng bất giác ngược nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đi càng ngày càng xa kia. Đến khi bóng dáng của cô mất hút trong sân trường, không khí giữa hai người có chút trầm mặc.

- Duy Khôi, hôm nay trông cậu rất lạ - Hàn Kiến Thư nhìn xuống sân bàng quơ nói.

- Kiến Thư... cậu cũng rất khác... - Duy Khôi cũng bình thần nói . Sau đó hai người cũng không nói với nhau câu nào, mắt cũng chỉ nhìn xuống sân vận động nhưng tâm tình hai người con trai lại không bình ổn như bên ngoài gương mặt!

Mạc Thanh Mai sau khi xuống căn tin mua một lon nước ngọt uống một lúc hết cả lon. Trong lòng mang một bụng tức giận chửi rửa cái tên hách dịch kia. Hôm nay, cô thấy vô cùng kỳ lạ hai người Duy Khôi và Kiến Thư này rất cổ quái , ánh mắt khi nhìn cô hình như có chút không được tự nhiên giống như lúc trước , như ẩn chứa cái gì bên trong vậy.

Tức giận hơn cả là hai tên này còn vô duyên vô cớ không cho cô uống nước . Suy nghĩ mãi cũng không ra lý do là gì. Bèn sai chân về phòng nghỉ ngơi.

Haiz.. trai đẹp thiệt là khó hiểu a a....! Bất quá cô vẫn thích.... (*^__^*)

Thật ra, Mạc Thanh Mai lại không nghĩ đến một lý do là tại sao cả hai người kia không cho mình uống lon nước của đối phương . Một lý do hết sức đơn giản, chỉ cần để ý một chút sẽ biết!

Đỗ Duy Khôi thấy hai con người kia đùa giỡn bỏ mặt anh qua một bên, bất giác tâm tình cảm thấy khó chịu không lý do. Gương mặt thể hiện rõ ràng tới mức anh cũng không nhận ra. Anh biết vì sao Kiến Thư đỏ mặt, lon nước đó Mạc Thanh vừa uống đồng nghĩa với việc Kiến Thư đang hôn gián tiếp cô ấy . Dù là chuyện bình thường nhưng lại không kìm chế được sự khó chịu. Nghĩ đến lại càng bức mình, vừa thấy cô lại chuẩn bị cầm lon nước kia của Hàn Kiến Thư uống tiếp anh không cần suy nghĩ cầm lon nước đó vứt đi, cả gan nhét lon nước của mình cho cô. Chỉ là không ngờ Hàn Kiến Thư lại hành động như vậy!

Hàn Kiến Thư thấy Duy Khôi nhét lon nước vào tay Mạc Thanh, mắt có chút không hài lòng. Lúc này là do vô tình mới uống nhầm lon của cô nhưng không biết vì sao lại cảm thấy vô cùng vui vẻ , cảm giác rất khó tả. Anh lại làm sao không biết Duy Khôi đã phát hiện ra điều gì , còn cả gan nhét lon nước của mình cho cô. Tâm trạng khó hiểu trời dậy , thấy lon nước gần tới miệng cô, tưởng tượng việc Duy Khôi và Mạc Thanh đang hôn gián tiếp . Không biết làm sao lại mạnh mẽ ném cái lon vào thùng rác. Sau đó, còn khiến Mạc Thanh bỏ đi.

Nhưng suy nghĩ lại cả hai người đều thấy có điểm không đúng còn vô lý đến khó hiểu !

Nếu như là con trai thì việc uống cùng một lon nước là chuyện rất bình thường! Tại sao.... Duy Khôi lẫn Kiến Thư đều hành động mạnh mẽ đến như vậy? Chẳng lẽ đối phương đã biết Mạc Thanh là con gái.

Sự việc này quan sát mới có thể biết được! •__•

P/s: Lời of tác giả : Cái vụ chép phạt ở trên là lấy sự việc ngoài đời của tác giả viết vô đó nha! Đau lòng không thôi... chép đến rã rời cả hai tay...

cô giáo của ta đúng là Quá Dũng Mãnh... Bởi vậy đọc giả nhớ thương tác giả nhiều nhiều vô nha!

** Gửi ngàn nụ hôn ** (͡ ͜ ͡) (͡ ͜ ͡)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vở Diễn Bị Hoán Đổi

Chương 9 : Vở Diễn Bị Hoán Đổi

Diễn Đàn trường Hoàng Đạo:

[[Thông Báo: Hôm nay, Hội sân khấu kịch sẽ diễn vở Romeo và Juliet, trường sẽ mở tất cả các cổng thoải mái cho mọi người ra vào nhưng chỉ trong khoảng 1 giờ duy nhất từ 16 giờ đến 17 giờ , nếu đi trễ sẽ không chịu trách nhiệm. Mong mọi người đến tham dự, chúng tôi sẽ cho mọi người một món quà đặc biệt là quyền được hỏi thông tin cá nhân diễn viên của chúng tôi! Không đến sẽ hối tiếc... a a *^O^*]]

Đây là bài viết do Nhực Gia viết vừa đăng lên một giờ đồng hồ đã có cả ngàn lượt Like cùng nhiều lượt chia sẻ. Đúng là tên này biết cách câu dẫn người mà, món quà hấp dẫn như vậy có ngu mới không đi đó. Đa phần là nữ sinh vô đây ngắm thần tượng thôi, vậy mà còn được giao lưu nói chuyện thì có phải quá hạnh phúc rồi không??

Sáng sớm tất cả mọi người đã bị gọi dậy, ai nấy cũng đều chưa tỉnh ngủ đều tập trung tại sân khấu kịch. Sau cả tuần luyện tập bù lại khoảng thời gian cô vào viện bây giờ cũng đã thành thạo rất nhiều. Phải nói nha.. tuy tên Hạo Tuấn kia có cả chón một chút nhưng khi diễn tập lại rất nghiêm túc, còn diễn vô cùng nhập tâm. Khiến cô nhiều khi cũng phải nhìn bằng con mắt khác.

- Cậu đó... đem cái đèn này vào góc bên trái sân khấu đi.. - Nhực Gia đang bố trí lại sân khấu cho thật hoàn hảo, bản thân vì thế cũng có chút nghiêm khắc - Cậu nữa... đứng ngó ngắn đó làm gì.. đi kiểm tra bộ phận âm thanh xem có trục trặc gì không?

- Này! Hai cậu đã thuộc hết lời thoại chưa? - Nhực Gia quay lại nhìn cô và Hạo Tuấn đang ngồi dưới hàng ghế.

- Tôi thuộc rồi.. nhưng.. - Hạo Tuấn ngưng một chút - chỉ sợ có người nào đó còn chưa thuộc thôi.

- Ê... anh đang đá đều tôi đó à... tôi thuộc rồi đó nha- cô nghe hần xiên xỏ tròn mắt nói lại.

- Thôi được rồi... hai cậu lên đây diễn lại đoạn kết lần nữa đi.. nhớ phải làm sao cho giống vào một chút - Nhược Gia không kiên nhẫn cắt ngang hai người kia.

Sau khi cô và Hạo Tuấn đã diễn lại đoạn cao trào một vài lần cũng khiến cho Nhược Gia có chút hài lòng. Nhưng không ai biết trong mắt cậu ta lại thấy có nhiều điểm chưa ổn.

Khi cô bước về phòng mắt đã thiếu điều muốn dính lại vào nhau, vô cùng lười biếng ngã lên giường nhắm mắt lại. Lúc đang mơ mơ màng màng chìm vào mộng lại bị tiếng di động làm cho tỉnh người..

- Ai vậy? Biết người khác đang ngủ không? - Cô với lấy cái điện thoại đặt ở bên tay.

- Ngủ sao? Giờ này mà mi còn có tinh thần để ngủ được sao... ta có một chuyện muốn nhờ người này nè - Đinh Doanh nổi giận sao đó lại hòa hoãn nói với cô.

- Chuyện gì nữa đây? - Cô tò mò hỏi - Là chuyện gì quan trọng mà Đinh Doanh ta lại đích thân nhờ vả vậy!

- À thì.. ngày mai trường mi mở cửa phải không? - nó lẩm lét hỏi.

- Ừm... mà mở cửa thì sao?- cô thắc mắc.

- Đây.. coi như chúng ta là bạn mi hãy dành chỗ hàng ghế đầu cho ta nha.. - Đinh Doanh mắt sáng rỡ nói

- Ha ha... Đinh ơi Đinh Doanh người bảo ta mê trai mà người đang là gì đây? Còn mê trai hơn ta nữa nha... - cô nghe nó nói mà muốn tỉnh cả ngủ.

- Nè nha... mi hãy coi lại đi nha! Trường ta toàn là nữ sinh suốt ngày cũng chỉ là bày vịt cái ông ọo khiến ta nhìn sắp chán chết rồi - Nó hừ lạnh nói tiếp - Còn người thì thật là có phúc đi... vừa mở mắt ra đã có trai lượn qua lượn lại mà ngắm bỏ con mắt biết mấy, còn có thể tùy cơ ăn đậu hủ nữa nha... Thanh Mai à, ta chỉ có cơ hội lần này thôi... người..

- Thôi.. thôi... ta sẽ giúp người mà, đừng nói nữa ta nhứt đầu quá! - Cô không đợi nó nói trực tiếp cắt ngang lời nói tiếp theo, nó mà không vừa lòng sẽ tiếp tục lẳng nhăng nữa cho coi.

- Được, vậy thì quá tốt! Mai chúng ta gặp lại - Nó cười hi hi - Lâu quá không gặp ta nhớ mi quá!

Sau đó Đinh Doanh cúp máy thật mạnh, không biết nó nhớ cô thật không hay nhớ trai đẹp đây. Sau đó cô thở dài, xuống căn tin tìm đồ ăn rồi ngồi học lại kịch bản lần nữa. Nói như vậy chứ cô cũng là lần đầu lên sân khấu đó!

- Mạc Thanh, nhìn cậu sao có vẻ lo lắng quá vậy? - Duy Khôi mắt lấp lánh ý cười kéo ghế ngồi kế bên Mạc Thanh.

- Chiều nay là diễn rồi, thật sự có hơi hồi hộp - cô chán nản nói ra.

- Không sao, đừng quá lo lắng! Cứ tưởng tượng rằng trên sân khấu lúc đó chỉ có mỗi một mình cậu cũng không có người nào khác, cũng đừng quá để tâm vào ánh mắt của khán giả như thế nào khi nhìn cậu, cứ diễn thật tốt như mọi lần mà cậu vẫn diễn tập là được rồi - Duy Khôi nhìn cô đưa ra lời nói chân thành.

- Được rồi, cảm ơn anh! - cô lắng nghe tâm trạng cũng đã thoải mái hơn nhiều, quay qua háo hức hỏi - mà chiều nay anh có đến xem không??

- Mạc Thanh diễn tất nhiên anh sẽ đến ủng hộ rồi! - Duy Khôi nói bất giác trong mắt toát lên sự ôn nhu, lời nói cũng là thập phần chiều chuộng cung chiều đến khó tin.

- Ha ha.. vậy thì còn gì bằng - cô vui mừng nói, cũng là không có để ý Duy Khôi có gì khác lạ - tôi sẽ diễn thật tốt cho anh xem..

Hai người trò chuyện một lúc sau đó trở về phòng. Cuối cùng thì cũng tới giờ diễn rồi.

Vào đúng 16 giờ cổng trường Hoàng Đạo đồng loạt mở tất cả các cửa ra vào lớn nhỏ. Nhiều người dù chưa đến giờ diễn đã đứng chờ đợi trước cổng rất lâu, vừa mới mở cửa đã ủa vào như ong vỡ tổ nhìn mà nhứt cả mắt. Tuy mở cửa chưa được bao lâu mà khán phòng sân khấu đã chật kín người, trường Hoàng Đạo xây dựng sân khấu rất hoành tráng đến những 3 tầng ghế dù vậy vẫn không đủ sức chứa.

Đúng là sức hút của trai đẹp thật là Vĩ Đại a a!

Cô trang điểm xong, đang hồi hộp đọc lại lời thoại bất giác tò mò coi khán giả có đến đông không. Bất quá vừa hé ra lỗ nhỏ của bức màn sân khấu thì bị cảnh đảm đông làm cho dọa sợ. Hu hu... đông như thế này làm sao cô diễn đây!

- A... Mạc Thanh là cậu phải không? - Đinh Doanh không biết ở đâu chui ra vui mừng hỏi cô. Ở đây là phòng hội trường cũng không thể cho người lạ vào được.

- Đinh Doanh, mi sao lại vào được đây? - cô kinh ngạc hỏi nhưng cũng vui mừng không kém.

- Ha ha... ta mà có chuyện gì không làm được - Nó vênh mặt lên nói, sau đó đi vòng qua cô nhìn chăm chăm - Mi... sau lại mặc đẹp thế này? Còn mặc đồ nữ nữa.. chẳng phải đây là trường nam sao?

- Xuyt... nói nhỏ thôi! Người chưa biết gì sao?- Cô nghe nói nói cũng từ tốn giải thích - Ta là đóng Juliet đó!

- Cái gì? Tin động trời này mà lại không nói cho ta biết.... - Nó tính vung tay đánh cô một cái bắt quả lại bị kéo đi.

- Cô gái này... sau lại vào được đây - Nhục Gia từ đâu xuất hiện nhìn Đình Doanh nói rồi ra lệnh cho mấy tên bảo vệ - Mấy anh đem cô gái này ra khỏi đây đi.

- Nè.. nè.. khoan đã tôi tự đi được mà - Đình Doanh hốt hoảng quay đầu chạy - Thanh Mai gấp lại sau!

Sau đó là chạy mất hút ngồi vào khán đài. Cô thật hết nói nổi với nó rồi.

- Mạc Thanh, cậu sẵn sàng chưa? - Nhục Gia quay lại hỏi cô.

- Tôi sẵn sàng rồi nhưng... khán giả đông quá... tôi hơi sợ - cô thành thật nói.

- Đừng lo, cậu hãy cố lên! - Nhục Gia vỗ vai khuyên cô rồi đi vào hậu trường.

Nhục Gia bước ra ngoài với nụ cười tươi tắn, làm cho khán phòng nóng lên rạo rức. Hắn làm MC rất có duyên chỉ nói vài câu đã làm người ta cười vang vọng.

- Sau đây là đến giờ diễn của Hội sân khấu của chúng tôi.... -

Nhục Gia bắt đầu đọc phần dẫn chuyện hết sức truyền cảm:

"" Tại thành trì Verona , có hai dòng họ Montaghiu và Capulet nổi tiếng là có mối thù hận truyền kiếp. Có thể chỉ là chút chuyện nhỏ cũng dẫn đến tranh chấp gây rất của hai nhà . Một ngày nọ, Romeo là con thuộc dòng họ Montaghiu đang buồn bã thất tình vì tình cảm không được nàng Rôdalín đáp lại thì được người bạn thân rủ đi dạ hội của dòng họ nhà Capulet dù biết rất nguy hiểm nhưng Romeo vẫn hóa trang lẫn vào bên trong. Tại đây , Romeo trên gương mặt mang một chiếc mặt nạ bằng đồng bất gặp được vẻ đẹp kiều sa của nàng Juliet..."

Mạc Thanh Mai nghe đến vai diễn hít thở thật sâu rồi bước ra sân khấu, bước chân uyển chuyển bước đi . Đây là bộ dáng quý tộc quyền quý mà cô đã vất vả tập luyện bấy giờ đúng là có công dụng. Dáng bước đi khoan thai và ung dung. Cánh tay nhỏ nhẹ uyển chuyển nhẹ nhàng, chiếc váy khiêu vũ vì chuyển động mà xòe ra rồi đóng lại thật khiến người ta vô cùng lóa mắt.

Vì hình ảnh đó đã xuất hiện không ít tiếng nói xì xào bàn tán của đám nữ sinh phía dưới.

- OMG, cái đó là nam sinh sao? -

- Không phải chứ, nhìn chiều nào cũng là một nữ sinh nha... Oa.. sao lại đẹp đến như vậy! -

- Phải nha... cái này hóa trang là quá mức tình vi rồi còn đâu! -

"...."

"...."

Đình Doanh nghe mấy lời bàn tán kia mà nhin cười gằn chết. Công nhận Mạc Thanh Mai này đúng là khiến người ta hoa mắt mà. Không biết nó vận s*** chó gì mà may mắn tới vậy nha...

- Mạc Thanh.. diễn nhập tâm thật - Đình Doanh cũng buông lời khen ngợi ai kia. Cô cũng không biết hàng ghế đầu này đa phần chỉ dành cho học viên nổi bật của trường Hoàng Đạo hoặc chỉ dành cho người thân của học viên trong trường mà thôi. Vì vậy nữ sinh này suốt buổi đã bị nhiều ánh mắt tò mò nhìn đến rồi! Nhưng trong đó có một ánh mắt chứa nhiều thích thú hơn là tò mò.

- Cô gái... cô sao lại ngồi được đây? - Tống Nam nhìn cô gái đó chăm chăm sao một hồi không kiên nhẫn mà hỏi .

Đình Doanh nghe giọng nói kể bên bắt giác quay qua nhìn. OMG, sao kể bên cô lại là soái ca Tống Nam vậy? Ngồi này giờ cũng không để ý nha...

- A.. anh Tống Nam thật là khéo - Cô cười ngọt ngào với thần tượng nha - anh cũng đến xem nhạc kịch sao?

- Phải, đến xem bạn của tôi diễn - Tống Nam hứng thú nhìn thấy ánh mắt phát sáng của cô tò mò hỏi - sao lại biết tôi là Tống Nam?

- Hay da... cả thành phố này ai lại không biết anh chứ - cô thật thà nói - dù gì em cũng là nữ sinh hết sức bình thường thôi mà!

- Vậy sao? - Anh giả hoạt nhìn cô gái trước mặt. Hình ảnh đôi mắt linh động phát sáng buổi tối hôm đó hiện về. Nhìn biểu hiện này chắc cô đã quên chuyện này hôm đó rồi còn đâu.

Chắc anh cũng phải có chút lòng tốt nhắc lại mới được.

- cô tên gì vậy? - anh nở nụ cười từ tốn nhìn cô.

- Hà?... a em tên là Đình Doanh - Đình Doanh ngây ngốc trả lời, còn không tin là soái ca đang hỏi tên cô nha.

- Ủm... Đình Doanh hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi thì phải... - anh trầm ngâm nhìn lên sân khấu nói - Trông cô rất quen mặt...

Đình Doanh nghe mà không tin vào tai nha... đây giống y chang mấy cái câu tán tỉnh của mấy thằng cà chớn lắm a! Không thể nào... Tống Nam cũng không phải là loại người này.

- Anh nói như thế là có ý gì vậy? - cô hồ nghi hỏi.

- Cái hôm trường Hoàng Đạo khai giảng vào buổi chiều có tổ chức một buổi văn nghệ. Tối đó, ở cổng sau của khuôn viên trường ... - Anh nhẹ nhàng từ tốn giải thích còn đến đoạn quan trọng thì dừng lại.

Cô lắng nghe anh nói bắt đầu nhăn trán suy nghĩ. Hôm khai giảng trường Hoàng Đạo? Sao nghe quen vậy... Bỗng một hình ảnh bắt đầu hiện ra, một nữ sinh lên la lên lút chui vào cửa sau vô tình vấp phải tầng đá... à mà không là một tên con trai. Tên con trai? Chẳng lẽ....

Đình Doanh tròn to mắt nhìn, nghi ngờ lại càng tăng cao. Đôi chân mày đen rậm của Tống Nam tùy ý nảy lên. Bất giác làm Đình Doanh nhớ tới tên con trai kia...

- Chẳng lẽ... anh.. anh là tên đó sao?- cô khó khăn nói dù đã biết được phần nào.

- Có lẽ là vậy... - Nhìn cô ngồi nhăn trán suy nghĩ sau khi nhớ ra được gì đó lại nhìn anh chằm chằm thật nhìn đáng yêu vô cùng khiến anh cũng là vô thức cười một cái.

- Ấc.... ha ha... - Đình Doanh sau khi nghe cười ngu một cái rồi in thìn luôn một thề. Thật là mắt mắt quá đi..

Sau đó vô cùng nghiêm túc ngồi nhìn lên sân khấu xem kịch.

Trên sân khấu đã diễn đến cảnh Juliet đang đứng ở trên ban công nơi có cánh cửa sổ. Mạc Thanh Mai vừa bước trên được bối cảnh thì cũng nhẹ nhàng diễn cảnh nhớ thương Romeo.

Juliet khoác lên người bộ đầm ngủ nhẹ nhàng và thanh thoát cũng là bộ trang phục lúc cô vẫn diễn tập. Tâm trạng cũng đã đỡ hồi hộp hơn. Lúc này lại có một nhân vật khác đi ra sân khấu.

Dưới bức tường một chàng trai cao lớn bước ra, trên người là một bộ lễ phục dạ tiệc đơn giản nhưng loại toát lên sự tuấn lãng hiếm thấy. Anh đang rình rập đứng dưới bức tường kia mà nhìn lên trên của sổ. Nhưng có một điều kỳ lạ trong kịch bản cảnh này không hề cho chàng trai kia đeo mặt nạ nhưng chàng trai này lại đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng cao quý.

- Kề chưa từng bị thương thì há sợ gì sẹ - Romeo cất giọng ồm ồm trầm áp và kiên định nhìn lên của sổ.

Mạc Thanh Mai nghe giọng nói bất giác vô tình liếc nhìn xuống dưới. Ánh mắt lộ vẻ mơ hồ khó hiểu. Một phần vì nam nhân kia gương mặt bị che lại bởi chiếc mặt nạ không có trong kịch bản. Một phần vì giọng nói đó rất quen thuộc nhưng cô lại không nhớ đến là của ai.

- Ôi Romeo sao chàng lại là Romeo nhỉ? Chàng hãy khước từ cha chàng và từ chối dòng họ của chàng đi; hoặc nếu không thì chàng hãy thề là yêu em đi, và em sẽ không còn là con cháu nhà Capulet nữa - Juliet cất giọng khẩn khoản tha thiết tiếng lòng của mình.

"....."

"....."

- Đúng là miệng em nói thế đấy nhé! Chỉ cần em gọi tôi là người yêu, tôi sẽ thay tên đổi họ; Từ nay, tôi sẽ không bao giờ còn là Romeo nữa - Giọng chàng trai vui mừng ở dưới bức tường, trong tiếng nói như tràn ngập tình yêu nồng nàn dù là diễn vẫn khiến người ta ảo tưởng đó là thật sự.

- Người là ai, mà khuất trong đêm tối, chột biết được điều tôi ấp ủ trong lòng? - Juliet ngạc nhiên tìm kiếm.

Romeo được dịp bước tới gần nơi có ánh sáng, đôi mắt đối diện với sự tìm kiếm của nàng Juliet. Ánh mắt đen sáng linh động được ánh đèn sân khấu chiếu đến lại vô cùng bí ẩn khi hiện qua chiếc mặt nạ bằng đồng kia.

Mạc Thanh Mai nhìn đôi mắt đen sáng kia mà cả kinh. Ánh mắt toát lên sự ôn nhu dạt dào nhìn về phía cô đem đến cho cô cảm giác hốt hoảng. Ánh mắt này thật không giống của Hạo Tuấn chút nào, dù là diễn tập ánh mắt của anh ta chỉ là có chút tình ý thoáng qua nhưng ánh mắt này lại rất khác. Cứ như đây không phải là Romeo người đã từng diễn tập cùng cô.

Chương 10: Vở Diễn Bị Hoán Đổi (2)

Chương 10 : Vở Diễn Bị Hoán Đổi (2)

Sau màn Romeo và Juliet hẹn ước, thề nguyện với nhau. Vở kịch tạm thời hạ màn để hội trường thay đổi bối cảnh. Nhượng Gia sau bức màn bước ra sân khấu trò chuyện cùng khán giả ở phía dưới.

- Sau khúc dạo đầu tình cảm kia , mọi người có thắc mắc gì không nào? -

- Có... có ... -

- Juliet là nam thật sao? Sao lại đẹp quá vậy? -

- Tại sao Romeo lại đeo mặt nạ như vậy..? Rõ ràng trong kịch bản không có cơ mà...?

"....."

"....."

- Rồi... rồi... thắc mắc của mọi người hãy đợi cuối buổi diễn sẽ được giải đáp hết tất cả - Nhượng Gia thấy có rất nhiều thắc mắc bèn hòa hoãn nói.

Sau khi Nhượng Gia đi vào bên trong bức màn tiếp tục được kéo lên...

Giọng dẫn chuyện lại được dịp thốt lên :

"" Sau đêm hôm ấy tình cảm của Romeo và Juliet cứ thế tăng cao, tình chàng ý thiếp sâu nặng. Nhưng họ vẫn không hề biết đó là bước ngoặt cho một bi kịch của tương lai. Tybal trong buổi dạ tiệc đã vô tình nhận ra Romeo và cảm thấy người của dòng họ Montaghiu vào được đây là một điều sỉ nhục. Tybal hẹn Romeo ra thách đấu nhưng Romeo lại không chấp nhận. Bạn của Romeo là một người nóng tính liền cùng Tybal thách đấu. Tybal liền một cái giết chết người bạn đó, Romeo trong lúc mất kiểm chế đã giết chết Tybal. Nhưng có một điều quan trọng Tybal là anh họ của Juliet thuộc dòng họ nhà Capulet..... ""

Tybal bị Romeo giết chết nhưng cũng có một điều lạ là tên Tybal này cũng đeo luôn cả mặt nạ. Hai người đấu kiếm với nhau như là có mối thù truyền kiếp thật sự vậy.

Sau màn đấu kiếm kịch liệt kia mọi người bắt đầu mau chóng diễn phân đoạn tiếp theo. Ai nấy đều cố gắng hết sức lực để hoàn thành vai diễn của bản thân. Dù trong người có mệt mỏi nhưng khi diễn cũng phải cười.

Mạc Thanh Mai trong lúc chưa đến vai diễn cũng thừa lúc uống một chút nước cho thanh cổ họng. Ở sau cánh gà nhìn phân đoạn Romeo đấu kiếm kia làm cô muốn hoa cả mắt. Đường múa kiếm rất đẹp, lại còn rất chuẩn xác nếu như đó là kiếm thật dù đầu mười người cũng chưa chắc đấu lại. Vóc dáng linh động cao lớn kia rất thành thực lại còn như có điểm rất quen mắt. Cô còn cố tình lên đến phòng diễn xem trộm mặt của tên Romeo kia nhưng suốt buổi cũng chưa thấy gỡ cái mặt nạ ra. Làm cô tò mò càng cao a a... :>_<::

Sân khấu nhờ thế cũng sôi sục hơn đa phần là nữ sinh sắp chịu không nổi rồi.

- A a... tại sao Romeo lại không gỡ mặt nạ kia ra vậy-

- Đáng người tiêu sái như vậy, động tác còn rất thành thực nha ... chắc chắc là vô cùng đẹp trai rồi -

- Ưc ực... ta muốn nhìn ngắm dung nhan kia... -

Như không quan tâm những lời kia, giọng dẫn chuyện vẫn cứ đều đặn:

"" Sau khi Romeo bị lưu đây, cha Juliet là Hầu tước vì đau buồn cái chết của con trai muốn trong dòng họ có không khí vui vẻ nên đã cho Juliet phải lấy Bá tước Paris. Juliet vì quá quẫn bách đã tìm cha đỡ đầu tìm cách giải quyết. Cha Laurence đã cho Juliet một lọ thuốc có tác dụng khiến cho người uống ngủ mê man như đã chết có hiệu lực suốt 42 giờ. Cả dòng họ nhà Capulet thật sự tưởng Juliet đã chết nên đã tổ chức đám tang. Cha Laurence nhờ một người gửi tin cho Romeo nhưng giữa đường thì chết. Romeo ở xa nghe tin đó trực tiếp quay lại cũng không quên mua thêm một lọ thuốc độc trở về... ""

Juliet sau khi uống lọ thuốc ngủ đã không còn biết chuyện gì. Cô đóng một người giả chết nằm bất động trên bàn lễ tang. Tuy không thể mở mắt cô vẫn có thể nghe được âm thanh ồn ào xung quanh. Nghe giọng dẫn chuyện kia cô cũng thật sự bối rối , tình cảm của hai người này thật sự quá to lớn.

Tiếng bước chân bắt đầu to dần, có một người gương mặt mang một chiếc mặt nạ đen đang quỳ kế bên cô trò chuyện . Trên người là bộ Bá Tước sang

trọng quyền quý , khí chất Vương giả hơn người. Mỗi một động tác đều thoát tục lời nói bi thương khiến người ta xao động. Đây đích thị là Bá Tước Paris đang đến thăm hăm mộ của nàng Juliet. Chỉ có điều tại sao ngay cả tên Bá Tước này cũng đeo luôn cả mặt nạ. Rõ ràng là kịch bản không có kịch bản.

- Juliet ... Hồi nàng tiên kiều diễm, phải chăng chúng ta không duyên số nên không thể làm được phu thê. Chắc em cũng chẳng hề biết tôi cũng là yêu em từ đêm dạ hội đó.... - Paris cất giọng trầm thấp trong giọng nói có sự bi thương bất lực nhưng nói ra cũng chỉ mình anh ta nghe thấy. Dù vậy Juliet không nghe được nhưng Mạc Thanh Mai là cô thì nghe được hết nha. Paris đứng dậy rải hoa xung quanh chỗ Juliet nằm. Mỗi một bông hoa rơi xuống đều được trân trọng hết mực cứ như người rải chúng sợ sẽ làm đau người kia.

Bỗng âm thanh yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng giày da đang hót hải tìm kiếm gì đó. Âm thanh càng lúc càng gần hơn đến bên hai người.

Bá tước Paris ngược nhìn thấy một nam nhân vóc dáng cao ráo trên mặt là chiếc mặt nạ đồng đang tiến lại gần.

- Ngươi là người dòng họ nhà Montaghiu? Tại sao lại dám đến nơi này - Paris nói thuận tay rút kiếm ra chìa đến phía trước.

Romeo nhìn người trước mặt bất giác nhớ đến đây là vị hôn phu của Juliet , tâm trạng đã là mau chóng trầm xuống.

- Ngươi hãy rời khỏi đây đi... ta không muốn phải giết chết một người - Romeo tâm trạng đau buồn vì Juliet nên không muốn gây chuyện.

- Ngươi kêu ta đi khỏi đây? Hà có gì ta phải xa Juliet người mà ta yêu chứ! Nàng còn đã sắp trở thành vợ của ta.. Ngươi là gì? Chỉ là người không có tư cách ... có giỏi ta và ngươi thách đấu. - Paris khiêu khích Romeo

Romeo nghe thấy cũng vì đau buồn chông chênh mà rút kiếm đấu với Paris. Đường kiếm không chút lưu tình hướng về đối phương. Paris cũng là người dùng kiếm giỏi nhưng tâm trạng đau buồn khiến anh không thể tập trung vì thế Romeo đâm một nhát khiến Paris rụt xuống.

- Ngươi... ngươi.. khi ta chết ngươi hãy chôn đặt ta kế bên nàng được không? Nếu không thể làm phu thê khi sống nhưng ta vẫn có thể chết bên cạnh nàng - Paris trút ra hơi thở nặng nhọc nói ra tâm nguyện cuối đời sau đó nằm xuống ra đi.

- Ta không chắc nhưng ta sẽ vùi chôn ngươi trong một ngôi mộ thật rõ ràng, bởi nhan sắc của Juliet sẽ biến nhà mồ này thành một phòng khánh tiết - Romeo nhìn người đàn ông mới rụt xuống kia.

- Juliet ơi! Anh muốn ở cùng em và chẳng bao giờ nữa, anh sẽ rời khỏi cái lâu đài sâu thẳm này - Romeo bước gần đến Juliet ánh mắt là mảng đen u buồn, chỉ tiếc toàn bộ biểu cảm đã bị chiếc mặt nạ che khuất chỉ chừa ra đôi mắt và đôi môi của anh.

Cầm cốc thuốc độc trong tay anh quyết tâm sẽ đi cùng nàng.

- Ta uống cho tình yêu của ta! Lão dược sư trung thực, thuốc của ngươi thật linh nghiệm - Vừa nói tay anh nâng cốc thuốc lên uống sạch tiếp đó thân ảnh của Romeo rù xuống bên người Juliet.

Chỉ là cuộc đời thật trêu chọc con người ta, khi Romeo vừa rục xuống cũng là lúc thuốc của Juliet vừa hết hiệu lực. Nàng mở đôi mắt linh động có hồn kia, ngồi dậy thì thấy được cha đỡ đầu.

- Là cha... chồng của con ở đâu? - Juliet tỉnh dậy vui mừng hỏi cha.

- Ôi trời ơi.... chồng con đã chết rồi và cả Paris nữa. Mau rời khỏi đây với ta , ta sẽ đưa con đến tu viện, binh lính sẽ nhanh chóng tới đây thôi - Cha Laurence nhìn cảnh máu đầm đìa mà đau lòng, mọi chuyện thật đúng là không như mình mong muốn.

- Cha cứ đi đi , còn con , con không đi đâu cả - Juliet khi nghe hết sức bình tĩnh nhìn người yêu đã rục đầu bên tay mình.

Cha Laurence rời đi, Juliet nhìn thấy trong tay Romeo đang nắm chặt một chiếc cốc.

- Ta thấy gì đây? Người thân thương của ta đang nắm chặt chiếc cốc, như vậy thuốc độc đã kết liễu cuộc đời chàng - Juliet nhận ra nói, đau lòng nhìn Romeo - Ôi chàng ác quá, chàng uống hết cả mà không chừa cho em một giọt nào. Có thể trên môi chàng còn có đủ chất độc để giúp em chết, nếu em hôn chàng lần cuối chẳng??

Mạc Thanh Mai giả bộ cúi người xuống hôn người nam nhân trước mặt. Đáng lẽ trong kịch bản khi môi đang gần kề thì sẽ có người khác lên tiếng trong cánh gà nhưng khi môi cô sắp chạm đến lại chẳng nghe thấy ai diễn gì . Đang không biết phải làm sao bỗng một lực nhỏ phía dưới kéo tà áo của cô khiến môi cô thật sự hôn trên đôi môi kia. Cô không lầm chứ? Tên Romeo này vừa mới kéo áo để cho cô hôn hân đó!!

Lúc này thật trêu chọc Mạc Thanh Mai, trong cánh gà lại có tiếng nói vọng ra. Đó là tiếng binh lính đến.

- Này nhóc con , hãy dẫn bọn ta đi -

- Chú bảo là ở phía nào vậy? -

Juliet vực dậy ổn định tâm trạng kia, giả hốt hoảng cùng lo lắng.

- Có tiếng động? - Juliet giật mình, nhìn thấy con dao găm đặt bên người của Romeo thì cầm lên - Dao ơi! Mày thật là đúng lúc, mày hãy hoen gỉ đi trong

vết thương này. Hãy đem cho ta cái chết, ta sẽ được bên cạnh chàng!

Juliet dùng con dao đâm thẳng thật mạnh vào ngực. Tiếng thở nặng nhọc nằng di chuyển nằm bên cạnh bên Romeo rồi nhắm mắt ra đi. Cùng lúc, chiếc màn sân khấu bắt đầu hạ màn xuống che đi diễn cảnh tan thương kia.

"" Thế là đôi tình nhân ở thành trì Verona đã chết như họ đã sống. Hai đứa trẻ từng yêu nhau bất chấp mọi điều, bị chia lìa nhưng lại đoàn viên. Vương tử thành trì xử phạt cả hai dòng họ, bắt họ phải hòa bình với nhau. Nhưng cái giá của sự hòa bình này lại rất lớn đó là con của họ.... giữa tình yêu và cái chết.... ""

Nhược Gia đọc lời dẫn chuyện cuối cùng, cả khán phòng bỗng lại chìm vào một sự im ắng. Có thể nghe được tiếng thút thít của một số nữ sinh vì quá cảm động. Rồi tiếng vỗ tay bắt đầu dậy sóng ngày một lớn. Thật sự mọi cảm xúc đều vỡ òa, vở diễn này đã rất quen thuộc nhưng lại được diễn lại vô cùng khéo léo. Đem lại cho người ta cảm giác vô cùng chân thật về cả tình yêu và đau khổ trên sân khấu kia.

- Cảm ơn... cảm ơn mọi người rất nhiều - Nhược Gia sau khi nghe tiếng vỗ tay to kia bất giác cười mẫn nguyện bước ra nhìn mọi người.

- Này anh MC... cho mọi người chiêm ngưỡng diễn viên đi được không?-

-Phải... phải -

- Cho chúng tôi biết thông tin đi... -

"....."

"....."

- Được rồi, Nhược Gia tôi hứa là sẽ làm mà - Nhược Gia cười tươi nói - Bây giờ mời các diễn viên của chúng ta ra sân khấu đi nào.

Bên trong đạo cụ đã được thu dọn, mọi người thừa cơ hội nghỉ ngơi một chút. Khi cô và mấy tên che mặt nạ kia vén màn bước ra sân khấu thật sự bị sự hùng hực khí thế phía dưới dọa cho nhảy dựng. Cô xếp hàng lại đứng giữa cả hai tên Romeo và Paris kia. Phía ngoài cùng còn có một người nữa.

- Romeo Romeo.... Romeo - đám nữ sinh phía dưới la hét khi thấy người họ mong đợi.

- Paris.... Paris ... Paris ... - người hâm mộ nam phụ cũng thật sự đông đảo a a...

- Juliet.... Juliet... I Love You - một nhóm người hai mắt phát sáng nhìn cô, thật khiến cô rợn tóc gáy.

- Im lặng... Im lặng nào! - Nhược Gia lên tiếng phá vỡ sự ồn ào kia - Hiện tại trên sân khấu có ba người đang bị chiếc mặt nạ che khuất, mọi người muốn xem mặt của ai trước đây?

Tại sao không phải hai mà là ba người? Đáng ra chỉ có tên Romeo và Paris kia thôi. Nhưng không hiểu sau cả nhân vật phụ người anh họ Tybal kia cũng bị luôn cả mặt nạ. Làm cô vô cùng khó hiểu.

- Romeo đi... Romeo -

- Cái gì? Là Paris mới đứng... Paris.. -

"....."

- Được rồi.... được rồi! Để tăng sự hấp dẫn tôi sẽ đi từ nhân vật phụ cuối cùng là nhân vật chính - Nhược Gia nhúc nhúc đầu này ra quyết định.

- Mời Tybal hãy mở chiếc mặt nạ của mình ra nào! -

Người đứng ở ngoài cùng kia từ từ nâng tay mở chiếc mặt nạ ra. Gương mặt hơi lạnh, đôi mắt không rõ cảm xúc hơi thờ bất cần đòi được thoát ra. Cô mở tròn cả mắt... a a... là cô đang nhìn nhầm sao??

- Á.... là Hạo Tuấn sao? Không ngờ anh ấy lại là Tybal.... ôi đẹp trai quá - nữ sinh ở dưới chép miệng ngạc nhiên.

- Hạo... Hạo.. Tuấn? - cô lắp ba lắp bắp trong miệng, bất gặp hán đang nhìn cô rồi vô tình quay đi nơi khác.

Đúng a, là Hạo Tuấn bằng da bằng thịt đó! Tại sao từ nhân vật chính lại tụt xuống làm nhân vật quần chúng thế này. Có ai giải thích cho cô không??

- Bây giờ sẽ là Paris nhé... - Nhược Gia tiếp lời.

Người nam nhân bên tay trái của cô trên người vẫn là bộ Bá tước kia nâng tay gỡ chiếc mặt nạ màu đen xuống. Đôi mắt nâu ám hiện hữu ra ngoài, nụ cười tỏa nắng quen thuộc. Khí thế Vương giả toát lên nhưng bị sự ảm áp kia khiến nó trở nên thật gần gũi....

- A.... a a... a.... Là Nam thần Ôn Nhu kia! -

- Trời ơi... sao lại có người đẹp như thế -

- Hu hu.. hôm nay mà gặp được luôn cả soái ca Kiến Thư trong truyền thuyết thì chết cũng nhắm mắt á.... -

- Phải... phải... -

Tiếng ồn ào ngày một đông hơn khi Đỗ Duy Khôi xuất hiện. Anh cười tươi với mọi người nhưng lại không biết nụ cười đó đủ giết chết người ta ở dưới nha...

- Anh... Duy Khôi? Sao anh.. anh? - cô từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác mà nhìn anh nói. Chỉ thấy anh quay qua nhìn cô một cái thật ôn nhu rồi cười một cái quay đi.

- Cuối cùng nhân vật chính của chúng ta đây... Mời Romeo nào! -Cả khán phòng im lặng nín thở nhìn chăm chú vào bóng dáng cao ráo bên tay phải của cô. Người này rất chậm chạp mở chiếc mặt nạ bằng đồng kia. Đôi chân mày đậm từ từ xuất hiện, đôi mắt đen sáng sâu thẳm cũng lộ ra. Sóng mũi cao, làn da trắng bóng, cuối cùng là đôi môi mỏng hồng hào đang nâng môi cười một cái.

Ừc... ừc... thật sự rất đẹp đó! Nhưng bây giờ cô muốn hóa đá luôn rồi!!

- OMG! Là là.... Hàn Kiến Thư phải không ? Có phải là nhìn lầm không? -

- Ôi mẹ ơi.... cảm ơn mẹ đã sinh con ra trên đời! Cuối cùng con cũng đợi được lúc gặp thần tượng rồi!! Hu hu -

- Nhưng mà điều này quả là kỳ lạ... bình thường Hàn Kiến Thư rất ít chịu xuất hiện trước đám đông kia mà -

"....."

"....."

Đúng! Mọi người đang nghĩ tại sao là Hàn Kiến Thư phải không ? Cô cũng là đang thắc mắc như vậy!! Là Hàn Kiến Thư thật sự... hèn gì lúc nhìn thấy ánh mắt đen kia cô đã thấy có điểm rất quen thuộc bây giờ thì rõ hết rồi.

- Nào nào... ai muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi nào - Nhục Gia hài lòng nhìn biểu hiện kinh ngạc của mọi người - nhưng thời gian chỉ có hạn trong 20 phút thôi , nhanh tay lên nào.

Ai nấy đều giờ tay khí thế lấy hết sức cha sinh mẹ đẻ ra mà giờ tay. Có người chỉ hận không thể phi thân đến bên mấy tên này mà ôm một cái cho thỏa mãn. Cô chỉ còn biết trấn tĩnh nhìn cảnh kia , thật sự bị hóa đá luôn rồi.Mấy câu hỏi kia rơi vào tay lại chui tọt trở ra, cô cũng không rõ mình đã trả lời thế nào. Trong đầu chỉ quay vòng vòng hình ảnh ban này.

Hình ảnh Juliet cuối người ấn môi mình lên môi Romeo , nhưng lúc đó lại có cảm giác tay của Hàn Kiến Thư động đập kéo áo của cô. Thật sự nhìn lại cô là chủ động hôn lên môi hắn đó!!

A a a..cô đi chết đây! Cảm giác mềm mềm kia vẫn còn trên môi cô đây này huhu.

Thanh danh của cô còn đâu nữa!!! <(° □ ° ;)> Cô muốn giết hắn a a!.....

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tháng 9 Tới Rồi!!

Chương 11 : Tháng 9 Tới Rồi

Tính tình

[[Diễn Đàn Chính Chủ trường Hoàng Đạo: Bạn có một thông báo quan trọng xin mời đăng nhập!!]]

Cô đang lên mạng chơi game cho hả giận lại bị tiếng thông báo quấy rầy. Nhớ tới cái vụ diễn kịch kia khiến cô máu nóng sôi trào rồi. Khi trả lời xong cô là người bỏ về trước sau đó nằm ngủ một mạch chiến tranh lạnh với ba tên cùng phòng. Nhưng nhìn tới Hàn Kiến Thư cô lại có cảm giác bối rối về cái việc hôn môi trên sân khấu. Nhìn hắn ta chả có phản ứng gì cả, hay là tại cô nghĩ quá nhiều?

Nhưng mà khi đăng nhập vào cô mới phát hiện ra một vấn đề quan trọng. Kỳ này không xong rồi.... (°_°)

Tháng 9 tới rồi, sao cô lại không nhớ tới cái vụ bảng xếp hạng này chứ! Chắc mọi người còn nhớ mình từng nói tháng 9 là tháng mà được xem là quan trọng và bận rộn nhất của trường nam sinh Hoàng Đạo. Tại sao được xem là quan trọng? Vì ở đây sẽ diễn ra các cuộc tranh tài về rất nhiều lĩnh vực với quy mô toàn trường, có thể là toàn thành phố. Phải nói nó có sức hấp dẫn như thế nào mới có thể thu hút được nhiều người như thế!

Đương nhiên không thể không có phần thưởng, mà còn là vô cùng hoành tráng. Những học viên lọt top 10 và top 20 sẽ được đặc xá cho việc học tập tự do, không cần đến lớp. Không chỉ vậy, những học viên này có thể được ra khỏi trường trong một khoảng thời gian nhất định. Kèm theo là một khóa luyện tập kỹ năng sống sẽ được nhà trường quyết định khi có kết quả của bảng xếp hạng. Còn có nhiều quyền lợi lật vật khác nữa mà chưa được liệt kê hết.

Ôi mẹ ơi, hoành tráng thế này cô nghe thôi đã muốn thi luôn rồi. Mà vấn đề nan giải là cô biết thi cái gì bây giờ, cô là đứa dốt đủ thứ hết a...

Không chỉ cô mà bây giờ trên diễn đàn cũng đang sôi sục rất dữ dội. Đặc biệt là nữ sinh của thành phố này a.

[Nữ công gia chánh]: Ta nói nha... cái hôm diễn kịch kia ta đã thấy được một nam sinh vô cùng Baby như con gái khiến ta về ăn không ngon ngủ không yên...

[Hoa Dại Ven Đường]: Hu hu... ta hận a! Cái hôm đó ta đến rất đúng giờ nhưng lại bị từ trần xô đẩy mà không thể đi vào...

[Em gái mộng mơ]: Tháng 9 rồi, a a.. sắp được vào trường Hoàng Đạo nha.. nghe nói Juliet tên là Mạc Thanh đó...

[Quả dưa tròn vo]: *Sịt máu mũi* ôi.. Mạc Thanh đáng yêu quá! Ta sắp chết rồi...

~~~~~

Cô nhìn cảnh kia mà hải hùng, cô cũng không ngờ cái đêm diễn kia đã khiến danh tiếng của cô lan rộng rất xa nha. Bây giờ còn có nhiều người hâm mộ về ngây thơ, ngu ngu của cô nữa! Ặc... cảm giác thật khó tả...

Cô tắt máy chuẩn bị đến phòng học, còn không biết mình nên thi cái gì nữa đây. Hôm nay lại có tiết học nấu ăn rồi, càng nghĩ càng hận bây giờ cô là người quản lý phụ giúp nên phải đến lớp sớm còn phải đi lấy đủ thứ dụng cụ. Tất cả là tại tên Hàn Kiến Thư chết bầm kia...

Giờ vào học bắt đầu, vì là môn nấu ăn nên sẽ chuyển xuống phòng dành riêng cho môn này. Các dãy bàn dài với đầy đủ các dụng cụ và nguyên liệu để luyện tập. Phòng rất rộng nên có rất nhiều bàn sẽ chia 4 người vào một nhóm.

Một nam sinh bước vào lớp với gương mặt nam tính, khí chất hơn người. Đứng ở phía trên giảng dạy, chỉ là nhìn đến cô lại không có chút hứng thú nào để học.

- Chào mọi người, hôm nay Thầy Hanry có việc bận nên không thể đến lớp, tôi có nhiệm vụ sẽ giảng dạy tiết học này cho mọi người - Hàn Kiến Thư nhìn xung quanh đồng loạt nói - Hôm nay chúng ta sẽ học làm các món bánh dùng cho các buổi tiệc trà.

- Lớp trưởng vậy chúng ta sẽ học làm bánh nào vậy? - một nam sinh hỏi.

- Hiện tại, chúng ta sẽ học làm bánh Cupcake trước - Anh ngưng một chút rồi chỉ dẫn tiếp - Mỗi nhóm sẽ cùng làm, trên bàn đã có đủ mọi thứ ngoài ra tôi cũng đã đặt công thức làm bánh trên từng bàn. Mọi người cứ tập làm chỗ nào không hiểu hãy báo tôi.

Sau đó, Hàn Kiến Thư đi từng bàn chỉ dẫn cho họ những bước cơ bản. Nhưng sắp đến bàn của cô thì đột ngột tiếng điện thoại lại reo lên.

- Xin lỗi, tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút, nhanh chóng sẽ quay lại - Hàn Kiến Thư nhìn mọi người nói rồi trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô hiện tại đang làm chung với ba tên nam sinh khác, nghe mấy tên này nói chuyện thật đúng cho cô cười gằn chết.

- Ta nói nha... từ trước tới giờ chưa từng vào bếp chứ đừng nói bây giờ là làm bánh a... có cảm tưởng như ta là thiếu nữ sắp bị gã về nhà chồng vậy.. - Nam sinh E đang nhào bột nói.

- Muội muội à... đừng đau buồn như thế - Giọng nam sinh F trêu chọc, cười nham nhở - Có gì ca ca sẽ cho muội ăn cơm nha.

Bốp...

- Ngươi nghĩ ta là chó hay sao?... cho chừa cái tật - Nam sinh E nghe nói tức giận cầm cái chảo trên bàn tán vô đầu kẻ kia một cái.

- A.. đau quá! Ta nói đúng cơ mà... - Nam sinh F ôm đầu ai oán nhìn qua người kẻ bên - Honey à.. nghĩ xem anh chỉ an ủi thôi mà.

Ben.... ben... Một cái giá bằng inox được an vị trên đầu của nam sinh nào đó.

- Ngươi gọi ai là Honey?? Ngươi còn gọi khơi một lần nữa... ta cho ngươi ăn luôn cái nồi đấy! - Nam sinh G đang chọn dụng cụ trên bàn sẵn tay cầm lấy cái nồi cực kỳ to lên hâm dọa.

- Hu hu... bắt công a a - Nam sinh F bị cô lập di chuyển lại đứng kề bên cô - Bọn gì đó ơi.. bọn phải bên vực mình.

- Ha ha.. tôi không biết gì hết - Cô vô tình nói một câu sau đó xích xa ra tên này chăm chú nghiên cứu cách làm bánh.

Nam sinh F phần hận nhìn trần trối ba người trên bàn , sau đó lấy bột ra làm bánh. Nói là làm nhóm chứ mỗi người là phải tự làm riêng bánh của mình. Nam sinh F sau khi chịu đòn đau nên nhào bánh vô cùng dùng sức cứ như là để xả giận vậy...

- Nè.. nè... người đang luyện khí công à - Nam sinh E ngửa mặt nói.

- Ta làm gì thì kệ ta.. người ý kiến gì chứ - Nam sinh F phản bác.

- Ừ... thì ta không có ý kiến nhưng nếu bánh người mà làm ra sợ chỉ... - Nam sinh E chắc lưỡi.

- Giờ người muốn sao? Chỉ cái gì... - Nam sinh F xung máu lên.

- Cậu nói cho cậu ta nghe đi - Nam sinh E nhìn nam sinh G đá mắt nói .

- Chỉ là... chó cũng không thèm ăn - Nam sinh G hiểu ý thân nhiên nói một câu xanh rờn.

- Cái ... cái gì?? Các... các người... - Nam sinh F nghe xong nổi giận lấp bắp nói không thành câu.

Vì bị đòn đau + bị khinh thường tài năng nam sinh F đã bùng nổ tay sẵn đang nhào bột cầm lên hai cục to nhắm mục tiêu phóng tới.

BEP.... BEP

Nam sinh E và G còn đang vui vẻ vì chọc tức người ta nên không chú ý vừa ngẩng mặt lên đã lãnh trọn luôn cục bột vào mặt.

- Cậu... cậu - Hai nam sinh gương mặt bị tăng bột làm cho trắng sát đồng thanh nói. Hay người này cũng cầm bột tức giận ném lại. Tên nam sinh F này run sợ liền chạy ra sau lưng của cô trực tiếp biến cô thành bia đỡ đạn . Chỉ là cô còn chưa hay biết gì khi ngẩng đầu lại bị bột chọi cho choáng váng mặt, trên người toàn là bột.

- Nè nha... sao lại chọi tôi chứ - cô điên người hỏi.

- Hỏi cái tên đằng sau cậu kia - hai nam sinh E và G đồng thanh nói tiếp.

Cô quay lưng lại thấy nam sinh F cười vô tội với cô.

- Ha ha... xin lỗi nha... - nói xong cô giò chạy.

Cô tức giận đuổi theo sẵn tay cầm luôn thao bột rượt đuổi. Vì vậy trong phòng học đang diễn ra cảnh một người chạy một người đang lấy bột trong thao chọi tới tấp rượt theo, chẳng mấy chốc xung quanh rơi rớt, nhót nhát toàn là bột trắng.

- Cậu đứng lại cho tôi.. hừ hừ.. - cô tức giận chọi nãy giờ mà không trúng gì hết. Lần này cô dùng hết sức đuổi theo chuẩn bị cầm nguyên cái thao úp tới ai ngờ tên nam sinh kia lại nhanh chân lách qua một bên . Cùng lúc đó cánh cửa phòng học mở ra, do cô dùng sức nhiều nên không dừng lại được. Nguyên thao bột trực tiếp úp lên đầu cái người vừa bước vào kia.

Nam sinh cao lớn trên người là chiếc áo sơ mi màu xanh bị một tầng bột trắng phủ lên. Trên tóc cũng không thoát khỏi số phận , bột từ mái tóc rớt xuống từ từ. Cứ tưởng tượng như tuyết rơi vậy ... cô tròn tròn mắt nhìn đang cố nhịn cười thì người đó ngẩng cao đầu lên khiến cô run rẩy.

- MẠC THANH.... rốt cuộc cậu đang làm gì vậy? - Hàn Kiến Thư thờ hất, lời nói từ kẽ răng lọt ra ngoài.

Ôi mẹ ơi, kỳ này chết con rồi.. cái tên bị cô úp nguyên thao bột lên đầu lại là Hàn Kiến Thư!! (T▽T)

- A... xin lỗi.. xin lỗi.. tôi là không cố ý mà - cô cúi đầu nói líu lịa.

- Tôi nhớ rõ bây giờ đang là giờ học , vậy cậu đang làm cái gì đây? Đang chơi trò rượt đuổi sao?- Hàn Kiến Thư đang hít thở cố ổn định lại tâm trạng nhìn Mạc Thanh . Nhìn hình ảnh anh bị bột dính đầy người, gương mặt trắng toát có chút rất buồn cười.

- Là... tại... tại - cô cứng họng nói, mồ hôi hột tứa ra như mưa.

Hàn Kiến Thư lấy trong túi quần ra một chiếc khăn lau đi bột dính trên mặt, di chuyển lên bục giảng bỏ lại cô đứng chết trân tại chỗ.

- Lúc này tôi quên không thông báo một việc - Hàn Kiến Thư bình ổn nói, mắt nhìn Mạc Thanh dăm dăm nói tiếp - Mỗi một môn học giáo viên sẽ có quyền được bầu cử ra một học viên xuất sắc dự thi vào Bảng xếp hạng . Có lẽ... Bạn Mạc Thanh này đã rất giỏi nên trong giờ học không cần phải luyện tập. Tôi quyết định sẽ cử Mạc Thanh đại diện dự thi tài năng nầu ăn. Mọi người có ý kiến gì không?

- A Không không... có - Mọi người đồng thanh hòa nhau nói. Có người còn nuốt nước miếng run sợ một cái, ánh mắt nhìn cô chia buồn. Lời Hội trưởng có ai đại mà không đồng ý á. Với lại dù là bịa chuyện cũng không dám phản bác đó..

- Tốt! Còn nữa... mời bạn Mạc Thanh lên đây -Hàn Kiến Thư nhìn cô ra lệnh , cô cố lê từng bước nặng nhọc đứng kế bên hắn - Mạc Thanh sẽ đại diện cả một khóa học nên nhiệm vụ rất lớn nếu đạt giải cả khóa chúng ta sẽ rất vinh dự . Nhưng nếu.... kỳ dự thi kết quả không như mong đợi thì Mạc Thanh sẽ chịu hình phạt do TÔI đưa ra.

Cô đứng nghe mà run cầm cập, cô có nghe lầm không! Nếu cô thua thì sẽ bị hắn xử tử đó... hu hu hu cô không muốn đâu mà! ˋ(□`。)/

- Được rồi, mọi người có thể ra về, tiết học kết thúc - Hàn Kiến Thư nhìn biểu hiện của cô sau đó nói - Còn Mạc Thanh ở lại.

Cô còn đang tính vui mừng chuồn lẹ lại bị câu nói của hắn làm cho chói với.

- A... Mạc Thanh bảo trọng nha.. - Nam sinh F đến vỗ vai cô nhưng thấy ánh mắt muốn giết người của cô thì lại co giò chạy mất tiêu.

Sau khi tất cả mọi người đi hết, không khí xung quanh im lặng lạ thường. Cô có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của Hàn Kiến Thư nữa a.

- Cậu nhìn xem phòng học bây giờ thấy thế nào? - Hàn Kiến Thư tự nhiên nhìn quanh phòng nói.

Cô khó hiểu nhìn quanh phòng... có hơi bừa bộn một chút. Bàn học vương vãi bột làm bánh, các dụng cụ làm bếp cũng chưa được dọn dẹp. Thêm vào đó là bột do cô rớt theo tên kia đang rớt đầy dưới sàn.

- Có vẻ... hơi.. hơi bừa bộn - cô vuốt trán đầy mồ hôi nói, cũng không biết hắn muốn làm gì nữa.

- Hơi bừa bộn? Ừm.. - anh lập lại rồi suy ngẫm nói - Vậy khi bừa bộn chúng ta cần phải làm gì?

- Là dọn dẹp cho sạch sẽ a - cô không suy nghĩ nói ra đáp án.

- Tốt! Là dọn dẹp sạch sẽ.... là ý cậu nói ra nên hãy dọn sạch hết phòng học này đi - Hàn Kiến Thư cười xán lạn một cái, ánh mắt lại có chút ranh mãnh khó thấy - Tôi đi trước đây... cậu cứ từ từ mà làm!

Sau đó, Hàn Kiến Thư không nói hai lời trực tiếp đi mất. Bỏ lại Mạc Thanh Mai đang chết đứng tại chỗ.

WHAT THE HEO?? Tại sao nữ sinh toàn thành phố lại nói hắn là nam tính, điềm đạm, trững trạc chứ ! Cô thấy hắn là lưu manh thì có đó... Đúng là thù dai mà trả thù đúng là vô cùng thâm độc mà!! Cô không còn đường sống luôn rồi... a a ($\geq \text{J} \leq$)

- Hàn Kiến Thư.... ngươi hãy đợi đây cho bà ! -

Tua lại lúc Kiến Thư ra ngoài nghe điện thoại.

Hàn Kiến Thư sau khi đẩy cửa đi ra ngoài phòng học bước đi đến hành lang vắng người, dựa người vào tường nhấn nút nhận cuộc gọi.

- Duy Khôi, cậu gọi có việc gì sao? - Kiến Thư thông thả nói.

- Cậu có rảnh không? Đang làm gì vậy? - Duy Khôi nói

- Có chuyện gì sao? Tôi đang bận giảng dạy tiết học của Hanry -

- Vậy được nói qua điện thoại này đi, cậu nói thật đi - Duy Khôi ngừng một chút - Rốt cuộc cậu đã biết những gì?

- Hừm.... những gì cậu biết thì tôi cũng biết! - Kiến Thư cười một cái - Cậu nói xem ra tôi đã biết những gì!

Duy Khôi nghe câu trả lời tâm tình đã dâng lên cảm giác lo lắng.

- Tôi biết cậu đã biết thân phận của Mạc Thanh - Duy Khôi từ tốn nói - Tôi rất có hảo cảm với cô ấy.

- Cho nên.. ý cậu là? - Kiến Thư lấp lửng.

- Nếu cậu biết thì đừng nói với ai cả, tôi không muốn cô ấy phải khó xử hoặc đau khổ - Duy Khôi chắc nịch khẳng định rồi nói tiếp - Tôi sẽ bảo vệ cô ấy nếu cậu không quan tâm thì đừng làm khó cô ấy.

- Hừm.. tôi có thể không nói nhưng... - Hàn Kiến Thư bắt gặp nhãn mày khi nghe những lời của Duy Khôi - Chưa chắc là... tôi không quan tâm Mạc Thanh.

- Ý cậu như vậy là sao? - Duy Khôi nóng lòng nói lại .

- Là sao thì tùy cậu suy nghĩ, tôi phải trở lại phòng học rồi. Tạm biệt - Hàn Kiến Thư cười khó hiểu nhanh chóng cúp máy. Chân bước thông thả trở về phòng học, trong đầu đã có nhiều suy nghĩ riêng .

Duy Khôi nhìn cuộc gọi bị ngắt tâm trạng cũng tệ đi. Tại sao Kiến Thư lại nói như vậy, chẳng lẽ cậu ấy cũng có hảo cảm với Mạc Thanh ?. Lúc ở trên sân khấu kia, anh đóng vai Paris nằm xuống giả chết nhưng lại quay mặt vào bên trong đã nhìn thấy cảnh không muốn thấy. Mạc Thanh đang dùng cánh môi nhỏ bé áp vào môi Kiến Thư. Lúc đó, anh chỉ muốn bắt chắp tất cả đứng dậy kéo cô ra nhưng lại kịp suy nghĩ lại. Hôm nay, chỉ muốn thăm dò Kiến Thư một chút lại nhận được kết quả khiến anh bất an không ngừng.

Hàn Kiến Thư vừa đi vừa nghĩ lời của Duy Khôi, chỉ biết Mạc Thanh là một cô gái thú vị, làm anh rất thoải mái nhiều lúc lại dùng ánh mắt hình trái tim nhìn anh còn rất phần chần khi gặp người nào đẹp trai. Khiến anh bất lực lắc đầu cười khổ trong lòng.

Chỉ là mới vừa đẩy cửa bước vào đã hứng trọn một màn đặc sắc của cô rồi. Mạc Thanh này đúng là không biết trời cao đất dày mà. Anh không chính cô thì cô sẽ không sợ anh!!

Mọi chuyện còn lại thì mọi người đã hiểu rồi há... ◡_◡

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vận Động Là Một Việc Cao Cả

Chương 12: Vận Động là một việc cao cả

- Trời ơi.. mệt quá! Tay chân nhấc lên không nổi luôn rồi a a... - cô sau khi dọn dẹp xong vô cùng mệt mỏi lếch về phòng.

Reng... reng

Điện thoại của cô lại rung lên, trên màn hình là con bạn của cô gọi đến.

- Mạc Thanh Mai, tại sao người lại có việc trọng đại như thế mà không nói cho ta hả? - Đinh Doanh tức giận thở phò qua điện thoại.

- Nè... nha... Mi đang nói Chuyện gì vậy? Ta có làm gì đâu chứ - cô trả lời yếu sù, không còn hơi sức đôi co với nó.

- Đây.. sau nghe giọng của mi mệt mỏi quá vậy? - Đinh Doanh tò mò hỏi

- Còn không phải là tại tên Hàn Kiến Thư sao? Hắn bắt ta phải dọn cả phòng học đó... - cô ai oán kể lể.

- Woa.... là Hàn Kiến Thư ? Người đứng là vận shit chó mà... người có biết nữ sinh toàn thành phố này có thể làm tất cả để được gặp hắn không hả? - Đinh Doanh hưng phấn trách móc cô.

- Hừ... ta khinh á! Không nói nữa.. chuyện mi lúc nãy nói là gì? -

- Đúng rồi... bộ người quen với Đỗ Duy Khôi và Hạo Tuấn à? -

- À.. ta quên nói với mi... hiện tại ta đang ở chung phòng với cả ba tên đó - Cô bình thần nói, ngồi dậy đến bàn rót cốc nước uống.

- CÁI GÌ?? tại sao ... tại sao a! Cái con mê trai như mi lại may mắn như thế chứ... ông trời a.. nếu biết như thế ta cũng muốn vào trường nam học - Nó la lớn hét vọng lại bên cô.

- Phụt... Đinh Doanh à người bình tĩnh lại dùm ta đi - cô vừa nghe nó nói nước muốn phun ra gần hết.

- Hừ hừ... tới giờ học rồi! Ta cúp máy đây... nếu để ta gặp lại mi... thì mi xong đời rồi ha ha... - nó cười một cách gê rợn rồi cúp máy thật mạnh. Cô nghe nói mà cũng nổi hết cả da gà, nó chỉ mới biết cô ở chung với mấy tên đó thôi mà đã vậy rồi. Nếu nó biết cô quen biết hết luôn cả mấy tên trong bảng xếp hạng kia thì...

Ừc... chết chắc rồi! - _ -

Mở lịch học trên máy tính ra, cô lại đen mặt. Nghĩ sao vậy, cô bây giờ đã đủ mệt rồi mà bây giờ còn mắc học chạy bộ nữa sao? Hu hu.. ông trời đang cùng phe với tên Hàn Kiến Thư hay sao vậy?

- Mạc Thanh... sắp tới giờ học rồi cậu không thay đồ sao?- Duy Khôi nhìn cô cứ nằm lì trên giường rất lâu cũng chưa có động đậy lo lắng hỏi.

- A... tôi mệt quá không còn sức chạy bộ nữa đâu - cô mệt mỏi nói với Duy Khôi cũng không thèm mở mắt nhìn anh.

- Tại sao trông cậu mệt mỏi vậy? -

- Là tên Hàn Kiến Thư kia chứ ai - cô không suy nghĩ vô tư nói ra.

Chỉ là vừa nói cái tên đó ra, tâm trạng Đỗ Duy Khôi có chút phức tạp. Nhưng trong mắt anh lại nảy ra một ý mới.

- Hôm nay không có học chạy bộ mà là học bơi lội, cậu thật sự không muốn đi à? - anh đưa ra mồi dẫn.

Mạc Thanh Mai nghe đến hai chữ bơi lội thì có chút thanh tỉnh. Bơi lội sao? Bơi lội thì phải xuống bể bơi mà xuống bể bơi thì phải lột đồ ra, mà lột đồ ra thì...

Phụt... * Máu Mũi * của cô sắp muốn chảy ra rồi, má ửng trong đầu cô toàn là cảnh trên người trai đẹp chỉ còn mỗi cái quần nhỏ nhắn xinh xinh đủ che đi cái bộ phận nào đó thôi.

Ừc... không thể nào không đi. Cơ hội ngàn năm có một đó nha!

- A... đi chứ! Anh đợi tôi một chút - cô dựng đầu ngồi dậy lao vào nhà vệ sinh thay đồ.

Đỗ Duy Khôi nhìn mà lắc đầu cười, anh chỉ là gạt cô thôi.

Thật ra nếu đi bơi thì chỉ có anh và cô mà thôi!

Sau khi hai người đi bộ một chút đã đến được bể bơi của khuôn viên trường. Nhưng khác biệt là chẳng có nam sinh nào cả, vắng lặng vô cùng.

- Ủa? Sao lại vắng thế này không có ai sao?- cô sau khi thay một quần áo ngắn thoải mái thì đã chuẩn bị tinh thần ngắm trai đẹp khóa thân. Ai ngờ tới lại không thấy ai hết a a...

(Chị à... mê trai quá đi có trai đẹp đi cùng mà còn nghĩ đến người khác nữa a a!)

Mạc Thanh Mai chỉ lo ngó trước ngó sau mà không chú ý đến người kế bên như thế nào. Đỗ Duy Khôi vô cùng vô tư cởi chiếc áo thun bên ngoài của mình ra để lộ cơ bắp săn chắc. Không phải cuộn cuộn mà là rất săn chắc. Làn da trắng được dịp tỏa ra bên ngoài.

Anh cũng thuận lợi kéo khóa quần của mình nhưng cũng may là bên trong là chiếc quần bơi dài tới đầu gối nha ...

(Không biết là anh vô tư hay là cố ý đây đã biết ai kia mê trai mà lại... a a)

- Anh Duy Khôi... A.. - Cô sau khi tìm kiếm vẫn không thấy ai thối quay qua hỏi anh thì bắt gặp cái cảnh xuân sắc ngập tràn này làm cho ngáy ngốc nhìn.

Ôi.. ôi.. anh Duy Khôi à! Anh chính là đang câu dẫn em sao! Ừc ừc... Đùi chân dài quá, cơ bắp quá. Ước gì được sờ thử một lần nha.... Cũng may là cái quần dài như thế nếu không cô chắc xỉu đến nơi rồi.

Ờo.. Mạc Thanh Mai ngơ ngác đúng là quá háo sắc đi!! (~> <~)

- Mạc Thanh cậu sao vậy? - Anh nhìn gương mặt ngáy ngốc của cô nhìn anh mà phì cười, từng bước đến lại gần cô.

- A... Duy Khôi anh đứng lại, đừng bước nữa - cô hét hoảng ngăn anh . Càng tới gần mặt cô lại càng đỏ rồi anh mà tới gần nữa cô không biết mình làm chuyện gì đâu đó.

Trời ạ.. ông đang thử sức chịu đựng của con sao?

- Cậu làm sao vậy? - Duy Khôi khó hiểu hỏi

- Không.. không có gì đâu - cô cúi gầm mặt xuống không dám nhìn nữa, bắt đầu đánh trống lảng - Mà tại sao ở đây lại không có ai hết vậy?

Đỗ Duy Khôi thấy cô cúi mặt cũng không lại gần nữa, bắt đầu đến gần bể bơi.

- Tôi gạt cậu thôi, thật ra chúng ta là đang cúp tiết đó- anh bình thản trả lời, toàn thân đang khởi động cho nóng người chuẩn bị xuống bể bơi.

- Hà? Cúp tiết sao.. anh - Cô vừa mới ngẩng mặt lên đã nghe được âm thanh lớn của nước rồi.

Bùm... ào

Đỗ Duy Khôi đã nhảy xuống nước bắt đầu thực hiện đường bơi vô cùng dứt khoát. Dáng người cao lớn thon dài di chuyển trong làn nước, nhiều lúc ngoi lên rồi hụp xuống nhìn vô cùng hoành tráng.

Mạc Thanh Mai nhìn cảnh kia mà nuốt nước miếng, tự nhiên đến chiếc ghế dựa gần đó chống tay tai nhìn Đỗ Duy Khôi không chớp mắt. Nhìn đến nỗi có một thứ lạ trên mặt cũng không hề hay biết.

- Hừm... Mạc Thanh cậu không xuống bơi sao? - Duy Khôi ngừng bơi lại gần vách của bể bơi hỏi cô nhưng lại lo lắng hỏi - Này.. Mạc Thanh cậu bị chảy máu mũi sao?

Mạc Thanh Mai nghe anh nói mà giật mình , lấy tay chạm vào thử thì thật sự là máu mũi. Cô đang lay quay không biết phải làm sao. Nhưng không ngờ vừa ngẩng đầu lên Đỗ Duy Khôi đã nhanh chóng nhảy lên bờ đến gần cô. Do vừa mới bơi xong nước đọng lại trên người anh rất nhiều, từng giọt từng giọt lăn dài xuống trên từng thớ thịt . Chiếc quần bơi cũng là do nước mà trở nên ôm sát vào nơi quan trọng nào đó. Cô hình như vừa nhìn thấy cái gì đó to to rồi...

Ừc... máu mũi của cô lại tiếp tục ra nhiều hơn !

- Mạc Thanh sao máu mũi lại chảy ra nhiều thế này? - Anh cầm khăn giấy lau giúp cô, đẩy đầu cô ngẩng ra sau lo lắng nói - Cậu ngẩng đầu ra sau đi... như vậy sẽ mau chóng hết thôi!

Mạc Thanh nghe anh nói mà ai oán! Không phải là do ngấm anh mới thế sao... Cô là đứa háo sắc mà, trai đẹp cứ đập vào mắt thế này sao không ngấm cho được. Thôi.. càng nghĩ máu tới lại càng ra.

Hai người cũng không hề biết bộ dạng lúc này của cả hai có chút thân mật. Mạc Thanh Mai đang ngửa đầu ra sau còn Duy Khôi lại đứng phía trước cầm khăn giấy ấn vào mũi cho cô. Nếu người khác nhìn vào còn tưởng họ chuẩn bị hôn nhau cũng nên , do đó mặt của Mạc Thanh Mai lại đỏ lên như quả cà chua.

- Cả hai người đang làm gì vậy? - Một giọng nam trầm ấm đứng ở phía xa cất lên, thanh âm nghe kỹ một chút sẽ nghe ra có chút khó chịu, đôi mắt đang nhìn đâm đâm vào cảnh phía trước.

Mạc Thanh Mai và Đỗ Duy Khôi đồng thời giật mình quay đầu lại nhìn. Cô khi thấy người đứng phía xa kia là ai vô cùng hốt hoảng bật đầu dậy lại vô cùng mạnh mẽ đập vào đầu của Duy Khôi.

- A... đau quá hu hu - cô ôm đầu la lên, nhìn thấy Duy Khôi cũng đang ôm đầu là lỗi của cô - Anh Duy Khôi anh có sao không vậy? Tôi xin lỗi...

Cô lo lắng đẩy anh ngồi trên ghế tự nhiên lấy tay xoa lên trán cho anh , bất giác quên rằng còn có một người mới xuất hiện đang nhìn mình nãy giờ.

- Mạc Thanh.. Không sao đâu, trán của cậu sưng lên rồi kia - Anh cười vui trong lòng khi thấy cô quan tâm anh, cảm giác bàn tay nhỏ nhắn của cô đang ở trên trán của mình lại dâng lên cảm giác ấm áp lạ thường.

- A... anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra coi - Cô còn đang tính mở miệng nói lại bị một lực đạo vô cùng mạnh mẽ lôi mình đi.

- Kiến Thư ! Cậu tính làm gì cậu ấy? - Duy Khôi nắm cái tay còn lại của Mạc Thanh kéo lại tạo nên hình ảnh giằng co giữa cả hai.

- Không cần cậu lo... học viên mới vào trường lại đi cúp tiết nên tôi đến XỬ PHẠT thôi - anh giằng cô lại nhấn mạnh nhìn cô nói rồi kéo cô đi rất nhanh.

Đỗ Duy Khôi nhìn bàn tay trống trải của mình có chút nhẩn nàh, nhưng nghĩ lại hình ảnh cô lo lắng cho anh lại bất giác mỉm cười.

Cô bị kéo đi bằng lực rất mạnh còn có cảm giác hán đang dùng sức xiết chặt cổ tay cô. Hẳn là muốn bóp chết cô luôn hay sao vậy.

- Này... Hàn Kiến Thư anh buông tay tôi ra đi - cô tức giận nói - Tôi có thể đi được mà... buông ra!

- Buông ra? Nếu làm vậy cậu sẽ chạy mất thì sao - Kiến Thư hừ lạnh không quan tâm.

- Anh nghĩ nhiều rồi nhưng cũng không cần phải nắm mạnh như vậy chứ.... tôi đâu muốn chết đây này - cô ai oán nói, bực bội quá đi.

Hàn Kiến Thư nghe nói tay cũng đã giảm bớt sức lực đi. Không biết tự nhiên sao anh lại muốn đến xem cô luyện chạy bộ như thế nào. Lần trước là do anh đùa giỡn cô dùng quá sức chạy mới ngất đi, anh tự thấy bồn chồn mới đi xem một chút. Ai ngờ, đến nơi lại không thấy cô đâu còn nghe nói Hội phó cũng không có đến luyện chạy bộ. Cảm giác thấy có gì lạ khi hai người cùng biến mất anh mới thử đi tìm. Đi khắp nơi từ thư viện tới các phòng học cuối cùng mới nghe được tiếng nói từ trong khu bơi lội phát ra.

Nhưng vừa bước vào lại thấy cảnh mà anh lại cảm giác tức giận. Họ đang làm gì vậy chứ... từ khi nào lại thân mật như vậy! Đáng chết... Mạc Thanh cô ta còn bày ra bộ mặt năn nỉ như vậy. Lại còn đỏ mặt nữa... Thậm chí khi cô bật đầu dậy trúng vào Duy Khôi còn vô cùng lo lắng cho cậu ta mà xem anh như không khí. Cảm giác mình không tồn tại trong mắt người khác thật khó chịu.

Anh mặc kệ tất cả mà kéo cô đi... một khắc cũng không muốn ở lại. Anh muốn cho cô biết rằng lúc nào cũng phải nhớ đến sự tồn tại của Hàn Kiến Thư là anh!

- Nè nha... anh kéo tôi ra sân chạy làm gì vậy hả? - Cô nhìn hán kéo mình đi một mạch cũng không dừng lại, trời còn đang nắng thế này nha..

- Hôm nay cậu biết mình phải học cái gì không? - Hàn Kiến Thư buông tay cô ra nhìn cô hỏi.

- Thì là học chạy bộ... - cô ngó lơ rồi trả lời.

- Biết như thế.. mà tại sao vẫn còn cúp tiết - anh hơi nâng cao giọng hỏi.

- Không phải tại tôi mà... tại anh Duy Khôi rủ tôi đi bơi chứ bộ... - cô thật lòng nói, còn rất vô tư - Nhắc mới nhớ... không biết trán anh ấy có bị sao không nữa.

Hàn Kiến Thư nghe cô gọi tên Duy Khôi rất tự nhiên tâm trạng lại bất giác tệ đi. Lúc đầu chỉ muốn phạt cô một chút bây giờ có lẽ không cần nữa rồi.

- Cậu thấy sân chạy của trường này như thế nào? - Anh dùng cái giọng hờ hững nói.

- Rất rộng chứ sao... - Cô trả lời bất giác lại thấy có điểm quen tai, ha ha.. lần này đừng hồng dụ cô lần nữa - Này nha.. tôi không mắc mưu nữa đâu, anh lại muốn tôi dọn dẹp nữa chứ gì.

- Tôi thấy ý đồ cũng rất hay nhưng tôi không thích vậy - anh nhếch mép cười một cái - Sân này dùng để làm gì cô biết không?

- Hàn Kiến Thư anh đừng nói ngu tới mức không biết sân này dùng để chạy nha - cô cười thâm trong lòng, không ngờ Hàn Kiến Thư lại hỏi cô một câu ngu ngốc như vậy.

Chỉ là có người đã rất ngây thơ không biết ý định của câu hỏi người nào đó. Vì vậy, đã oanh liệt rơi vào bẫy rồi!

- Dùng để chạy sao? Phải không - anh tự nhiên lặp lại

- Không dùng để chạy chứ dùng làm gì? - cô khó hiểu nói, tên này hôm nay bị gì vậy.

- Quá tốt rồi! Tôi thật sự là không biết nó dùng để chạy - anh ngập ngừng nói còn giả bộ kinh ngạc - Nếu đã thế cậu chạy 10 vòng quanh sân này cho tôi xem thử đi.

Cô nghe câu trả lời của hắn mà muốn hóa đá, hắn... hắn là đang đùa giỡn với cô đó!

- Hàn Kiến Thư... anh là cố ý đó sao? - cô xung máu trợn to mắt trừng trừng nhìn người trước mặt.

- Tôi nào có.. cậu nghĩ quá nhiều rồi! Tôi thấy cậu quá xem thường việc vận động nên muốn giúp cậu một chút thôi mà - Anh tốt bụng nói với Mạc Thanh

- Hừ hừ.. tôi CẢM ƠN há nhưng tôi không cần đâu - cô hừ lạnh một cái.

- Không chạy cũng không sao, bất quá tôi sẽ yêu cầu nhà trường phê vào điểm học phần của cậu là trốn học thì không biết như thế nào đây? - anh vô tư nói còn giả bộ suy ngẫm, đắn đo.

- Anh... anh.. - Cô cứng họng biết mình không nói lại đành thua cuộc - Chạy thì chạy... anh banh hai con mắt ra mà coi tôi chạy đi...

Cô bắt đầu vận động rồi chạy ra làn đường trên sân. Hu hu... chết tiệt! Hàn Kiến Thư người đang giỡn với bà chác. Kêu ta chạy 10 vòng quanh sân thì cô chết luôn cho rồi. Sân chạy của trường cô là nơi tổ chức các kỳ thi thể thao từ lớn tới nhỏ trong thành phố nên dĩ nhiên nó sẽ rất rộng. Mà rất rộng thì mới là chết cô đó...

- Này.. này chạy cho đằng hoàng vào, mà cậu nhép miệng nói gì vậy? - Kiến Thư nhìn cô thở hồng hộc vừa chạy mà vừa nhép miệng biết là cô đang chửi anh rồi.

- Phù phù... không có gì - cô hít thở đều đặn vừa mệt vừa cố nói với hắn - Anh cứ lo mà coi tôi chạy đi.

Trong khi cô đang cố gắng chạy hết 10 vòng quanh sân thì Hàn Kiến Thư đã đi đâu mất. Đến khi cô chạy đủ số lượng thì đã thấy hắn ngồi trên khán đài vừa uống nước vừa xem kịch rồi. Cái tên trời đánh này... tại sao lúc trước cô thấy hắn trừng trặc lắm mà thì ra là đội lớp trang nghiêm thì có á. Cô mệt muốn chết mà hắn còn cố ý thành thói.

- Á... lạnh quá - cô bức bối ngồi xa hắn ra ai ngờ Hàn Kiến Thư lại dùng chai nước lạnh áp vào mặt cô làm cô nhảy dựng.

- Anh làm gì vậy? Định giỡn với tôi nữa sao? - cô dùng ánh mắt hiểm nghi nhìn hắn.

- Uống đi... cho cậu đấy! Từ nay đừng có mơ cúp tiết nữa - Hàn Kiến Thư nhìn cô nói, đưa cho cô cả một bịch khăn lạnh - Lau đi.. tôi đi trước đây! Nếu còn cúp tiết mà để tôi biết được thì không chỉ 10 lần mà là 100 lần đấy!

Cô nhìn bịch khăn lạnh trong tay mà trần trối, cái tên này rốt cuộc là làm sao vậy? Hành hạ cô cho đã rồi bây giờ còn quan tâm cô nữa...

Đúng là vừa đâm vừa xoa nha!(o>_<o)

Bây giờ cô mới ngộ ra một chân lý : Vận Động là một việc cao cả. Nếu không vận động sẽ bị trừng phạt cho không còn đường sống. Mà đã là bị trừng phạt thì chỉ có Hàn Kiến Thư là có uy quyền nhất. Mà đã là Hàn Kiến Thư thì chỉ có là ngu mà phan thây a!

Sao số cô lại khổ thế này.... o(iДi)o.

Chương 13: Đăng Ký Môn Thi

Chương 13: Đăng Ký Môn Thi

- Mạc Thanh, tại sao cậu lại bỏ nhiều muối như vậy, làm lại cho tôi -
- Cậu đang hận ai sao? Nhào bột mạnh thế làm gì... Làm lại -
- Cậu tính giết người à? Nướng bánh khét như thế này tính cho heo ăn sao? Làm lại. -
- Làm lại... -
- Làm lại lần nữa -
- "....."
- "....."

Từ sáng tới giờ cô đã nghe hai chữ ""Làm Lại"" của hắn hơn cả chục lần. Cứ hễ cô làm gì đều bị hắn chê lên chê xuống. Vì thế, mấy ngày nay hắn cứ tùy ý lời cô đến đây để dạy cô cách làm bánh này nọ... thật chất là để hành hạ cô thì có.

- Anh có giỏi thì làm coi.. đứng cứ đứng ở đó mà chê tôi - cô bực tức trong người trả treo với hắn.
- Tôi không chắc có thể làm được không nhưng chắc một điều là sẽ làm tốt hơn cậu - Hàn Kiến Thư cao hứng nói.
- Này nha... đừng coi thường tôi như thế - cô trừng mắt nhìn hắn, trong đầu đang tính kế - nếu tôi yêu cầu mà anh không làm được thì anh sẽ phải nghe lời tôi đó... ha ha.
- Được! Nhưng nếu tôi làm được mà còn làm rất tốt thì cậu sẽ tính sao? - Hàn Kiến Thư thông thả nhàn nhạt cười.
- Sao anh tự tin vậy? Hừ.. nếu làm được bất quá tùy anh muốn làm gì thì làm - cô nhìn thấy thái độ tự tin của hắn mà có chút nghi ngờ, trong lòng cứ bắt an.
- Hừm.. là cậu nói thì nhớ lấy! - Anh hài lòng nói nhìn cô - Cậu muốn tôi làm gì?

Cô cũng đang băn khoăn không biết nên chọn món gì đây. Món gì phải thật cầu kỳ một chút.... suy nghĩ cứ rối tinh rối mù cuối cùng cũng nghĩ ra được một món.

- À há.. có rồi! Anh làm bánh Le Jardin đi - cô hớn hờ ra mặt... Món này tuy không khó nhưng nguyên liệu lại phức tạp nha. Hàn Kiến Thư anh tiêu rồi!
- Cậu có chắc là món đó không? - Hàn Kiến Thư ung dung hỏi lại, còn nhếch mép cười.
- Chắc chắn , vô cùng chắc chắn - cô khẳng định lại.
- Tốt! Cậu ngồi đó mà nhìn tôi làm đi - Hàn Kiến Thư bắt đầu xắn tay áo lên, cơ tay săn chắc bắt đầu lộ ra. Bất quá Mạc Thanh Mai đã kìm chế lại, đây là kẻ thù của cô đó! Không thể mê sắc của hắn được.

Có một việc mà Mạc Thanh Mai vẫn còn chưa biết. Chức lớp trưởng của Hàn Kiến Thư cũng không phải tự nhiên mà có được. Quan trọng là có thể giảng dạy thay cho Hanry thì không bình thường chút nào. Hàn Kiến Thư lúc nhỏ từng học qua nấu ăn nên có dự thi vào cuộc nấu ăn ở trường. Không ngờ còn nhỏ mà tài nấu ăn của anh lại ngon đến vậy. Anh từng được đi du học nên vì thế các món ăn về cả phương Đông và phương Tây anh đều biết hết. Trong một dịp may mắn anh đi du lịch bên Anh lại gặp được Hanry. Cả hai nói chuyện rất hòa hợp .

Cả hai còn thi nấu ăn với nhau may mắn Hàn Kiến Thư lại thắng nên Hanry rất coi trọng anh. Từ đó hai người trở thành bạn của nhau nhưng chuyện này chỉ có anh , Hanry và Duy Khôi biết. Cũng chưa từng tiết lộ ra bên ngoài , anh cũng chưa từng dự thi môn nấu ăn nên tất nhiên là không ai biết rồi. Có một điều quan trọng nữa là sở trường của Kiến Thư lại là làm bánh ngọt.

Cô ngồi nhìn Hàn Kiến Thư làm mà ngơ ngẩn cả người. Mỗi một động tác của anh đều thành thực, dứt khoát cũng chưa hề có điểm bối rối. Giống như với anh đây là một việc vô cùng đơn giản và thân thuộc. Mái tóc đen nhánh rũ xuống che đi phần trán xạm lạn, đôi mắt chăm chú di chuyển qua lại.

Đúng là khi xưa có một câu nói quả là không sai: Đàn ông khi làm việc là lúc quên hết.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, trước mặt cô là món bánh với 4 tầng trong vô cùng ngon miệng. Khi nhìn thấy hân làm xong cô còn không tin vào mắt mình.

- Bánh Le Jardin này có tổng cộng 4 lớp. Lớp ở dưới cùng là lớp bánh tiếp đến là một lớp chocolate trắng được hòa vào chung với một loại kem được ủ trong tủ lạnh khoảng nửa tiếng. Lớp thứ ba có màu tím sẫm được làm từ quả raspberry xay nhuyễn trộn cùng với quả mâm xôi cuối cùng phần trên cùng lại là lớp chocolate trắng ban nãy - Hàn Kiến Thư nhìn chiếc bánh đồng dạng giải thích quay qua nói với cô - Thế nào đã đúng yêu cầu của cậu chưa?

Cô nghe Hàn Kiến Thư giải thích mà đầu cứ ong ong. Thật ra cô có biết hân nói cái gì đâu, chỉ tại cô thích ăn bánh ngọt nên có hôm lên mạng vô tình nhìn thấy món này thôi. Nhìn hình trên mạng với công thức làm bánh cô dù rất muốn làm thử nhưng nguyên liệu nhiều quá khiến cô đành bỏ cuộc. Ai ngờ hân làm vô cùng tốt khiến cô chỉ biết nhìn cái bánh mà cũng không dám động đậy.

- Nhìn thì được đó... mà không biết bên trong có ngon không nha - cô không chịu thua cuộc thế đâu.

- Nếu thích cậu cứ thử đi... Mời! - Hàn Kiến Thư đẩy đĩa bánh lại gần cô trên đó còn có một chiếc muỗng nhỏ.

Cô cầm muỗng lên xắn vào chiếc bánh một mảng nhỏ, đựng vào đã biết chiếc bánh này rất mềm rồi. Từ từ đưa muỗng lại gần miệng khi bánh thực sự nằm trong miệng mắt cô cũng là tròn to hơn.

Ôi mẹ ơi, ngon quá.... (O__O)

Vị của chiếc bánh hòa tan trong miệng, vị ngọt vừa đủ lại không quá gắt. Bánh mềm như thể vừa vào đã muốn tan ra rồi. OMG, có khi còn ngon hơn cả nhà hàng làm nữa.

- Thế nào rồi? Bánh có ngon không - Hàn Kiến Thư đứng một bên nhìn biểu hiện của cô mà phì cười, tâm tư của cô điều thể hiện trên khuôn mặt hết cả.

- À... ừm. thì - cô cắn răng nói, không muốn nói ra sự thật a.

- Thì sao... - Hàn Kiến Thư lặp lại lời cô.

- Ờ... thì bánh rất ngon - cô không cam lòng mà nói ra.

Hàn Kiến Thư nghe câu trả lời bất giác môi được dịp nâng cao hơn. Tâm tình bất giác có chút vui vẻ, thoải mái mà không lý giải được.

- Vậy là cậu thừa nhận thua - Hàn Kiến Thư nhìn cô - cậu tính thế nào?

- Hừ... Nam tử hán đại trượng phu đã hứa là sẽ làm - Cô vỗ ngực đồng dạng nói - anh muốn làm gì thì tùy.

- Tốt! Vậy cậu đi theo tôi - Hàn Kiến Thư nói rồi thu dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Mạc Thanh Mai nhìn chiếc bánh mà luyến tiếc nên cầm lên ăn ngấu nghiến hết cả đĩa rồi lon ton chạy theo đuôi của anh.

- Nào... nào hãy đến đây đăng ký, hết hôm nay sẽ chốt số lượng kỳ thi nha... nhanh chân lên nào! - một nam sinh cầm loa nói thật to xung quanh lại có nhiều người đến hơn.

Hiện tại trên khoảng sân rộng đang được bu quanh rất nhiều người, nam sinh xung quanh bàn tán rất sôi nổi. Nổi bật ở phía trên cùng là tấm băng rôn màu đỏ với hàng chữ vô cùng bắt mắt.

[[Nơi Đăng Ký Cho Kỳ Thi Vào Bảng Xếp Hạng!!]]

- Này anh bắt tôi đến đây làm gì? - cô thắc mắc hỏi.

- Cậu mắt mờ tới mức không thấy trên cùng viết hàng chữ gì sao? - Hàn Kiến Thư không nhìn cô mà cứ đi thẳng.

- Vì vậy tôi mới hỏi anh đó... - cô bực tức hỏi tiếp.

- Cậu đã nói tôi muốn làm gì thì làm nên tốt nhất đừng hỏi - anh không quan tâm nói.

Cô dậm chân trừng mắt ở sau lưng mà nhìn hân. Thật sự muốn dùng hết sức lực đập hân dính vách luôn cho rồi. Đang trong cơn tức giận cô lại nghe có âm thanh gọi mình ở gần đó.

- Mạc Thanh! Lâu quá không gặp - Tên kia mặt mày hớn hờ chạy lại phía cô, sau lưng còn có vài ba người cũng hướng cô đi tới.

- Hiểu Quang à? - Cô ngược nhìn tên đó nói thật sự cũng là lâu không gặp thật. Tới nỗi có khi cô quên tên này luôn rồi.

- Ha ha... cái hôm cậu đóng Juliet thật sự đẹp thật nha... tới rồi tôi kìm chế lắm mới không bay lên sân khấu kéo cậu xuống đó - Hiểu Quang hào hứng nói như sủng liên thanh.

Hàn Kiến Thư nghe tiếng gọi cũng dừng chân quay đầu lại bước lại gần phía cô.

- Lười biếng như cậu cũng đến đây sao?- Hàn Kiến Thư nhàn nhã nhìn người trước mặt nói.

- Hừ.. cậu nói với bạn bè thế à, tôi chỉ rảnh rồi đến đây góp vui không được sao - Hiểu Quang ai oán trả lời.

- A ... anh Tổng Nam, Thanh Nhân, Hạo Tuấn còn Mạc Cảnh nữa - cô thấy người quen đi tới vô cùng phấn khích gọi to.

- Chào cậu lâu quá không gặp - Tổng Nam từ tốn nói nhìn cô cười một cái.

- Juliet của lòng ta a a... - Thanh Nhân trêu ghẹo cô.

Cô sẵn tay đánh mạnh vào lưng hắn một cái khiến hắn la oai oái.

- Mạc Thanh a.. nhớ cậu quá đi! - Đây là giọng nói nham nhở của Mạc Cảnh em trai cô, nó còn vô cùng khì thế ôm cô một cái.

Chỉ là Mạc Cảnh không hề biết chỉ là hành động đơn thuần này mà đã có hai con mắt không vui sắp trào ra lửa rồi.

- Hạo Tuấn chào cậu! - cô quên nói với mọi người , không biết tại sao từ lúc vỡ diễn kia kết thúc Hạo Tuấn đã chuyển ra khỏi phòng của cô. Hiện tại phòng cô chỉ còn có 3 người thôi! Chỉ là Hạo Tuấn nhìn cô một cái rồi quay đầu đi khiến cô vô cùng khó hiểu , bình thường hắn hay trêu chọc cô lắm mà.

- Mọi người nói chuyện gì mà vui vậy? - một giọng nam ôn hòa chen vào.

- anh Duy Khôi.. anh cũng ở đây sao? - Cô nghe giọng nói ngược nhìn thì vô cùng vui vẻ.

- Hừm... Anh chỉ đến xem chỗ đăng ký suôn sẽ hay không thôi - Duy Khôi hòa nhã nói nhìn qua người kế bên - Kiến Thư cậu cũng đến đây sao?

- Tôi cũng giống như cậu thôi - Hàn Kiến Thư nói nhìn qua cô - Được rồi, chúng ta đi thôi!

Thế là cô còn tính ở lại nói mấy câu với bọn người kia lại nghe lệnh của hắn mà uất ức quay đi. Đỡ Duy Khôi thấy thế cũng cất bước đi theo sau bọn họ.

- A hội trường sao lại đến đây thế? - người đăng ký đang loay hoay thấy dáng người cao lớn tiến lại gần mà kinh ngạc.

- Đến xem các cậu làm việc có vất vả không thôi - Hàn Kiến Thư thân thiện nhìn người trước mặt - Có cần tôi phụ giúp gì không?

- A... không cần đâu ạ! Chúng tôi không vất vả gì đâu - Tên họ vui vẻ trả lời lại , hội trường này bọn hắn luôn tôn kính bởi vì anh rất công bằng hơn hết còn biết người biết ta...

- Tôi muốn đăng ký cho một người có được không?- Hàn Kiến Thư cười nói.

- Được chứ! Thế người đó là ai vậy? - tên họ tò mò hỏi.

Hàn Kiến Thư kéo Mạc Thanh lên phía trên rồi nói với người trước mặt.

- Là cậu ta... cậu hãy đưa đơn đây cho tôi -

Người phụ trách đưa đơn cho anh rồi nhìn Mạc Thanh một cái quay đi.

- Này, cái này phải để tôi đăng ký chứ! - cô bây giờ mới hiểu hắn đang làm gì nên rất bất bình .

- Cậu đã nói tôi muốn làm gì thì làm mà ...- Hàn Kiến Thư không mấy bận tâm ngồi vào chiếc ghế gần đó chăm chú nhìn vào tờ đơn. Tay anh cầm bút viết gì đó rồi còn đánh dấu gì đó nữa.

Sau một hồi hắn đưa tờ đơn cho cô xem, nhưng mà nhìn xong cô thật sự muốn xé nát nó luôn cho rồi.

- Cái gì? Hàn Kiến Thư anh đang đùa với tôi chắc.. - cô nghiêng răng nhìn hắn nói - Anh đăng ký môn nấu ăn thì cái đó tôi có thể chấp nhận nhưng cái này là cái gì đây hả?

Cô cầm tờ đơn chọt chọt vào mấy cái mà Hàn Kiến Thư ghi vào ban này.

- Tôi thấy các môn này rất ổn - ai đó hồn nhiên vô tội nói.

- Ổn? Môn mỹ thuật Hàn Kiến Thư phụ đạo , Môn Piano thì Hàn Kiến Thư giảng dạy, còn có môn Hát cũng là Hàn Kiến Thư chịu trách nhiệm! Anh đang muốn tôi nổi điên lên à? - cô đọc hàng ghi chú của mỗi môn thi mà máu muốn lên tới não rồi.

- Hừm... tôi giảng dạy thì cậu cũng phải biết ơn tôi chứ -

- Hừ hừ.. tôi không cần đâu, nếu anh muốn thì tự mình mà đi thi đi ! Tại sao phải là anh kèm cho tôi chứ.... trường này không thiếu người nha - cô tức giận nói.

Hàn Kiến Thư tỉnh mở miệng lại có giọng nói xen vào.

- Mạc Thanh, cậu đang làm vì vậy? - Duy Khôi đứng gần đó nhìn cảnh hai người nói chuyện mà chen vào.

Mạc Thanh Mai tức giận cầm tờ đơn đưa cho anh xem.

- Đây.. anh xem đi coi xem tôi có muốn nổi điên không hả ?-

Đỗ Duy Khôi cầm tờ đơn lên đọc bất giác có chút không vui. Kiến Thư từ bao giờ lại bày ra cái trò này... chẳng lẽ những gì anh nghĩ ngờ đều là đúng.

- Kiến Thư sao cậu lại quyết định dìm Mạc Thanh, dù gì cậu ấy cũng là người thi chứ không phải cậu mà - Duy Khôi đặt tờ đơn xuống nhìn Kiến Thư.

- Là do cậu ta chính miệng nói muốn tôi làm gì thì làm - Hàn Kiến Thư đối diện ánh mắt của Duy Khôi rồi nhìn cô - Tôi chỉ thực hiện những lời cậu ta nói thôi.

- Mạc Thanh có thật như vậy không? - Duy Khôi lo lắng hỏi cô.

- Thật ra thì.... có đúng là như vậy - cô cúi đầu nói, cảm giác cắn hận cái tên Kiến Thư lại tăng thêm - Nhưng mà không phải ngay cả người chỉ dạy cũng phải là anh ta chứ!

Đỗ Duy Khôi lại có chút khó chịu nhưng không giải đáp được. Nhìn Mạc Thanh nghe lời Kiến Thư mà không làm gì được lần đầu tiên anh có cảm giác bất lực trong người.

- Hay là như thế này... anh sẽ phụ đạo em môn Hát và môn Mỹ thuật còn Kiến Thư sẽ lo môn Nấu ăn và Piano có được không? - Đỗ Duy Khôi nảy ra ý định.

- Hà? Có thật không... là anh nói đó nha - Cô nghe xong hai mắt long lanh nhìn anh rồi đi xin lại tờ đơn khác - Cho tôi một tờ đơn khác đi .

- Kiến Thư cậu làm vậy có ý gì? - Duy Khôi nhìn cô đang loay quay ở đằng xa nói với người kế bên.

- Có ý gì? Tôi chỉ muốn kèm cho cô ấy giỏi hơn thôi thế không được sao?- Hàn Kiến Thư ung dung ngồi nhìn ai đó trả lời.

Mạc Thanh Mai ở quầy đăng ký viết rất nhanh còn vô cùng vui vẻ. Ha ha... ít ra tên Kiến Thư chỉ dạy cô hai môn còn lại là anh Duy Khôi.

OMG, được gần người trong mộng thì còn gì bằng!

Sau đó cô không cần hỏi ý kiến ai nộp luôn cái tờ đơn đó. Khi quay trở lại đã thấy giữa hai người con trai trước mặt có không khí hơi kỳ lạ rồi.

- Sao rồi? Cậu quyết định như thế nào? - Duy Khôi mắt ánh lên sự vui vẻ nhìn cô.

- Tất nhiên là nghe theo ý kiến của anh rồi - Cô nịnh nọt nhìn anh nói rồi quay qua tên nào đó - Đây.. tôi đi trước đây!

- Mạc Thanh vậy chúng ta đi ra căn tin kiểm chút gì ăn đi - Duy Khôi đề nghị.

Mạc Thanh Mai vui vẻ chân sáo nhảy theo người trong mộng đi ăn. Bỏ lại gương mặt khó chịu của ai kia nhưng chỉ trong chốc lát lại biến mất. Mạc Thanh cô được lắm dám bỏ anh ở lại còn dám nghe lời người khác mà bỏ qua lời anh nói.

Mọi người ở nơi đăng ký này mới là hiểu kỳ nhất . Một học viên nam bình thường lại được cả hội trưởng và hội phó ưu tú giảng dạy. Chuyện này lúc trước chưa từng có nha...

Cả nhóm người Tống Nam, Thanh Nhân, Hiểu Quang, Hạo Tuân và Mạc Cảnh cũng là vô cùng ngạc nhiên.

Quan trọng nhất là Hàn Kiến Thư, từ lúc bọn họ quen biết anh tới nay cũng chưa thấy anh quan tâm đến một việc nhỏ nhặt như vậy! Đặc biệt nhất là chính Hàn Kiến Thư cũng không để ý anh hiện tại đã nói chuyện nhiều hơn so với lúc trước rất nhiều. Điều này mới khiến bọn họ kinh ngạc mà không thể lý giải nổi.

- Hừm... chẳng lẽ anh Kiến Thư thích bà chị ngọc của mình rồi? - Mạc Cảnh vượt cằm trầm tư sau đó chặc lưỡi nói - Haiz... đúng là Gia Môn Bất Hạnh a! Bà chị này lại rất có phúc..

(TG: Thanh Mai mà nghe được những lời này thì tên em trai này không sống nổi rồi! (— —))

P/s: Cảm giác trở thành động vật quý hiếm thật là vui đó nha.. Mấy đứa Đạo Tặc thói tha lừa gạt ta! Ta hận... (㊗ — ㊗ `)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cảm Giác Không Đồng Nhất

Chương 14 : Cảm giác không đồng nhất

- Mạc Thanh... Mạc Thanh mau tỉnh dậy - Duy Khôi nhìn cô đang còn nằm trên giường mà cười khổ , lúc này trong cô thật đáng yêu.

- Hừm. tiểu tử nhà người... cho bà đây ngủ - Mạc Thanh nói mớ trong đầu còn đang tưởng là đứa em trai đang kêu mình.

- Hừm? Tiểu tử... không ngờ em lại coi anh như vậy nha....- Duy Khôi nghe cô gọi không lấy một điểm tức giận còn hào hứng trên ghẹo.

Mạc Thanh Mai nằm trên giường nghe giọng nói vui vẻ kia mà lấy làm lạ. Em trai cô làm gì mà nói dễ nghe như vậy, mà cái giọng này nghe rất quen a. Sau đó cô mở to hai mắt ra nhìn người trước mặt.

- Ha ha.. là anh hả?... Sáng sớm tốt lành a! - cô cười rất ngu một cái bất quá nhìn trông rất buồn cười.

- Phải là buổi trưa mới đúng... - Duy Khôi tốt bụng sửa lại lời cô còn rất quan tâm nói - Có đói không? Chúng ta cùng đi ăn thôi.

Cô nhìn bên ngoài quả thật mặt trời đã lên cao luôn rồi. Hôm nay là chủ nhật không đi học nên cô mới ngủ ngon lành thế này. Ai ngờ cái tật ngủ nướng này lại được anh Duy Khôi nhìn thấy a.

Mất mặt quá đi... ◡ ◢ ◣

Hai người đi cùng nhau xuống căn tin rồi lại còn nói chuyện rất vui vẻ.

- Mạc Thanh, hôm nay rảnh rồi chúng ta cùng nhau luyện tập đi được không? - Duy Khôi ân cần nhìn cô hỏi.

- Được chứ... được chứ! - Cô gật đầu thật mạnh , nhìn chiều nào cũng là anh Duy Khôi hơn tên Kiến Thụ rất nhiều a... Rất là dịu dàng luôn a.

- Tốt quá.. vậy đi thôi - Duy Khôi vui mừng nói - Anh dẫn em đến một nơi.

Cô và anh cùng nhau đi ra khoảng sân vắng phía sau trường. Càng đi cô càng tò mò, đi đến đây làm gì a? Hai người đi một lát thì hết đường lại bị chặn ngang bởi một hàng rào bằng cây lá xung quanh.

- Em chịu khó chui qua nhé, chỉ cần qua khỏi hàng rào này là được rồi - Anh nhìn cô nói chỉ vào một cái lỗ khá to ở phía dưới.

Cô thắc mắc nhưng cũng nghe lời anh mà chui qua đến khi đứng lên nhìn thì cô cũng muốn đứng hình luôn rồi. Trước mắt là một khu vườn nhỏ có trồng rất nhiều cây, trước mắt có một cây cổ thụ lớn xòe tán lá rất rộng phía dưới tán cây là một mái hiên nhỏ. Bên trong chứa một số dụng cụ vẽ tranh đủ loại trên cột còn có một chiếc đàn guitar nữa. Tuy không sắc sảo nhưng nhìn giống như một khu vực bí mật vậy... cảm giác vui sướng vô cùng a.

- Cái này.. là là... - cô lắp bắp hỏi mắt vẫn chăm chú nhìn xung quanh.

- Hừm. là chỗ mỗi khi rảnh anh vẫn thường ra vẽ tranh hoặc xả bức tức - anh từ tốn nói rồi đi vào mái hiên nhỏ kia đem ra một số đặt ra bên ngoài.

- Em ngồi ở đây đi - Anh đặt chiếc ghế xuống trước mặt cô ngoài ra còn có một cái giá vẽ với màu vẽ bên cạnh .

Cô yên tọa trên ghế rồi ngẩng ngốc nhìn anh, cô biết vẽ cái gì bây giờ.

- Anh Duy Khôi... em vẽ cái gì đây? - cô bí bách hỏi anh.

- Em thích gì thì cứ vẽ cái đó, cái gì đẹp thì cứ vẽ , nếu cảm thấy khó cứ bảo anh lại, anh đi sửa guitar một chút - Duy Khôi ôn tồn nói rồi lấy chiếc guitar ra ngồi xuống một chiếc ghế gần đó chỉnh lại dây đàn.

Cô nhìn anh mà ngây ngẩn cả người, cảnh ở đây làm sao đẹp bằng anh chứ. Hay da.. mà khổ nỗi cô vẽ người cực kỳ xấu a...

Cầm cọ vẽ bắt trước trên truyền hình giả bộ nhắm một mắt chỉnh độ cân bằng. Cô hí hoáy nhìn anh rồi vẽ tiếp tục nhìn anh rồi vẽ. Sau một hồi vật vã cô cũng đã ra lò tác phẩm đầu tay nha. Trên giấy là một cậu bé (Hừm... chính xác là một cậu bé đó) tay của cậu bé cầm cán của chiếc chèo nhìn rất chăm chú.

Lấy tấm hình ra so sánh với thực tại thì cô nước mắt ròng rã a... người ta là nam nhân đẹp trai ưu tú phong chất nhả nhai ngồi ngồi còn cầm guitar rất lãng tử.. cô lại về thành một tên nhóc trên đầu có mấy cọng tóc lôm chôm mặc cái quần xà lỏn hơn thế cái guitar cũng thành cái chảo luôn rồi.

Cô làm người thật là bi kịch... vô cùng bi kịch! (' Δ `)

- Mạc Thanh... thế nào đã về được gì rồi? - Duy Khôi sau khi sửa xong thì tiến gần cô hỏi

- A.. a... chưa về xong a! - cô nghe anh hỏi mà hốt hoảng đứng dậy lấy tay che lại.

Trời ơi... anh mà thấy tài năng về người như thế này chắc cô sẽ bị xử tử luôn quá!

- hừm? Sao lại che lại... anh sẽ không chê đâu - Duy Khôi thấy cô hốt hoảng mà tò mò đi nhanh chắn cô lại.

- Đừng xem a.... - Cô vội lấy bức tranh lại nhưng chiều cao của cô vô cùng phân chủ, anh lại rất cao a!

- Phụt... khụ khụ.. hừm - Duy Khôi cười lớn, vô cùng sáng khoái cười đến mức đỏ cả mặt.

Cô đứng nhìn anh cười mà mặt cũng đỏ theo...hu hu tại sao anh lại cười như vậy a! Cô đang bị tổn thương đó...

- Cái này... khụ.. em đang vẽ anh sao? - Duy Khôi ngấm bức tranh ý cười càng đậm trong đôi mắt hỏi cô - Nhìn anh đáng yêu thật...khụ

Hừm? Đáng yêu sao... không phải anh đang đùa với cô chứ!

- Khụ.. được rồi... ngồi xuống đây chúng ta về lại - Duy Khôi nhìn cô cũng ngừng cười lại nghiêm túc chỉ dẫn cô - Nhìn phía trước có một bụi hoa hay em về thử xem

Cô nghe lời anh nói cũng hết tui thân mà ngồi xuống ghé về tiếp. Đang hí hoái về không ngờ lại bị anh làm cho bất động.

- Em phải vẽ như thế này... cánh hoa thì đường nét phải mềm mại một chút cả lá cũng vậy . Thân thì vẽ nét cứng cáp lại... đấy tốt hơn rồi! - Duy Khôi nhìn cô khó khăn ngồi về từ nhiên nắm tay cô chỉ dẫn, anh cũng là muốn giúp cô nên cũng không để ý.

Lời nói của anh từ tai trái của cô tổng qua tai phải rồi đi ra ngoài rồi cô cũng không nghe thấy gì. Chỉ cảm thấy đôi tay to lớn đang nắm lấy tay cô, cảm xúc ấm áp lạ thường.

- Được rồi... em đã nhớ chưa? - Duy Khôi lúc này rất gần cô chỉ là quay qua một cái đã gần sát mặt của cô còn cười vô cùng rạng rỡ.

Thình thịch... thình thịch

Tim cô đập rất nhanh a... chưa bao giờ lại gần anh thế này. Càng nhìn gần càng thấy đẹp đó.. da con trai gì mà bóng láng dễ sợ , đẹp còn hơn cô a.. tui thân quá đi!

OMG, môi mỏng quá còn hồng hồng nữa, răng còn trắng vô cùng a.. cô muốn làm chuyện xấu với anh rồi đó!

Duy Khôi cũng được dịp ngắm nhìn cô . Đôi mắt chiếu sáng đang nhìn anh chăm chăm cứ như cô muốn xuyên thủng mặt anh luôn vậy. Đôi môi nhỏ nhắn cười ngu ngơ một cái lâu lâu còn nuốt nước bọt nữa. Bất quá trông mắt anh lại vô cùng đáng yêu. Nhìn môi nhỏ nhắn nuốt nước miếng kia của cô anh cũng muốn thử một chút.

Chỉ là ông trời không hiểu sự tình a.. điện thoại trong túi cô lại reo đúng lúc này a.

- A... điện thoại - cô nghe tiếng chuông thì tỉnh lại, mặt hơi đỏ nhìn điện thoại là một dãy số lạ - Alo... ai vậy?

Nếu như mà gọi nhầm số thì nguoi chết chắc đó... bà đây đang ngắm trai đẹp lại bị phá hỏng nha..

- Hừm. Mạc Thanh từ sáng tới giờ cậu đi đâu vậy hả? - Một giọng nói không lớn không nhỏ nói qua , bất quá lại rất trầm ấm.

Sao nghe cái giọng này quen quá vậy, chẳng lẽ...

- Nguoi... Hàn Kiến Thư hả? - cô hỏi lại.

- Phải thì sao.. Tôi đã nói buổi chiều chúng ta có buổi luyện tập thế bây giờ cậu biến đi đâu rồi - giọng nói có chút khó chịu chỉ là vẫn rất dễ nghe.

Cô nhìn đồng hồ thì mới tá hỏa! OMG, cô hẹn với hân 3h vậy mà đã là 4h15 rồi. Sao thời gian trôi mau quá vậy....

- A.. tôi đến ngay đây.. nhất định tới ngay a - cô hốt hoảng nói rồi cúp máy, lấy đồ đạc chuẩn bị đi.

- Mạc Thanh sao vậy? Là Kiến Thư sao.. - Duy Khôi nhìn cô đang tất bật sau khi nghe điện thoại thì cũng đoán ra là ai gọi đến.

- Chính xác.. trễ giờ hẹn với hân rồi, em đi trước đây! Tạm biệt anh.. - cô vừa chạy vừa nói vọng lại cũng không thèm nhìn anh. Không biết tên kia xử cô thế nào đây...

Đỗ Duy Khôi nhìn bóng lưng cô mất hút trong bụi cây mà có cảm giác mất mát. Cảm giác bất an lại trào lên, anh nghĩ có lẽ anh không chỉ là có hảo cảm với cô. Mà dường như còn có một tình cảm đặc biệt khác đang tồn tại.

Chạy vào khu nhà ở phía sau cô thờ không ra hơi. Tiếp tục chạy đến phòng luyện thanh nhạc mở cửa ra đã thấy có người đang ngồi bên trong rồi.

Hàn Kiến Thư ung dung ngồi trước chiếc đàn piano về mặt trầm tĩnh toát ra hơi thở nam tính. Trên người là chiếc áo thun trắng đơn giản phía dưới là chiếc quần rộng mang đến cảm giác gần gũi hiếm có. Mái tóc rũ xuống lâu lâu lại được gió làm cho bay tán loạn trong rất mê người.

Ừc... cô nuốt nước miếng thêm thường một cái, mắt cô lại phát huy công lực rồi! Tên này nhiều lúc trông đẹp trai thật!

(Chị à thế bình thường anh ấy rất xấu sao? Nhân vật của ta đó... >_<)

- A... xin lỗi tôi đã đến trễ - cô sau khi ngấm xong định thần lại mà nói với người trước mặt.

- Cũng không phải trễ lắm đâu chỉ là.. một tiếng 24 phút thôi mà - anh rất tự nhiên nhìn đồng hồ nói.

- Hay da.. tại chỉ lo ngồi về với anh Duy Khôi mới không để ý thời gian.. tôi xin lỗi mà - cô cúi đầu ăn năn nói thật thì được khoan hồng a.

Ai kia không ngờ không được khoan hồng mà lại còn khiến anh nào đó khó chịu hơn a.

- Quên mất thời gian? Không ngờ cậu là người chăm chỉ tới vậy - anh nhìn cô đôi mắt hơi lóe sáng - Đến đây đi!

Cô khó hiểu nhìn nhưng chân cũng bước lại gần tới chỗ hân. Hàn Kiến Thư đứng dậy qua một bên dựa vào chiếc đàn piano nhìn cô.

- Cậu ngồi xuống đi - giọng nói trầm ấm điềm đạm từ tốn nói - cậu đàn thử cho tôi nghe một chút xem.

- Cái gì? Tôi còn chưa từng học qua làm sao mà biết đàn chứ.... - cô vừa ngồi xuống thì nghe câu nói của hân mà đen mặt không ít.

- Chưa từng học? Ngay cả những nốt cơ bản cậu cũng không nhớ được luôn sao?- chân mày của Hàn Kiến Thư vô thức nhảy lên bắt lực nhìn cô.

- Hừ.. ai biểu anh không hỏi ý kiến của tôi mà đăng ký làm chi... - cô ai oán nhìn tên thủ phạm trước mặt - tôi rất dở âm nhạc đó.. cả lời bài hát tôi còn không thêm nhớ nữa đó là tới mấy cái này.

Hàn Kiến Thư nghe thấy lại im lặng đi vào một góc tủ đựng đầy sách được đặt ở góc phòng ra. Sau vài phút tìm kiếm anh lấy ra một cuốn sách bìa màu hồng sau đó trở lại lật ra đặt lên cái giá trên chiếc đàn trước mặt cô.

- Hừ? Cái này là cái gì thế... - cô khó hiểu nhìn anh ta hỏi.

- Luyện đánh đàn cho học sinh tiểu học - Hàn Kiến Thư vô tư nói còn thêm vào trêu cô - Tôi còn tưởng bị vứt đi rồi... ai ngờ còn có người dùng đến.

Cô nghe hân nói trực tiếp đen mặt, trong lòng lại nổi giận a. Bất quá thật sự là cô không phản bác được, âm nhạc cô rất dở mà.

- Bài này rất đơn giản chỉ là những nốt cơ bản được phối với nhau thôi - Hàn Kiến Thư chỉ vào trang sách nói với cô - À mà cậu đánh thử thứ tự của các nốt từ thấp tới cao cho tôi xem.

Cô đặt tay lên bàn trong đầu lại nhớ man man cái gì đó hình như là :

"Đồ...Rê... Mon... cái gì đó" mà phải không ta?!

(Ồi.. em lạy chị luôn! Đồ Rê Mi cơ mà... (— —))

Hàn Kiến Thư nghe cô đánh tán loạn mà bất lực.

- Nay... cậu không biết sinh ra trên đời để làm gì nữa.. - Hàn Kiến Thư hừ lạnh hơi nặng lời - ngay cả học sinh tiểu học còn biết những nốt này mà.

- Tôi.. anh đừng khinh thường tôi như thế chứ - cô nghe lời nói kia mắt không biết sao lại đỏ lên một vòng cứ như sắp có nước mắt đến nơi vậy.

Hàn Kiến Thư ban đầu nghe cô nói là ở bên Duy Khôi cả một buổi sáng mà quên luôn cuộc hẹn với anh khiến anh có chút tức giận. Anh không hiểu hôm nay tại sao lại muốn đến sớm chờ cô còn muốn trở tài đàn cho cô nghe nhưng tất cả lại bị cảm giác tức giận mà không thể kìm chế được tâm tình. Tâm trạng không vui vì vậy mới vô tình nói nặng lời khi nhìn thấy tròng mắt đỏ lên của cô anh mới giật mình. Từ khi nào tâm tình của anh lại kích động như vậy chứ, lúc trước dù có chuyện gì anh cũng chưa từng mất kìm chế tới như vậy.

Hàn Kiến Thư thấy cô cúi gằm mặt xuống thì đi đến gần. Lòng ngực anh trực tiếp áp vào lưng cô, hai tay nhướn đến phía trước cầm lấy hai bàn tay cô

mà đặt lên phím đàn. Tự dung tâm trí anh lại muốn làm việc này với cô.

Mạc Thanh Mai đang uất ức cúi đầu lại cảm thấy cả thân người đột ngột bị người khác ôm trọn vào, tay cũng bị nắm lấy. Cô ngược nhìn thì lại thấy gương mặt Hàn Kiến Thư đang phóng đại thì vô cùng hốt hoảng quên luôn cả chuyện khóc.

- Anh.. anh đang làm gì.. gì vậy? - cô ngây ngốc hỏi

- Chỉ cho cậu đàn chứ làm gì... - Hàn Kiến Thư ngược mắt xuống nhìn cô lại không cảm thấy mất tự nhiên bàn tay bao trọn tay cô nói - Cậu phải đàn theo thứ tự thế này... Đồ Rê Mi Pha Son La Si Đô..... cứ như thế.

Cô chỉ biết trân trân nhìn bàn tay đang bị nắm lấy của mình mà không nói nên lời. Bàn tay hần rất to, còn vô cùng ấm áp nữa. Hôn thế lưng cô đang dựa vào lòng ngực của hần khiến mùi hương trên người hần xộc vào mũi cô. Hương thơm rất dễ chịu khiến cô vô cùng thoải mái. Nhớ đến bộ dáng còi trăn lúc cô vô tình nhìn thấy mặt bắt giặc lại đỏ lên. Sau lưng cô là một thân người hoàn hảo cơ bụng 6 múi đang hoàng đỏ .

Tìm cô đập rất nhanh như bỏ tôi cảm giác hồi hộp khác thường. Tâm trí cứ bay bổng lời nói của hần cô cũng không còn nghe thấy gì cả. Chỉ nhớ đến hình ảnh thân mật này đang xoay vòng vòng trong đầu cô.

- Xin lỗi... - Hàn Kiến Thư trước khi buông tay cô ra lại ghé vào tai cô nhẹ nhàng nói. Trong lòng thấy mình quá kích động nên hồi hận nói với cô.

- Hà? Anh vừa nói cái gì... nói lại đi - tâm tình bay bổng của cô bắt giặc thanh tỉnh cô hình như vừa nghe Hàn Kiến Thư xin lỗi thì phải nha.

- Không có gì.. Cậu nghe lầm thôi - anh đứng thẳng người đẩy hừ lạnh đứng qua một bên nhìn cô. Cô càng cả gan không chú ý lời anh nói anh cũng không tốt bụng nhắc lại cho cô nghe.

- Vậy sao? Rõ ràng vừa nghe gì mà.. - cô khó hiểu lắm lắm

- Hiện tại luyện tập bao nhiêu đây... - Hàn Kiến Thư thu dọn mọi thứ nhìn cô - Trễ rồi.. về thôi!

Hàn Kiến Thư đi trước cô cũng lảo đảo theo phía sau. Cảm giác ấm áp và mùi hương dễ chịu kia vẫn còn quanh quẩn bên người cô. Nhìn bàn tay của mình cô lại khó hiểu trong lòng.

Cùng một bàn tay bị nắm lấy nhưng đối với Đỗ Duy Khôi cô chỉ có cảm giác ngại ngùng bởi hồi tim chỉ đập nhanh một chút.

Nhưng khi bị Hàn Kiến Thư nắm tay , cô lại vô cùng kích động, tâm trạng lại hồi hộp khó hiểu, suy nghĩ cứ rối bời không rõ. Cô cũng không phải người dễ khóc , lúc trước hần cũng từng trêu chọc cô nhưng tại sao ngày hôm nay khi nghe những lời nói của hần cô lại cảm thấy uất ức lại không thể kìm được nước mắt chứ.

Hai người con trai đều nắm tay cô, bàn tay của họ lại to lớn như nhau cũng đều ấm áp như nhau.

Nhưng tại sao cô lại có cảm giác không đồng nhất dành cho hai người chứ ??

Sao lại khó hiểu tới vậy a a.. ◡_◡◡

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuộc Thi Rắc Rối

Chương 15 : Cuộc Thi Rắc Rối

Sau vài tuần vui mải kinh sử thật sự thì tài nghệ của Mạc Thanh Mai cũng đã có tiến triển lên một chút . Về thi cũng có ra hình dạng một chút đàn thì có thể xem là tạm ổn đi. Nấu ăn thì cũng có thể nuốt được xuống bụng. Nhưng mà a.. còn hát thì cô thua luôn rồi.

[[Loa Loa Loa... Alo Alo thử mixrô 1 .. 2 .. 3 ... Chú ý! Chú ý! mời các thí sinh tập chung tại khu nấu ăn, hôm nay chúng ta sẽ đấu vòng loại...]]

Cô còn đang ngồi dưới hàng ghế suy nghĩ mà tui thân lại bị tiếng loa kinh thiên động địa kia làm cho tỉnh lại. Lẽch người đến sân thi đấu nhìn cảnh trước mặt mà cô bị dọa cho nhảy dựng. Sao... sao đông dữ vậy?

Trước mặt là khu thi đấu rộng lớn được bao quanh bởi rất nhiều người tham dự. Trên đài cao sẽ có hai chiếc bàn chứa đầy đủ các nguyên liệu và dụng cụ nấu. Hàng ghế đầu sẽ dành cho giám khảo ngồi quan sát và chấm điểm.

[[Mời thí sinh Mạc Thanh và Thí sinh F lên sân khấu...]]

Đây là tiếng loa của tên MC nào đó rất vô tư gọi cô ra trận a...

- Hello.. chào người quen a! - nam sinh F nhìn thấy cô thì vui vẻ chào hỏi.

- Hừ... ai quen biết gì a - cô liếc xéo tên đó một cái, cũng tại hắn nên cô mới bị Hàn Kiến Thư bắt lau chùi phòng học đó.

- Vì đây là vòng thi đầu tiên nên chúng ta sẽ làm từ món dễ nhất nha.. - tên MC hào hứng nói - Theo như yêu cầu thì chúng ta làm món bánh cho buổi tiệc trà. Thời gian là 30 phút sẽ được chiếc đồng hồ ở giữa sân quyết định. Nào... bắt đầu! -

Khi nghe hiệu lệnh cô bắt đầu cầm cúi lăm. Làm bánh ngọt mà dễ sao? Hừ... cái này là đùa giỡn cô thì có a... Trong đầu cô cứ quay vòng vòng nghĩ ra một sáng kiến nên làm liều một phen.

Bên kia nam sinh F cũng không khá khẩm gì. Hôm đó chỉ lo chạy giỡn nên có biết làm gì đâu. Hắn cứ lấy bột ra nặn vô cùng khí thế cứ vô tư cho muối cho giấm rồi đường đủ loại vào thao. Sau đó còn điều luyện bỏ vào lò mà nướng bánh lên. Trong không khác đầu bếp thực thụ là mấy.

Bong...

- Hết giờ... mời thí sinh bỏ hai tay ra phía sau đứng lùi lại cách xa bàn -

Đầu tiên nam sinh F đem chiếc bánh đặt trước bàn ban giám khảo thuyết trình trước. Thật ra ban giám khảo chỉ có hai người trong đó một là cô đầu bếp của nhà trường rất có quyền uy nha, với lại thêm một thầy giáo làm trong ban nào đó của trường cũng không rõ lắm.

- Dạ... đây là chiếc bánh em dùng cả trái tim mình để làm a... em dùng các nguyên liệu thượng hạng để chế biến nên chắc chắn hai người ăn sẽ cảm thấy rất ngon a - nam sinh F thao thao bất tuyệt lời nói vô cùng hoa mỹ khiến người ta tin tưởng rề rớm. Nhưng chiếc bánh của hắn nhìn cũng thật hơi dị hợm bị nướng khét hết tron còn bị chét cả đồng kem ở trên nữa chứ.

- Cái.. cái này.. ăn được sao? - cả hai giám khảo nhìn mà mắt giựt giựt cả lăm hỏi.

- A... ăn rất ngon đó a... - Nam sinh F khẳng định chắc nịch.

Hai giám khảo nghe như thế nên chiếc bánh được chia đều mỗi người một nửa. Trong họ ăn vô cùng ngấu nghiến nha... cô đứng nhìn mà hơi lo rồi đó.

- Ừm. vị của chiếc bánh có hơi lạ nha...- cô đầu bếp nuốt chiếc bánh nói quay qua người kế bên - Thầy thầy có giống vậy không?

- Ừm. đúng là rất lạ nha... mà - Thầy giáo ngồi kế bên nói nhưng chưa kịp lại lấy nước uống lấy uống để - a... sao lại nồng như thế này... vừa cay vừa khó chịu... cậu.. cậu để cái gì vào thế?

- A.... sao lại cay nhỉ? Em chính xác hình như chỉ có để vào hai muỗng tiêu xay, một giá bột ớt, còn có bù tạc , sa tế với tương ớt chua ngọt trong chay sảnh nữa nha - Nam sinh F ngu ngơ vô tư nói ra - Tất cả đều là hàng thượng hạng loại tốt hết đó.

Cô, ban giám khảo và mọi người vừa nghe xong mà đen mặt muốn té xỉu. Hiện tại tất cả đang duy trì sự im lặng tuyệt đối không dám động đậy. Nam sinh F cũng vô tư nhìn mọi người một cách vô tội a.

Tùn... bùm... tùm..

- A... ta hết chịu nổi rồi... nhà vệ sinh a... a - thầy giáo sau một phút mặc niệm đã bùng nổ a. Vừa đau bụng vừa la oai oái chạy đi mất hút.

Chính xác a.. cả sân bắt động nhìn mà không biết làm gì . Các bạn vừa nghe thấy gì chính xác là tiếng xì hơi của người ta đó! Tất cả lại bắt đầu tập trung vào vị giám khảo cuối cùng còn ngồi trên ghế. Không nhìn thì thôi nhìn thì lại hết hồn, cô đầu bếp gương mặt tràn đầy nước mắt, ánh mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm đĩa bánh.

- Tòì.. tòi.. có chút chuyện.. đi... đi trước - cô đầu bếp đứng lên sau đó túm lấy chiếc váy chạy mất tăm không thấy bóng dáng.

Lại một sự im lặng bao trùm, tên MC thấy thế bèn lên tiếng cứu vớt hình tượng .

- Ha ha ha.. có lẽ là lỗi kỹ thuật nên chúng ta quyết định là... - tên MC vuốt mồ hôi cười vô tư nói - Thí sinh Mạc Thanh thắng... hiện tại mời mọi người giải lao nha -

Cô nghe mà đen cả mặt.... mà thôi kệ thắng là được rồi a! Tên nam sinh F la oai oái vì bị một người kéo đi đâu đó. Ha ha... kỳ này hắn chết chắc rồi!!

[[Sau vài phút giải lao mọi người đã ổn định chưa nào... mời mọi người hãy tập trung về sân để theo dõi tiếp cuộc thi đấu tài năng nấu ăn của các thí sinh nào... alo alo]]

Cô tận dụng thời cơ ngồi nghỉ ngơi một chút. Thật ra thi nấu ăn cũng chẳng có mấy người tham gia. Nam sinh cũng không có hứng thú để vào bếp đâu a.

Hiện tại có ba người nhưng tên kia đã bị đuổi nữa tổng cộng thì hiện tại vòng này là vòng quyết định đó nha. Cô sẽ còn phải thi với hai người nữa. Tất nhiên sẽ khó hơn vòng trước nhiều rồi.

- Đây là ba chiếc phong bì bên trong sẽ là tên của một món ăn nếu như ai bốc trúng gì thì sẽ nấu món đó. Thời gian sẽ là một tiếng đồng hồ - tên MC xòe ra 3 chiếc phong bì màu trắng xuống mọi người giải thích.

- Này.. này.. thế giám khảo đâu rồi a, nếu không có làm sao mà thi chứ! - một người ở dưới nói lớn

- Phải.. phải đó... -

- Tất nhiên là phải có rồi a... để tăng sự hấp dẫn.. khi thí sinh đã hoàn thành xong phần thi tôi sẽ mời giám khảo ra được không nào? - tên MC cười làm hoà sau đó mời mấy người trước mặt - Mời ba người đến đây!

Cô và hai tên nam sinh khác cùng bước lên bốc thăm sau đó trở về vị trí bàn của mình nghe hiệu lệnh.

- Mời thí sinh mở phong bì ra -

Đồng loạt của ba người đều mở ra. Cô thấy một tờ giấy bên trong mở ra xem nhưng xem xong cô trực tiếp đen mặt nước mắt lưng tròng.

- A... hiện tại thí sinh Giáp sẽ làm món cháo thịt nha, thí sinh Át sẽ làm món Mì xào mực và thí sinh Mạc Thanh sẽ làm món cơm chiên... Nào bắt đầu tính giờ! Let go... -

Chính xác a! Là làm cơm chiên đó... cô có biết làm đâu chứ... hu hu . Tên Hàn Kiến Thư cũng chưa từng dạy cô nữa.

Mà hình như cô có từng thấy mẹ cô làm rồi thì phải. Hình như mẹ cô để tất cả mọi thứ vô luôn hả gì đó. Cái gì mà trứng chiên rồi lạp xưởng rồi chả lụa , củ cải gì gì đó. Cô dùng trí nhớ như quả nho của mình bắt tay vào làm. Lấy chảo chiên trứng và lạp xưởng rồi một bên cô bắt chảo ra chiên cơm. Cô làm còn vô cùng điệu nghệ nha, đảo qua đảo lại cho cơm đừng dính đáy chảo nữa chứ.

- A.. chết cha.. trứng khét rồi lạp xưởng nữa - cô này giờ lo làm cơm mà quên để ý chảo kia cũng may chỉ hơi bị đen một chút. Ít nhất còn ăn được... ha ha.. $\cap(\neg \nabla \neg)\cap$

Sau đó khi xào cơm xong thấy nó vô cùng đơn giản cô lại cho nắm với dưa leo xắt nhỏ vào thêm . Hiện tại món cơm của cô có đầy đủ màu sắc vô cùng bắt mắt nha. Cô còn bày ra một chiếc đĩa lớn , nhìn xuống đồng hồ thấy còn dư thời gian cô rảnh rồi sinh nông nổi. Cảm thấy tương ớt lên cô vẽ lên trên cơm một hình trái tim lớn, bên trong thêm một trái tim nhỏ còn vẽ thêm cái mặt cười trông vô cùng đáng yêu nha..

- Hết giờ rồi.. mời thí sinh dừng tay - MC tuyên bố với mọi người.

- Nào.. bây giờ tôi xin mời giám khảo của chúng ta ra sân khấu nào - MC lại vô cùng nhiệt tình nói lớn với mọi người phía dưới.

Bên trong bước ra hai bóng dáng người cao lớn. Một người mặc một chiếc áo thun đơn giản với quần jean hơi tối màu, ánh mắt nâu ấm áp nhìn mọi người cười rất dịu dàng. Một bên là một người thân trên là chiếc áo sơ mi xanh quen thuộc với chiếc quần âu trắng tắp. Khí chất nam tính được thể hiện tuyệt đối thêm vào đó ánh mắt kiên định nhìn một hướng mà bước tiếp. Không lạnh không nóng khiến người ta lưu luyến không rời.

- Ha ha.. vì lý do kỹ thuật nên hiện tại chúng tôi mới nhờ đến hội phó và hội trưởng của chúng ta... - Tên MC lại ngu ngơ giải thích - Mời hai người ngồi a...

Cô nhìn hai người con trai kia mà đầu chạy dài mấy vạch đen nhìn tên MC kia mà muốn ăn tươi nuốt sống hán a.

- Mời thí sinh Giáp đem món ăn lên nào -

Thí sinh Giáp đặt tô cháo thịt trước mặt hai người con trai kia. Không nhìn thì thôi nhìn đến cô còn tưởng là...

Cám heo a...

- Hừm? Cái này là cám heo sao?- Hàn Kiến Thư như hiểu được suy nghĩ của cô nói rất thẳng thắn với người trước mặt.

- Nào có a.. nhìn kỹ đi nha đây là cháo a.. chỉ tại thiếu chút nước thôi mà - Nam sinh Giáp phản bác lại.

- Cái gì mà thiếu chút nước? Cháo thì đặc như cám, còn mấy viên thịt nát vụn nổi lều bều ở trên làm sao nuốt vào chứ? - Hàn Kiến Thư không cần suy nghĩ đưa ra nhận xét - Điểm bày trí 0 điểm, làm tôi mất vị giác không muốn ăn, chính thức loại.

- A... tại sao chứ - nam sinh Giáp bất bình nhìn qua người còn lại cầu cứu - Hội phó anh nói câu công bằng đi!

- Thật ra thì... - Duy Khôi cầm thìa cháo mức lên, cháo rót xuống từng cục cứ như thạch rau câu rồi bỏ tay xuống - Khụ... tôi thật sự không ăn nổi.

Nam sinh Giáp trấn tĩnh đôi mắt uất ức nhìn hai người trước mặt không nói nên lời.

- Nam sinh Giáp chính thức loại!! -

Tôi lướt nam sinh Ất bung một đĩa mì xào mực bày lên bàn. Nhìn đến có vẻ rất tốt mực cho đầy cả đĩa, mì cũng vàng ươm trong rất đẹp mắt.

Hàn Kiến Thư cầm chiếc đĩa lên gấp mì không phải để vào miệng mà là để ngủi a. Cô thấy hắn còn chọt chọt vào mấy sợi mì đến rã rồi nữa .

- Cậu nấu mì trong bao lâu? Còn mực cậu làm sạch chưa vậy? - Hàn Kiến Thư ánh mắt hơi nghiêm khắc nhìn người trước mặt nói.

- A.... mì tôi luộc khoảng 20 phút a... mà - Nam sinh Ất suy ngẫm còn ngập thơ hỏi - Mà.. mực cũng cần làm sạch hả?

Cô và mọi người nghe xong trực tiếp té xỉu a. Ôi.. bây giờ cô mới cảm thấy khâm phục Hàn Kiến Thư rồi đó. Hắn mà không khó khăn như vậy có khi ăn xong chắc phải nằm viện cả tháng chứ chẳng chơi a.

- Hừm.. khụ Cậu bạn ngay cả mì cũng không biết nấu sao? Tôi xin lỗi.. Cậu chính thức bị loại - Đỗ Duy Khôi bình tĩnh ho nhẹ một cái, từ tốn nói ra kết quả.

- Thí sinh Ất chính thức loại! Còn một người cuối cùng thôi a - Tên MC hào hứng khi thấy người gặp họa .

Cô cầm đĩa com bước đến trước mặt hai người kia tay chân đã có chút lúng túng rồi. Cô hình như còn cảm nhận được hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm a.

Hàn Kiến Thư nhìn đĩa com cô vừa đặt xuống lập tức bắt gặp hình trái tim to chính ỉnh của cô mà có chút giật mình. Ánh mắt nhìn cô lóe sáng có chút gì đó không biết diễn tả làm sao.

Lần này đến lượt Đỗ Duy Khôi hỏi trước.

- Mạc Thanh, trong đây em làm có những gì vậy? - Đỗ Duy Khôi hòa nhã nhìn cô cười một cái giọng nói thật dịu dàng như nước.

-A... trong đó em có cho trứng, lap xuong, chả lụa, củ cải đỏ... còn có nấm và dưa leo nữa - cô đang nhìn đĩa com thao thao bất tuyệt lại bị người nào đó cắt ngang.

- Cậu vì sao lại chọn trang trí trái tim thế này? - Hàn Kiến Thư lúc này mới bắt đầu từ nhìn đĩa com sang nhìn cô. Những lời vừa rồi của cô anh cũng không nghe

- Hả? A... là tại... cho đẹp thôi... đúng rồi là cho đẹp đó mà! - cô nghe câu nói của hắn thì giật mình rồi cúi đầu nói cứ như có cảm giác chột dạ không bằng.

Hàn Kiến Thư nghe cô nói miệng khẽ nhếch lên một chút. Từ lúc cô bắt đầu vào thi anh đã ngầm quan sát rồi. Không ngờ Mạc Thanh cô may mắn tới vậy vòng loại lại qua ải vô cùng dễ dàng. Tối khi thấy cô đặt đĩa com xuống thấy hình trái tim được trang trí trên đĩa anh không biết sao lại vui vẻ khó kìm lòng. Dù biết cô không phải làm cho anh nhưng bất giác không kìm được vui sướng.

Lần này Hàn Kiến Thư không như những thí sinh khác, không hỏi món này làm như thế nào, không cần nó được chế biến ra sao. Tay chỉ cầm muỗng mắt chăm chăm nhìn hình trái tim có mặt cười kia để vào miệng, hàng chân mày bất giác nhăn lại nhưng mau chóng lại giãn ra . Bất ngờ là một đĩa com lớn như thế anh lại ăn hết không thừa lại chút gì. Nếu người ngoài nhìn vào còn nghĩ Mạc Thanh Mai cô thật sự là nấu rất ngon mới khiến anh ăn hết như thế đó.

- Kiến Thư sao cậu lại... - Đỗ Duy Khôi thấy Kiến Thư cầm muỗng com bỏ vào miệng mà kinh ngạc chẳng lẽ cậu ấy không nghe thấy gì sao . Nhưng nhìn thấy ánh mắt ra ám hiệu của Kiến Thư anh lại đành nuốt lời còn lại vào trong.

- Hừm... khụ com rất ngon - Hàn Kiến Thư bình tĩnh nói lấy khăn giấy ở trên bàn lau miệng , trên trán đã đổ một tầng mồ hôi - trang trí rất đẹp mắt, tôi nghĩ cậu xứng đáng nhận được giải này.

- A.. thật sao? - cô nãy giờ cúi đầu chuẩn bị nghe mắng ai ngờ nghe được câu nói của hắn mà không kìm chế được vui mừng. Bất quá cũng không thấy sự khác thường của hắn.

- Duy Khôi... ý cậu thì sao? - Hàn Kiến Thư quay qua nhìn Duy Khôi, gương mặt đã bắt đầu có điểm khác thường.

- Được... tôi cũng nghĩ giống thế! Chúc mừng Mạc Thanh em đã giành được giải - Duy Khôi nhìn Kiến Thư sau đó quay qua nhìn cô tuyên bố trong lời nói có vẻ gấp gáp.

- Vậy kết quả cuối cùng đã có... mời thí sinh Mạc Thanh lên nhận cúp lưu niệm nào! -

Cô nghe tiếng hò reo xung quanh mà không tin chậm chạp đi lên bực nhận thưởng. Cầm chiếc cúp trong tay mà cô muốn khóc gê gớm... (≡^▽^≡)

- Cuộc thi đến đây là kết thúc... cảm ơn mọi người đã đến tham dự... xin cảm ơn! - tên MC cầm mic nói xung quanh mọi người bắt đầu tản ra về. Một chốc cả một sân đất rộng đã vắng lặng đến không ngờ. Cô còn đang cầm chiếc cúp ngẩng ngơ nhìn xuống đã không thấy ai nhưng hình như cũng không hẳn là còn mình cô nha.

- Kiến Thư... cậu không sao chứ? - Đỗ Duy Khôi đứng một bên lo lắng hỏi.

- Tôi không sao đâu... - Hàn Kiến Thư chống tay đứng dậy nhưng đầu đã có cảm giác choáng váng đứng không vững.

- Anh Duy Khôi anh ta bị sao vậy? - cô nhìn hần tò mò không ngờ Hàn Kiến Thư cũng có lúc bệnh thế này.

Nhưng câu hỏi của cô còn chưa kịp trả lời thân ảnh của Hàn Kiến Thư bất ngờ đổ mạnh xuống đất. Gương mặt đỏ lựng, còn liên tục khó thở, mất đi ý thức.

- Kiến Thư... phải mau đưa cậu ấy vào bệnh viện của trường thôi! - Đỗ Duy Khôi hốt hoảng lo lắng xốc Kiến Thư lên lưng chân nhanh chóng chạy đi.

Cô đứng đó vô cùng kinh ngạc bất giác trong tim xiết mạnh vô cùng khó chịu đau đớn, sự lo lắng không rõ lý do tràn lên bất tri bất giác chân cũng chạy theo anh, ánh mắt tập trung vào người con trai ưu tú đang bất tỉnh mà không rời mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hình Như Có Chút Rung Động

Chương 16 : Hình Như Có Chút Rung Động

- Mạc Thanh... em nghỉ ngơi một chút đi - Duy Khôi nhìn thấy cô cứ ngồi ở bệnh viện rất lâu cũng chưa ăn uống gì nên lo lắng nói.

- Em không sao đâu... em muốn ở đây chút nữa, anh có việc cứ đi trước đi - cô trả lời anh nhưng mắt vẫn cứ đắm đắm nhìn thân ảnh nằm trên giường bệnh kia không rời.

- Được! Anh về lấy chút quần áo cho cậu ấy... sẵn tiện sẽ mua chút gì đó cho em ăn - Đỗ Duy Khôi nhìn cô cũng thờ dài bất lực xoay người đi.

Vừa bước ra ngoài lại thấy có tiếng nói gọi anh.

- Duy Khôi,... Kiến Thư bị làm sao vậy? - Tống Nam lên tiếng hỏi đi cùng là Mạc Cảnh với Hạo Tuấn.

- Xuyt... Cậu ấy chỉ mới chuyển vào phòng dưỡng sức rồi... các cậu đừng đi vào, hôm khác hãy tới- Đỗ Duy Khôi trả lời tay khép cửa lại kéo mấy người vừa mới tới đi về.

Mạc Thanh Mai chỉ còn một mình cô ở trong phòng không khí xung quanh im ắng lạ thường. Chỉ nghe được tiếng máy móc đều đặn kêu lên từng tiếng títt chán ngắt. Cô bắt đầu đi đến gần cái người đang nằm bất động kia ngồi xuống vào chiếc ghế ngay tại mép giường.

Bây giờ thật sự cô mới được dịp ngắm nhìn Hàn Kiến Thư với cự ly gần như thế.

Gương mặt Hàn Kiến Thư tái nhợt đi không còn tràn đầy sức sống như lúc đầu nữa. Môi mông không còn hồng hồng cười mỉm mà thay vào là mím môi như thể đang vô cùng khó chịu và đau đớn. Ánh mắt nhắm nghiền lại, hàng lông mi đen dài cong vút lâu lâu lại giật giật một chút. Tuy không còn tràn ngập sức sống nhưng hần vẫn rất đẹp, vẻ đẹp này cứ như một con người mạnh mẽ lâu ngày đột nhiên vô tình bộc lộ ra có chút yếu đuối và bất lực khiến người ta không đành lòng ngắm nhìn.

Cô ngồi ngắm nhìn hần trong lòng lại tràn ngập cảm xúc khó tả. Cô không quen nhìn hần như thế, lúc trước chỉ cần cô làm không vừa mắt hần sẽ tìm cách bắt nạt cô cơ mà. Tại sao bây giờ hần chỉ có thể nằm yên không một chút động tĩnh như thế. Không biết ma xui quỷ khiến làm sao tay cô lại nâng lên từ từ tiến gần gương mặt đó. Vừa chạm vào da mặt hần cô cảm thấy mát lạnh lại còn vô cùng lạnh mẫn.

Vuốt xuống đến chiếc mũi cao kia lại đến hàng lông mi dài của hần cô càng ngày càng không thể kim lòng mình lại. Tay mạnh mẽ trượt xuống cánh môi đang mím lại kia. Dưới các ngón tay lại chìm đến xúc cảm mềm mại nhưng lại lạnh băng khiến cô vô lực muốn vuốt ve mãi. Càng vuốt môi hần tay cô lại càng nóng lên, trái tim cũng vô cùng mạnh mẽ đập loạn nhịp đi.

Dường như trong tim thức của Hàn Kiến Thư cảm nhận được có ai đang vuốt môi mình thì môi cũng không còn mím môi lại nữa như thể hình như hơi nhếch lên cười nhẹ một cái. Thấy đôi môi của hần như thế cô vô cùng giật mình rút tay lại.

Nhìn bàn tay của mình, tim cô vẫn còn đang đập liên tục. Hôm nay sao cô lại hành động lạ vậy? Chẳng phải cô rất ghét hần hay sao? . Ai... không nghĩ nữa chắc cô phải về tắm rửa một lát cho tỉnh táo lại mới được nha. Chắc chắn là cô quá mệt mỏi a.. như thế mới làm ra cái loại hành động này.

Haiz.. có lẽ cô gần nam nhân đẹp trai nên cô đơn lâu năm như cô lại nổi thú tính rồi. Sau đó, Mạc Thanh Mai xoay người nhanh chóng rời đi.

Nhưng khi cánh cửa vừa khép lại thì trên giường đã có đôi mắt đã lập tức mở ra. Tay người con trai nào đó nâng tay lên chạm vào đôi môi của mình khi

nãy đã bị ai đó giầy vò mà mỉm cười rạng rỡ. Ánh mắt tràn ngập gió xuân nhìn chăm chú vào cánh cửa kia. Haiz.. chỉ là cái màn này lại không ai thấy được a.. a..

(Hay da... hay da... soái ca đúng là hết nói nổi rồi a.. còn diễn nhập tâm dễ sợ hà! Vậy mà ta cứ tưởng ...(^O^))

Hàn Kiến Thư thực ra là người có khả năng bình phục rất cao nên khi chuyển vào đây một lát đã tỉnh lại rồi. Cũng tỉnh mở mắt ra nhưng nghe đoạn hội thoại kia anh đành giả bộ nhắm mắt lại. Cũng không ngờ lại thấy được kết quả đáng kinh ngạc của cô dành cho anh . Tay cô chà xát vào môi anh khiến trong lòng anh ngứa ngáy không ngừng .

Cái này còn ngứa hơn là khi anh bị dị ứng nữa, anh chỉ muốn trực tiếp ngồi dậy hôn cô thôi.

Mạc Thanh cô... hôm nay lại gan như vậy dám trêu ghẹo anh...

khụ.. khụ... bắt quá hình như là anh rất thích!!

(Ôi... soái ca a... em iu anh chết mất! Đáng yêu quá đi được... \(\nabla^@)\ )

Trở lại ngày hôm đó

Khi Mạc Thanh Mai vừa nói xong nguyên liệu bên trong của món ăn. Đỗ Duy Khôi nghe được bên trong có nấm và dưa leo thì rất chú ý. Chỉ là cứ nghĩ Kiến Thư đã nghe thấy rồi ai ngờ nhìn đến đã thấy cậu ấy cầm muỗng lên ăn vô cùng ngon lành.

- Kiến Thư sao cậu lại... - Anh hốt hoảng hỏi Kiến Thư rõ ràng cậu ấy biết bên trong có nấm và dưa leo mà tại sao còn nuốt vào.

Hàn Kiến Thư nghe Duy Khôi nói bèn dùng ánh mắt ngán ngán cảnh cáo ta nói tiếp. Thật sự ban đầu không có nghe thấy lời cô nói bên trong có gì. Trong tim thức anh chỉ chú ý tới hình trái tim ở trên đĩa com mà không kìm lòng mà trực tiếp ăn nó. Vừa cho vào miệng bên trong hỗn tạp đủ loại nguyên liệu nhưng trong đó lại có mùi nấm rất nhiều còn có cả dưa leo.

Ngược nhìn thấy cô cúi đầu bộ dáng vô cùng sợ sệt anh lại quyết định mạnh mẽ nuốt vào tất cả. Anh kìm chế khó chịu trong người, cảm giác ngứa ngáy bắt đầu lan tỏa. Anh kiên định ăn hết cả đĩa com , chinh giọng vô cùng tự nhiên nói với cô.

- Hừm.. Khụ.. com rất ngon - anh ngưng một chút nhăn mày - trang trí rất đẹp mắt, tôi nghĩ cậu xứng đáng nhận được giải này.

Sau đó khi Mạc Thanh Mai cô còn đang lơ ngơ ở trên khán đài nhận cúp. Ở dưới này, Hàn Kiến Thư đã có những biểu hiện lạ thường

- Khụ... khụ... hừm - Hàn Kiến Thư ho nhiều, mặt đã bắt đầu ửng hồng, hít thở không ổn định.

- Cậu làm sao vậy? Chẳng lẽ cậu không biết bên trong có gì sao? - Đỗ Duy Khôi nhìn người trước mặt lên tiếng.

- Tất nhiên là biết, khụ.. khụ.. chỉ là tôi không muốn để người nào đó biết - Hàn Kiến Thư bắt đầu khó nhọc nói ra.

- Không ổn rồi, Cậu phải mau đến bệnh viện thôi - Duy Khôi ở một bên lo lắng nhìn bộ dáng mệt nhọc của Kiến Thư - Cậu đi với tôi!

- Không cần, tôi không muốn người khác lo lắng - Hàn Kiến Thư nhìn anh mắt đã mờ mờ không nhìn rõ - Ít nhất hãy để mọi người ra về hết thì tôi sẽ đi cùng cậu. Tôi còn chịu đựng được!

Khi Mạc Thanh Mai xuống phía dưới đã thấy cái màn kia thì hiếu kỳ hỏi. Xung quanh người ta cũng đã ra về hết rồi.

- Anh Duy Khôi.... anh ta bị làm sao vậy? -

Hàn Kiến Thư vô lực đứng vững lên khi nhìn thấy cô đến . Thật sự anh không muốn cho cô thấy bản thân mình đang yếu ớt như thế này. Chỉ là miệng còn chưa kịp nói, mắt anh đã nhắm nghiền lại, tâm trí không còn biết gì. Trước lúc đó chỉ thấy được ánh mắt kinh ngạc của cô.

Đỗ Duy Khôi vừa xốc Kiến Thư vào bệnh viện hốt hải đi tìm bác sĩ. Đây không ai xa lạ là Tổng Kiên chạy đến.

- Tại sao lại ra nông nỗi này? Hàn Kiến Thư cậu ta chán sống rồi hả?... Chắc chắn là lại ăn nấm và dưa leo rồi , nhìn như thế này chắc đã ăn số lượng không ít. Hừ.. tên tiêu tử này đúng là hết nói nổi. Mau đem cậu ấy vào phòng cấp cứu mau lên! NHANH LÊN... - Tổng Kiên đặt ống nghe vào tim anh rồi tức giận nói, trong lời nói còn có phần quan tâm chân thành - Nếu đem cậu ta đến chậm chút nữa... có khi cậu ta đã mất mạng luôn rồi .

Cô đứng nghe mà chết trân tại chỗ, mãi cũng không thông suốt lời vị bác sĩ kia nói. Đến khi phòng cấp cứu sáng đèn lên cô mới có chút thanh tỉnh.

- Anh... anh Duy Khôi rốt cuộc là ... hán.. là Hàn Kiến Thư bị làm sao vậy? - cô quay qua nhìn người con trai đang ngồi trên hàng ghế kia cả lăm hỏi.

- Haiz.. - Đỗ Duy Khôi ngồi đó lo lắng thở dài sau đó nhìn cô không dám nói hết câu - Mạc Thanh... thật ra Hàn Kiến Thư cậu ấy bị dị ứng với nấm và dưa leo. Mà trong com của...

Mạc Thanh Mai cô nghe câu nói kia mà cả kinh. Hàn Kiến Thư bị ứng với nắm và đưa leo? Cô nhớ hình như mình còn bỏ rất nhiều nắm và đưa leo vào... Chẳng lẽ là tại cô nên..

Nhưng sao lại khó hiểu như vậy, rõ ràng Hàn Kiến Thư biết bên trong có gì sau còn muốn nuốt hết như thế! Anh ta đang đùa giỡn với tính mạng của mình sao.

Nếu cô không đầu hấn ta chắc sẽ phải vui mừng lắm nhưng tại sao lại làm như vậy chứ.... chẳng lẽ hẳn thực sự muốn giúp cô thắng mới như thế?

Đỗ Duy Khôi ngồi đó cũng cảm thấy bất lực trong người. Hàn Kiến Thư hiện tại lại hành động vô cùng lạ thường khiến anh không thể hiểu nổi. Anh còn nghĩ lúc đầu có lẽ Kiến Thư chỉ hứng thú với Mạc Thanh nhất thời nhưng... nhìn đến hiện tại có lẽ anh đã hiểu. Rõ ràng Hàn Kiến Thư đối với Mạc Thanh vô cùng đặc biệt. Cũng rõ ràng tình cảm của Kiến Thư dành cho cô ấy không còn là hứng thú mà là một thứ đặc biệt hơn.

Mạc Thanh Mai ngồi đó chăm chú nhìn chiếc đèn xanh của phòng cấp cứu mà ngây ngốc. Trái tim cứ bị cảm xúc lạ lắm quá nhiều. Nghe thấy cũng nhìn thấy những gì đang diễn ra tim cô hình như rất lạ.

Hình như... có... có chút rung động? Là Rung động? Không phải chứ! (' - `)

Cuối cùng chiếc đèn xanh kia cũng tắt, vị bác sĩ lúc nãy lại từ tốn bước ra. Trên gương mặt đã có chút nhẹ nhõm thờ phào.

- Bác... Kiến Thư như thế nào rồi? - Duy Khôi nhanh chân đi đến hỏi trước.

- Hừm.. cũng may chưa quá trễ! Cái tên tiểu tử đó... đã dấn bao nhiêu lần nếu có thấy khó chịu trong người thì hãy mau chóng đến bệnh viện. Cứ cố chấp bản thân chịu đựng được... hừ... chút nữa đã không giữ được mạng rồi! - Tổng Kiến trách móc nhưng trong thâm tâm là vì lo lắng quá mới tức giận.

- Con cũng hết cách với cậu ấy rồi... bây giờ có thể vào thăm được chưa bác? - Duy Khôi nghe nói mà thở dài chỉ còn biết tùy cơ ứng biến thôi.

- Trong phòng dưỡng sức rồi.. bác đi kê thuốc đây!- nói rồi ông đi thẳng.

Cô sau khi tắm tấp xong đã vô cùng thoải mái đi đến phòng bệnh. Nói thật Hàn Kiến Thư bị như vậy cũng là một phần do cô, ít nhất cô cũng phải có trách nhiệm nha. Mở cửa vào đã thấy bên trong đã có rất nhiều người rồi. Mà quan trọng ánh mắt của cô còn đang tập trung vào dáng người mặc đồ bệnh nhân đang dựa lưng vào tường kia a.

- Mạc Thanh... nãy giờ em đi đâu vậy? - Duy Khôi ngược nhìn hỏi cô.

- A.. em đi tắm một chút thôi... - Cô nói với anh, rồi nhìn người kia - mà... Kiến Thư anh tỉnh rồi sao?

- Hừm... chẳng lẽ cậu không muốn tôi tỉnh lại sao? - Hàn Kiến Thư chăm chú nhìn cô, lời nói không rõ cảm xúc gì mà mỉm cười.

- A... không có.. không phải như vậy!- cô nhanh chóng hấp tấp nói lại.

- Mạc Thanh.. cậu cũng lo lắng cho tôi vậy sao?- Hàn Kiến Thư cười xán lạng một cái, ngón tay không biết vô tình hay chủ ý chà xát vào môi của mình mà nhìn cô.

Mạc Thanh Mai thấy hành động của anh bất giác có tật giật mình mà mặt đỏ đi một mảng. Cô lại nhớ tới cái lúc cô vô thức chạm vào môi của hắn a.

- Thôi.. đừng làm khó Mạc Thanh nữa! Cậu lại đây ăn đi... - Tống Nam lên tiếng giải vây cho cô.

Cô bước chân đến gần tô cháo được đặt trên bàn nhưng chưa kịp ngồi xuống đã bị lời nói của người nào đó cắt ngang.

- Tôi cũng muốn ăn - Hàn Kiến Thư nhàn nhạt nhìn cô, ánh mắt có tia tinh ranh.

- Này... cháo của cậu đây! Phần đó là của Mạc Thanh - Duy Khôi bưng đến đặt lên chiếc bàn kê bên cho Kiến Thư.

- Nhưng tôi muốn phần của Mạc Thanh - Hàn Kiến Thư chắc nịch khẳng định.

- hừ.. của anh này! Ăn đi.. - cô nghe là đã biết Hàn Kiến Thư đang kiểm chuyện rồi nên liền bưng tô của mình cho hắn, tay vừa đặt xuống chuẩn bị rút tay về nhưng lại vô tình bị nắm lấy.

- Cậu! ĐÚT cho tôi ăn - Hàn Kiến Thư hiện tại thần thái đã vô cùng tươi tỉnh, nhìn cứ như vài phút trước người bị bệnh kia là người khác chứ không phải là anh, lời nói là ra lệnh tuyệt đối.

- Này nha... anh tay chân cũng đâu có bị gì tôi mắc gì phải dứt cho anh - cô nghe hắn nói mà không tin vào tai mình, câu này người như hắn cũng nói được sao.

- Tôi ra nông nổi này... không phải do cậu làm ra sao? Chỉ tại cái món com chiên không ra hình dạng kia của cậu mà tôi xuýt chết rồi - anh nói có tia uất

ức - Cậu phải chịu trách nhiệm... dứt cho tôi ăn!

Ách.. sao cô nghe giọng điệu này của Hàn Kiến Thư giống như đang làm nũng quá vậy? Xùy... xùy... cô đang nghĩ đi đâu vậy.. người trầm tính như hần mà cũng làm nũng sao?

Chắc cô nghĩ quá nhiều rồi a... a!

- Kiến Thư... Cậu mau chóng khỏe lại nhé tôi đi trước đây! - Tổng Nam nhìn thấy cảnh trên có tia khó hiểu xoẹt ngang mau chóng từ giả.

Đỗ Duy Khôi nhìn cảnh đó bất giác cảm thấy mình ở đây chỉ là người thừa chân cũng đi theo Tổng Nam ra bên ngoài.

- Hừ... Anh... anh bị bệnh xong bị chạm mạch luôn rồi hả? - cô tức giận giựt tay của mình lại nói, cũng không chú ý bây giờ hiện tại chỉ còn có mình cô và Hàn Kiến Thư ở trong phòng.

- Tôi hả? Chắc vậy... nếu tôi có bị như thế chắc cậu phải nuôi tôi suốt đời đấy! - anh tâm tình vô cùng thoải mái nhìn cô còn vô tư trêu chọc cô nữa. Nhìn cô tức giận không biết sao lại trở thành thú vui của anh - Rốt cuộc ... cậu có dứt cho tôi không?

Cô nghe hần nói mà bất lực thở dài, hôm nay lại thấy hần vô cùng khó hiểu, còn có chút ương bướng nữa a. Đây là lần đầu tiên cô thấy đó!

- Anh ở đó.. mà ban hợng ra để tôi dứt cho anh ăn - cô nghiêng răng nhìn tên nào đó đang vô cùng thành thạo kia.

Chỉ là...

cây muốn lạng mà gió lại chẳng chịu ngừng a...

- A.. nóng quá! Cậu muốn giết tôi sao?-

- Đây... này... Cậu thổi nước bọt rớt hết vào muỗng rồi làm sao tôi ăn được chứ! -

- Sao lại nguội thế này... mức cái khác đi -

Cô mỗi lần nghe Hàn Kiến Thư chê lên chê xuống mà máu nóng sôi trào. Hít thở không thông vô cùng mạnh mẽ đặt tô cháo xuống.

- Hàn Kiến Thư... tôi thật sự muốn giết chết anh a - Cô trừng mắt nhìn cái người đang bày ra bộ mặt đại thiếu gia đang bắt nạt hầu là cô hầu hạ mà chửi rủa.

- Cậu dám... đây là tại trường, nếu cậu dám hành hung tôi thì kết quả không mấy tốt đẹp đâu - Kiến Thư anh rất vui vẻ dựa đầu vào tường hăm dọa cô.

Thế là Mạc Thanh Mai cô lại đành ôm hận dứt cháo cho tên nào đó ăn. Tại sao lúc đầu cô lại cảm thấy thương tiếc hần chứ a... biết vậy trù cho hần chết cho rồi đi! Tỉnh lại mà còn có hơi sức hành hạ cô... hừ.. hừ.

(Xạo nha... anh ấy mà chết thì chị có nước khóc ròng rã thì có à nha.! ☆\(^ω^\))

Hàn Kiến Thư nhìn cô như thế thì cũng vô cùng vui vẻ không làm khó cô nữa. Anh dường như cảm thấy vào bệnh viện cũng không hần là tệ lắm, ít nhất cũng biết được là cô đang quan tâm anh.

Đỗ Duy Khôi ở bên ngoài nhìn qua khe cửa thấy toàn bộ sự việc diễn ra. Anh chỉ biết đứng một bên khó chịu mà không thể làm gì. Chẳng lẽ anh đã thua cuộc rồi sao?? Anh không tin như thế... chỉ là không biết nên làm sao cho phải đây!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Diễn Đàn Sôi Sục Tin Đồn

Chương 17 : Diễn Đàn Sôi Sục Tin Đồn

- Mạc Thanh.... xuống căn tin mua đồ ăn cho tôi đi -

- Mạc Thanh, Cậu đi mua nước ngọt cho tôi đi, phải lấy lon nào lạnh đấy! -

- Đây... Mạc Thanh, đi lấy cuốn tạp chí trên bàn cho tôi -

Đây là cái giọng điệu ông chủ sai vặt nô tỳ của tên Hàn Kiến Thư. Cô hôm nào cũng bị hấn sai lên sai xuống chạy đông chạy tây muốn điên loạn tâm thần. Mà càng ngày cô càng thấy tên này mặt dày nha. Rõ ràng đã là một tuần rồi mà hấn không bị gì cả còn dào dạt sức sống như vậy. Tại sao lại chưa chịu xuất viện chứ?

- Hàn Kiến Thư, anh tự đi mà lấy .. tôi chịu hết nổi rồi!- cô càng suy nghĩ càng tức giận đứng ở đó trừng mắt nhìn hấn.

- Hừm? Cậu lại dở chứng gì đây... không biết tôi đang là bệnh nhân sao? - Hàn Kiến Thư thản nhiên nhìn cô, sau đó mặt dày nằm xuống giường bệnh giả bộ ho này nọ- Khụ... khụ..

- Anh... anh... tôi càng ngày càng thấy anh như đứa trẻ rồi đấy! - cô nhìn cảnh trên mà hừ lạnh sau đó xoay đi - tôi đi xuống hít thở không khí đây, ở đây nhìn mặt anh nữa có khi tôi lại lên máu mắt.

Mạc Thanh Mai mặc kệ con người thay đổi lạ lùng kia chân bước nhanh đi xuống khuôn viên của bệnh viện. Đứng nhìn thấy bệnh viện ở trường thì nghĩ là nhỏ nha. Thật ra nó rất là rộng, xung quanh lại trồng rất nhiều cây cảnh còn có cả hoa nữa. Nếu nhìn vào y chang như một bệnh viện chính quy cũng không chừng.

Cô từ xa thấy một băng ghế đá dài đang ở dưới tán cây to, bóng của cái cây này rất lớn nên trông vô cùng mát mẻ. Vì thế cô nhanh chân đi đến đó ngồi xuống nhưng người ta thường nói đã là khắc tinh thì dù ở đâu cũng sẽ gặp, càng tránh thì càng mau chóng gặp hơn a.

- Hừm.. Mạc Thanh chúng ta thật trùng hợp - Hàn Kiến Thư đặt mông ngồi xuống gần cô còn vô tư nói như là từ nãy giờ chưa gặp cô vậy. Thật ra thì anh nãy giờ theo đuôi cô đi xuống đây thôi, tại cô không để ý nên không biết.

- Trùng hợp con khi a.. tôi không quen biết anh - cô nhìn hấn mà trần trối, muốn hít thở chút không khí cũng không yên. Cô mạnh mẽ đứng lên đi chỗ khác chỉ là...

- A... anh làm gì vậy? - cô ngã chổng vó bay vào người của Hàn Kiến Thư . Tự nhiên hấn lại nắm cổ tay của cô kéo lại làm cô không kịp phản ứng.

- Cậu lại còn tính đi đâu nữa?... hừ.. ngồi ở đây với tôi -Hàn Kiến Thư cuối đầu nhìn cô đang trong lòng ngực mình mà từ tốn nói , cũng không cảm thấy tư thế này có bao nhiêu mờ ám trong lòng còn thấy vô cùng vui vẻ.

- Anh... anh hừ...buông tay ra , muốn ngồi thì ngồi - cô nhìn hấn căm phẫn cũng không thể phản kháng được, nếu cô không đồng ý chắc hấn sẽ giữ tư thế này hoài luôn quá.

Hàn Kiến Thư nhìn thấy ánh mắt tức giận mà không thể làm gì được của cô có chút khoái trá mà buông tay ra. Ai... Mạc Thanh cô mà không dùng mặt dày thì làm sao trị được a.

- Anh xuống đây làm gì ?- cô không thèm nhìn hấn nói, mắt nhìn cổ tay đã đỏ lên một vòng - Không phải vừa nói mình đang là bệnh nhân sao?

- Khụ... khụ.. là ở trong phòng khó chịu quá nên tôi muốn xuống đây hít thở chút không khí thôi - Hàn Kiến Thư lấy một lí do cũ rích ra biện bạch, thật chất muốn theo người ta thì có . Mắt anh nhìn thấy tay cô bị đỏ lên có chút hối hận có lẽ lúc nãy anh quá dùng sức rồi- Tay cậu không bị sao chứ?

- Không cần anh quan tâm - cô bữu môi nói nhìn cái người đáng ghét kia - Là do tôi phải chăm sóc anh mà kỳ thi vào bằng xếp hạng tôi cũng bỏ luôn rồi.

- Hừm.. Cậu hối hận sao? Bất quá.. sau này tôi sẽ bù đắp cho cậu - Kiến Thư có chút chột dạ nói, thật ra một phần anh cũng không muốn cô thi vào kỳ thi rắc rối đó.

Mạc Thanh Mai nghe hấn nói cũng không trả lời nữa. Chính xác là từ ngày Hàn Kiến Thư vào viện cô đến chăm sóc hấn nên kỳ thi cũng bỏ dở luôn rồi. Cô cũng không chú ý gì đến người kẻ bên chỉ lo nhìn quan cảnh xung quanh . Hàn Kiến Thư ở một bên nhìn chăm chú vào cô, hàng mi dài dài kia lâu lâu lại chớp một cái, đôi môi nhỏ nhắn kia anh cũng muốn thử một lần.

Thật sự cả hai người cũng không để ý hiện tại không khí giữa cả hai vô cùng hòa hợp đến khó tin. Không cãi vã, không bắt nạt, không nói chuyện chỉ là tiếng hít thở cùng với tâm hồn họ thật sự đang vô thức gắn kết với đối phương , cũng cảm nhận sự tồn tại của đối phương trong lòng.

Nhưng có một việc quan trọng khác, cả Mạc Thanh Mai và Hàn Kiến Thư cũng không để ý rằng hôm nay chính thức là ngày bắt đầu cho cuộc thi Dung Mạo. Và chuyện gì đến cũng đến...

Diễn đàn trường Hoàng Đạo

Thật ra đang vô cùng sôi sục, nữ sinh toàn thành phố đang vô cùng rạo rức. Ai ai cũng đang tràn đầy năng lượng cho cuộc bình chọn mỹ nam lần này a. Chính xác hôm nay là ngày bắt đầu cho tốp 20 của phần thi Dung Mạo. Có ai còn nhớ quy trình của kỳ thi này không. Rất đơn giản nha... các nam sinh trong trường sẽ bị chụp lên mà không hề hay biết, bức hình đó sẽ được đăng tải lên diễn đàn. Phần còn lại là phụ thuộc vào đội ngũ nữ sinh của toàn thành phố này bầu chọn.

[Nữ Đạo Tặc - Chụp Lén] : Tin hot... tin hot ta vừa có được một bức hình đe dọa chúng sinh... đảm bảo các nàng sẽ tan nát con tim a.

[Nữ Công Gia Chánh] : A... đại tỷ! Đã chụp được hình ai rồi... mau lên mau lên!

[Em Gái Mơng Mơ] : Ta đang thèm khát.. mau lên đại tỷ a!

* Biểu tượng chờ mong*

[Nữ Đạo Tặc - Chụp Lén] : Đã đăng tải lên một liên kết hình ảnh.

Trên trang mạng hiện lên là hình ảnh hai nam nhân đang nhìn nhau còn có tư thế có chút mờ ám. Nam nhân ngồi trên ghế vóc dáng vô cùng tuấn lãng tiêu sái, khí chất điềm đạm nam tính. Thân người to lớn bên trong lồng ngực lại ôm ấp một người. Người nam ở trong lồng ngực vóc dáng lại vô cùng nhỏ nhắn, bàn tay trắng tinh mềm mại bị người ta nắm lấy. Gương mặt vô cùng ôn nhuận, mắt to linh động trừng mắt nhìn người kia.

Bất quá.. khụ...

[Hoa Đại Ven Đường] : A.. thần linh ời... nhìn xuống mà coi! Ta không nhìn lầm chứ... Là Hàn Kiến Thư?

[Quả Dưa Tròn Vo] : Khắc khắc... ta biết mà! Ở trong môi trường toàn giống đực như thế.. không yêu nhau mới lạ a.. (^▽^)

[Sịp Tím Mơng Mơ] : Hay da... dân chúng hủ nữ đâu rồi! Lên sàn coi.. (^-^)

[Ta Là Hủ Nữ] : Ta có mặt... nhìn là biết Kiến Thư đại nhân là công rồi, ta thể dám chắc người trong lòng kia là thụ a a... * Sịt máu mũi *

[Mê Trai Đẹp] : Có ai để ý người nam nhân trong ngực kia này rất quen không?(^▽^)

[Quả Dưa Tròn Vo] : * Suy Ngẫm * A.... ta nhớ rồi... Là Juliet a... Mạc Thanh! Có phải vỡ diễn kia hai người yêu nhau luôn rồi không?

[Nữ Công Gia Chánh] : OMG, tại sao... hai nam nhân cực phẩm như thế lại không lọt vào lưới tình của ta đi... Ta chúc phúc hai người sớm răng long đầu bạc a. * Khóc ròng rã *

[Nữ Đạo Tặc - Chụp Lén] : Đã đăng tải thêm một hình ảnh lên diễn đàn.

Trên mạng chưa kịp hết xôn xao thì lại có một ảnh khác xuất hiện. Đây là khung cảnh bể bơi của trường Hoàng Đạo nhưng quan trọng chỉ có hai người ở bên trong hình. Một nam nhân mặc chiếc quần bơi đang kê sát mặt tựa như sắp hôn lấy người ngồi trên ghế. Nam nhân ngồi trên ghế gương mặt đỏ như quả cà chua trong vô cùng e thẹn.

[Nữ Công Gia Chánh] : Trời ời.. cái gì nữa vậy? Đây không phải Nam Thần Ôn Nhu sao a?

[Quả Dưa Tròn Vo] : Ha ha... Mạc Thanh này đúng là vận shit chó rồi! Ta nghe thấy mùi tay ba đây! Các người nhìn kỹ vào góc phải của bức hình đi nha...

Góc phải bức hình chụp dính thân hình của một người, đúng lúc hàng chân mày của người đó đang cau lại, gương mặt thập phần ... khụ khụ... ghen tuông!

[Hoa Đại Ven Đường] : Ta mất niềm tin vào đàn ông rồi a... càng đẹp trai thì lại là chị em họ hàng của ta là sao?

[Ta Là Hủ Nữ] : Ừc ừc.. ta nuốt nước miếng! Chuyện tình Đam Mỹ chính hiệu a...

"....."

"....."

Thế là vì hai bức hình vô tình kia đã tạo ra tin đồn vô cùng vui nhộn. Tốc độ lan truyền tin tức vô cùng nhanh chóng. Chẳng mấy chốc cả thành phố hiện tại đã biết chuyện tình tay ba giữa hai nam nhân ưu tú và một nam nhân mới chuyển vào trường. Chỉ là nhân vật chính của chúng ta cũng là chưa biết chuyện gì đang xảy ra nha.

Khoảng đến trưa, cuối cùng Hàn Kiến Thư đã chịu xuất viện trở về phòng. Cô còn bị hấn kéo xuống căn tin, còn nói là hấn đang rất thèm ăn a.

- Cậu đi lấy cho tôi một phần cơm với một lon nước ngọt đi - Hàn Kiến Thư mặt dày đặt mông xuống ra lệnh cho cô.

- Nè.. nha anh đã lành lặn rồi tại sao còn bắt tôi đi chứ! - cô nghiêng răng nói còn lảm bảm trong miệng - Không chừng anh sẽ thành heo đó!

- Hừm, Cậu vừa nói gì... hình như lâu rồi cũng chưa vận động thì phải. Hay là tôi với cậu cùng chạy cho vui - Hàn Kiến Thư nhìn cô cười vô cùng "hiền từ".

- A.. được rồi! Lấy thì lấy.. đợi tôi một chút! - cô nghe thấy thế thì co chân chạy.

Vừa bước vào lớp cơm cô đã có cảm giác lạ lạ rồi. Hình như cô cảm thấy mấy nam sinh xung quanh đang nhìn cô chăm chăm nha. Còn nhìn với ánh mắt vô cùng mờ ám nữa... chẳng lẽ hôm nay họ nhìn ra được sắc đẹp của cô rồi??

(Xác... chị là đang tự mình đa tình a.. ><)

Bụng đĩa cơm đặt xuống bàn cô thắc mắc hỏi tên trước mặt.

- Này! Anh có cảm thấy là tất cả người ở đây đang nhìn chúng ta không? -

- Hừm.. có sao chắc hôm nay cậu đẹp nên người ta nhìn thôi - Hàn Kiến Thư không quan tâm bằng quơ nói.

Hay da.. chỉ là cô gái nào đó lại gật gù cho là thật.

- Kiến Thư ... Mạc Thanh tại sao lại không nói là cậu đã xuất viện? - Đỗ Duy Khôi tính đi đến căn tin mua chút đồ lại bất ngờ gặp được hai người họ.

- A... là anh hả? cũng là mới xuất viện thôi nên em cũng chưa kịp nói với anh - cô nhìn người đang đi đến kia nở nụ cười nói.

Đỗ Duy Khôi đi đến ngồi kế bên cô, hành động này đã làm cho ai kia đang ăn cơm bất giác nhíu mày.

- Không sao... xuất viện là tốt rồi!- anh nhìn cô vô cùng dịu dàng nói với cô rồi nhìn qua người nào đó - Kiến Thư cậu đã khỏe hoàn toàn chưa?

Hàn Kiến Thư giả cầm giả đếu không thèm trả lời, cúi đầu ăn cơm vô cùng ngon lành.

- Nè... anh bị gì thế? Anh Duy Khôi đang hỏi anh đấy! - cô tức giận lấy chân bên dưới bàn khiêu chân hấn.

Chỉ là ai kia cũng không thèm quan tâm. Xung quanh từ lúc Đỗ Duy Khôi xuất hiện đã bắt đầu bàn tán sôi nổi hơn.

- Vậy chuyện trên diễn đàn là thật rồi -

- Không ngờ... hội phó với hội trưởng lại yêu nam nhân a-

- OMG, lúc trước ta còn thấy hội trưởng vô cùng hòa nhã a... chẳng lẽ hắn đang muốn quyến rũ ta.. -

(Em lạy a... mấy anh về nhà mua thuốc ngủ mà mơ đi! Hình tượng nam chính của ta đó... (｡ ㄪ｡))

Cô nghe mấy lời bàn tán kia mà vô cùng nhức đầu. Không hiểu mấy tên này đang nói những gì nữa. Cái gì mà yêu nam nhân? Chẳng lẽ mấy tên biến thái này chuyển qua xem đam mỹ rồi a! Cô cũng ngây thơ không quan tâm bỏ qua lời bàn tán đó.

Đến khi về phòng mở máy tính lên, mặt cô đã đen thui một mảng, máu nóng sôi sục.

- Hàn Kiến Thư a... tại sao a? Tại sao từ lúc tên này xuất hiện cô toàn gặp xui xẻo không vậy a? Hu hu.. thanh danh của cô....- cô cảm thán nuốt nước bọt - Phật tổ hiển linh a, con Mạc Thanh Mai là bắt đắ dĩ giả nam nha! Con là một đứa chính trực đó! Không uống rượu không đam mê tử sắc mà... hu hu.. đừng cho con xui xẻo như thế chứ!

Tại một phòng nào đó dãy B - TO1

Một chàng trai rảnh rỗi trên người mặc chỉ có mỗi chiếc quần cụt, phía trên còi trần để lộ ra vòm ngực và cơ bụng săn chắc. Tay người này một bên đang lột wed một bên cắn hạt dưa nhai vô cùng ngon miệng nhưng vừa cảm cốc nước lên uống lại bất gặp tin tức trên diễn đàn nước trong miệng trực tiếp phun ra hết trên màn hình.

- WHAT? chuyện tình tay ba giữa hội trưởng nam tính, hội phó ôn nhu và nam sinh đẹp như hoa - nam sinh đó khó khăn đọc mấy cái tiêu đề - còn.. còn.. Nam chính ghen tuông khi bảo bối thân mật với nam nhân khác ... khụ khụ..

Mạc Cảnh đọc xong trực tiếp lăn xuống giường. Nhìn mấy bức hình mờ ám kia với mấy bài đăng đặc sắc đó ... anh ho sặc không ngừng. Cái này là quá khoa trương luôn rồi.

- Hay da... đây không phải bà chị của mình sao? - Mạc Cảnh nhìn bức hình mà không khỏi tặc lưỡi- Anh Kiến Thư với Duy Khôi đúng là có mắt như mù mới nhìn trúng bà chị khủng khủng này nha...

Đang trong trạng thái cảm thán không ngừng điện thoại di động kế bên của anh được dịp reo ồm ồm mà nhìn đến người rồi anh trực tiếp trợn mắt, tay run rẩy nhận cuộc gọi.

- Mạc Cảnh , nhập học thế nào rồi con? Còn chị con nữa... - đây chính xác là giọng nói của mẹ già gọi đến.

- Ha ha... mẹ a! Rất tốt vô cùng tốt nha.. chị cũng rất an toàn không bị gì a- Mạc Cảnh nuốt mỗ hôi hột nói dối, mẹ anh mà biết mấy chuyện xảy ra gần đây chắc chắc...

xẹt xẹt.. phanh thầy thành trăm mảnh a.

- Phải không? Cho mẹ nói chuyện với Tiểu Mai xem - mẹ già nghe bộ dáng nói chuyện kia đã có chút nghi ngờ.

- Ách.. thật ra chị không ở cùng với con... mà - Mạc Cảnh nghe giọng nói của mẫu hậu mà run sợ nói thật - mà... là ở phòng khác... khác.

- Cái gì? Anh vừa nói là chị của anh đang ở cùng với mấy tên giống đực kia sao?- giọng mẹ già bắt ngờ lên cao giọng - Mạc Cảnh... chuyện như vậy mà anh còn ăn no ngủ kỹ thế sao? Hừ... giao chị cho người chăm sóc thật là thất bại mà.

- Mẹ nha.. mẹ không thấy là nghịch lý sao... đáng ra chị hai phải lo cho con chứ! - Mạc Cảnh uất ức nói - ai đòi kêu em trai như con chim chị gái chứ!

- Anh.. anh... được! Hào... tốt lắm - mẹ anh hừ lạnh - Không chịu nhìn đến chị anh đã ủy khuất theo anh vào học cái trường toàn là giống đực kia mà còn nói như vậy!

- A... mẹ yêu đừng tức giận.. con biết sai rồi mà - Mạc Cảnh nghe mẹ anh nổi giận bắt đầu lên giọng nịnh nọt - Mẹ mà giận trên trán mẹ lại đầy nếp nhăn đấy!

Chỉ là có một điều quan trọng Mạc Cảnh từ xưa tới nay dở nhất là nịnh nọt người khác, vì vậy chính thức chọc giận thêm mẹ già.

- Mạc Cảnh.. anh đang chê mẹ anh già sao? - Mẹ anh không chỉ không hết giận mà còn tăng thêm tức giận - Tôi muốn trong tuần này cả anh và chị của anh cùng về quê. Nội của các người muốn gặp, còn có Bác Hai về chơi nữa. Nếu như tôi không thấy mặt của hai người thì đừng trách bà già này ra tay độc ác.

Mẹ già hùng dũng nói một mạch rồi mạnh mẽ cúp máy không cho người ta kịp nói gì.

- Mẹ.. mẹ... - Mạc Cảnh chỉ kịp kêu lên nhiều đó thì máy đã tắt ngấm, điện lại mẹ anh cũng không thèm bắt máy.

Làm sao a...? Hiện tại làm sao mà về quê được đây! Trường Hoàng Đạo nếu như mà biết học sinh trốn đi sẽ bị xử phạt nghiêm khắc. Thậm chí có khi còn bị đuổi học cũng không chừng.

Nhưng nếu không về chắc chắn cũng không yên với mẫu hậu đại nhân a... mẹ anh nói là sẽ làm nha! Làm sao bây giờ?

Làm sao đây... 𐄂rz

Mạc Cảnh ngồi trên giường quần bách nhãn mặt, trạng thái vô cùng đau khổ . Bỗng một ý nghĩ lóe sáng ở trong đầu.

- A.... Hàn Kiến Thư! Chính xác là Hàn Kiến Thư - Mạc Cảnh mừng rỡ - Nhưng làm sao nhờ anh ấy bây giờ?

Ha ha.. Đúng rồi! chẳng phải còn bà chị ngốc hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nịnh Nọt

Chương 18 : Nịnh Nọt

Hôm nay là ngày nghỉ nên Mạc Thanh Mai cô hiện tại đang say giấc chấn êm nệm ấm ở trên giường. Đột nhiên điện thoại ở trên đầu tủ lại reo lên inh ỏi, cô với tay loạn choạng cầm lên nghe.

- Alo.. ai vậy ? Có biết người ta đang ngủ không hả? - cô giọng nói uể oải trả lời.

- Chị.. là chị hả? Giờ này mà còn ngủ được sao? - Mạc Cảnh hốt hải nói qua điện thoại - Có chuyện lớn rồi... dậy mau đi!

-Hừ.. lại là cái tên tiểu tử Mạc Cảnh nhà người... chẳng phải người đã bỏ rơi ta không thèm quan tâm ta sống chết luôn rồi sao?- cô nghe giọng nói quen thuộc của tên em trai mà hừ lạnh tức giận.

- A... em xin lỗi có được chưa? - Mạc Cảnh ăn năn thờ dài bắt đầu vào chủ đề chính - chị.. nghe cho rõ đây hôm qua mẹ đã gọi điện cho em!!

Mạc Thanh Mai đầu dây bên kia còn đang uể oải vừa nghe đến từ " Mẹ " thì hai mắt lập tức mở lớn ra, lỗ tai hoạt động hết công suất.

- Ngươi.. ngươi nói cái gì? - cô nuốt nước bọt khó khăn nói - Mẹ gọi điện cho ngươi? Mẹ đã nói... với ngươi cái gì rồi?

- Ách.. mẹ nói muốn nói chuyện với chị nhưng em đã lỡ nói là em và chị không ở cùng phòng với nhau rồi... còn.. - Mạc Cảnh áp úng dừng lại không dám nói tiếp.

- Hừ.. còn cái gì nữa? Nói mau lên đừng làm ta hồi hộp - cô bên đây nóng lòng trả lời lại.

- Mẹ... mẹ còn nói là muốn trong tuần này em và chị cùng nhau về quê nữa... mà nếu không về thì em và chị sẽ chết chắc - Mạc Cảnh bên kia sâu nào thờ dài.

Bịch... găm

Mạc Thanh Mai vừa nghe em trai nói xong trực tiếp lăn xuống giường.

- Ngươi... ngươi là đang nói thật đó chứ? - cô hỏi lại thật sự không tin vào những gì mình vừa nghe.

- Thật.... em thề với trời là không có nói dối - Mạc Cảnh ở đầu dây bên kia vô cùng khí thế giờ ba ngón tay lên thề thốt chỉ là làm sao bà chị kia thấy được.

- Làm sao.. làm sao mà về đây? - cô một bên lẩm bẩm nói qua đầu dây - Trường này là trường nội trú.. muốn đi cùng không dễ dàng đi được.

- Ha ha... Em trai Mạc Cảnh thông minh của chị đã có cách rồi - em trai cô đột nhiên cười lớn khoái trá nói với cô.

- Là cách gì ? Ngươi mau nói đi.. -

- Chẳng phải anh Hàn Kiến Thư là hội trưởng của trường sao?- Mạc Cảnh cười tươi nói.

-Phải thì sao... đừng nói là ngươi muốn ta....- cô nghe nó nói mà nghi ngờ sau đó lại ngộ ra.

-Chính xác... không phải anh Kiến Thư dạo gần đây rất hay nói chuyện với chị sao? Hay là chị thử lấy lòng anh ấy thử xem... - Mạc Cảnh gợi ý cho cô.

- STOP! Ta làm sao lấy mặt mũi của mình đi xin hắn chứ... xùy xùy.. cách khác đi -cô phản bác lại kịch liệt.

- A... hết cách rồi! Chỉ có anh Kiến Thư là có thể giúp chúng ta thôi.. chị yêu làm ơn đi... PLEASE! - Mạc Cảnh chuyển sang giọng nhão nhẹt nói với cô.

- Rồi.. rồi được rồi! Ta sẽ thử xem..- cô thờ dài nói.

- Ha ha... em đợi tin tốt từ chị - Mạc Cảnh bên kia vui vẻ cúp máy mạnh một cái.

Mạc Thanh Mai nhìn màn hình tối thui mà trong lòng thờ dài thườn thượt. Cô làm sao mà đi lấy lòng cái tên hách dịch đó được đây. Cô ngồi vò đầu một hồi cuối cùng đưa ra một quyết định . Cô sẽ lập ra một kế hoạch Ninh Nọt mà nhân vật chính không ai khác chính là Hàn Kiến Thư.

(Haiz... đôi lúc ta cảm thấy thật tội nghiệp cho số phận của anh nam chính quá!

◦___◦)

Hiện tại, bắt đầu từ bây giờ cô có tổng cộng bảy ngày để thực hiện. Phải lấy lòng Hàn Kiến Thư càng nhanh càng tốt. Nếu như trong tuần mà không về kịp chắc chắn sẽ không xong với mẹ cô đâu a.

Thứ hai là tiết học nấu ăn cô đã đặt đồng hồ báo thức để thức thật sớm. Chuyện này là một kỳ tích đó, bình thường cô cũng chưa từng làm chuyện này đâu. Lúc ở nhà đã có mẹ cô gọi dậy rồi, còn hiện tại đã có anh Duy Khôi gọi cô.

(Trai đẹp gọi dậy miễn phí.. cô ngu gì đặt báo thức làm chi.. mở mắt ra là có sắc để ngắm rồi! ha ha ha)

Cô thay quần áo xong xuôi rồi mau chóng lon ton chạy tới lớp. Dọn ra giáo trình và dụng cụ giảng dạy cho Hàn Kiến Thư xong cô ngồi xuống gần đó đợi mọi người đến. Tay chống lên bàn đầu dựa vào cháng mấy chốc mắt cô đã dính lại với nhau.

Phốc...

- A... đau quá, ai giỡn mà ác vậy? - cô đang lim dim ngon lành thì trên trán lại bị ai đó búng một cái đau điếng, liền tức giận chửi rủa.

- Hừm? Còn biết đau sao... cậu đến đây học hay là đến đây ngủ vậy? - giọng điệu quen thuộc này chỉ có một người thôi, không ai khác là Hàn Kiến Thư.

- Anh... anh.. ha ha.. Xin lỗi lớp trưởng nha! - cô đang muốn cải lại bất chợt nhớ đến kế hoạch kia mà giả bộ cười ngu một cái nịnh nọt.

- Khụ... Mạc Thanh cậu hôm nay lại biết gọi tôi là lớp trưởng sao?- Hàn Kiến Thư nghe cô gọi ho một cái, mắt tinh ý nhìn cô dâm dâm.

- A... tôi là người rất lễ phép biết kính trên nhường dưới nha - cô bị chạm tự ái nói không suy nghĩ - đối với người lớn tuổi phải kêu cho lễ phép nha.

Haiz... người ta nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà. Mạc Thanh Mai cô có cái rất giống em trai mình là không biết nịnh nọt vì vậy cái câu kia người ta nghe lại bị hiểu theo nghĩa khác.

- Mạc Thanh... rốt cuộc lại là cậu đang chê tôi già sao?- Hàn Kiến Thư nghe cô nói nhưn mầy - Đúng là không thể nghe được điều gì tốt từ cậu mà.

Thế là Hàn Kiến Thư xoay người bỏ đi, để lại cô đứng chết trân tại đó. Vì vậy, không những cô không làm ai kia vui vẻ mà còn chính thức chọc giận thêm người ta.

- Mạc Thanh... cuối buổi cậu ở lại dọn dẹp sạch sẽ phòng học này cho tôi -

Đó là giọng nói đậm chất ra lệnh của ai đó. Hu hu... sao số cô lại khổ thế này cơ chứ!

Cách 1 : Dừng lời nói nịnh nọt..... chính thức loại.

Đến chiều lại có buổi luyện chạy bộ, cô lại lếch thân xác đi mua hai lon nước ngọt còn lấy thêm một chiếc khăn lau người đi xuống sân chạy. Xuống đến nơi, đã gặp được người mà cô đang tìm rồi ngoài ra còn có thêm một người quen nữa.

- Mạc Thanh.. em cũng tới sớm luyện tập sao?- Đỗ Duy Khôi thấy cô thì vui vẻ nói .

- A.. ha ha.. em là Đem NƯỚC NGỌT đến cho anh uống nha...- cô thấy ai kia vẫn không thèm quan tâm bèn nhấn mạnh nói lớn cho người kia nghe .

- Vậy sao? Được... chúng ta lên khán đài ngồi đi - Đỗ Duy Khôi nghe giọng nói của cô cảm nhận có tia kỳ lạ nhưng cũng không quan tâm kéo cô đi lên khán đài.

Ha ha.. quả thật! Chưa đầy vài phút sau đã có tên con trai nào đó trong lòng ngứa ngáy vô cùng từ chỗ sân chạy đã đi lên khán đài theo hai cái người kia.

- Khụ khụ.. - Hàn Kiến Thư từ xa đi tới gần hai cái người kia bất giác giả bộ ho một cái rồi ngồi xuống.

Cô ngồi với anh Duy Khôi đang nói chuyện vui vẻ nghe được tiếng ho thì quay lại nhìn.

- Anh bị ho hả? Nè... nước đây.. uống đi - cô thấy nhân vật chính tới thì xông sáo đem lon nước ngọt ra đưa cho hắn. Trên mặt toàn là tươi cười.

- Hôm nay.. sao cậu tốt vậy? - Hàn Kiến Thư khó hiểu nhìn cô nhưng tay lại cứ tự nhiên cầm lon nước lên uống, ánh mắt lại có tia vui vẻ.

- Ha.. ha tôi ngày nào mà không tốt a - cô chỉnh giọng lại nghiêm túc một chút - với Hội trưởng Hàn Kiến Thư trí tuệ vô song, tài trí hơn người.. tôi rất vinh hạnh được hầu hạ anh nha...

- Ách.. khụ khụ.. - Đỗ Duy Khôi còn đang khó hiểu nhìn cô ai ngờ bị câu nói của cô làm cho ho gần chết.

- Ấy.. anh Duy Khôi cũng ho rồi sao?- cô cầm lon nước còn lại đưa cho anh - nè.. cái này cho anh này!

- Khụ khụ... không biết sao lại ra mồ hôi nhiều thế này - Hàn Kiến Thư thấy cô như vậy ngứa mắt giả bộ ho nói một câu băng quơ. .

- A.. có khăn đây! Anh lau đi..- cô vừa nghe nói mắt lập tức sáng lên tay cầm khăn đưa cho hắn.

- Sao chân lại mỏi quá... ước gì có ai nắm bóp thì tốt biết mấy - Hàn Kiến Thư hình như nhận ra được điều gì khác thường của cô nên thử nói.

- Nắm bóp hả? Có tôi đây... để tôi làm cho - cô nghe hắn nói hùng dũng tiến lại gần cầm chân hắn lên bóp vô cùng khí thế.

Hàn Kiến Thư thấy thế bất giác cười thầm, thì ra là cô đang lấy lòng anh sao? Khụ khụ.. vậy phải cho cô chịu cực một chút mới được.

- Tôi bỗng dưng lại thèm ăn quá... ước gì có cái gì để ăn thì tốt biết mấy -

Thế là vèo một cái một bóng dáng đã chạy nhanh xuống căn tin một lát trở lại trên tay xách đủ các loại bánh .

- Hừm... hôm nay trời đẹp thế này phải có báo đọc thì rất là tốt -

Thế là năm phút sau đã có một tờ báo xuất hiện trước mặt Hàn Kiến Thư.

- Trời đúng là rất nóng.. phải chi bây giờ có gió thì tốt biết mấy -

Thế là cô gái nào đó đã cầm một cái quạt tay vô cùng dũng mãnh ngồi quạt cho người ta.

"....."

"....."

Thật ra, Hàn Kiến Thư chỉ muốn thử sự kiên nhẫn của cô tới đâu thôi. Không ngờ là anh sai cô làm gì cô lại làm cái đó thật. Chắc chắn là có chuyện gì rồi...

- Mạc Thanh.. rốt cuộc là cậu có chuyện gì sao? - anh quay qua nhìn cô nghi vấn .

- Phù.. phù.. một quá!- cô ngồi thờ phỉ phò không còn hơi sức đâu mà trả lời câu hỏi kia.

Hàn Kiến Thư thấy thế vô cùng tự nhiên cầm lon nước của mình đưa cho cô.

Mạc Thanh Mai nhìn thấy lon nước như cá tìm thấy nước, mắt sáng rỡ cầm lên uống một hơi hết sạch cả lon. Cũng không nhìn thấy được sự khác thường trong mắt tên nào đó.

Khụ.. khụ.. thật ra là Hàn Kiến Thư cố ý thôi.. bất quá lúc này anh cũng mới vừa uống cái lon nước đó xong. ($\equiv \nabla \equiv$)

(TG: Hiểu không là hôn gián tiếp đó nha... ($\wedge \nabla \wedge$))

- Cảm ơn... -cô uống xong cảm thấy khỏe hơn nên cảm tạ người trước mặt , cũng không hề biết là mình bị dụ từ này giờ.

- Khụ.. khụ.. cậu hãy trả lời câu hỏi của tôi đi - Hàn Kiến Thư thấy cô nhìn mình thì hơi mất tự nhiên ho một cái , tự nhiên thấy trong lòng có chút chột dạ.

- Hừm... thật ra.. - cô tính nói ra nhưng nhớ hình như này giờ mình đã bỏ quên mất một người.

- A.. anh Duy Khôi.. hiện tại em có chuyện muốn nói riêng với Hàn Kiến Thư .. anh.. có thể tránh mặt một chút được không? -cô nhìn qua người con trai đã ngồi im lặng từ này giờ có chút hồi lỗi nói.

- Được, vậy anh đi trước đây! - Đỗ Duy Khôi nghe cô nói mắt đã có tia xao động, trong lòng co rút khó chịu.

Hàn Kiến Thư thấy Đỗ Duy Khôi khó chịu rồi đi trong lòng bất giác có chút thỏa mãn vô cùng. Nhìn biểu hiện của cô hôm nay rất tốt, có thể anh sẽ xem xét cô đang muốn gì.

- Thật ra thì... tôi muốn anh giúp tôi bí mật nghỉ một vài ngày được không? - cô sau khi thấy Duy Khôi đi thờ dài nói với hắn.

- Nghỉ một vài ngày? Cậu muốn đi đâu sao?- Hàn Kiến Thư nghe cô nói có chút nóng lòng.

- Thật ra thì... mẹ tôi.. - Cô niệm chú ở trong lòng " mẹ ơi con xin lỗi " nói tiếp - Khụ.. khụ.. mẹ tôi hiện tại đang bị bệnh ở quê nên tôi muốn về thăm bà một chút.

Mạc Thanh Mai cô còn giả bộ thương tâm, nhìn vào vô cùng chân thật. Ặc.. nếu như mẹ cô mà biết cô nói bà như thế chẳng khác nào đang trù bà bị bệnh...

Chắc chắn... cô sẽ bị lăng trì luôn đó!

- Thật sao? Nếu như thế thì được... cậu định đi trong bao lâu? - Hàn Kiến Thư nghe cô nói thật sự tin tưởng, trong lòng lại có sự lo lắng mạnh mẽ cho cô.

- Vài ngày thôi, sẽ mau chóng quay lại... - cô lại tiếp tục giả bộ phiền muộn - còn nữa.. tôi sẽ đi với Mạc Cảnh.

- Mạc Cảnh? Sao lại là cậu ta... - Hàn Kiến Thư bất giác nhăn mày nghi hoặc hỏi - hai người có quan hệ gì sao?

- Ách... anh không cần phải biết đâu - cô hấp tấp nói - chỉ cần biết Mạc Cảnh là người rất quan trọng với tôi là được rồi!

- Dù sao anh cũng đã hứa giúp tôi rồi, ngày mai tôi sẽ đi luôn đó! - cô lại tiếp tục nói tiếp sau đó phui mông rồi đi.

Mạc Thanh Mai trong lòng vui vẻ như thế là thành công rồi!! Ha ha...

Cách 2 : Làm trâu làm ngựa..... chính thức thành công!

Hàn Kiến Thư nhìn cô rồi đi mà khó chịu trong lòng. Mạc Thanh Mai cũng không hề biết vì câu nói úp úp mở mở này mà khiến cho người nào đó mất ngủ, trằn trọc. Thật ra, từ lúc nhập học cho đến nay quan hệ chị em của cô và Mạc Cảnh cũng chưa có ai biết cả.

Hàn Kiến Thư trong đầu chỉ bị quần lấy bởi câu nói của cô. Mạc Cảnh là người rất quan trọng với cô ấy? Là người rất quan trọng?. Đưa tay lên tim, anh

cảm thấy nó bắt đầu đập mạnh mẽ , trong lòng có nỗi sợ vô hình bủa vây anh.

Chẳng lẽ.. người cô ấy thích là Mạc Cảnh sao?

Khi nghĩ đến đáp án này tim anh lại rất khó chịu. Chỉ là Hàn Kiến Thư đến khi muốn hỏi cho rõ ràng thì cô đã cùng Mạc Cảnh đi mất rồi. Nhìn chiếc giường trống trải đó... hình như anh đã hiểu mình đối với Mạc Thanh là tình cảm gì rồi. Không phải rất bằng quơ mà hình như nó đã bén rễ trong xương tủy của anh. Đợi đến khi cô quay lại anh sẽ nói rõ tất cả với cô, không chỉ tình cảm mà tất cả mọi thứ kể cả việc Mạc Thanh là con gái, anh cũng sẽ nói hết.

Đối với Đỗ Duy Khôi , anh ngồi một bên nhìn thấy Kiến Thư sai khiến cô rất nhiều việc nhưng cô lại vui vẻ làm tất cả. Có nhiều yêu cầu anh cảm thấy rất quá đáng muốn lên tiếng bảo vệ cô lại không biết dùng tư cách gì ngăn cản. Nhìn cô tất bật ở bên Kiến Thư bỗng chốc anh ở bên lại biến thành người thừa. Lúc đó cảm giác đau đớn lại lăm lăm nhói lên, anh còn nghĩ có lẽ là do mình chạy quá mệt nên mới như thế.

Đến khi cô đã nhớ đến sự tồn tại của anh , lúc đó anh không biết sao lại vui mừng vô cùng. Nhưng mau chóng anh lại bị cô cho một gáo nước lạnh lên người. Là cô nói cần anh tránh mặt đi sao? Lại còn có chuyện muốn nói với Hàn Kiến Thư? Rốt cuộc là chuyện gì mà không thể cho anh biết chứ! Anh chỉ đành mỉm cười quay đi.

Lần này tim anh thật sự nhói hơn lần trước rất nhiều, nó như thể đang phản kháng vô cùng mạnh mẽ . Đưa tay mình đặt lên tim, cảm nhận nhịp đập của nó, nhớ đến từng hình ảnh của cô. Từ ánh mắt ngây ngô thèm thường nhìn anh , gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên của cô, đến những việc cô và anh trải qua. Có lẽ anh không chỉ đơn thuần thích cô mà có lẽ đã âm thầm yêu cô mất rồi. Hoặc anh cũng sẽ không âm thầm nữa mà sẽ nói hết cho cô biết.

Chỉ là cô gái nào đó hiện tại đang rất vô tư cùng em trai mình trở về quê. Mà không hề hay biết mình chính là nguyên nhân khiến cả hai nam nhân ưu tú của chúng ta sầu não, đau khổ vô cùng.

- Là lá la.. về quê là về quê... không đi học chắc chắn phải đi chơi cho đã mới được. Còn sẽ không gặp được tên Hàn Kiến Thư hách dịch kia... thật là tốt quá đi! - Mạc Thanh Mai khi đã an tọa trên xe vui vẻ hát một câu.

- Haiz... hết nói nỗi chị luôn rồi - Mạc Cảnh ở một bên nhìn bà chị mình thờ dài sau đó không quan tâm bịt mắt lại nằm ngủ một giấc.

Một chiếc xe nào đó chứa chấp hai chị em kia vẫn đang bon bon chạy trên đường. Càng chạy xe càng cách xa thành phố, dần dần chiếc xe đang tiến đến một vùng quê đơn sơ nhưng vô cùng tươi đẹp.

(Lờ tác giả:

Haiz... ta cũng hết cách luôn rồi ! cũng không biết tại sao ta lại xây dựng ra được một nữ chính như thế này!!! Có lẽ mấy anh nam này sẽ phải chịu khổ dài dài a...

(@'__`@))

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Gặp Lại Anh Hàng Xóm

Chương 19 : Gặp Lại Anh Hàng Xóm

Quê của Mạc Thanh Mai nằm không quá cách xa thành phố nhưng cũng không quá gần. Tuy nói là về quê có vẻ thô sơ nhưng ở đây vẫn có đầy đủ các cửa hàng tiện lợi hoặc nhà trọ cho quan khách đến thăm. Có về quê rồi mới biết một ngày ở đây thanh thản như thế nào , không khói bụi, không tiếng ồn cũng không bon chen chật vật như ở thành thị. Con người ở đây luôn sống chân thật với cảm xúc của mình chứ không phải nhìn đến thái độ của người khác nên họ luôn luôn niềm nở và vui vẻ.

Xe chạy dọc hai bên đường có nào là tre rồi trúc, mấy cây xoài, cây mít rồi cây dừa cứ xum xuê toàn là quả . Nói thật nha, hồi nhỏ về quê cô toàn rù cả đám trong xóm đi hái trộm của người ta, bị người ta đuổi rượt gần chết , hồi đó cô còn vô tình rớt xuống hầm cá tra nữa .... ha ha... Đang cảm thán trong người , bất quá hiện tại chiếc xe đã chạy tới nhà nội của cô rồi.

- A... ông nội, nhớ ông quá a...- Cô với Mạc Cảnh vừa xách mấy cái túi đồ vào sân đã gặp ngay ông nội đang tỉa cây ở trước nhà. Cô vớt luôn hai cái túi xuống đất chạy lại dang hai cánh tay đến ôm nội.

- Oh... lại đây Con Chó... của ta - Người ông nào đó khi nghe tiếng gọi thì quay lại nhìn, bất quá cũng dang hai tay đón cháu yêu của mình.

Ach... người nào đó té lị xuống đất.

- Ha ha... cho đáng đời.. con gái con lừa mà vậy đó! - Mạc Cảnh đứng một bên vui vẻ chăm chọc bà chị mình.

Đúng nha, đây là cái tên ở quê ông bà vẫn hay thường gọi cô a . Nhưng mà nó có gì đó sai trăm trọng rồi a.

- Hu hu.. ông nội a! Người ta tên là Chó Con ông lại sửa lại thành như vậy a.. ông thấy không tên em trai này còn ăn hiếp con nữa kìa. - Cô đầu dụi dụi vào ngực của ông, mắt sáng như đèn pha, vì hành động này cô của cô rất giống mấy chú cún nên mới có biệt danh đó. Đây là bí kíp làm nũng của cô đó.

- Tiểu Cảnh.. sao lại nói chị con như vậy! Được rồi... ra đằng trước lấy cái thùng xách 5 thùng nước cho ông đi - ông nội nhìn Mạc Cảnh rất HIỀN TỬ nói.

Yeah! Cô nói mà... đúng là thương nội nhất!

Mạc Cảnh ai oán nhìn bà chị của mình, nuốt nước mắt cay đắng vào tim mà làm theo lời ông nội.

- À.. Con chó .. à không là Con chó con... mà không là chó con à ... vào nhà đi - ông nội nào đó lại lơ lửng nữa còn cười rất hiền từ với cô a.

Cô nghe ông nội gọi mình mà bất giác đen mặt... >_<|||

- Bà ơi, con ... à không chó con về rồi này - ông nội đi vào nhà đến gần một bà lão đang ngồi ở trên giường niềm nở nói.

Bà nội của cô là người đứng chuẩn nữ công gia chánh đó. Cái gì thêu thùa, vẽ tranh , ca hát và nấu ăn bà cô đều làm được rất tốt. Còn nhớ bà cô còn từng làm nhiều món bánh cực kỳ ngon cho cô ăn nữa.... nhưng không biết tại sao gần đây bà lại đồ bệnh, cũng không nặng lắm chỉ là sức đã yếu đi nhiều rồi.

- Bà.. bà nội - cô khi nhìn thấy bà bệnh như thế bất giác nước mắt cứ muốn tuôn trào ra.

- A.. cái ông này con gái người ta lớn rồi đừng cứ kêu cái tên như thể người khác nghe được thì sao đây - bà nội cô quay nhìn ông nội có chút trách móc, rồi nhìn cô cưng chiều nói - Tiểu Mai à, lại đây với bà đi.

Cô xúc động nhìn bà rồi sà vào lòng bà thút thít, đứng kiêu chân chó không sai chút nào.

- Ay.. có phải ở thành thị trời nóng lắm không ? sao tóc con lại cắt ngắn như thế này- bà cô từ tốn xoa đầu cô nói- Tóc dài lúc trước rất đẹp mà .

Ờo... cô ở trong lòng bà bỗng đen mặt, môi hơi giật giật. Nếu trời nóng thật thì tốt quá rồi.. như thế đầu cô sẽ bị cạo trọc luôn cũng không chừng a.

- Ha ha... đúng là rất nóng thừa nội nên con cắt đi luôn rồi - cô ngóc đầu dậy cười rất ngu ngơ nói.

- Hừm.. có nóng thế nào thì cũng không cần cắt ngắn như thế. Phụ nữ có mái tóc dài là đáng quý lắm có biết không -Bà cô không vừa ý nói nhưng lại rất yêu chiều.

Cô nghe bà nói mắt lại cay cay... hu hu bà là hiểu cô nhất đó a ~~~....

- Phù phù.. học học mệt quá...- Mạc Cảnh vừa xách nước xong đã chạy vào nhà ngồi bệch ra mà thở, sau đó nó lại quay qua bà nội nịnh nọt - Nội yêu... cháu trai của bà về rồi! Chỉ là ông lại bắt con đi xách nước nữa đó.

- Ông này.. tiểu Cảnh mới vừa về sau lại bắt nó làm như thế - bà cô nghe giọng nói mệt mỏi của em cô quay qua ông trách móc.

- Hừ.. cái tên tiểu tử này, nam tử hán đại trượng phu kêu xách có mấy cái thùng nước còn con lại giờ trò mách leo há? - ông nội cô đang ngồi uống nước trà nghe bà trách móc bất giác lại quay qua la mắng Mạc Cảnh.

Mạc Cảnh bị công kích thế là im thin thít luôn....

- Hai đứa về rồi đó sao? Vào thay đồ rồi nghỉ ngơi một chút.. lát nữa bác con sẽ từ thành phố trở về đó - mẹ cô nghe tiếng nói chuyện ở nhà trên bước lên xem thì ra là hai đứa con của bà.

- Dạ... ba con đâu rồi mẹ? - cô nghe mẹ nói lại gật đầu sau đó tò mò hỏi.

- Ba con lại đi qua nhà bác Lâm chơi rồi - mẹ cô nghe cô nói thì cũng trả lời rồi lại ho một cái - khụ.. tóc con cắt ngắn thế sao?

- Dạ.. cũng không còn cách nào khác a - cô ịu xù trả lời sau đó kéo cái tên em trai kia vào cắt đồ đạc nghỉ ngơi.

Sau khi cô vào thay đồ tắm rửa xong thật sự giống như được sống lại lần hai a. Ngồi suốt mấy tiếng trên chiếc xe kia thật sự xương cô muốn đinh công luôn rồi. Cô di chuyển đến chiếc băng đá ở trước nhà vừa ngắm cây cảnh vừa có gió thổi đúng là muốn suất khẩu thành thơ luôn a...

- A... sao giờ lại buồn chán thế này - cô ngồi một lát lại có cảm giác buồn ngủ tới nơi bất giác trong đầu lại nhớ câu nói của mẹ cô lúc nãy - a... đúng rồi là nhà bác Lâm! Lâu rồi không qua nhà bác ấy chơi thật sự nhớ quá.. phải đi mới được.

- Mẹ ơi.. con qua nhà bác Lâm chơi một chút nha - cô đứng ở ngoài sân hét vào nhà.

- Ủ.. đi đi... chơi một lát rồi kêu ba con cùng về luôn có biết không! Nhớ về sớm sớm một chút... - mẹ cô ở phía sau cũng nói vọng lại .

- Dạ... con biết rồi - cô vui vẻ đáp lại.

Thế là Mạc Thanh Mai lại chân sáo đi đến nhà bác Lâm. Hồi nhỏ ngoài ở nhà nội ra cô còn thường xuyên đến nhà bác Lâm chơi, có khi bị la mắng cô đều lủi thủi ở lại nhà bác ấy. Thật ra, bác Lâm là bạn thân ở quê của ba cô nên vì thế cô mới tự nhiên đến nhà bác ấy như thế.

- Ách.. có phải là Chó Con không? - một chàng trai cao lớn da hơi rám nắng trông vô cùng khỏe mạnh đang nhìn cô hỏi.

Ôi mẹ ơi.. đừng nói số cô đào hoa thế chứ, cả đi về quê mà cũng gặp được trai đẹp là sao vậy ta? Ha ha... *^O^*

À.. mà khoan đã hình như có gì đó không đúng cho lắm.

- Ay da.. đừng nói anh là Lâm Tịnh ca ca đó nha - cô hồ nghi hỏi hình như là đang nhớ đến ai đó.

- Khụ.. chính xác rồi! Em đi về quê chơi sao? - Lâm Tịnh ho một cái nói mắt ánh lên vui vẻ.

- Ha.. ha đúng đó! Anh cũng vậy sao? - cô nhìn chiếc áo thun trắng trên người anh có lẽ hình như là mới về không lâu a.

- Hừm.. anh cũng mới về vài ngày trước - Lâm Tịnh nhìn cô mắt ánh lên chút mơ hồ nói - em đang đi đến nhà anh phải không?

- Phải nha.. lâu rồi em cũng rất nhớ bác Lâm - cô cười tươi trả lời.

- Vậy được.. anh và em cùng đi thôi - Lâm Tịnh vốn định đi lòng vòng một chút nhưng giờ gặp cô nên bỏ luôn ý định đó.

Thật ra, Lâm Tịnh chính là con trai duy nhất của nhà bác Lâm đó. Hồi nhỏ cô cũng hay chơi cùng anh, còn đem một số bài tập ở trường cho anh giải giúp nữa.. ai biểu hồi đó anh rất học giỏi làm chi. Nhưng từ ngày nhà cô chuyển lên thành phố cô cũng không còn gặp lại anh nữa . Bất quá bây giờ gặp lại anh trông thật rất khác, trông vô cùng nam tính và trưởng thành, gương mặt hiện tại góc cạnh rõ nét thật tuần mĩ a...

ực.. cô lại tiếp tục mê trai rồi.

- Ay da... lại câu được một con nữa rồi - một ông chú nào đó vừa giũt cần câu vừa nói trong vô cùng hào hứng - ha ha.. kỳ này chắc chắc ông sẽ thua tôi.

Chính xác đây là bác Lâm đó ~~~ .

- Còn lâu nha.. tôi sẽ không chịu thua ông đâu - đây là giọng nói phản bác lại của ba cô. Sau đó lại tiếp tục câu cá.

Hai người đàn ông này đang ngồi ở mép hồ thi câu cá, cũng là thứ vui tiêu khiển lý thú ở quê.

- Ba... bác Lâm! - cô đứng cách đó không xa lên tiếng gọi.

Hai người đều quay lại nhìn nơi phát ra tiếng gọi kia.

- A... là chó con mà không là Thanh Mai hả? - bác Lâm vui vẻ hỏi - Càng lớn trong vô cùng xinh đẹp nha.

- Ặc.. bác à con cũng như ngày nào thôi mà - cô nghe bác khen hơi ngại ngùng mà đỏ mặt.

- Ba anh nói đúng mà... em lúc trước đã xinh đẹp hiện tại còn xinh đẹp hơn nữa - Lâm Tịnh ở một bên phụ họa nhìn cô có chút là lạ.

- Ách... - cô nghe Lâm Tịnh nói mặt lại càng đỏ thêm

Trời ôi.. là trai đẹp đang khen cô đó nha...

Lâm Tịnh nhìn gương mặt cô đã đỏ đi một mảng trông vô cùng đáng yêu. Cái môi nhỏ nhắn mấp máy thật khiến người ta suy nghĩ xấu xa. Thật sự , lúc này gặp lại cô anh cũng không nhìn ra, trông cô rất khác trước nhưng tích cách lại chẳng khác trước là bao.

- Con về khi nào vậy? Sao lại không nói cho ba biết - ba cô ở một bên quan tâm hỏi.

- A.. con cũng mới vừa về thôi mà - cô nghe ba hỏi thật thà trả lời.

- Thanh Mai con lại đây câu cá với bác đi... lâu rồi bác thật sự có nhiều chuyện muốn nói với con đó. - Bác Lâm ở một bên hào hứng kêu cô.

- Bác a... con đó giờ có biết câu đâu chứ - cô nghe bác nói bất giác đen mặt.

- Không sao.. không sao kêu Tiểu Tịnh của Bác chỉ dẫn con là được rồi - Bác Lâm không cho cô đường lui.

- Thanh Mai.. đến đây anh sẽ chỉ em câu cá - Lâm Tịnh thức thoir nghe lời ba mình nhiệt tình chỉ cô.

Lâm Tịnh vào nhà đem ra hai cái ghế thêm một cái cần câu cá đặt trước mặt cô. Sau đó anh ngồi xuống móc mồi vào lưỡi câu một cách thành thục rồi lại nhìn cô cười tươi nói.

- Thanh Mai lại đây ngồi đi - Lâm Tịnh vỗ vỗ vào cái ghế kế bên anh nói.

Cô khi ngồi xuống ghế xong được anh chỉ dẫn cách cầm cần câu.

- Em phải quăng dây ra phía xa một chút như thế mới mau chóng câu được cá - Lâm Tịnh ở một bên dịu dàng chỉ dẫn - Phải... đúng như vậy, quan trọng khi cầm nhận được cần câu có rung động phải mau chóng giật dây như thế cá sẽ không thoát được.

Cô ở một bên nghe anh nói mấy móc gặt đầu, thật sự cũng không hiểu gì cho lắm. Đúng lúc đó tay cô lại cảm thấy có gì đó rung rung, bất giác tập trung tinh thần.

- A... hình như là cá cần câu thì phải a.. - cô ho to vui vẻ nói với anh.

- Tốt... Mau chóng giữ chặt dây câu lại. Chậm chậm thu dây vào rồi sau đó giật cần câu lên - Lâm Tịnh ở một bên tư vấn từ tốn cho cô.

Cô nghe lời anh làm theo tất cả khi cảm thấy an toàn cô giật mạnh cần câu lên. Một vật thể màu đen bay lên bờ, bất quá nhìn kỹ lại nó giống cái gì đó ....

- A... đừng nói nó... nó là cái quần nha.. - cô trừng mắt nhìn vật thể màu đen kia, càng nhìn càng thấy giống một cái quần.

- Khụ... khụ... - Lâm Tịnh ở một bên nhìn cô mà nhin cười đến độ ho gần chết, thật sự nhìn cô thật rất buồn cười.

- Ha ha... đúng là ai lại kỳ như vậy cả gan vứt một cái quần xuống dưới hồ nha...- bác Lâm ở một bên hào phóng nói - Khụ... Thanh Mai tiếp tục cố gắng sẽ thành công thôi!

Thật ra bác Lâm với ba cô ở một bên đã len lén cười nãy giờ rồi. Họ làm như cô không nghe thấy không bằng a...

Số cô đúng là xui xẻo thật mà.. _ _

- Chắc cũng mệt rồi.. Anh vào lấy nước cho em uống - Lâm Tịnh sau khi bình ổn lại nhìn cô quan tâm nói rồi quay vào trong nhà.

Mạc Thanh Mai cô cầm cần câu lại tiếp tục hăng say câu cá nghe anh nói thì gặt đầu thật mạnh. Anh Lâm Tịnh lớn lên đúng thật là gã lẳng quá nha...

A... cần câu của cô lại tiếp tục rung động rồi. Kỳ này ta phải lấy lại thanh danh đã mất a ~ .

Chỉ là người ta nói dùng quá sức sẽ phản tác dụng a.

" Tùm... "

Mạc Thanh Mai đã chính thức rớt xuống hồ. Lúc này cô đứng sát mép hồ dùng quá sức lại bước tới hụt chân trượt thẳng xuống phía dưới luôn.

Lâm Tịnh vừa bước vào nhà đã nghe tiếng nước lớn lập tức lại chạy ra xem có chuyện gì khi ra đã thấy cô ướt như chuột lột đang ngồi trên bờ ho sặc sụa .

- Thanh Mai... xảy ra chuyện gì thế? - anh nhìn cô lo lắng hỏi.

- Khụ... khụ... - cô còn chưa khỏe lại tiếp tục ho nên không thể trả lời.

- Hay da... nha đầu này lại thật hậu đậu rớt luôn xuống hồ rồi - bác Lâm ở một bên nhìn con trai mình trả lời - cũng may ta với ba của nha đầu này kịp thời kéo nó lên bờ đó.

Lâm Tịnh nhìn cô đang hơi run lên , còn ho khó khăn nên bất giác sự lo lắng vô cùng lớn không biết từ đâu trỗi dậy.

- Tiểu Mai.. con đã khỏe hơn chưa? - ba cô ở một bên gương mặt lo lắng hỏi.

- Khụ.. con không sao đâu ba - cô hít thở một chút rồi trả lời.

-Thanh Mai.... hay em vào nhà anh thay đồ ra đi - Lâm Tịnh nhìn cô nói - Đồ em ướt như thế thật sự sẽ rất dễ bị cảm lạnh đấy.

- Ách... nhưng em không có đồ để thay.. làm sao..- cô nghe anh nói bất giác nuốt nước miếng một cái.

- Lấy đồ anh mặc vào đi.. không sao đâu - Lâm Tịnh nhìn cô giải thích.

Thế là Mạc Thanh Mai đã lủi thủi vào nhà vệ sinh được anh Lâm Tịnh đưa cho một chiếc quần dài và một cái áo thun để thay. Cô đặt điện thoại ở trên

bàn sau đó lại quay vào thay đồ . Cũng may máy cô chống thấm nước... nếu không đã đi đời luôn rồi.

Reng... reng...

Điện thoại cô lại đúng lúc reo lên bất quá cô đang ở trong nhà vệ sinh làm sao nghe đây.

- Thanh Mai... điện thoại em reo này - Lâm Tịnh nhìn chiếc điện thoại của cô đứng ở ngoài nói vọng vào.

- A.. anh Lâm Tịnh anh nghe giùm em đi có được không? - cô nghe anh nói nên nhờ anh nghe giúp.

Lâm Tịnh nghe cô nói như thế nên cầm điện thoại lên, trên điện thoại là một số máy không có lưu tên.

- Mạc Thanh ... rốt cuộc cậu và Mạc Cảnh khi nào sẽ về? - một giọng nam trầm ấm có chút khó chịu vừa nghe tiếng nhận cuộc gọi đã nói trước.

- Cho hỏi.. anh là ai vậy? - Lâm Tịnh nghe giọng nói nam từ đầu dây kia phát ra có chút khó hiểu. Nghe giọng điệu này chắc có quen với Thanh Mai.

-..... - Hàn Kiến Thư nghe thấy có tiếng nam trả lời bất giác im lặng lại, tại sao lại là nam nhân nhận cuộc gọi chứ - Thế còn anh là ai?

- Tôi là... - Lâm Tịnh định nói nhưng kịp thời im lại - tại sao tôi phải nói cho anh biết chứ? Anh cũng chưa cho tôi biết anh là ai.

- Hừ... - Hàn Kiến Thư nghe câu trả lời bất giác hừ lạnh, trong lòng lại thấy vô cùng khó chịu - Mạc Thanh... cậu ta đi đâu rồi?

Lâm Tịnh nhìn cửa nhà vệ sinh đang đóng chặt kia, chân lại đi xa ra nơi đó một chút sau khi thấy an toàn thì mới trả lời.

- Thanh Mai đang thay đồ... có gì sao?- Lâm Tịnh thật thà trả lời chỉ là khi người khác nghe câu nói này sẽ dễ hiểu nó theo một cái nghĩa khác.

- Thay đồ? - Hàn Kiến Thư nghe câu nói kia bất giác lòng nóng như lửa đốt, thì ra cô ấy tên là Thanh Mai.

- Phải! Rốt cuộc anh gọi cô ấy có việc gì sao?- Lâm Tịnh ở một bên nghe tiếng hít thở lạnh ngắt kia cũng có thể cảm nhận được sự tức giận của đối phương.

- Không có gì! Khi nào cậu ta THAY ĐỒ xong cậu hãy kêu cậu ta gọi lại cho tôi - Hàn Kiến Thư cố gắng bình ổn tâm trạng còn nhấn mạnh chữ quan trọng nhất.

- Được... -

Thế là đầu dây bên kia thẳng thừng cúp máy thật mạnh. Hàn Kiến Thư nhìn màn hình tối thui mà lòng lạnh lên từng đợt. Mạc Thanh.. mà không Mạc Thanh Mai cô đứng là gan quá lớn. Mới chỉ xa anh có một hai ngày lại lập tức có nam nhân khác ở kề bên.

Được.... đợi đến khi cô về đây thì đừng trách anh độc ác !

Lâm Tịnh nhìn màn hình tắt ngấm cũng vô cùng khó hiểu chỉ thấy nam nhân này cũng có gì đó không đơn giản đối với Thanh Mai.

- A... Anh Lâm Tịnh là ai gọi cho em vậy? - cô sau khi thay đồ xong bước ra hỏi anh.

- Anh cũng không biết.. chỉ là số không có lưu tên còn có cậu ta còn kêu em gọi lại cho cậu ta- Lâm Tịnh nhìn cô dịu giọng nói.

Cô cầm máy lên xem chỉ là xem xong mặt đã đen còn hơn cả đất nồi nữa. Kỳ này cô chết chắc rồi.. là Hàn Kiến Thư đó!

- Trễ rồi ... e phải về thôi.. cảm ơn anh rất nhiều - cô quay qua nói với anh còn cười một cái.

- Được rồi! Em về đi... khi nào rảnh lại đến nhà anh chơi nhá - Lâm Tịnh cười tươi xoa đầu cô, bất quá lúc nãy anh đã lấy số điện thoại của cô rồi.

Sau này cũng không phải sợ là không có cách liên lạc với cô. Thật ra hồi nhỏ anh cũng đã rất thích cô rồi , lúc nhỏ lúc nào cũng quấn lấy anh tíu ta tíu tít nhưng không ngờ cô lại chuyển đi lên thành phố. Không lâu sau anh cũng lên thành phố để học, bây giờ gặp lại thật sự tình cảm kia cứ thế tuôn trào cuộn cuộn. Lần này anh sẽ nắm chắc lấy cơ hội!!

Hai ông bố ngoài sân này giờ cũng không phải ở không a..

- Đây... tôi thấy Tiểu Tịnh nhà ông hình như rất để tâm đến con gái của tôi nha - ba cô vui vẻ nói.

- Haiz.. nhìn hai đứa rất xứng đôi.. tôi càng thấy Tiểu Mai nhà ông rất đáng yêu. Hay là chúng ta hợp tác cho chúng nó đi được không? - Bác Lâm ở một bên hào hứng phụ họa cùng ba cô.

- Ha ha.. đúng là bạn của tôi. Rất hiểu tôi.. chúng ta quyết định như thế đi - ba cô cười tươi nói.

Thế là hai bác trai lại tùm lại bàn chuyện ngay cả Mạc Thanh Mai cô cũng không hề biết mình là người bị hại.

((Lời Tác Giả : Haiz ... con xin lỗi hai ba ba đáng yêu... sợ là kế hoạch của hai ba ba sẽ không thực hiện được a~~ .

-->> Nếu mà thực hiện được chắc chắn... tác giả là con đây sẽ bị nam chính ra tay tàn sát cho tới chết a ~~))

(◕◡◕❀)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nóng Giận Là Điều Không Tốt

Chương 20 : Nóng Giận Là Điều Không Tốt

- Tiểu Mai ... - một giọng đàn ông trung niên gọi cô từ đằng xa, trong giọng nói có sự yêu thương tràn đầy.

- Bác hai... bác về rồi sao? - cô nhìn người trước mặt lòng vô cùng vui mừng.

- Phải... vào nhà bác cháu ta cùng nói chuyện - Bác Hai cô niềm nở kéo cô vào nhà.

Cô và Bác Hai đi vào nhà , hiện tại gia đình cô đang chuẩn bị ăn cơm chiều. Ông nội và bà nội ngồi ở đầu bàn chính diện, tiếp đến là Bác Hai cô, cứ như thế xếp nhỏ dần xuống.

- Anh hai... đi đường có quá mệt mỏi không? - bà cô lên tiếng hỏi trước mắt nhìn toát lên sự quan tâm.

- Không sao, anh không có gì cả... hiện tại anh có chuyện muốn nói với nhà ta , mà đặc biệt là Tiểu Mai - Bác Hai trả lời sau đó nhìn qua cô nói.

- Ba mẹ.. dạo này sức khỏe có sao không? Hay ngày mai con dẫn hai người đi bệnh viện khám tổng quát một lần thử xem- bác hai lại nhìn ông bà nội nói tiếp.

- Haiz.. không cần đâu! Ta hiện tại còn rất khỏe - ông nội cô lắc đầu sau đó nhìn bà nội yêu thương nói - nếu có thì đưa mẹ con đi khám xem, bà ấy dạo gần đây không được khỏe lắm.

- Thôi.. tôi không sao đâu, đừng phiền con như thế! - nội cô xua tay nói.

- Như thế sao được, ngày mai con sẽ dẫn mẹ đi làm sao mẹ có thể nói là phiền con - bác Hai khẳng định giọng chắc nịch.

- Đúng rồi, chuyện con muốn nói là.. - Bác Hai cô nhớ đến từ tốn nói - Con muốn bảo lãnh cho Tiểu Mai đi du học bên Mỹ, chi phí trường học con có thể lo. Trường học bên đó thiết bị cũng tân tiến hơn, nếu Tiểu Mai đi du học sau khi về nước có thể có việc làm tốt hơn .

- Mạc Văn, em và vợ em có đồng ý cho tiểu Mai đi du học không? - bác Hai gọi ba cô sau đó ánh mắt nhìn cô thẳng thắn hỏi - Tiểu Mai, quan trọng nhất là ý kiến của con , con có muốn đi du học không?.

Cô khi nghe hai chữ du học mắt đã sáng rỡ như đèn pha xe hơi. Thật sự đây là ước mơ hồi nhỏ của cô, được học ở môi trường mới, gặp được những con người có ngoại hình khác mình, quan trọng còn có môi trường sử dụng tiếng anh thuận lợi nữa. Nhưng... trong lòng cô tại sao lại không thật sự vui mừng như ban đầu?

Nó có gì đó.. khó nói.

- Con... - cô khó khăn mở miệng thật sự không biết mình thật sự muốn gì, nhìn qua người trong gia đình ai nấy đều ra hiệu gật đầu bảo cô đồng ý, chỉ có Mạc Cảnh vẫn cúi đầu ăn không nói một lời - Bác... cho con suy nghĩ được không?

- Được.. nhưng phải nhanh đấy! Hiện tại vài ngày nữa bác phải trở về rồi. - Bác Hai cô cười một cái , giọng nói không có sự gò bó - Chúng ta ăn cơm thôi!

Thế là cả nhà cô lại tiếp tục ăn cơm, ba mẹ và ông bà cô thay phiên nhau hỏi thăm bác Hai nhưng chỉ có Mạc Cảnh từ đầu tới cuối vẫn không nói gì. Cô hiện tại chỉ biết ngậm ngút cầm chén cơm lên, đôi lúc lại có cảm giác em trai đang nhìn cô, chỉ là cô không còn sức để ý chuyện đó.

Vẫn là nhanh như vậy cô phải trở về trường rồi, nếu còn ở thêm vài ngày nữa chắc chắn cô sẽ bị đuổi học luôn. Xách chiếc va li bước vào sân trường, trong lòng cô hiện tại cảm xúc rất ngổn ngang. Ngày mai là ngày cuối cùng bác cô còn ở lại vì vậy cô phải quyết định nhanh chóng.

Bước vào phòng, đặt chiếc va li xuống đất, cô đã nhảy ạch lên giường nằm xuống. Thật sự bây giờ cô đang rất mệt mỏi... còn là vì ngồi trên xe rất lâu đó. Mới nằm một lát, mắt cô đã không chống cự được mà chậm chậm khép lại.

Chỉ là không biết qua bao lâu, hình như cô nghe có giọng nói quen thuộc gọi mình dậy.

- Mạc Thanh... sao về mà không báo anh một tiếng chứ - Duy Khôi thấy cửa phòng mở ra tưởng là người lạ đột nhập vào, ai ngờ nhìn lại thì lại là cô - Tỉnh dậy đi.. có đói không?

Cô bị tiếng nói quan tâm này mà chậm chạp mở mắt ra, đập vào mắt cô là gương mặt rất quen thuộc.

- Anh.. Duy Khôi! Em cũng là vừa mới về thôi... - cô từ từ thanh tỉnh lại nhìn anh nói - Chúng ta đi căn tin mua đồ đi.

Thế là cô và Duy Khôi đi xuống phía dưới mua đồ ăn. Cô còn kể cho anh nghe rất nhiều chuyện ở dưới quê, kể về ông bà nội của cô, kể về bác Lâm, rồi mấy chuyện lúc nhỏ cô vẫn hay thường làm. Hai người nhìn vào thật sự trong rất vui vẻ..

- Phụt.. khụ thật sao? Em lúc nhỏ đúng là siêu quậy mà - Duy Khôi nhìn cô yêu chiều đùa giỡn.

- Ha ha.. em không thua gì mấy tên trong xóm đâu nha- cô hãnh diện về lịch sử huy hoàng của mình.

Thật sự, ở bên anh Đỗ Duy Khôi cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, mọi việc đều có thể dễ dàng nói ra. Quan trọng anh ấy luôn âm áp đúng là chỗ dựa tinh thần của cô. Thử nghĩ nếu cô đi Mỹ rồi, không còn được gặp gương mặt này nữa... thì phải làm sao đây?

- Mạc Thanh.. em có chuyện buồn phiền gì sao?- Duy Khôi nhìn gương mặt đượm buồn nhăn nhó của cô mà quan tâm hỏi.

Hay là cô nói với anh chuyện này thử xem sao !!

- Không có, chỉ là chuyện.... - cô vừa nghĩ tới đó liền nhanh chóng nói ra nhưng không ngờ lại bị người khác cắt ngang.

- Về rồi sao? Vừa về liền tìm người khác tâm tình? - một giọng nói âm trầm chứa tia tức giận lại lạnh lẽo.

Hàn Kiến Thụ vừa từ văn phòng của thầy hiệu trưởng bước ra đã gặp được màn đặc sắc này. Sự tức giận tích góp mấy ngày nay hiện tại lại bùng phát mạnh mẽ. Đáng ra, nó cũng sẽ không đạt đến cực hạn nếu như hiện tại anh không gặp được cô vừa về liền cùng người khác vui vẻ.

- Thì sao chứ? Tôi muốn cùng ai nói chuyện là quyền của tôi - cô đang phiền muộn trong lòng, tâm trạng không thoải mái nên cũng nổi cáu gắt theo.

Hàn Kiến Thụ nghe câu trả lời, mắt đã âm trầm nhóm lửa, bước chân tới gần. Bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô kéo đi về hướng sân sau.

- Hàn Kiến Thụ, anh lập tức buông tay tôi ra - cô đột ngột bị kéo đi, bàn tay bị xiết chặt mà trở nên đau đớn - hừ... buông ra! Tay tôi đau quá... Anh có buông ra không.

Đỗ Duy Khôi nhìn cô bị Kiến Thụ kéo đi ánh mắt chỉ biết đượm buồn cùng chua xót. Hiện tại, Hàn Kiến Thụ là đang rất tức giận, nếu như càng chọc cậu ấy sẽ chỉ nhận lại kết quả vô cùng tệ. Đây là lần đầu tiên, anh mới thấy được Kiến Thụ mất kiểm soát đến như thế.

Hàn Kiến Thụ mặc kệ lời nói của cô chân vẫn cứ đi nhanh một mạch đi đến sân sau, chân của anh rất dài nên cô khó khăn lắm mới bắt được nhịp đi cùng mà còn là bị kéo đi.

- A.. đau chết đi được... - sau khi đi đến sân sau cô mới được hắt buông tay, cả cổ tay đều đỏ đi một mảng. Có như thế mới biết Hàn Kiến Thụ đang tức giận tới mức nào.

- Anh kéo tôi ra đây làm gì? Hừ.. hiện tại tôi không có chuyện muốn nói với anh - cô nhìn gương mặt lạnh toát kia mà tức giận nói, sau đó quay người bỏ đi.

- Cậu không có... nhưng tôi thì có - Hàn Kiến Thụ nắm tay cô lôi kéo lại, ấn cô đứng trước mặt anh.

- Người đàn ông nhận cuộc gọi hôm đó là ai? Còn nữa.. Mạc Cảnh rớt cuộc là có quan hệ gì với cậu - Hàn Kiến Thụ trên người bắt đầu toát ra hàn khí, cố giữ giọng nói của mình bình tĩnh.

- Anh muốn hỏi tôi chuyện này? - cô khó hiểu nhìn người trước mặt, cũng không muốn tốn thời gian giảng giải cho hắn - Là ai thì có liên quan gì tới anh? Từ khi nào Hàn Kiến Thụ anh lại biến thành kẻ nhiều chuyện tới như thế?

- Hừ.. chẳng lẽ lời đồn kia cũng không phải là giả? Cậu thực sự thích nam nhân, hết đi quyến rũ người này rồi đến người khác - Hàn Kiến Thụ bị câu trả lời của cô chọc tức, dù biết đây là lời không phải còn hơi nặng lời nhưng vẫn không nhịn được mà nói ra.

- Anh.. anh- cô trong lòng đang vô cùng khó chịu, liền bị câu nói coi thường của Hàn Kiến Thụ thật sự chọc giận - Đồ Hàn Kiến Thụ chết tiệt.. anh nghĩ mình mang danh hội trưởng thì có quyền bôi nhọ người khác sao? Tôi quen ai, làm gì đó là chuyện của tôi không cần cái người như anh bận tâm.

- Hừ... kêu tôi đừng bận tâm? Xin thứ lỗi... tôi hiện tại lại rất muốn bận tâm - Hàn Kiến Thư nghe cô chửi mắng trong mắt lại tăng thêm lửa nóng.

- Anh.. hừ rốt cuộc là muốn gì? - cô càng ngày càng thấy hấn vô cùng vô lý chỉ biết một môi hỏi.

Hàn Kiến Thư bước chân tới gần cô hơn một chút, nghe câu nói đó mày hơi nhúu lại rồi giãn ra nhanh chóng. Bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh nói.

- Nhìn tôi... đối với tôi cậu cảm thấy rất mệt mỏi sao?- Hàn Kiến Thư âm trầm nói ra, lời nói có tia kỳ lạ.

- Không chỉ là mệt mỏi mà là vô cùng chán ghét, cực kỳ chán ghét... anh suốt ngày lấy danh hội trường của bản thân bắt ép tôi làm mọi việc.... từ lau dọn, lấy giáo án, bị anh la mắng, chửi bới . Không bao giờ anh xem tôi đang cảm thấy thế nào, suốt ngày toàn là ra lệnh . Người khác nói anh là người tốt nhưng đối với tôi anh là một tên xấu xa, anh đã làm gì cho tôi chưa mà đòi quản tôi chứ . Tôi đi với ai, làm những gì cũng không cần người cao cả như anh quan tâm. Anh nhìn đi Đỗ Duy Khôi còn hơn anh mọi phần, cả về tính cách lẫn cư xử, còn anh... hừ.. chỉ có tỏ ra mình là người đạo mạo, ngoài ra tính cách thì tồi tệ.

Mạc Thanh Mai nhìn thẳng vào mắt hấn nói ra, trong đầu toàn là tức giận nói những lời không kịp suy nghĩ , tích tụ bức tức trong lòng từ bấy lâu nay .

Hàn Kiến Thư nghe rành mạch từng lời cô nói, mỗi một chữ của cô như ngàn cây kim châm vào tim anh.

- Hừm.. thì ra em đối với tôi là vô cùng chán ghét thế sao? Tôi từ trước tới nay chưa từng nhận mình là người tốt, cái đó chỉ là người ta cố nhận định cho tôi mà thôi. Tôi không biết mình đã dùng sai chức hội trường này như thế nào mà để em chán ghét tôi như thế. Nếu như cái chức đó em không thích tôi cũng sẵn sàng từ bỏ - Hàn Kiến Thư khó nhọc nói, trong lòng bất lực , nhìn vào mắt cô hình như có tia đau lòng.

- Không cần, tôi không muốn mắc nợ anh gì cả - cô phản bác lại nhanh chóng - nếu có thể tôi cũng không muốn gặp anh nữa.

Mạc Thanh Mai bị lời nói bị thương kia làm cho hoảng sợ, không nghĩ hấn sẽ nói ra những lời đó. Xoay người mạnh mẽ rời đi , trong lòng bị sự tức giận chiếm lấy chân đi nhanh đến phòng hiệu trưởng .

- Thưa thầy, hiện tại em muốn nhanh chóng rút đơn ra khỏi trường! Em hiện tại sẽ đi du học! - Mạc Thanh Mai mở cửa nhanh chóng bước vào, câu đầu tiên là nói ra như thế.

Haiz.. Đúng là sự việc mấy ngày trời suy nghĩ vẫn chưa có đáp án, chỉ là mới có một chút tức giận đã làm sự việc đi quá nhanh. Hiện tại, càng ngày nó đã đi quá xa rồi! Ngay ngày hôm đó, Mạc Thanh Mai lấy đơn xong rồi cuộn gói thăm lặng trở về quê. Không một ai biết cô đi lúc nào cả.

Ở sân sau vẫn còn một người con trai đứng ngẩn ngơ như người mất hồn. Gương mặt nam tính kia hiện tại nếu lúc này nhìn kỹ sẽ thấy được tia bi thương cũng đau buồn. Ánh mắt nhìn vào ngã rẽ nào đó mà một người con gái mới vừa đi khuất . Hình ảnh này vạn phần hiếm có đối với Hàn Kiến Thư , ngay cả anh còn chưa nhận ra.

- Tôi chưa từng làm được việc gì cho em sao? Hừm.. chẳng lẽ Hàn Kiến Thư tôi lại thất bại như thế.. vốn dĩ chỉ cần em nói rõ ra với tôi, tôi sẽ nghĩ mình sẽ bù đắp cho em. Có lẽ tôi nhận ra tình cảm của mình hơi chậm.. nhưng có lẽ em đã chán ghét tôi rồi! Ngay cả một câu nói tiếp theo.. tất cả can đảm của tôi cũng đều mất hết....

Hàn Kiến Thư nhìn xa xăm, trong miệng nói lầm bầm một mình, như thể chỉ nói cho nỗi lòng của mình nghe thôi.

((Trở lại cái đoạn lúc này khi mà Hàn Kiến Thư từ phòng thầy hiệu trưởng bước ra)).

Hàn Kiến Thư đang soạn giáo trình lại bị thầy hiệu trưởng cho gọi. Trong lòng thắc mắc nhưng cũng không chậm bước nhanh tới văn phòng.

Cốc... cốc...

- Mời vào... - một giọng nói già dặn hiền lành phát ra từ bên trong.

Hàn Kiến Thư đẩy cửa bước vào, nhìn người đàn ông trước mặt , trong mắt có vẻ kính trọng.

- Thầy hiệu trưởng... gọi em có việc gì sao?- Hàn Kiến Thư đứng một bên hỏi.

- Cậu ngồi xuống đi rồi nói - thầy hiệu trưởng nói rồi từ bàn làm việc đi đến chiếc bàn trước mặt. Hàn Kiến Thư cũng nhanh chân đi đến ngồi xuống đối diện với ông.

- Kiến Thư, cậu đã làm hội trường bao lâu rồi - Thầy hiệu trưởng rót hai tách trà đẩy đến trước mặt anh, từ tốn hỏi.

- Nếu nhớ không lầm... em hiện tại đã làm 4 nhiệm kỳ rồi - Hàn Kiến Thư nhìn ông kính cẩn nói .

- Ừm.. nếu như thế chắc cậu là người hiểu rõ quy định nhất của trường phải không? - Thầy hiệu trưởng dụ giọng nói .

Hàn Kiến Thư nghe thầy nói trong đầu đã hiểu ra được gì đó , anh cũng không trả lời để cho ông tiếp tục nói.

- Người khác nhìn vào có thể nói tôi thiên vị cậu, nhưng đối với tôi cậu là một người rất đáng tin cậy nhất. Cảm nhận ban đầu khi tôi nhìn thấy cậu là một người trẻ trung, trưởng thành, làm việc có trách nhiệm. Vì thế, tôi đã cho cậu làm chức hội trưởng này, cũng chỉ mong cậu quản lý thật tốt khiến cho những nam sinh khác noi gương.

Thầy hiệu trưởng nhìn anh chậm rãi vừa uống trà vừa nói, lời nói không áp lực nhưng cực kỳ chạm vào lòng người. Thấy Hàn Kiến Thư còn đang lắng nghe chưa có dấu hiệu trả lời ông lại tiếp tục nói.

- Tôi không ép cậu phải gò bó mình, nhưng công tư phải phân minh. Gần đây, tôi biết không ít chuyện của cậu và một nam sinh nào đó. Cậu còn đang giấu diếm cho nam sinh đó trốn ra khỏi trường, hơn nữa kỳ thi nấu ăn cậu cũng thay mặt giáo viên bộ môn trao giải thưởng. Từ khi nào Hàn Kiến Thư cậu lại rảnh đến mức có thời gian đi luyện tập cho một học viên bình thường như thế. Còn có Đỗ Duy Khôi nữa, hai cậu đang làm cái gì thế?

- Thưa thầy, tất cả là lỗi của em. Thật sự em còn đặt tình cảm của mình vào công việc - Hàn Kiến Thư nghe ông nói, trong lòng phức tạp cũng với hồi lỗi - Nếu như thế xin thầy cứ theo quy định mà xử phạt em.

- Kiến Thư, tôi đặt rất nhiều niềm tin vào cậu. Ai mà không từng mắc lỗi mong cậu sau này đừng có chuyện như thế này xảy ra nữa - thầy hiệu trưởng xem người con trai trước mặt như con trai, giọng nói thấu tình đạt lý - Theo quy định, cậu sẽ bị cắt chức hội trưởng trong 1 tuần, trở thành 1 học viên bình thường nhất, cậu sẽ phải lao dọn sân vận động trong suốt thời gian đó. Cậu có thắc mắc gì không?

- Không thưa thầy, vậy em xin đi trước đây - Hàn Kiến Thư chấp nhận hình phạt sau đó cúi người rời đi. Thầy hiệu trưởng nhìn người con trai đó bất giác thờ dài, ông cũng từng nghĩ cậu ấy sẽ là người không bao giờ mắc lỗi, ai ngờ lại vượt qua dự đoán ban đầu.

Hàn Kiến Thư không thấy oan uổng, bởi vì khi làm anh đã nhìn thấy được kết quả của ngày hôm nay. Những việc đó anh không biết tại sao lại muốn làm vì cô, cảm giác được thấy cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ theo. Nhắc đến mới nhớ, ngày hôm nay tại sao cô còn chưa trở về.

- Ha ha... em không thua gì mấy tên con trai trong xóm đâu nha.. - một giọng nói vui vẻ quen thuộc vọng đến lỗ tai của Hàn Kiến Thư.

Chỉ là khi nhìn xuống lại thấy cái người khiến anh khổ sở bấy lâu nay mới vừa về lại vui vẻ bên người khác. Không chỉ thế, cái hôm tên nào đó bắt máy anh cũng chưa hỏi rõ ràng, còn cả Mạc Cảnh nữa. Tất cả mọi chuyện tích tụ bỗng dưng trong lòng anh lại tức giận không thể kìm chế.

Anh lần đầu trong đời cảm thấy thật ganh tỵ với mấy tên đó còn có Duy Khôi nữa, cô có thể luôn cười với họ còn với anh chỉ là cảm giác thù hận khiến toàn thân anh như bị tê liệt.

Ngay cả anh muốn đối xử tốt với cô cũng bị cô hiểu lầm.

Cô thì luôn vui vẻ bên người khác có thấy được những thứ mà anh hy sinh làm vì cô không?. Hay tất cả những thứ anh làm vì cô đều là thứ đáng bỏ đi hay sao!

- Chị hai... chị thật sự quyết định đi Mỹ sao? - Mạc Cảnh ở một bên đầu dây kia giọng nói có chút buồn.

- Phải.. chị đang ở sân bay rồi! Em nhớ giữ gìn sức khỏe có biết không? Còn nữa đừng nói với ai là chị đi Mỹ nghe không - cô ở bên kia sụt sùi dằn dò, thật sự phải xa nơi đây rồi.

- Được... em biết rồi! Chị đi bảo trọng nhớ giữ gìn sức khỏe - Mạc Cảnh gật đầu đồng ý nói với cô.

Mạc Thanh Mai sau khi cúp máy đã quay lại đi đến nhóm người trước mặt.

- Tiểu Mai... hu hu mẹ tự dưng lại không muốn xa con - mẹ cô tự dưng khóc òa lên, ôm cô vào lòng.

- Cái bà này.. làm như nó sẽ không quay trở lại vậy - bà cô ở một bên trách móc, nhưng hóc mắt của ông cũng đã phấp phồng rồi.

[[Xin thông báo chuyến bay đi đến Mỹ lúc 9:00 sắp chuẩn bị cất cánh, mời quý khách nhanh chân soát vé chuẩn bị lên máy bay.... Xin thông báo...]]

- Tới giờ rồi, chúng ta đi thôi! - Bác Hai cô thúc cô nhanh chân rồi cúi người xách vali đi trước.

- Vâng, con đi ngay đây - cô trả lời sau đó nhìn ba mẹ - con phải đi rồi ba mẹ ở lại giữ gìn sức khỏe.

Cô cúi người xách đồ đi, nước mắt đã chậm chạp lăn dài xuống mặt. Sau cô lại cảm thấy hối tiếc như thế này...

Khi ngồi được lên máy bay, cô cũng không còn đủ tâm trạng để nghiên cứu, chỉ cảm thấy mình đang rất mệt mỏi. Dựa người vào ghế nhắm mắt lại bỗng dưng gương mặt của người nào đó lại hiện ra.

Cái gì thế này, tại sao cô lại nghĩ đến Hàn Kiến Thư ngay lúc này chứ! Bỗng dưng ánh mắt bi thương và lời nói đau lòng kia càng ngày càng quán lấy cô. Chỉ là hiện tại máy bay đã cất cánh, đưa cô đi đến một đất nước khác.

Búp.. bốp... ịch

- Rốt cuộc cậu có nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu không? - Hàn Kiến Thư mắt kiểm soát đánh vào người Mạc Cảnh.

- Hừ.. anh rốt cuộc bị gì vậy? - Mạc Cảnh né qua một bên tránh đòn - Anh chẳng lẽ biết Mạc Thanh là con gái?

- Biết thì đã sao? Rốt cuộc cậu và cô ấy có quan hệ gì chứ? - Hàn Kiến Thư mấy ngày nay không tìm thấy cô ở đâu đã sắp điên lên rồi.

- A.. từ từ đã.. em đã hứa là không thể nói rồi - Mạc Cảnh thấy Hàn Kiến Thư chuẩn bị đi đến bắt đầu chạy tán loạn.

Hai ngày nay, kể từ ngày cãi nhau đó anh cũng không còn thấy cô. Lúc đó lại biết được cô đã rút đơn xin thôi học, làm anh thật sự muốn nổi điên. Từ ngày gặp cô khiến cho mọi cảm xúc của anh đều bị rối loạn, bây giờ lại như thế liên biến mất khiến anh không kịp trở tay.

Lúc này vừa nghe điện thoại của chị hai xong thì Hàn Kiến Thư đột ngột xông vào phòng, gương mặt cứ như Mạc Cảnh thiếu nợ chưa trả vậy. Xém chút nữa Mạc Cảnh đã tè ra quần vì sợ rồi. Hàn Kiến Thư khi tức giận thật sự rất khủng bố.

- Á.. đừng mà.. - Mạc Cảnh bị Hàn Kiến Thư túm cổ áo còn thấy nắm đấm đang ở trên cao.

- Hừ.. rốt cuộc cậu có nói không? - Kiến Thư hừ lạnh nhìn người trước mặt.

- Nhưng mà.... A.. em nói - Mạc Cảnh nhìn gương mặt đen thui kia mà run sợ - Thật ra.. em là em trai của chị ấy mà.

Hàn Kiến Thư mắt hơi trừng lên kinh ngạc, cả người bỗng cứng ngắc tay nói lỏng ra.

- Cậu nói gì? Nói lại xem... - Hàn Kiến Thư hỏi lại một lần nữa .

- A... thật sự em là em trai của chị ấy - Mạc Cảnh thật thà lập lại.

- Vậy.. vậy.. - Hàn Kiến Thư lần đầu rơi vào tình trạng dở khóc dở cười này. Bỗng dưng thấy sự tức giận của mình thật rất ngu ngốc.

Hừ.. tất cả là do Mạc Thanh Mai cô không nói rõ ràng khiến anh mới thành như thế này.

- Vậy.. chị của cậu hiện tại đi đâu rồi? Hai ngày nay đã không thấy bóng dáng cô ấy đâu cả - Hàn Kiến Thư điều chỉnh lại thần thái, nghiêm túc nhìn Mạc Cảnh.

- Ách.. thật ra chị ấy đã đi Mỹ rồi, giờ này máy bay chắc cũng đã cất cánh luôn rồi - Mạc Cảnh nuốt nước bọt một cái, rút kinh nghiệm ăn ngay nói thật.

- Đi Mỹ ? Tại sao lại đi Mỹ - Hàn Kiến Thư lại bắt đầu nổi giận đứng lên.

- A... em không biết gì a... chị ấy là đi du học thôi - Mạc Cảnh gạt mình bị Kiến Thư hù dọa cho nhảy dựng - Có gì anh đi tìm chị ấy mà hỏi.

- Khi nào cô ấy mới về? - Hàn Kiến Thư hít thở điều đặn lại.

- Em nghe nói.. khoảng 3 năm nữa -

Hàn Kiến Thư đi ra khỏi khu nhà dành cho học sinh, tinh thần đã có chút thanh tỉnh. Tức giận lại bị đông đầy trở lại. Lúc đó, nếu số ai xui xẻo gặp trúng Kiến Thư đều bị xử phạt đủ loại, cho dù đó là sai lầm nhỏ nhặt không đáng.

Hiện tại toàn trường đã đồn đại rất nhiều tin đồn thật hư không rõ. Cái gì Hàn Kiến Thư si tình bị nam sinh đẹp như hoa bỏ rơi. Cái gì Hàn Kiến Thư hóa điên biến toàn trường thành cá mà giày xéo thay đau khổ trong lòng.

Còn nghe nói từ ngày Mạc Thanh đi, Hàn Kiến Thư cũng từ chức không làm hội trưởng nữa. Thật ra, câu nói ngày hôm đó của Mạc Thanh Mai đã ảnh hưởng tới anh. Nếu cô ấy không thích anh làm hội trưởng nữa thì anh sẽ không bao giờ làm nó nữa.

Sau đó, khi đã hết năm tốt nghiệp Hàn Kiến Thư cũng đi mất tăm tích. Những soái ca Duy Khôi, Tống Nam, cũng mỗi người mỗi ngã đi gây dựng sự nghiệp không rõ thông tin.

Tin đồn ngày một lan xa, cộng đồng hủ nữ nghe xong vô cùng đau lòng cho mối tình trên. Lại vô cùng yêu thương Kiến Thư công đại nhân nhà ta, còn có người vì quá hâm mộ đã viết nó thành một câu chuyện. May mắn nó đã được in lên báo, trở thành bài báo hot nhất hiện đó.

Hàn Kiến Thư... từ đó gắn cái mắc yêu nam nhân!

"" Mạc Thanh Mai, em đúng là có lá gan quá lớn! Nói không muốn gặp tôi thì như thế liền đi Mỹ, một nơi xa như thế! Tốt lắm... 3 năm nữa khi em trở về đừng để tôi gặp được em. Nếu như gặp được thì tôi sẽ nhốt em lại cùng đừng nghĩ sẽ rời xa tôi lần nữa. Dù lúc đó em còn ghét tôi thì tôi cũng bắt chấp tất cả!! ""

Đây là câu nói trong lòng của Hàn Kiến Thư khi nghe được tin cô đi Mỹ. Chỉ là nếu cô muốn anh đợi.. được! anh có thể đợi.

Đến khi đó, thì cô chết chắc rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương Ngoại Truyện 1: Hạo Tuân

Ngoại truyện 1 : Hạo Tuân

((Lời tác giả : A~~ ... chào mấy t.iu thân mến! Truyện của ta chưa có hết đâu à nha! Chương này là ta đan xen vào để lý giải sự tò mò của mọi mụi ta thôi! Mong mấy tỷ tỷ, ca ca, mụi mụi, thúc thúc,... đừng bỏ rơi ta ! Ta sẽ tiếp tục cố gắng! Sắp nghỉ lễ rồi, ta hứa sẽ đăng chương bù lại cho nha! $\geq \leq$).

Sau cái ngày Karaoke về Hạo Tuân đã tinh mắt nhìn thấy một số biểu hiện lạ của Hàn Kiến Thư . Phải biết Hàn Kiến Thư thuộc kiểu người ít nói nhưng không phải lạnh lùng, ngạo mạn. Chỉ là cậu ta suy nghĩ những gì thật khiến người ta rất khó đoán. Vậy mà bây giờ lại biểu hiện rõ ra như thế thật không bình thường chút nào cả.

Bản thân anh cũng không ưa gì Hàn Kiến Thư, bởi gì mọi thứ đến với cậu ta quá dễ dàng. Cậu ta cứ như thể làm Hội trưởng từ năm này đến năm khác ngay cả anh có cố gắng bao nhiêu cũng không thể bằng. Hàn Kiến Thư lúc nào cũng bày ra bộ mặt trững trạc còn cố tỏ ra mình trưởng thành. Thật ra tâm tư của cậu ta chưa chắc là vậy... anh muốn xem đến khi nào Hạo Tuân anh sẽ tìm được điểm yếu của cậu ta . Chắc chắn là cậu ta có thể lực ở phía sau chống lưng nên mới có thể lộng hành như thế .

Nhờ vào những biểu hiện đó, anh lại có hứng thú với cái tên Mạc Thanh kia. Biết đâu nếu tiếp cận cậu ta sẽ kiếm được điểm yếu của Hàn Kiến Thư. Thế là từ đó anh cứ như thể dần dần từng bước làm quen với tên Mạc Thanh kia.

Càng tiếp cận anh lại càng thấy tên Mạc Thanh này giống con gái y đúc , luôn thích ồn ào, thân người thì mảnh mai chẳng có tí sức lực nào. Bất quá.. Hạo Tuân anh rất thích khi trêu đùa tên Mạc Thanh này vô cùng vui vẻ và thoải mái.

Sau ngày khai giảng nhập học kia, Hội sân khấu kịch nơi Hạo Tuân đang hoạt động đang tổ chức cho sinh viên năm nhất tham gia. Hạo Tuân trong đầu nghĩ ra một ý định chân nhanh chóng bước đến văn phòng của Nhượng Gia.

Cốc... cốc

- Mời vào đi - Nhượng Gia đang nhìn mấy tập tư liệu với kịch bản đang bày ra khắp bàn trông vô cùng bận rộn.

- Nhượng Gia.. trông cậu đang cực kỳ bận rộn? - Hạo Tuân đứng một bên trặc lưỡi nói.

- Ai... cậu không giúp được gì mà còn đứng đó chằm biếm tôi sao? - Nhượng Gia nghe giọng nói kia nhướn mày lên nhìn người trước mặt - Tôi thật sự rất bận.. nếu đến chơi thì mời cậu về đi.

- Cậu đang bận gì? Đang tìm vai diễn sao?- Hạo Tuân đến chiếc sofa đối diện ngồi xuống thả nói.

- Nếu không còn là chuyện gì nữa? Cứ vào năm học mới là hội trưởng như tôi thật sự rất nhứt đầu - Nhượng Gia không bận tâm cái tên trước mặt tay lật tài liệu vừa xem vừa trả lời - Vô diễn cũng đã xác định rồi những vai diễn khác cũng đã phân công xong nhưng khổ nỗi còn mỗi nhân vật chính... tôi vẫn chưa thấy ai hợp cả.

- Vô diễn năm nay là gì? - Hạo Tuân một bên nhướn mày hỏi.

- Chính là Romeo và Juliet - Nhượng Gia vẫn cúi đầu trả lời - Hừ.. cái trường này toàn là nam sinh , kiếm đâu ra Juliet chứ? Có khi chọn đại tên nào đóng giả nữ thì cả khán đài có nước ối hết quá!

- Nếu có người thích hợp thì sao?- Hạo Tuân nghe đến đó thì cười mím bí hiểm nói.

- Cái gì? Là ai?- Nhượng Gia nghe đến đó thì nhanh chóng ngẩng đầu nhìn người trước mặt, ánh mắt tinh vi đánh giá xem lời nói kia có thật hay là không.

- Không cần nhìn tôi như thế... - Hạo Tuân giả bộ đứng lên rồi đi - nếu cậu không cần thì coi như tôi chưa nói gì đi.

Sau đó thật sự quay người rồi đi..

- Khoan đã... - Nhượng Gia nhanh chóng kêu Hạo Tuân lại - người cậu nói rốt cuộc là ai? Có chắc là hợp vai không?

- Cứ tin ở tôi... chắc chắn là lựa chọn đúng đắn - Hạo Tuấn ở một bên cười thầm - Cậu cứ tìm tên nào có tên là Mạc Thanh sinh viên khoa kế toán.

Hạo Tuấn bỏ lại lời nói đó rồi quay lưng nhanh chóng rời đi. Quả thật sự việc đã diễn ra đúng như lời anh nói, tên Mạc Thanh đã đảm nhiệm vai Juliet kia. Tất nhiên, anh là diễn viên xuất sắc nhất của đoàn, đương nhiên là nhận vai nam chính. Đến lúc đó, anh muốn thử xem tên Hàn Kiến Thư kia có thật đang để tâm tới tên Mạc Thanh kia không.

Không ngờ tên Nhượng Gia này lại suy nghĩ ra nhiều việc biến thái như vậy. Còn bắt mọi người phải mặc phục trang khi diễn. Nhưng thật ra nhờ nó anh đã phát hiện ra một điều quan trọng. Lần đầu tiên nhìn Mạc Thanh mặc bộ phục trang là chiếc váy ngủ mỏng manh kia, thân người mảnh khảnh chuyển động, làn da trơn bóng trắng tinh làm anh lóa mắt. Thật sự.. từ trước tới nay anh chưa từng thấy tên nam nhân nào lại đẹp như.. như con gái đến thế!

Đến lúc khi nhìn thấy Mạc Thanh trượt chân từ cầu thang rớt xuống anh trong lòng dâng lên cổ xúc động chân nhanh chóng chạy đến đỡ Mạc Thanh. Ai ngờ khi chạm vào vùng ngực của tên này lại đem cho anh một sự mềm mại đến lạ thường. Lúc đầu khiến anh cả kinh nhưng một nghi vấn đang lớn dần trong đầu anh.

Chuyện này anh phải làm rõ ra mới được!

Hạo Tuấn đã lên điều tra thông tin ở bên trong trường nhưng có một điều lạ là mọi thứ về Mạc Thanh kia đều bị chặn lại tất cả. Chỉ cho biết một số thông tin cơ bản như họ tên, nơi sinh và giới tính, ngoài ra không còn gì hết. Nhìn vào giới tính là nam kia, trong lòng anh cứ thấy nó có điều gì đó bất ổn. Nhưng cũng tạm thời gác xuống chuyện này, cái quan trọng là lo cho vở diễn sắp tới kia.

Vào ngày Mạc Thanh kia vào viện anh nghe nói chính Hàn Kiến Thư đưa vào. Vì thế đã lên quan sát xem tên Hàn Kiến Thư có đến thăm không, biết đâu sẽ biết được gì đó. Chờ mãi cũng không thấy cậu ta tới thăm tên Mạc Thanh kia, khiến anh có hơi chút nản lòng.

Ngày hôm đó, anh cũng như thường lệ ngồi xem kịch bản nhưng do quá buồn chán mới đi ra cây cỏ thụ ở phía sau trường ý định nằm ngủ một giấc. Ai ngờ lại nghe được cuộc đối thoại của Duy Khôi và Mạc Cảnh.

- Mạc Thanh thật sự là con gái - Hạo Tuấn bị câu nói này cứ lẩn quẩn ở trong đầu. Thật sự cố kìm chế lắm anh mới không té xuống đất, thì ra những thứ anh cảm thấy kỳ lạ tất cả đều đúng.

Nếu như thế.. chẳng lẽ Hàn Kiến Thư biết Mạc Thanh Mai là con gái?

Ha ha... Hàn Kiến Thư ới là Hàn Kiến Thư.. không ngờ người như cậu mà lại đi giấu một sự việc lớn như vậy. Quy định trường có một điều cấm kỵ không được có hành vi dối trá nào khi học viên bước vào trường, quan trọng học viên phải hoàn toàn là nam. Nếu thầy hiệu trưởng mà biết đừng nói là chức Hội trưởng ngay cả có cơ hội tiếp tục ở lại học hay không còn chưa nắm chắc.

Mà khoan đã, hiện tại Hàn Kiến Thư còn chưa có biểu hiện gì đặc biệt, anh không nên bức dây động rừng. Cứ từ từ chờ xem cậu ta sẽ làm những gì đã.

Sau nhiều ngày, Mạc Thanh Mai cũng xuất viện đã trở lại luyện tập cho vở diễn. Càng ngày càng tới gần ngày công bố vở diễn nhưng tại sao vẫn chưa thấy Hàn Kiến Thư có động tĩnh gì hết? Hay là.. cậu ta còn chưa biết?.

Càng đến gần chỉ còn hai ngày nữa, cả Hội sân khấu kịch như nước tràn bờ đê, túi bụi chuẩn bị người nào người nấy đầu tắt mặt tối. Ngay cả Nhượng Gia đang ngày càng yêu cầu khó khăn hơn.

- Hạo Tuấn, cậu rớt cuộc đang nghĩ đi đâu thế? - Nhượng Gia ở một bên cúi gắt nói - Cậu lúc diễn luôn bị phân tâm, cậu có biết chỉ còn hai ngày nữa là phải diễn rồi không?

- Tôi xin lỗi.. chúng ta diễn lại đi - Hạo Tuấn trong đầu luôn nghĩ đến xem Hàn Kiến Thư sao vẫn chưa có động tĩnh gì nên mới bị phân tâm.

- Hừ.. được rồi - Nhượng Gia hừ lạnh - Nhập tâm vào một chút.. nhìn Juliet cho tình cảm vào đi.

Nhìn Mạc Thanh Mai ở phía trên lại nghĩ đến cô ta thật sự là con gái lại khiến anh có cảm giác không được tự nhiên. Vì thế, biểu hiện yêu thương bị bộc lộ một cách thất bại thay vào đó là có chút kỳ quái.

- Hạo Tuấn.. cậu đang bày ra bộ mặt gì thế? - Nhìn biểu hiện kia của Hạo Tuấn đã thực sự chọc giận Nhượng Gia - Tôi bảo cậu là bộc lộ yêu thương chứ không phải là cổ quái.

- Được rồi, tôi xin lỗi - Hạo Tuấn có chút hối lỗi - chúng ta diễn lại thôi.

- Không cần nữa, hiện tại buổi sau chúng ta sẽ tập tiếp - Nhượng Gia thật sự tức giận vô cùng - Cậu ở lại đây tôi có chuyện muốn nói.

Sau khi người trong đoàn kịch đã rời đi hết, cả khán phòng trở nên im ắng lạ thường, tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

- Cậu rớt cuộc có chuyện gì mau nói ra đi - Nhượng Gia đứng ở phía dưới nói vọng đến.

- Chuyện gì là chuyện gì? Cậu đang nói chuyện gì vậy?- Hạo Tuấn nhướn mày khó hiểu hỏi.

- Hừ.. nếu không có chuyện gì thì tại sao biểu hiện của cậu gần đây vô cùng tệ , rất khác so với ban đầu - Nhược Gia hừ lạnh nói - Tôi nói cho cậu biết, đối với cậu hay một số người coi việc biểu diễn trên sân khấu chỉ là để giải trí hoặc mua vui thôi , nhưng đối với tôi nó là một phần cuộc sống. Mỗi một vở diễn phục vụ cho người khác không hẳn để thỏa lòng người xem, mà diễn viên cũng như đạo diễn như tôi làm vì yêu nó xem nó là thứ quan trọng trong cuộc đời. Làm một đạo diễn tôi không nghĩ mình có thể đem một vở diễn mà diễn viên lại hoàn toàn phân tâm. Đó là đối trá với nghề nghiệp của tôi cũng như cho mọi người. Nếu cậu không làm được tôi sẽ thay người khác.

Nhược Gia bình thường khi tiếp xúc mọi người có thể thấy là cậu ta cầu thả, có những ý nghĩ táo bạo và điên rồ, có lúc còn bị xem là biến thái nặng. Nhưng Nhược Gia đối với nghề nghiệp của mình là đạo diễn tổ chức vở kịch thì luôn là người nghiêm khắc và đứng đắn. Không bao giờ cậu ta lấy một vở diễn ra để đùa giỡn cả, vì thế chức hội trưởng hội văn nghệ này chỉ có Nhược Gia được công nhận là người xứng đáng nhất.

- Tôi xin lỗi - Hạo Tuấn nghe tất cả những lời nói kia có chút áy náy - Tôi hứa mình sẽ không phân tâm khi diễn nữa.

- Hừ... tôi mong cậu nói được sẽ làm được - Nhược Gia nói rồi quay đi - Về thôi!

Qua đến ngày hôm sau, ngày cách vở diễn một ngày. Hạo Tuấn không ngờ mình đã bị đẩy làm nhân vật quần chúng mà không ai nhớ tới.

- Không thể nào, tại sao tôi lại đóng Tybal chứ? - Hạo Tuấn nóng giận hỏi - Nhược Gia, cậu mau giải thích đi!

- Nếu cậu muốn biết thì hỏi người đằng sau cậu đi - Nhược Gia không một tia chột dạ nói ra - Tôi cảm thấy cậu không thích hợp để đóng Romeo.

Hạo Tuấn nghe như thế thì lập tức quay lưng lại phía sau. Hiện tại, đoàn kịch đã về gần hết chỉ còn có Hạo Tuấn, Nhược Gia và một người từ nãy giờ vẫn đứng trong góc khuất. Người con trai đó thân hình cao lớn, khí chất trừng trạc, trưởng thành làm người ta vô cùng kính trọng. Ánh mắt đen láy khiến người ta chìm đắm vào bên trong.

- Hàn... Hàn Kiến Thư? - Hạo Tuấn lắp bắp gọi tên cái người trước mặt - Rốt cuộc tại sao cậu lại xuất hiện ở đây? Cậu đang định chơi tôi một cú đau sao?

- Nhược Gia, tôi có chuyện cần nói riêng với Hạo Tuấn - Hàn Kiến Thư rất bình thản khi mình bị hỏi quay qua người khác nói - Cậu có thể đi ra nơi khác được không?

- Được rồi, dù gì chuyện có liên quan đến cả hai thì hai người ở lại mà giải quyết cho rõ ràng đi! Tôi đi đây - Nhược Gia nhanh chóng đồng ý trả lời rồi rời đi.

Nhược Gia đi ra ngoài còn cố tình đóng cửa lại để cho người khác không thể vô tình mà đi vào được.

- Cậu trả lời tôi đi - Hạo Tuấn lên tiếng trước khi thấy Hàn Kiến Thư rất bình thản như thể chuyện không liên quan tới mình , có chút khinh khỉnh nói - Cậu làm hội trưởng rất buồn chán nên muốn lên sân khấu giành vai diễn với tôi?

- Hừm... chẳng phải đây là thứ mà cậu mong muốn hay sao? - Hàn Kiến Thư khoanh tay bình thản nhìn người con trai nào đó.

- Thứ mà tôi mong muốn? Cậu nói chuyện thật buồn cười - Hạo Tuấn tức cười nói, bỗng dưng trong đầu có một ý nghĩ lóe lên - Chẳng lẽ là...

- Chính xác! Không phải đây là kết quả cậu mong chờ? - Hàn Kiến Thư nhướn mày nói - chỉ tiếc là cậu đi sai rồi.

- Ha ha.. Hàn Kiến Thư cậu lúc nào cũng lấy thái độ trừng trạc đó mà lừa gạt người, bây giờ có thể lộ hành làm ra một việc lớn như thế. Tôi nghĩ không biết ai mới là người sai - Hạo Tuấn ở một bên mặt lóe sáng đắc ý nói.

- Hừm.. vậy theo cậu nói tôi đã làm ra việc lớn gì? - nghe những lời nói khích kia Hàn Kiến Thư vẫn cứ ung dung như cũ.

- Hàn Kiến Thư cậu đang giả vờ sao? Chẳng lẽ cậu không biết quy định của trường rất nghiêm khắc, quan trọng không thể để một nữ sinh như thế vào trường được...hơn nữa - Hạo Tuấn hít thở lại để tránh mình bị quá khích nhưng đang nói ra lại bị người nào đó cắt ngang.

- Hạo Tuấn tôi biết từ lâu cậu đã không vừa mắt về tôi rồi, nhưng việc đó với tôi không quan trọng, hơn nữa.. - Hàn Kiến Thư ngưng một chút sau đó đứng nghiêm túc nhìn người đối diện - Hạo Tuấn cậu chắc cũng biết mình đã là người trưởng thành thì tốt nhất nếu có vấn đề với ai thì đi tìm chủ nhân sự việc mà giải quyết. Tôi không nghĩ một người như cậu có thể làm ra một trò trẻ con đến như vậy. Lợi dụng một cô gái chỉ để tìm cách hạ gục tôi, cậu nghĩ chuyện như thế có khả năng thành công sao?

- Cậu.. cậu...- Hạo Tuấn bị Hàn Kiến Thư nói trúng bất giác nói không nên lời - Cậu nghĩ mình có thể làm hội trưởng và yên bình học ở đây hay sao? Chuyện Mạc Thanh là con gái đừng nghĩ tôi sẽ để yên như vậy...

- Nếu cậu thích làm lớn chuyện thì chúng ta cùng chết chung vậy -Hàn Kiến Thư vẫn không thấy một tia sợ sệt nói vô cùng chắc nịch - Hạo Tuấn cậu từng chôn học để đua xe trái phép, từng đánh nhau với một số nam sinh khác ở trong khuôn viên trường, từng gian lận trong hội thi tài năng, từng mua chuộc người chấm thi , còn có nhiều việc khác nữa. Sao nào, cậu nghĩ những việc đó đủ để cậu và tôi cùng chết với nhau không?

- Hàn... Hàn Kiến Thư, cậu làm sao biết được những việc này? Tôi không tin cậu sẽ nói ra... không phải chức hội trưởng này với cậu rất quan trọng sao? - Hạo Tuấn thật sự bị Kiến Thư hù dọa, không ngờ những sự việc này lại bị cậu ta biết hết từng chút một.

- Tôi làm sao biết được những chuyện đó , nó vốn không quan trọng. Nhưng cậu suy nghĩ sai rồi, chức hội trưởng này nó chưa từng một lần quan trọng

với tôi. Tôi làm nó chỉ là theo ý của thầy hiệu trưởng cũng là ý của mọi người, chứ tôi chưa hề muốn. Quan trọng gần đây tôi mới nhận ra với một người nào đó thật sự chức hội trưởng lớn lao này chỉ là con số 0 - Hàn Kiến Thư giọng nói trầm ấm trững trạc, trong đó chứa tia cảm xúc lạ thường- nếu cậu không tin thì cứ việc đi nói ra tất cả, cũng cùng lúc đó mọi chuyện của cậu cũng sẽ bị phanh phui.

- .....- Hạo Tuấn nhất thời bị khí thế của Hàn Kiến Thư làm cho im bật - Một người nào đó? Hàn Kiến Thư cậu là đang nói tới cô gái Mạc Thanh đó sao? Hay là cậu thích... - Hạo Tuấn dường như cảm thấy có tia thất bại đang tràn ngập trong người, chỉ là tò mò đến cái người trong lời nói của Hàn Kiến Thư.

- Tùy vào cậu suy nghĩ, tôi không có trách nhiệm giải thích. Cậu hãy ở lại mà suy nghĩ cho kỹ vào, bởi vì những việc cậu làm ngày hôm nay sẽ ảnh hưởng tới tương lai của cậu - Hàn Kiến Thư nhất thời xoay người đi, bỗng chốc dừng lại nói tiếp- Tốt nhất từ nay về sau cậu hãy tránh xa cô ấy ra, tôi không muốn cậu động vào cô ấy. Nếu muốn kiểm chuyện hãy đến tìm tôi, tôi sẽ cho cậu xử lý tất cả.

Sau đó , Hàn Kiến Thư nhanh chóng rời đi. Tiếng cửa bị kéo ra rồi đóng lại vô cùng mạnh mẽ, tạo ra tiếng vang lớn trong không gian yên tĩnh.

Hạo Tuấn một mình đứng ở phía trên sân khấu, trong người bất lực và cảm thấy mình vô cùng buồn cười. Thì ra tất cả những thứ anh làm đều bị Hàn Kiến Thư nắm thóp tất cả. Từ trước tới nay thì ra anh là hiểu lầm về cậu ta , bây giờ nhìn lại chức hội trưởng đó chỉ có thể cậu ta mới vinh dự mà làm được. Nếu thật sự nó trao vào tay anh , không biết hiện tại anh sẽ ra thành cái dạng gì nữa.

Cuối cùng, Hạo Tuấn cũng quyết định nhận vai Tybal và nhường lại vai chính cho Hàn Kiến Thư. Điều này đồng nghĩa với việc, bí mật kia sẽ được giấu kín sẽ không có bên nào tiết lộ ra. Đứng ở một bên nhìn Hàn Kiến Thư diễn trong lòng Hạo Tuấn bỗng chốc tràn ngập sự khâm phục với cậu ta. Lần này anh đã thật sự thua trong tay cậu ta nhưng là tâm phục khẩu phục.

Cậu ta có thể làm cho người khác cảm thấy tin tưởng tuyệt đối cho nên lúc nào cũng phải tỏ ra trưởng thành và trững trạc. Cậu ta có thể làm được tất cả mọi việc, ngay cả làm một người diễn viên cũng vô cùng xuất chúng. Tâm tư cậu ta chính Hạo Tuấn anh cũng chưa từng hiểu rõ nhưng có thể biết được một điều bên trong chứa đựng một tình cảm vô cùng dạt dào.

Lúc lên sân khấu giới thiệu nhân vật, khi Hạo Tuấn anh gỡ chiếc mặt nạ ra đã bị rất nhiều lời xì xầm nhưng trong lòng anh lại thật không hề khó chịu. Cảm giác được một ánh mắt đang nhìn anh chăm chú, quay lại nhìn thì là cô gái Mạc Thanh kia đang nhìn anh. Ánh mắt cô rất trong sáng, trong mắt là sự kính ngạc và quan tâm khi nhìn anh. Tất cả những thứ đó khiến cho tâm tâm anh chột dạ khi nghĩ đến việc mình đã lợi dụng cô. Anh liền lập tức quay đi nơi khác không dám đối mặt với cô.

Từ ngày đó trở về sau , anh cũng nghe theo lời Hàn Kiến Thư tránh xa Mạc Thanh ra . Không nói chuyện với cô cũng nhanh chóng chuyển đi phòng khác. Nhiều lúc thấy Mạc Thanh bắt chuyện tính mở lời nhưng bắt gặp ánh mắt muốn giết người của Hàn Kiến Thư khiến anh im bật.

Hiện tại, cảm nhận của anh về Hàn Kiến Thư vô cùng có hảo cảm. Hạo Tuấn anh thật sự muốn cười, Hàn Kiến Thư này nhìn vào là đã biết có tình cảm vô cùng đặc biệt với cô gái đó rồi. Nếu không một người tuân thủ đúng quy định như cậu ta làm sao có thể bao che cho người khác đến như thế chứ.

Chỉ là Hạo Tuấn anh luôn nghĩ Hàn Kiến Thư trong mọi việc đều giỏi. Thật ra cũng không hoàn toàn đúng.

Với tất cả đều làm tốt nhưng hình như Hàn Kiến Thư cậu ta thật sự không giỏi trong chuyện tình cảm thì phải.

Nếu sau này có thể gặp lại hai người bọn họ, anh sẽ giúp một tay cho họ thành đôi.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phỏng Vấn - Ngày Đầu Đi Làm

Chương 22 : Phỏng Vấn - Ngày Đầu Đi Làm

Reng... reng

Chúng mình từng thử bất chấp tất cả để vui nhất thời

Vậy nên mới bất cần để sự trưởng thành lấy mất thứ gì đó

Thời gian như khách qua đường, vẫn chưa kịp thích ứng

Hơi ấm nhỏ nhoi nơi lồng ngực, khát khao biết mấy

Được chờ che em

Em là ánh nắng xinh đẹp nhất của anh

Thế giới không em, tốt xấu chẳng rõ, chỉ là vô vị, trống vắng thế thôi

Hứa với anh, ngày nào đó lỡ lạc mất nhau trong biển người mênh mông

Nhất định phải đứng nơi bằng đường bắt mắt nhất

Đợi anh nhé, nhất định anh sẽ đến

Em là ánh nắng xinh đẹp nhất đời anh

Đợi anh, đừng rời xa nữa.

Bài nhạc thân thuộc này cô vẫn chưa thể bỏ, cô vẫn cứ để nó làm nhạc chuông điện thoại của mình. Chỉ là vẫn còn đang ngủ, mới sáng sớm ai lại gọi cô thế này.

- Hey... Who are you? - cô nằm ngái ngủ ở trên giường trả lời bằng tiếng anh, hình như đây là phản ứng tự nhiên của cô khi bên Mỹ.

- Cái gì mà you chứ ? Người nói tiếng việt cho ta... Không phải mi nói là hôm nay sẽ gặp ta sao?- Đinh Doanh ở đầu dây bên kia giọng nói vẫn như lúc trước không có gì thay đổi.

- A... là Tiểu Doanh hả? Nhưng có nhất thiết phải sớm thế này không? - cô uể oải lặn qua một bên nhắm mắt trả lời.

- Sớm? Bây giờ là 9 giờ sáng rồi... mi xem có phải định tới hoàng hôn mới gọi là trễ sao?

- Cái gì ? Là 9 giờ sáng hả? - cô nghe câu trả lời kia mà mắt mở to ngồi dậy, trong đầu có một đoạn hội thoại chạy ra khỏi đầu.

- Chị hai, ngày mai 10h30 sẽ có cuộc phỏng vấn. Chị phải tới sớm không được đến trễ đó - Mạc Cảnh ở một bên dặn dò chị hai của mình.

- Được.. được chị làm sao mà quên được chứ! - cô lúc đó hai mắt nặng trĩu gật đầu như bả tòi.

Trở về hiện tại, cô bỗng chốc đen mặt đi. Cũng may là Đinh Doanh gọi điện đến nếu không cô sẽ khóc mất.

- Được rồi, đợi ta một lát.. mi đến quán cà phê gần công ty Hàn Đông đợi ta được không? - cô bỗng đứng dậy nói qua điện thoại với Đinh Doanh.

- Tại sao lại là Hàn Đông? - Đinh Doanh khó hiểu hỏi lại.

- A... có gì lắt chắt chúng ta gặp rồi nói sau đi - cô thật sự đang rất gấp nên nói xong rồi cúp máy luôn.

Chỉ còn một tiếng rưỡi thôi nhìn thấy là còn lâu nhưng mà... quần áo cô hiện tại chưa biết mặc gì, còn chưa trang điểm, chưa chuẩn bị tâm lý nữa. Haiz... thật là cái tật ngủ trễ này cô phải diệt cỏ tận gốc mới được.

Cô lấy ra một chiếc váy công sở dài đến đầu gối đi cùng là một chiếc áo sơ mi trắng. Mái tóc được búi gọn lên cao, hai bên chừa ra hai sợi tóc mây được uốn cong trong thật quyến rũ. Cô ngồi trên bàn lấy một chút phấn dặm nhẹ rồi thoa một chút son môi màu hồng trên môi.

Thói quen trang điểm này cũng là do mấy người bạn ở bên Mỹ chỉ cho cô. Thật ra, người phụ nữ khi ra đường ít nhất cũng phải biết chăm chút bản thân thật xinh đẹp. Nếu như bản thân không có ai yêu thì ít nhất cũng phải biết tự yêu lấy bản thân mình.

Chốc lát, cô đã ngồi trên xe đi đến quán cà phê gần địa chỉ công ty mà Mạc Cảnh đã chỉ cho cô ngày hôm qua. Đây cửa bước vào trong đã thấy được một cô gái có mái tóc dài ngang vai quen thuộc như năm nào.

- Đinh Doanh, đợi có lâu không? - Cô tự nhiên kéo ghế xuống ngồi đối diện cô bạn của mình.

- Cũng không lâu đâu... chỉ là - Đinh Doanh đang nói nhìn thấy bộ dạng của cô có chút kinh ngạc - Mi ăn mặc trang trọng như thế là tính đi đâu sao?

- A.. chút nữa ta sẽ đi phỏng vấn ở công ty Hàn Đông đó - cô nghe nó hỏi cũng thành thật trả lời.

Nhìn Đinh Doanh trước mặt, thật sự bây giờ đã có mùi vị của nữ nhân rồi, còn rất trưởng thành. Dáng người vừa đúng tiêu chuẩn thật khiến người khác mê đắm chỉ là tính tình vẫn y như cũ không có thay đổi là bao.

- Thì ra là thế sao? Ta chúc mi sẽ thành công, nghe nói công ty này cung cấp thực phẩm nhất nhì nước đấy - Đinh Doanh ở một bên chúc cô.

- Thanh Mai... 3 năm không gặp nhìn mi thật sự bây giờ trở thành đại mỹ nhân luôn rồi. Ngay cả ta chút nữa còn không nhận ra mi luôn đấy - Đinh Doanh ở một bên cũng nhìn cô chăm chăm khen ngợi, sau đó nhìn chăm chú vào một chỗ - Nhưng mà...

- Ha ha.. mi đang đang đùa ta à.. nhưng mà cái gì? - cô nghe nó khen mà khoái trá thấy nó ngập ngừng thì hỏi lại, thấy ánh mắt của Đinh Doanh đang

nhìn chăm chú cô cũng nhìn theo.

- A.. đồ háo sắc! Mi đang nhìn ngực của ta sao?- cô lấy tay che lại cái chỗ bị Đinh Doanh nhìn nãy giờ rồi nhướn tới đánh nó một cái.

- Ưc...ực.. đúng là từ Mỹ về có khác! Ở đây như miếng ván ép khô, trở về thì nước non tràn trề. - Đinh Doanh sau khi bị đánh rồi cảm thán nói nhỏ - Nè.. mi nói cho ta biết mấy đứa Mỹ bên đó tại sau lại có vòng 1 cực đại đến như thế chứ? Chỉ cho ta bí quyết đi... để ta nghiên cứu xem.

- .....- cô nghe thấy thế trực tiếp đen mặt đi không biết nên nói gì cho phải- mà hiện tại mi đang làm gì thế?

- Ha ha... ta hả? Ta là đang làm phóng viên chủ chốt ở đài truyền hình đó nha - Đinh Doanh ở một cười khoái trá nói.

- Thật sao? .. chúc mừng chúc mừng Doanh Doanh nữ vương đã hoàn thành ước mơ - cô ở một bên phụ họa, còn nhớ đây là ước mơ mà nó vẫn nung nấu từ nhỏ.

- Được rồi, miễn lễ đi... - Đinh Doanh cười sáng khoái rồi nhìn đồng hồ - Sắp tới giờ rồi, mi mau đi đi... ta cũng còn có việc nữa.

- Ách... được rồi! Ta đi trước đây... sẽ báo tin vui về cho người - Cô nghe thế thì cũng nhanh chóng đứng lên rồi đi.

Mạc Thanh Mai đi bộ về phía ngôi nhà cao tầng phía đối diện. Càng đến gần càng thấy nó thật hoành tráng, nghe nói đây là công ty mẹ chủ chốt. Ngoài ra còn có nhiều công ty con khác ở mấy tỉnh khác nữa.

Mạc Thanh Mai.. người phải cố lên!

Đi vào chỗ lễ tân, được sự chỉ dẫn của nhân viên cô đi vào thang máy đi đến tầng dành cho buổi phỏng vấn. Cửa thang máy vừa mở ra đã có không ít người đứng ở ngoài chờ đợi. Một số cô gái trên người còn mặc mấy bộ đồ sang trọng bắt chéo chân ngồi trên ghế. Còn một bên khác có mấy chàng trai cao lớn cũng đang cầm tập tài liệu lăm nhăm nói gì đó trong miệng.

- Mời cô Mạc Thanh Mai vào phòng... - giọng nói của một cô gái quản lý vọng đến.

- Có tôi... - Cô ngồi chờ khi nghe đến tên mình thì nhanh chóng đứng dậy đi theo cô gái đó.

Mở cửa phòng ra , bên trong hoàn toàn yên tĩnh chỉ có một người đàn ông đang ngồi trên bàn vẫn đang cúi đầu viết cái gì đó.

- Dạ... xin chào Tôi là Mạc Thanh Mai - cô đến gần đặt hồ sơ xuống rồi nhẹ giọng nói với người trước mặt.

Người đàn ông đó ngẩng đầu nhìn cô, sau đó mỉm cười một cái.

- Chào cô, mời cô ngồi! - Hàn Minh thân thiện nói với người trước mặt.

Mạc Thanh Mai mỉm cười gật đầu một cái rồi ngồi xuống. Trước mặt là một người đàn ông trung niên, có lẽ bằng tuổi ba cô nhưng trông vô cùng tốt bụng. Nhìn cái bảng đặt ở trên bàn chút nữa cô muốn té xỉu, người trước mặt cô là.. là chủ tịch sao?

- Cô muốn ứng cử vào chức vị gì trong công ty?- ông ở một bên lật hồ sơ của cô ra xem, trong lòng tán thưởng các thành tích của cô.

- Dạ... tôi muốn làm nhân viên kế toán đúng chuyên ngành của mình. - cô ở một bên thành thật nói.

OMG, không ngờ cô lại được chủ tịch phỏng vấn luôn mới đáng sợ chứ! Đáng ra chuyện này phải là người khác làm mới phải.

- Với thành tích du học của cô, còn giỏi môn ngoại ngữ cô có thể làm các chức vị cao hơn nữa mới xứng đáng. - Ông ở một bên bỏ tài liệu xuống nhìn cô nói - Vậy tại sao lại muốn làm một chức thấp như vậy?

- Thừa chủ tịch, thật ra tôi muốn mình đi từ vị trí thấp sau đó mới từ từ thăng cấp lên chức cao hơn. Tôi không muốn phải thấy người khác nói tôi vừa vào liền có thể làm được một chức cao nào đó , chắc chắn sẽ có không ít lời nói ra nói vào. Nếu như thế, tính nội bộ chắc chắn sẽ không thống nhất còn có thể gây ra nhiều chuyện thị phi . Hơn nữa, dù tôi có làm chức cao đi chăng nữa thì cũng chưa chắc gì tôi đã đủ kinh nghiệm để có thể dẫn dắt những người đã làm việc ở đây trước tôi nhiều năm như thế! Những người có chức vụ thấp có khi còn có nhiều kinh nghiệm hơn tôi. Tôi thấy mình quyết định như thế là rất đúng - cô ở một bên suy nghĩ thấu đáo nói ra những suy nghĩ trong lòng.

- Hừm.. tốt! Rất thành thật, tôi thấy cô không cần phải đợi thông báo làm gì - Ông ở một bên càng thêm vui vẻ nói, tay cầm một tờ giấy phê chuẩn - Tôi sẽ phê chuẩn cho cô làm nhân viên chính thức tại công ty, không cần phải trải qua thời gian thực tập.

- Hả? Ngài.. ngài là đang nói thật sao? Như thế... - cô lắp bắp không tin những gì mình nghe thấy nên hỏi lại lần nữa.

- Lời tôi nói ra tất nhiên là sự thật rồi! Hay cô không muốn như thế... hay là để tôi - Ông đang chuẩn bị rút lại tờ đơn lại thì cô lập tức nắm lấy.

- A.. không phải như thế! Chủ tịch... tôi thành thật cảm ơn ngài! - cô cúi đầu cảm ơn rồi rích - Tôi hứa sẽ làm việc chăm chỉ để xứng đáng những gì ngài kì vọng.

- Tốt! Được rồi.. ngày mai cô có thể đi làm tại công ty Hàn Đông! - Ông đứng lên chìa tay ra bắt tay với cô - Chào mừng cô đến với công ty chúng tôi.

- A... cảm ơn cảm ơn ngài - cô thấy thế cũng chia ra hai bàn tay nắm lấy tay ông .

Sau đó, cô tạm biệt cúi người rời đi. Chủ tịch Hàn Minh nhìn cô gái mới vừa rời đi mà mỉm cười hài lòng. Tay với lấy chiếc điện thoại gọi cho người nào đó.

- Cô gái này con nói quả thật khiến bác hài lòng - Hàn Minh nói với đầu dây bên kia.

- ha ha... con đã nói rồi mà! Chị hai của con thì làm sao mà tệ được chứ! - giọng nói hào sảng này còn của ai khác ngoài Mạc Cảnh chứ.

- Ách.. mà con nói cái gì mà con dâu tương lai của ta đã xuất hiện là sao chứ? - Hàn Minh ở một bên tò mò đến chuyện của Mạc Cảnh ngày hôm qua vừa nói với ông

- Nha.. từ từ bác sẽ rõ thôi! Con chắc chắn chỉ cần anh ấy nghe thấy tên của người này thôi thì anh ấy sẽ lập tức trở về thôi - Mạc Cảnh ở một bên bí hiểm nói.

- Haiz.. thằng nhóc này, tại sao lại úp úp mở mở như thế! Ta cũng là rất nhớ nó rồi.. con liệu cho nó mau về đây đi, ta cũng đang rất tò mò đó -Hàn Minh thờ dãi rồi trách móc người bên đầu dây.

- Dạ.. thưa bác! Chỉ cần chờ đúng thời cơ nữa thôi... tạm biệt bác.! - Mạc Cảnh cười mà mãnh một cái rồi cúp máy.

Hàn Minh để điện thoại vào túi sau đó thu dọn đồ đạc rời đi. Thật ra, là do ông tò mò về cô gái mà Mạc Cảnh nói với ông thôi nên mới đến đây một lát. Cô gái này rất thành thật, còn xinh đẹp nữa, không biết có phải đây là cô gái mà thằng nhóc này nói tới không!

Mạc Thanh Mai chân sáo về nhà báo tin vui với gia đình. Không ngờ đi phòng vẫn lại dễ dàng như thế, cô còn nghĩ sẽ bị hỏi mấy câu hỏi hóc búa lắm chứ.

- Ba mẹ... con đậu phỏng vấn rồi nha!- cô chạy vào nhà thông báo.

- Thật sao? Ôi.. thật sự là ông trời phù hộ mà - mẹ cô nghe thấy cô nói bỏ công việc đang làm chạy đến ôm cô.

- Ha ha.. con còn nghĩ mình sẽ bị rớt chứ! - cô ở một bên vui vẻ cười sáng khoái.

Sau đó, cô gọi điện thông báo cho Đình Doanh biết.

Ôi.. đây là công việc đầu tiên của cô chính thức làm đó! Không thể lơ là được. Ngày mai phải thức thật sớm đến công ty mới được.

Sáng hôm sau, Mạc Thanh Mai lần đầu lập kỷ lục dậy thật sớm. Chuẩn bị quần áo tươm tất rồi bước xuống lầu.

- Ách... chị hai hôm nay chị bị trùng tà hả? Sao thức sớm quá vậy - Mạc Cảnh thấy bà chị của mình đi xuống mà ngạc nhiên nói.

- Trùng tà này,.. ngày đầu đi làm thì phải thức sớm chứ - cô vừa đi xuống nghe thấy thế thì cú vào đầu em trai một cái.

- A.. đau quá! Hừ... chị vẫn không bỏ được cái tính bạo lực đi sao? - Mạc Cảnh bị cú một cái đau điếng nghiêng răng nói nhỏ - hừ... đúng là anh ấy bị mù mới nhìn trùng chị đó!

- Người nói cái gì vậy? Nói lại xem!- cô nghe loáng thoáng cái gì đó thì ngẩng đầu lên hỏi.

- Không... không có gì hết! - Mạc Cảnh xua tay nói với bà chị mình - Một lát chị đi bằng gì đến công ty vậy?

- Hừm... chắc ta sẽ đi bằng taxi! - cô vừa ăn vừa trả lời Mạc Cảnh.

- Taxi? Thôi.. để em trở chị đi cho - Mạc Cảnh nghe thấy thế thì nhăn mày nói.

- Chẳng lẽ người muốn ta ngồi xe máy... ta là đang mặc váy đấy! - cô nhìn em trai mình phản bác lại.

Đến khi nó dắt cô đứng trước một chiếc hơi màu trắng sang trọng cô mới kìm chế lắm mới không ngất xỉu.

- Được rồi, lên xe thôi! - Mạc Cảnh mở cửa xe phía trước kế bên chỗ lái xe mời cô vào.

- Cái .. cái.. này là xe của ai?- cô vẫn đứng đó lắp bắp hỏi mà không chịu lên.

- Ôi.. bà chị ngốc! Xe của em chứ của ai - Mạc Cảnh lắc đầu nhìn cô, sau đó đẩy cô lên xe.

Sau khi chiếc xe lăn bánh cô mới hoàn hồn nhìn vật dụng bày trí ở bên trong. Sờ tới sờ lui mà như thể chưa thỏa mãn.

- Bộ chị chưa thấy xe hơi bao giờ sao? Thật làm em mắt mặt mà... - Mạc Cảnh ở bên tay lái nhìn thấy thế thì lắc đầu cười khổ.

- Hừ.. Mạc Cảnh là người đi cướp nhà băng sao? Tại sao lại có chiếc xe tốt như thế.. - cô ở trong lòng nghi vấn chỉ thấy đây là lý do hợp lý nhất.

- Hừm.. chị đi du học 3 năm em cứ tưởng chị đã thông minh lên rồi chứ! Thật sự vẫn ngu ngốc như ngày nào - Mạc Cảnh ở một bên không thèm quan tâm chăm biếm nói.

- Hừ.. cái gì ngu ngốc có tin ta xử lý người không? - cô ở một bên nghe em trai trêu chọc xung máu tiến đến nhéo vào hông của nó một cái thật mạnh.

- A a a a..... -

Kết... kết...

Chiếc xe thắng gấp lại vào bên đường, cũng thật may đã dừng lại trước cổng công ty.

- A.... đau quá! Chị muốn em và chị chết chung sao?nếu chị muốn chết thì chết trước đi... em vẫn còn yêu đời lắm - Mạc Cảnh xoa xoa vùng hông vừa bị nhéo, đau đến mức muốn rơi nước mắt.

- Nay thì chết trước nè.... - cô nghe nó nói máu nóng lại lên, hình tượng thực nữ mấy ngày nay xây dựng bị nó làm cho sụp đổ.

Cô thề đối với em trai cô thì cô không thể không dùng vũ lực được.

Cô tháo dây an toàn nhảy bổ tới cú vào đầu nó tới tấp, sau đó vò đầu nó cho rối lên như tổ ong. Tay dùng ra sức nhéo, cấu thật mạnh vào da thịt. Thật sự nhìn vào trong thật buồn cười.

- A... đừng mà chị! Đau... đau quá! Buông em ra đi... em chưa rồi mà.... a a a - Mạc Cảnh bị chị đánh đập đều chịu đựng chứ không đánh trả.

- Hừ... chưa hả? Còn dám nói chị nguoi ngu ngốc nữa không? - cô ở một bên buông tay hừ lạnh nói.

- Không không.. dám nữa - Mạc Cảnh bị hành hung mất hơi sức hít thở liên tục.

- được rồi.. lần này ta tha đấy! -cô nói rồi chỉnh sửa lại quần áo chuẩn bị bước xuống xe.

Nhưng mà có một việc là cả cô và Mạc Cảnh không có chú ý từ nãy giờ xe của họ đang đậu ngay cổng chính của công ty. Mà hình như cảnh cô bạo lực Mạc Cảnh từ nãy tới giờ đều bị người qua đường nhìn thấy hết. Bằng chứng là cô vừa bước xuống xe đã bị người ta nhìn chăm chăm.

- Nay, cô gái bước xuống từ xe của Mạc tổng là ai vậy? - nữ nhân viên A xì xầm nói với người kế bên.

- Chắc chắn là có quan hệ mờ ám rồi, Mạc tổng từ xưa tới giờ đâu có chú ý tới phụ nữ, còn là vô cùng nghiêm túc. Bất quá cô gái này thật dũng mãnh - nữ nhân viên B phụ họa tấm tắc khen ngợi.

"....."

"....."

Cô vừa nghe xong trực tiếp đen mặt đi. Cái gì là Mạc Tổng? Đây là kêu em trai cô đó hả.... Ơ! Cô mắc ới quá.. cái gì mà nghiêm túc chứ, nó lưu manh còn hơn xã hội đen luôn chứ ở đó mà nghiêm túc.

- Được rồi, đi thôi - Mạc Cảnh sau khi ở trên xe sửa sang lại y phục cũng bước xuống theo.

Bất quá, bộ đồ vest đã bị cô làm cho nhăn nhúm, tóc đã được tay cào cào lại vẫn nhìn vô cùng rối loạn. Trên bàn tay còn có vết cấn đỏ đỏ do cô để lại. Cô nhìn đến tác phẩm của mình mà cười hả dạ trong lòng. Nhưng hình ảnh này rơi vào mắt nhân viên nữ khác thì lại tràn ngập phong tình.

- Ôi.. mẹ ơi! Mạc tổng nhìn thật quyến rũ quá! - Nữ nhân viên A hai mắt hình trái tim khen ngợi.

- Đúng đúng... đáng người đúng là hoàn hảo a~~ - Nữ nhân viên B chăm thêm vào - Thật sự muốn mất máu mà.

Cô và Mạc Cảnh bỏ lại những lời đó mà bước vào công ty, hể cô và em trai đi tới đâu đều bị mọi người nhìn tới đó. Thật sự có chút khủng hoảng tinh thần a.

- Tới bộ phận Kế Toán rồi! Chị làm việc vui vẻ - Mạc Cảnh nói nhỏ vào tay cô rồi quay đi nhưng bắt cản lại đụng trúng một cô gái nào đó.

- Không sao chứ, thật sự xin lỗi là tôi không chú ý - Mạc Cảnh thấy vậy nhanh tay nắm lấy tay người con gái đó lại.

- A... không sao không sao! - cô gái đó thấy một người đẹp trai nắm lấy tay mình gương mặt trở nên đỏ lỵ trong vô cùng đáng yêu.

- Vậy à ? Sao trông mặt cô đỏ vậy? Có cần tôi dẫn đi bệnh viện xem thử không? - Mạc Cảnh lưu manh nhận ra gương mặt đỏ mọng kia, trong lòng bỗng dưng nổi lên ý định trêu chọc.

- A.. không cần.. cần đâu! Cảm ơn - cô gái nào đó sợ sệt chạy tọt vào phòng.

Mạc Cảnh nhìn thấy thế cười thích thú rồi đi. Cô đứng một bên tinh mắt nhìn thấy mấy cái biểu hiện kia trong lòng hiểu ra gì đó.

- Đây là hai nhân viên mới của bộ phận chúng ta -chị quản lý dắt hai cô vào phòng đứng trước mặt mọi người tuyên bố.

- Xin chào!Tôi là Mạc Thanh Mai mong mọi người giúp đỡ - cô cúi đầu sau đó kính cẩn nói.

- Xin chào! Tôi là Hạ Xuân rất mong mọi người giúp đỡ cho - cô gái ngây thơ bị em cô trêu chọc lúc nãy lên tiếng.

- Được rồi, hai cô về chỗ làm việc của mình đi- chị quản lý nhân sự nói xong rồi rời đi.

Chỉ là cô mới vừa ngồi xuống đã có một số người ăn không ngồi rồi kiếm chuyện.

- Haiz... mới vào công ty đã quyền rũ COO rồi... chắc là do đi bằng của sau mới vào được đây nha - nữ nhân viên ngồi đối diện cô lên giọng châm biếm nói.

- Phải phải.. đó! Không hiểu là thể loại con gái gì nữa a... -

- Có lẽ lại lấy thân thể đổi lấy chức.... -

Rầm... câu nói của cô gái nào đó chưa nói hết đã bị tiếng đập bàn làm cho tắt ngấm.

- Cô.. cô... và cô nữa! Có ngon nói lại những gì vừa nói xem?- Mạc Thanh Mai cô chính là người đập bàn, không thể để người ta lăng mạ danh tiếng mình như thế.

- Tôi... tôi.. sợ sao? Cô là lấy thân đổi lấy được làm việc này chứ gì? - một nữ nhân viên nào đó không sợ sệt lặp lại.

-Hừ... tốt lắm! Mấy lời của mấy cô tôi đã ghi âm lại tất cả rồi! Những lời nhục mạ này sẽ được gửi cho chủ tịch, để xem tôi coi các cô vênh vào tới đâu. Nếu không tôi sẽ gửi cho cảnh sát truy tội các người về xúc phạm danh dự người khác. Các cô có thể ở đây bình thân mà làm việc được sao?- Cô bị chọc giận chửi tới tấp, thật ra cũng không có ghi âm gì cả chỉ là muốn hù dọa cho mấy cô gái thiếu lễ độ này thôi.

Ôi.. Mạc Thanh Mai cô đứng là mặt dày siêu cấp nói dối không chớp mắt mà! Ha ha... còn diễn đạt tới mức độ này!

- Thôi.. thôi đừng làm lớn chuyện! Các cô mau xin lỗi Thanh Mai đi - Một đàn chị nãy giờ không có tham gia lên tiếng hòa giải.

- Xin ... xin lỗi - mấy cô gái vừa nãy còn vênh vào nghe cô nói thì run cầm cập cúi đầu xin lỗi rồi im bật trở về ghế.

Chỉ là có một cô gái đôi mắt mở to nhìn cô trong thật sùng bái.

- Chị.. quá very good luôn a~~ thật là dũng mãnh - Hạ Xuân ánh mắt phát sáng nhìn cô.

- Phụt.. em bỏ ánh mắt đó đi.. chị nhìn chút nữa là sẽ ăn em luôn đấy ! - cô nhìn thấy ánh mắt đó thì không nhịn được cười.

- Vâng.. vâng! - Hạ Xuân cup mắt không nhìn nữa.

- Phải rồi! Em bao nhiêu tuổi nhĩ? - cô tò mò ở một bên thăm dò hỏi thăm.

- Em chỉ mới 20 thôi a.. chỉ là gia đình khó khăn nên phải đi làm sớm - Hạ Xuân thành thật trả lời.

Tốt... cô gái này vừa nhìn đã khiến cô vừa mắt rồi. Nếu cô bé này làm em dâu của cô thì còn gì bằng nha~~. Chỉ là Mạc Cảnh lưu manh như thế giao Hạ Xuân cho nó cô cảm thấy mình mang tội lớn tày trời luôn chứ chẳng chơi.

Thôi kệ, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài! Mạc Cảnh nguoi hãy đợi đấy! Kỳ này ta sẽ hành hạ cho nguoi chết chắc luôn ha ha ha...

Thế là ngày làm việc đầu tiên của Mạc Thanh Mai trôi qua vô cùng nhẹ nhàng.. chỉ là hình như cô vui mừng quá sớm rồi nha.

Vẫn còn nhiều việc đợi cô ở phía trước a~~....

((Lời tác giả: Ta thật khâm phục chị nữ chính nha.. bản thân còn lo chưa xong đã lo đi làm mai cho em của mình rồi.

Hình như ta để chị nữ chính quá rảnh rang rồi a~~... được ta sẽ cho chị bận rộn một phen!! ㄟ__ㄟ))

Chương 23: Giám Đốc Hỗ Trợ Kinh Doanh

Chương 23 : Giám Đốc Hỗ Trợ Kinh Doanh

- A... tại sao lại chán như thế này nha...- Mạc Thanh Mai đang trong giờ nghỉ trưa buộc miệng buông ra câu cảm thán.

- Phải.. phải... ngồi suốt trước máy tính thế này chắc có nước chết già mất! - Hạ Xuân ở một bên cũng cảm thán theo cô.

Mới đây cô cũng đã làm việc ở Hàn Đông được một tuần rồi. Công việc cũng không có gì khó khăn, chỉ có tính toán, chỉnh sửa lại sổ sách thôi. Mà khổ nỗi lúc nào cũng phải cắm mặt vào màn hình, thật sự rất buồn chán nha...

- Công ty này thật sự không có gì thú vị... Từ trên xuống dưới cũng không lấy được một soái ca đẹp trai nữa, chỉ có mỗi Mạc Tổng mà thôi - nữ nhân viên ngồi đối diện cô cũng than thở tên Nguyên Linh.

Từ cái bữa cô hùng hổ đòi đưa mấy cô gái tới đồn cảnh sát thì không còn ai dám gây chuyện với cô nữa. Nói chung họ một phần cũng sợ cô, hơn nữa là làm việc chung cả một tuần cũng đã hiểu được đôi chút tính cách của nhau rồi.

Chỉ tiếc là nếu mấy người này biết Mạc Cảnh là em trai cô thì không biết thế nào nha.. Em trai lưu manh của cô mà được mấy người này khen lấy khen để. Cô xin thừa nhận một câu.. mấy cô đúng là có mắt như mù mới nhìn trúng em cô đó.

- Phải.. có mỗi Mạc Tổng nhưng người ta có thêm đêm xia tới nữ nhân đâu chứ! - Nữ nhân viên nọ cũng nói theo tên là Linh Đan .

- Haiz.. đi làm chứ có phải đi tìm chồng đâu mà mấy cô đòi trai đẹp chứ! - chị nhân viên lớn tuổi nhất trong đám lên tiếng hình như tên là Dạ Lam.

- Chị Lam .. không thể nói như thế a! Chúng ta đi làm như thế này, nếu xuất hiện một nam nhân tuấn tú, giàu có, tài giỏi chẳng phải là nguồn động lực cho chúng ta phấn đấu sao?- Linh Đan phản bác lại.

- Ước gì.. ông trời ban cho chúng con một nam nhân ưu tú đến công ty thì hay biết mấy - Nguyên Linh chấp tay cầu nguyện lại ngược đầu lên trời.

[[Alo... Alo... Xin thông báo đến toàn thể nhân viên công ty Hàn Đông chú ý nghe rõ! Hôm nay 2 giờ sẽ mở ra một cuộc họp cho toàn thể công ty chúng ta tham dự, ai cũng có thể tham gia. Chúng tôi sẽ thông báo một việc quan trọng... Alo.. Alo xin nhắc lại....]]

- Ách... lại chuyện gì nữa đây? Họp toàn công ty luôn sao?- Nguyên Linh nghe thông báo mà bất giác hiếu kỳ.

- Đúng là kỳ lạ... bình thường từ trước tới nay làm gì có việc họp toàn thể nhân viên chứ? - Dạ Lam ở một bên cũng lắc đầu khó hiểu.

- Hay là... công ty đòi cắt giảm nhân sự? - cô ở một bên nói xui xẻo.

- Ui... chị đừng nói gở như thế chứ! - Hạ Xuân nhanh tay bịt miệng của cô lại.

- Xùy xùy.. lát nữa đi thì sẽ biết thôi... cứ ở đây đoán mò cũng không biết được chuyện gì đâu - Linh Đan chen vào nói.

Vì thế trong phòng cô cũng tập trung vào làm việc không suy nghĩ nữa. Đến 2 giờ chiều, các nhân viên của ban khác cũng nườm nượp kéo đi hết, phòng kế toán của cô cũng đi theo hết tất cả. Mấy người xung quanh đang nhắm hướng khán phòng phía dưới lầu dành cho tập thể đi tới, vừa đi vừa bàn tán sôi nổi không ngớt.

Mọi người khi bước tới cánh cửa lớn của khán phòng thì đứng lại. Trước cửa có hai nhân viên bảo vệ đang đứng canh thấy mọi người đi tới thì bắt đầu mở cửa. Hình ảnh này đập vào mắt thật sự có tính trang nghiêm không nhẹ, nhìn cũng rất hoành tráng. Mọi người sau khi đi vào bắt đầu nhanh chóng lựa chọn hàng ghế thích hợp. Có một số người nhanh chân đã đi trước giành mấy hàng ghế đầu hết rồi.

Vì thế, Ban kế toán của cô đành ngồi phía dưới tuy có hơi xa một chút nhưng cũng dễ nhìn thấy. Ngồi xuống được một lát, nhóm của cô đang trò chuyện đủ thứ lại thấy ban thiết kế ngồi phía sau bọn cô từ nãy giờ còn nói chuyện gấp mấy lần bọn cô. Đặc biệt ban thiết kế này chỉ toàn là nam mới là đáng chú ý, hơn nữa thông tin bọn hắn nói còn đáng chú ý hơn.

- Nghe đâu hôm nay sẽ có người mới vào công ty đấy - một chàng trai đeo chiếc mắt kiếng đen lên tiếng nói với mấy tên kẻ bên.

- Êo.. có chắc không? Cậu nghe thông tin từ đâu vậy? - Một thanh niên mặc áo thun trắng đang nghịch điện thoại quay lại hỏi.

- Tôi có người bạn làm phụ tá cho trợ lý của chủ tịch đó, thông tin chính xác 100 phần trăm luôn đấy! - anh mắt kính gật đầu chắc nịch khẳng định.

- Nếu như thế chắc chắn đây sẽ là nhân vật rất lợi hại rồi nha - một anh chàng khác ở một bên cũng cảm thán.

- Đúng đúng.. nếu không làm gì mà lại hợp nhân viên toàn công ty thế này - Chàng mặt áo thun cũng gật đầu đồng ý.

Nhóm cô ở phía trên nhiều chuyện đều vênh tai lên nghe mấy tên nam này nói. Bất quá mắt bắt đầu sáng lên như đèn pha.

- A.. không phải cắt giảm nhân sự mà là giới thiệu người mới nha- cô ở một bên thở phào, cô mới chỉ vào công ty không bao lâu mà bị cắt giảm chắc chắn sẽ rất thảm a.

- Chẳng lẽ.. chẳng lẽ lời nguyện cầu của Nguyên Linh ta đã linh nghiệm rồi sao!- Nguyên Linh nhớ ra gì đó bắt đầu mơ mộng.

- Chắc chắn là thế rồi... là trai đẹp trai đẹp a~~!- Linh Đan gật đầu phụ họa.

- Ui... nếu như thế thì còn gì bằng - Hạ Xuân gương mặt cũng ửng hồng trông vô cùng đáng yêu.

- Haiz... - Dạ Lam ở một bên nhìn mấy cô gái này mà lắc đầu thờ dài.

Trên bục cao, một người đàn ông trung niên bước ra dáng người không bị thời gian hủy hoại, vẫn rất tiêu sái. Nhờ hình ảnh này mà không ít nữ quản lý đã có tuổi ở phía dưới phóng ra hình trái tim bay phấp phới.

- Hừm... chào mọi người! Tôi xin giới thiệu tôi là Chủ tịch của Hàn Đông tên là Hàn Minh. - Hàn Minh nhìn mọi người cất tiếng nói, còn cười tươi khiến cho mấy người phụ nữ ở phía dưới đứng ngồi không yên.

- Ôi.. chủ tịch thật là tiêu sái làm tôi tan nát con tim luôn rồi - Phụ nữ A lên tiếng.

- Hừ.. làm sao tôi lượt cô chứ! Nghe nói chủ tịch không cưới vợ chỉ thích sống tự do như thế thôi! - Phụ nữ B hừ lạnh chen vào.

- Nghe nói chủ tịch có một người cháu ruột thương yêu như con ruột nữa đó... -

Cô ở một bên nhìn hình ảnh này mà cười gằn chết, mấy thím này cũng mê trai gê gớm.... nhìn giống y chang cô. Chỉ là nghe vị chủ tịch kia không có vợ - còn có một người cháu nữa.. thật khiến Mạc Thanh Mai cô tò mò mà.

- Hôm nay, tôi tổ chức cuộc họp này chỉ để giới thiệu với mọi người một người quan trọng. Công ty Hàn Đông chúng ta phát triển rực rỡ như ngày hôm nay công lao lớn nhất là thuộc về người này. Từ lâu tôi đã khuyên nó hãy đến công ty chính mà làm việc nhưng nó một mực không chịu. Dù tôi khuyên giải thế nào nó cũng không nghe... nhưng không biết vì sao bây giờ lại gấp rút trở về đến như thế - Hàn Minh ở trên khán đài phấn chấn nỗi lòng vừa vui vừa buồn của mình.

- A... xin hỏi chủ tịch! Người này có quan hệ gì với chủ tịch không vậy? Hay là nhân vật như thế nào nha- một chàng trai giơ tay ý kiến hỏi. Xung quanh cũng bắt đầu tò mò theo.

- Hiện tại, câu hỏi này tôi xin phép không thể trả lời được! Đợi một lát nữa, người này đến sẽ tự giới thiệu cho mọi người cùng biết - Hàn Minh mỉm cười điềm đạm nói, tay nâng lên nhìn đồng hồ xem - Chắc nó cũng đã sắp tới nơi rồi!

- A.. chủ tịch cho tôi hỏi một câu được không? - Một nữ nhân viên ngồi ở hàng ghế đầu đứng lên đặt câu hỏi dùm cho mọi người xung quanh.

- Được.. mời cô cứ tự nhiên! - Hàn Minh thân thiện trả lời.

- Cho hỏi người mà chủ tịch nói là nam hay nữ vậy? Quan trọng là người này còn trẻ không? - nữ nhân viên thẳng thắn đáp.

- Hừm.. là nam! Nó còn rất trẻ chỉ mới 25 tuổi mà thôi... khụ khụ.. chắc chắn mấy cô gái trẻ sẽ rất thích! - Hàn Minh thành thật nói, còn giả ho một cái.

- Ồ.. - cả khán phòng bắt đầu rộn ràng tiếng thảo luận.

Tất cả các cô gái trẻ nghe như thế thì mắt bắt đầu sáng rỡ lên. Bàn kế toán của cô cũng không thoát khỏi số phận.

- Ha ha... ta nói mà ông trời không phụ lòng người đâu nha- Linh Đan ngửa đầu cười lớn.

- Vừa được Chủ tịch tin tưởng như thế, còn được khen ngợi hết lời thật sự là nhân vật không tầm thường đâu nha - Nguyên Linh mơ mộng - OMG, chẳng lẽ nam thần của đời con xuất hiện rồi.

- Phụt... chị a ~! Đừng bay cao như thế - Hạ Xuân ở một bên đang uống nước chút nữa đã phun ra hết - nhìn qua người kế bên ánh mắt kinh ngạc nhìn cái người im lặng từ nãy giờ - Chị Thanh Mai, trông chị giống như không được khỏe?

Đúng là như vậy nha.. từ lúc chủ tịch Hàn Minh đứng ở phía trên nói cô đã có cảm giác lạ ở trong người rồi. Bụng ở phía dưới cứ đau âm ỉ còn có cảm giác có cái gì đó nhẹ nhàng chảy ra khiến cô muốn tròn mắt kinh sợ. Không phải chị cả của cô lại tới ngay lúc này chứ... cô còn đi theo cảm giác tào tháo rượt nữa...

Ôi mẹ ơi.. hai cái cùng xảy ra một lúc chắc cô chết mất.

- Ôi.... chị... đau bụng quá! Giống như chị cả tôi rồi vậy.. còn có táo tháo ruột nữa! - Cô ở một bên khó khăn nói. Giờ này làm sao cô còn có tâm trạng thường thức trai đẹp chứ.

- Trời... nếu như vậy thì phải làm sao đây? - Hạ Xuân nghe cô nói xong cũng kinh sợ lo lắng nói.

- Hừm... Thanh Mai bị gì vậy? - Dạ Lam ở một bên thấy lạ quay qua hỏi, hai người Nguyên Linh và Linh Đan cũng quay qua xem có chuyện gì.

- Chị ấy bị đau bụng... hình như là rất đau - Hạ Xuân nhanh chóng nói sau đó lấy khăn giấy lau đi mồ hôi đã rịn đầy trán của cô.

- A.. không phải xui xẻo như thế chứ? Cậu có chịu được không? - Linh Đan cảm thán nói.

- Ách... hai cái cùng lúc xảy ra mình chắc.. a không chịu được rồi! - Cô cố nhẫn nhịn nói ra từng chữ.

- Thôi.. cậu mau chuẩn bị ra cửa đi giải quyết đi.. nếu không chắc sẽ có chuyện lớn đấy - Nguyên Linh nhìn cô nói.

- Như vậy có được không? Lỡ chủ tịch biết thì sao?- Hạ Xuân ngốc nghếch hỏi.

- Ui trời.. toàn công ty đông thể này thiếu mất một người làm sao mà biết được... với lại cũng không xui xẻo tới mức bị phát hiện đâu. - Linh Đan nghe thấy nói vô cùng kiên định.

- A~... sắp ra rồi! Mình phải đi đây... - Cô cảm thấy sắp tới giới hạn thì nhanh chóng túm lấy túi xách co giò lên chạy.

- Đây... này.. cẩn thận đấy! - Dạ Lam thấy cô chạy bán sống bán chết mà lên giọng dạn dè.

Cô sau đó đẩy cửa chạy ra ngoài, bụng ngày càng quặn đau, hơn nữa táo tháo sắp giết chết cô nếu cô không đi ngay bây giờ.

Ốt.. ốt.. a~~ nhà vệ sinh ngay của nghêu kia rồi.

Mạc Thanh Mai... mi phải cố lên!

Chỉ là cô lo cảm đau chạy nên không chú ý phía trước từ đâu xuất hiện một bóng người đi từ nhà vệ sinh nam mới vừa bước ra . Vì thế cô oanh liệt đâm đầu vào người nào đó, mông đập xuống đất một cái..

Ôi mẹ ơi... cô cảm thấy có cái gì đó nó chảy ra rồi!!

Hu hu... số cô lại xui xẻo nữa rồi!

- Đây cô gái... có làm sao không vậy? - Người nam vóc người cao lớn trên người là bộ đồ vest cách điệu được thiết kế vừa sát dáng người nam tính, khi chất trường thành bộc lộ ra xung quanh. - Đưa tay tôi kéo cô lên nào!

- A~ Không cần đâu... Ốt .. ột anh.. anh đi trước đi - Cô vừa nói vừa ôm bụng, thật sự là rất mất mặt mà. Bây giờ cô làm gì có tâm trạng coi người trước mặt này là ai chứ .

Người con trai đó chỉ thấy cô gái ngồi dưới đất ôm bụng trả lời trong vừa buồn cười vừa khổ sở.Gương mặt đã bị mái tóc dài phủ xuống che mắt khiến anh không nhìn thấy rõ. Anh đi vài bước lại thấy là lạ muốn quay lại hỏi cô gái này có cần anh giúp gì không, lại có cảm giác giọng nói này nghe rất quen tai. Chỉ là vừa định quay lại thì điện thoại anh lại reo lên.

- Alo... dạ con tới nơi rồi! Nhanh chóng sẽ đến ngay - anh cúp máy chân thế là sai bước đi nhanh về khán phòng đã gần ngay trước mặt.

Mạc Thanh Mai cảm thấy người kia đã đi mất cuối cùng cũng lếch được vào nhà vệ sinh. Cũng may hôm nay cô xả tóc ra nếu để người kia thấy được mặt... cô chắc chắn sẽ xấu hổ chết mất!

Vào được nhà vệ sinh, Mạc Thanh Mai dường như cảm thấy mình sống lại.

- A~~ ... mẹ ơi! Đúng là thiên đường.. thoải mái vô cùng-

Quay lại với khán phòng đầy áp nhân viên bên này đang trong thời gian sôi sục không ngừng.

- Ôi.. không biết chị Thanh Mai có sao không nữa! - Hạ Xuân ngồi trên ghế lo lắng.

-Chắc không sao đâu.. vào nhà vệ sinh giải quyết là nhẹ nhõm ngay thôi - Nguyên Linh ở một bên lạc quan nói.

Kết... kết

Chỉ là mọi người vẫn đang còn ồn ào thì ở phía cửa đột ngột đã có tiếng đẩy vào. Tất cả mọi người bỗng im phăng phắc tập trung vào cánh cửa mới mở

kia.

Một người con trai bước vào với bộ vest hàng hiệu cách tân ôm sát vào cơ thể cường tráng. Mái tóc đen được vuốt keo phồng lên ở phía trên khiến gương mặt sáng sủa lạ thường. Gương mặt góc cạnh nam tính toát lên vẻ mị hoặc, trên đó nổi bật là chiếc mũi cao ngất với đôi môi mỏng hồng hào luôn cười xán lạn một cái. Người con trai đó khoan thai bước từng bước đi lên bục của khán đài trong ánh mắt ngáy ngất của một số người.

Đến khi người con trai đó đi lên phía trên, tất cả mọi người phía dưới mới vỡ òa.

- A.... đẹp trai quá - Nữ nhân viên trẻ tuổi nào đó cảm thán.

"....."

"....."

- Mọi.. Mọi người trật tự một chút...- Hàn Minh hắng giọng nói qua mix nhìn xung quanh, sau khi thấy được sự im lặng thì nói tiếp - Đây.. xin giới thiệu với tất cả mọi người! Giám đốc hỗ trợ kinh doanh của chúng ta, người tôi từ nãy giờ đã giới thiệu.

Người con trai đứng ở một bên bắt đầu di chuyển đến gần mix hơn, đến chính giữa bục cao. Ở phía dưới các nữ nhân viên thuộc phạm trù là nữ giới đã sắp ngất lên vì vẻ tuấn tú của người con trai kia rồi.

- Ôi.. ông trời a! Về con sẽ tạ ơn ông - Nguyên Linh ánh mắt hình trái tim nhìn nam nhân trước mặt không dời mắt mà nói.

-Chị Thanh Mai có ở đây thì tốt biết mấy.. chắc chắn chị ấy sẽ rất phấn khích rồi! - Hạ Xuân cũng trông trọc nhìn nam nhân kia, một bên cũng tiếc cho cô.

Chỉ là ở phía trên người nam nhân kia đã bắt đầu nói, cả khán phòng không ai bảo ai đều tự động im bật nhường cho người ta nói.

- Xin chào tất cả mọi người! Trước tiên tôi muốn nói xin mọi người nếu sau này tôi có sai phạm chuyện gì thì mong mọi người thông cảm chỉ dẫn giúp tôi có được không? - Chàng trai đó cười nói, giọng nói thân thiện hòa đồng khiến người ta thoải mái không chút áp lực.

- Oa.. tất nhiên là được.. -

- Ôi.. vừa đẹp trai lại vừa thân thiện như thế làm sao chịu nổi a~~ -

Nữ nhân viên ở dưới đồng thanh tự nguyện. Mấy anh nhân viên ở một bên liếc xéo cái người ở trước mặt, tâm trạng không vui chút nào. Nhân viên nam ở đây đã ế bao lâu rồi mà còn chưa có người yêu, tự nhiên giờ xuất hiện một tên cực phẩm như thế thì chắc nhân viên nam khỏi xuất giá mất!!

- Cảm ơn mọi người! Tôi đến đây với vai trò là Giám đốc hỗ trợ kinh doanh, tôi xin hứa sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ và đưa công ty phát triển vượt bậc hơn hiện tại. - Anh ở trên vui mừng cười một cái nữa.

Ở phía dưới từng đợt vỗ tay vang dội, từ anh luôn toát ra vẻ kiên định khiến người khác bất giác tin tưởng tuyệt đối. Bỗng ở phía dưới có một số người khán nghị vì tò mò đã đứng lên hỏi.

- A.. giám đốc! Anh từ nãy tới giờ cũng chưa có giới thiệu tên tuổi cho chúng tôi biết nữa! Có thể nói cho chúng tôi biết được không? - Nam nhân viên ở đây đầu đứng lên hỏi.

- Phải.. phải... - Mọi người xung quanh cũng hòa theo.

- Được rồi... mọi người im lặng đi - người con trai đó vẫn rất bình thản yêu cầu sau đó bình tĩnh từng chữ một nói tiếp - Tôi họ Hàn tên là Kiến Thư, mọi người cứ gọi tôi là Hàn tổng là được rồi!

Mọi người phía dưới nghe đến cái tên kia thì ò lên. Bất giác có một số người thấy được điểm gì đó kì lạ chỉ là không dám nói ra.

- Hôm nay, tôi chính thức ra mắt toàn thể công ty nên mong toàn bộ nhân viên đều có mặt đầy đủ. Nếu không có mặt tức là người đó không hài lòng hoặc không tôn trọng về tôi, tức nhiên nếu có người không hài lòng thì tôi sẽ có cách giải quyết - Hàn Kiến Thư nói hoàn toàn nghiêm túc đôi mắt đen sáng nhìn xuống phía dưới quét sạch từng ngõ ngách của khán phòng, như thể anh đang tìm kiếm bóng hình quen thuộc của ai đó.

- À.. phải rồi! Sau khi cuộc họp này kết thúc mỗi người hãy báo danh với người canh cửa, có như thế mới biết được mọi người có đi đầy đủ hay không - Hàn Kiến Thư tìm kiếm vẫn không thấy được gì thì cụp mắt xuống, trong lòng khó chịu khi không thấy được người cần tìm nên nói thêm một câu.

Hàn Kiến Thư có thể hiểu hôm nay chính là cô ấy không tới! Được... cô cứ trốn đi, anh sẽ bắt cô phải lộ dạng!

- Cái gì? không phải chứ... - Dạ Lam nghe yêu cầu kỳ hoặc của người nam nhân này mà há hốc mồm, sau đó bỗng nhớ đến người nào đó - Chết rồi.. vậy Thanh Mai phải làm sao đây?

- Hà? Đúng rồi... chị gọi điện cho chị ấy đi -Hạ Xuân bây giờ mới nhớ ra điều quan trọng.

Dạ Lam lấy điện thoại gọi đi, nhưng đáp lại là tiếng thuê bao không liên lạc được.

- Không liên lạc được... phải làm sao đây - Dạ Lam và Hạ Xuân ở một bên lo lắng.

Nhưng người con trai ở phía trên thì vẫn cứ bình thản.

- Hôm nay cuộc họp đến đây kết thúc... chúc mọi người làm việc vui vẻ - Hàn Kiến Thư nhìn xuống phía dưới nói còn không quên nhấn mạnh - À.. mọi người nhớ là đến báo danh trước khi ra về đây.

Tất nhiên là toàn thể nhân viên trong công ty ai mà ngu ngốc lại muốn đi đả tặc tội có ý kiến với người của chủ tịch giới thiệu chứ. Và lại, nhân viên nữ còn đang cố tìm cách gây chú ý với nam nhân cực phẩm này nên muốn gây ấn tượng tốt rồi. Và vì thế toàn bộ công ty đều điểm danh và ra về gần hết. Chỉ là hình như thiếu một người thì phải.

Mạc Cảnh đứng ở mép phòng cười mím, không ngờ anh ấy lại thần tốc như vậy. Chỉ nói bóng gió có mấy câu mà Hàn Kiến Thư đã nhanh chóng trở về. Kỳ này.. chị anh có về thăm rồi!

- Chị hai ngốc à... chị phải thật hạnh phúc đó. Nếu để tuột mất anh ấy chắc chắn chị sẽ hối hận mà khóc đến sưng mắt đấy! Chị tiếc là... đầu tiên chắc chắn chị phải bị anh ấy xử phạt trước đã... ha ha - Mạc Cảnh cười ma mĩnh cảm thán nói, sau đó cũng quay lưng rồi đi mất.

Mạc Thanh Mai sau khi giải quyết được vấn đề cấp thiết kia thì đi ra ngoài. Nhìn đồng hồ cũng đã thấy trễ rồi nên máu làm biếng lại trôi dạt. Dù gì đến đó cũng không có làm gì cô cúp đi về nhà còn sướng hơn nha ~~~.

Trên đường đi về nhà vì hiện tại là buổi chiều nên trời còn rất nắng khiến cô khát nước. Đi ngang qua tiệm kem cô còn ghé vào mua về nhà ăn.

Vừa cầm cây kem vừa ăn vừa hát trong vô cùng yêu đời. Người khác nhìn vào cũng không ai nghĩ cô là nữ nhân đã đi làm đâu. Chỉ tiếc là Mạc Thanh Mai đã an toàn về nhà mà không biết điện thoại mình đã hết pin, cũng chính vì thế cô cũng không biết là mình đã trở thành tầm ngắm của ai kia.

Haiz... đợi ngày mai đi làm rồi thì mới tính! Hiện tại cô vẫn còn rất vô tư chưa biết mình đã làm ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Buổi Sáng Xui Xẻo - Quyền Nhật Ký

Chương 24: Buổi Sáng Xui Xẻo - Quyền Nhật Ký

Bên ngoài ánh nắng mặt trời đã lên cao, khung cảnh âm áp thật khiến người ta thoải mái biết nhường nào. Vì thế, có một cô gái vẫn đang ngủ vùi vào chăn mà chẳng biết trời đất là gì cả.

Bỗng dung thân thể của cô gái đó động đậy, đôi mắt bỗng chốc mở ra thật nhanh. Với lấy chiếc đồng hồ đặt cạnh bàn sau đó trực tiếp lăn xuống sàn. Hình ảnh quen thuộc này không ai xa lạ chính là Mạc Thanh Mai.

Cô đang ngủ ngon giấc bỗng trong tình thức đã thấy có gì đó không đúng rồi. Bình thường cô nhớ đáng lẽ giờ này đồng hồ báo thức sẽ reo inh ỏi từ lâu rồi nhưng hiện tại cũng không nghe tiếng gì cả. Vì thế cô mới cầm đồng hồ lên xem, xem xong cô mới thực sự muốn khóc.

- A~~~... cái đồng hồ hách dịch hết pin từ khi nào vậy chứ! - Cô nhìn thấy mấy cây kim đều đứng yên một chỗ mà đen mặt nhưng hình như nhớ ra gì đó - 8h? Giờ làm việc là 7h30 vậy.... Á... trễ giờ rồi!

Thế là một cô gái phóng vào nhà vệ sinh với tốc độ ánh sáng. Bước xuống nhà với mái tóc được chảy qua loa, quần áo cũng được xem là gọn gàng, mặt cũng không có thời gian trang điểm. Nhìn có vẻ chật vật nhưng hình ảnh này của cô vô cùng tự nhiên khiến người khác nhìn vào lại thấy vô cùng đáng yêu.

- A~~~...taxi! Chú ơi chở con tới công ty Hàn Đông đi ạ... càng nhanh càng tốt nha chú - cô bắt taxi rồi phóng lên ngồi nói như hòa tiền- Tiền này chú.. con đưa trước luôn đấy!

Chú tài xế thấy thế cũng chạy đi nhanh chóng, còn cô ở một bên hít thở điên cuồng chốc lát hơi thở đã trở lại bình thường.

Chiếc xe dừng lại ở trước cổng công ty thấy thế cô đã nhanh chóng chạy tọt xuống cũng không nhớ mình đã để quên cái gì. Chú tài xế thấy cô chạy nhanh như thế cũng lắc đầu cười rồi quay xe đi.

- Haiz... tuổi trẻ bây giờ thật hết nói có cần phải chạy nhanh như thế không - chủ tài xế nói tay lái quẹo vào một con đường khác đường như nghe được có cái gì đổ rớt ở phía sau.

Chủ tài xế thắng xe lại nhướn người ra phía sau ra xem, thì ra có một cái túi xách màu nâu của phụ nữ nhưng là của ai nhỉ?

- Chẳng lẽ là cô gái lúc này? - Chủ tài xế suy ngẫm - Chắc chắn là thế rồi, từ sáng giờ khách hàng cũng chỉ có cô ấy là nữ, làm việc tốt vậy!

Thế là chủ tài xế quay xe lại hướng ban nãy trở lại công ty Hàn Đông.

Trở về phía bên này, cô vừa chạy vào cổng đã nhanh chân chạy toạt đến thang máy bấm nút. Nhưng khổ nỗi nhấn hoài mà vẫn không chịu mở, nhìn đồng hồ trên tay cô càng gấp rút. Cuối cùng, Mạc Thanh Mai cô quyết định đi thang bộ luôn.

Chỉ là khi Mạc Thanh Mai vừa chạy vào thang bộ thì cửa thang máy cũng vừa lúc mở ra. Bên trong là một người con trai phong thái trững trạc bước ra.

Hừ.. sao hôm nay cô lại xui xẻo thế này! Cảm giác này rất kỳ lạ a~~. Ba năm trước cô đã đủ xui xẻo rồi nhưng lúc đó là do cái tên đó gây ra, tại sao bây giờ không có hắn cô vẫn xui xẻo thế này!

(Ha ha... tội chị quá! Tại vì bây giờ anh ấy xuất hiện rồi đó chị! Còn xui xẻo dài dài a~~ ha ha)

Mạc Thanh Mai vừa chạy vừa suy ngẫm cuối cùng cũng tới được ban kế toán nhưng ông trời lại ép cô tới đường cùng a~.

- Mạc Thanh Mai, cô đi trễ hết 50 phút cuối tháng sẽ bị trừ tiền lương - chị quản lý đã đứng trước mặt cô không lưu tình nói - Cô đi làm chứ không phải đi chơi nên không thể muộn đến lúc nào thì đến. Tốt nhất đừng có lần sau nếu không sẽ bị xử phạt đấy!

Nói rồi chị quản lý nhanh chóng quay đi, cô thì chỉ biết cuối đầu cảm nín không dám hó hé nửa lời. Nghe đến bị trừ tiền lương cô đã muốn khóc rồi.

Hu hu... tháng lương đầu tiên của cô đó! Cô không muốn như thế đâu.

- Thanh Mai chị có sao không? - Hạ Xuân thấy hình ảnh chật vật của cô thì lên tiếng hỏi.

- Đúng đấy, em sao lại đi trễ như vậy? - Dạ Lam đang làm việc cũng ở một bên quan tâm hỏi.

Cô lách đến chỗ ngồi sau đó nằm chinh ỉnh trên bàn, cũng không còn hơi sức đâu mà trả lời.

- Chị.. có sao không đó? Lúc sáng em thấy trễ mà vẫn chưa thấy chị đến nên đã gọi điện cho chị rồi vậy mà vẫn không liên lạc được - Hạ Xuân đi rót một chút nước lọc để ở trên bàn cho cô hơi giọng quan tâm.

Đang nằm trên bàn cô nghe tiếng quan tâm cũng muốn trả lời nhưng lại không còn hơi sức. Bỗng đầu đại não nhớ ra gì đó, mắt bắt đầu tròn to, đầu ngẩng dậy thật mạnh, tay quơ loạn xạ tìm kiếm gì đó.

- A~~... chị làm em giật cả mình - Hạ Xuân vẫn đang cúi đầu hỏi cô, đột ngột cô ngẩng đầu mạnh chút nữa đã va đập vào nhau rồi, chỉ là thấy hành động của cô rất kỳ lạ lại hỏi - Chị.. bộ chị đang tìm gì sao?

- Điện.. thoại... - cô đang mò trong túi quần nhớ ra là lúc sáng mình đã bỏ vào túi xách rồi - A~ ... túi xách! Từ nãy tới giờ em có thấy cái túi xách của chị không?

- Hừm? Lúc nãy chị vào em có thấy cái túi xách nào đâu - Hạ Xuân khó hiểu nói, rồi hỏi lớn với mấy người trong phòng- Mấy chị có thấy túi xách của chị Thanh Mai không?

- Không thấy, sao thế mất túi xách à? - Dạ Lam trả lời.

- Lúc nãy Thanh Mai bước vào cũng là hai tay không chứ có đem cái gì đâu -Nguyên Linh ngẫm nghĩ nói.

- Thanh Mai... có khi cậu để quên ở đâu rồi đấy! Nhớ lại xem- Linh Đan ở một bên chen vào.

Cô nghe thấy thế cảm thấy có lý mới ngồi xuống bình tĩnh suy nghĩ. Lúc sáng đi ra khỏi nhà liền nhanh chóng phóng lên taxi đi tới đây. Lúc đó lấy tiền để trả tiền taxi rồi mới để qua một bên. Rồi cô liền một mạch chạy lên đây...

A~~.... là để quên trên xe luôn rồi! Hu hu...

- Chết rồi! Là mình đã để quên ở trên xe taxi luôn rồi. Làm sao mà lấy lại đây - cô ỉu xiu nói ra.

- Không phải chứ, cậu đúng là hậu đậu mà - Nguyên Linh tròn mắt nói - Có điện thoại cậu trong túi xách vậy gọi thử xem.

- A~... hu hu điện thoại mình cũng hết pin luôn rồi - cô ở một bên khóc rống rã nói ra.

- Haiz... bỏ tay luôn rồi! Yên tâm đi, người ta phát hiện ra cũng sẽ trả lại thôi mà- Linh Đan thở dài an ủi cô.

Hu hu... 囧rz! Sao hôm nay cô lại xui xẻo thế này không biết. Đồng hồ bị hư báo hại cô đi làm muộn, đã thế thang máy bị kẹt cô phải chạy thang bộ, còn bị quản lý la mắng trừ mất luôn tháng lương đầu tiên. Đã thế bây giờ còn quên luôn túi xách trên xe taxi, quan trọng... quan trọng là.. trong túi xách của cô còn có quyển nhật ký nữa!

Toàn bộ là lúc cô viết khi ở bên Mỹ nha... bên trong có nhiều cái rất xấu hổ nếu.. nếu ai đọc được chắc cô chết mất! (T_T)

Trở lại với cái lúc cửa thang máy vừa mở ra lúc này.

Chàng trai bước ra từ thang máy mặc một bộ đồ vest sang trọng đang nhắm hướng cửa chính của công ty đi ra phía ngoài.

- A~... Hàn tổng! Xin hỏi cậu đi đâu vậy? - một người đàn ông tuổi trung niên là quản lý cho chủ tịch vô tình thấy anh thì lên tiếng.

- À.. chú Hà . Con chỉ muốn đi khảo sát các siêu thị để lấy thực tế xem nhu cầu tiêu dùng của mọi người như thế nào thôi - Hàn Kiến Thư nghe tiếng gọi thì dừng bước , giọng nói kính cẩn . Chú Hà là quản lý lâu năm ở công ty cũng như ở nhà anh nên anh xem chú như người trong nhà.

- Vậy sao? Chuyện này nên để nhân viên khác đi làm sẽ tốt hơn... việc nhỏ này cậu không cần tốn công thế đâu! - Chú Hà nghe thấy thế thì vui vẻ, cậu chủ từ nhỏ đã được ông trông coi nên một phần ông cũng xem cậu là con trai.

- Không được, tuy nói là việc nhỏ nhưng nó rất quan trọng trong vấn đề năng cao sản lượng của công ty, vì thế con muốn đi một chuyến - Hàn Kiến Thư trong giọng nói chứa sự trưởng thành và kiên định.

- Nếu như vậy hay là để tôi đi cùng cậu có được không? - Chú Hà ở một bên gật đầu hài lòng, chủ tịch và ông là rất tự hào về cậu chủ.

- Như thế thì rất phiền chứ... chẳng phải chú còn phải giúp ba con sao?- Hàn Kiến Thư ở một bên tỏ vẻ lo lắng.

- Không sao, chủ tịch Hàn vốn là kêu tôi chú ý chăm sóc cậu mà - chú Hà lắc đầu nói, tuy ông có tuổi nhưng vẫn vô cùng khỏe mạnh - được rồi, tôi và cậu cũng nên đi thôi.

Nói xong chú Hà xoay lưng đi trước, Hàn Kiến Thư cũng chỉ biết lắc đầu đi theo sau ông.

Chỉ là vừa ra tới cổng đã bắt gặp được một chuyện rắc rối.

- Này... ông không thể vào bên trong đâu - Anh bảo vệ lên tiếng tay cầm một người đàn ông lại.

- Ấy.. tôi chỉ vào đưa cái này cho cô ấy thôi! -Chú tài xế trên tay cầm cái túi xách màu nâu giờ lên chứng minh mình nói là thật - Hay là anh kêu cô ấy xuống đây cũng được.

- Không được, bây giờ là giờ làm việc bất cứ nhân viên nào cũng không được đi khỏi khu nhà - Chú bảo vệ đứng kế bên nghiêm khắc nói.

- Có chuyện gì vậy? - Hàn Kiến Thư thấy có chuyện gây ồn trước cửa công ty thì bước tới hỏi.

- A.. là Hàn Tổng sao? Chỉ là có người đàn ông này cứ đòi gặp ai đó trong công ty chúng ta - Anh bảo vệ trẻ tuổi thấy giám đốc thì nhanh nhẩu nói trước - Tôi đã bảo là không thể được mà ông ấy vẫn không nghe.

- Xin hỏi, chú muốn tìm ai trong công ty vậy? - Hàn Kiến Thư ở một bên nghe người bảo vệ nói rồi quay qua nói với chú tài xế, trong giọng nói không hề có ngạo mạn và coi thường mà là đúng phép tắc .

- A... cậu bạn trẻ này là giám đốc sao? - chú tài xế nghe hỏi mình thì có chút bất ngờ, đôi mắt ngưỡng mộ nhìn cậu trai trẻ - Tôi không có ý gì cả, chỉ là lúc sáng có một cô nhân viên trông rất xinh đẹp lên xe rồi bỏ quên túi xách , nên tôi muốn đưa lại cô ấy thôi! Chỉ là mấy anh này không cho tôi vào.

- Thế chú có biết cô nhân viên ấy tên gì không? -Hàn Kiến Thư nghe thì đã hiểu được nguyên nhân của sự việc rồi.

- Ách.. tôi lái taxi thì làm sao biết cô ấy tên gì được- Chú tài xế gãi đầu ngượng ngùng - Với lại túi xách của người ta tôi cũng không tiện mở ra xem.

- Vậy phải làm gì đây thưa cậu? - Quản lý Hà ở một bên tò mò hỏi.

- Chú có thể đưa túi xách đó cho tôi một chút được không? - Hàn Kiến Thư nhìn chú tài xế nói .

- A~... được chứ! - Chú tài xế nhìn thấy cậu giám đốc trẻ tuổi này nhìn vào thật đáng tin tưởng nên gật đầu đồng ý.

Hàn Kiến Thư kéo khóa của túi xách ra, nhìn vào bên trong. Trong đó, anh thấy một chiếc điện thoại cầm lên thử thì mới biết là hết pin , thấy thế anh mới bỏ xuống. Bên trong còn có son môi, phấn trang điểm đủ loại của con gái , còn có một cuốn sổ. Lọc một hồi vẫn không thấy gì thì anh bỏ cuộc , ai ngờ vừa lúc đó ở dưới đáy túi xách có một tấm thẻ. Hàn Kiến Thư nhanh chóng lấy nó ra xem, thật may mắn là một tấm thẻ nhân viên.

Chỉ là khi vừa lật lại xem họ và tên trên tấm thẻ, tay Hàn Kiến Thư đã có chút run rẩy, đánh rơi luôn tấm thẻ ấy xuống đất.

- A... cậu chủ đã tìm được gì rồi? - Chú Hà ở một bên lo lắng thấy cậu chủ hơi lạ khi nhìn thấy tấm thẻ đó, nên mới cúi người xuống nhặt.

Ai ngờ, khi chú Hà mới vừa cúi người xuống thì Hàn Kiến Thư đã nhanh tay hơn nhặt nó lên lại. Hành động này khiến cho mấy người ở đây mắt tròn mắt dẹp, vô cùng khó hiểu.

- Chú cứ giao túi xách này cho tôi, tôi sẽ giúp chú trả lại chủ nhân của nó. - Hàn Kiến Thư nắm chặt thẻ nhân viên trong tay sau đó bỏ nó vào túi xách kéo lại.

- A... như thế thì còn gì bằng nữa - Chú tài xế nghe như thế thì vui mừng trả lời - Tôi nhờ vào anh hết đó!

Chú tài xế yên tâm để lại túi xách cho cậu giám đốc trẻ tuổi rồi lên xe rời đi.

- Cậu chủ... - Chú Hà thấy cậu chủ cứ nhìn mãi cái túi xách cũng không động đậy thì lên tiếng nói - Cậu.. cậu chủ.

- Hà? Chú kêu con có gì sao? - Hàn Kiến Thư cứ mãi đắm chìm trong suy nghĩ cũng không hay mình bị gọi.

- Chúng ta còn phải đi khảo sát thực tế nữa vì vậy nên đi sớm thôi cậu - Chú Hà lần đầu trong đời mới thấy cậu chủ thất thần cảm thấy chuyện này vô cùng hiếm có.

- Con nghĩ hôm khác đi sẽ tốt hơn - Hàn Kiến Thư bắt đầu chuyển tầm mắt nhìn ông - Hiện tại, Chú cứ làm việc của mình đi, con cũng trở về bàn làm việc đây!

Nói rồi, Hàn Kiến Thư trực tiếp quay người đi luôn một mạch. Còn Chú Hà bị hành động thay đổi thất thường của cậu chủ mà bối rối không biết nên làm sao. Suy nghĩ lý do mãi không ra ông cũng lắc đầu trở lại vào trong tòa nhà.

Hàn Kiến Thư đi sai bước càng ngày càng nhanh bước tới cửa thang máy. Sau khi vào trong, anh nhấn vào tầng làm việc của mình. Tay anh một khắc cũng chưa rời lỏng chiếc túi xách, hình ảnh này nhìn vào trông anh thật giống trẻ con. Tay nắm chặt như thế làm như cứ sợ sẽ có người cướp mất thứ quý giá của mình không bằng vậy.

Mở cửa phòng làm việc, anh di chuyển rồi kéo màn cửa lại che đi chiếc cửa kính khiến cho người khác không thể nhìn vào bên trong. Cửa chính cũng bị anh khóa trái lại, nhìn cứ như sắp làm chuyện gì mờ ám không bằng.

Ngồi vào ghế, anh lại lần nữa kéo khóa của chiếc túi xách ra. Lần này, không có ai thấy được biểu cảm của anh nữa.

- Mạc Thanh Mai - Hàn Kiến Thư nhìn tấm thẻ nhân viên đọc lên, cứ sợ mình đọc nhầm còn đọc thêm nhiều lần nữa - Là Mạc Thanh Mai, là cô ấy sao?

Tay Hàn Kiến Thư nâng lên vuốt ve tấm hình một cô gái có mái tóc dài đang cười ở trong hình. Ba năm không gặp, tóc cô hiện tại đã dài như thế này chẳng trách anh không hề nhận ra. Trong cô hiện tại, thật vô cùng đáng yêu nhưng không biết tính cách có hay đổi chút nào không. Không biết còn nhớ tới anh không.

Anh bỗng nhớ đến trong túi xách của cô hình như còn một cuốn sổ. Tay chậm chậm lấy nó ra đặt trên bàn, nhìn sơ qua cũng có thể đoán được là một quyển nhật ký. Tay anh vừa vờn ra lại nhanh chóng rút lại, nếu cô biết anh tự ý đọc nhật ký của cô thì sẽ càng ghét anh thêm thì sao đây? Nhưng mà lý trí làm sao thắng được con tim chứ, chỉ vài giây đắn đo cuối cùng cuốn sổ cũng đã chính thức được mở ra.

Mở ra trang đầu tiên, đập vào mắt anh là một cô gái có mái tóc ngắn trên người là một chiếc áo thun trắng ôm vào cơ thể, phía dưới là chiếc quần ngắn khoe ra đôi chân trắng thẳng tắp.

Ngày A tháng A

Hôm nay, Mạc Thanh Mai tôi lần đầu đặt chân lên nước Mỹ. Ôi trời ơi... mới xuống sân bay đã gặp được anh phi công da trắng đẹp trai ngồi ngồi luôn rồi. Ha ha.. đối với trai đẹp thì cô phải tận dụng cơ hội mới được.

Thế là ở cuối trang có một tấm hình đi kèm cô với một chàng trai ngoại quốc cười vô cùng vui vẻ.

Hàn Kiến Thư đọc mấy chữ cô viết chân mày liền nhíu lại lập tức lật qua trang khác.

Ngày B tháng B

Ôi... đúng là trình độ tiếng anh của mình thật thậm tệ! Sáng hôm nay, ngày đầu tiên vào lớp trước tiên phải lấy lòng được giáo viên nha. Hôm đó, là một ông thầy Tây bụng phệ, trên đầu bị hói, thế là cô cứ thế chữ được chữ mất khen người ta.

Mà nghe đâu cô là khen ông có một cái đầu " Thật Sáng Chối ". Thế là bị đuổi ra khỏi lớp luôn mới gê chứ!

Hu hu... cô thật xui xẻo mà! >_<|||

Hàn Kiến Thư cười mỉm lật qua trang tiếp theo.

Ngày C tháng C

Ôi mẹ ơi, trai Tây đúng là ga lăng hết chỗ nói! Luôn luôn nhường phụ nữ, người già và trẻ nhỏ. Hôm bữa vào quán ăn nhanh cô tới sau mà khỗ nổi vào đúng giờ nghỉ trưa nên khách mua đã sắp cả một hàng dài. Cô nhìn mà nước mắt chảy ròng rã. Cô lúc đó đứng sau một anh Mỹ trắng cao cả 1m90 , vì thế cô hiện ngang bị che mất.

Ai ngờ anh ấy quay lại cười với cô một cái, còn nói nhường cô lên trước.

Trời ơi... cô lúc đó thật muốn bay lại hôn anh ấy hết sức.

Cứ như thế mấy người đàn ông phía trước cũng nhường cô thế là cô hiện ngang lên hàng đầu mua được đồ ăn luôn.

Ừc.. ước gì cô có được một tên bạn trai Tây thì sao ta??

Hàn Kiến Thư đập bàn mạnh một cái, cô đứng là chán sống rồi mới dám có ý nghĩ như thế! Tiếp tục lật qua trang kế bên anh có gấg kìm chế tâm trạng.

Ngày D tháng D

Oa.. hôm nay có một cậu bạn chuyển qua học chung khoa với nhóm bọn cô. Anh bạn này tên là Alex , gương mặt phải nói đẹp trai đến thất điên bát đảo. Đặc biệt, Anh ấy còn có đôi mắt màu xanh lá mà cô thích nhất. Chiều cao thì khỏi phải chê rồi, còn giỏi cả bóng rổ, bơi lội và tennis nữa.

Ôi.. nghe đâu là hot boy của khoa nữa đó nha...

Ha ha... số cô đi đâu là gặp trai đẹp tới đó nha! *^O^*

Hàn Kiến Thư lại tiếp tục đen mặt nóng giận, anh cũng biết những môn thể thao đó còn gọi là đẳng khác. Vậy có bao giờ cô chú ý chưa...

hừ.. anh lại qua trang tiếp theo.

.....

Ngày X tháng X

Hôm nay, cuối tuần cả nhóm cô đi tắm biển. Ôi.. phụ nữ bên Mỹ tại sao lại có ngực lớn như thế này. Có phải là do di truyền không hay là do thức ăn vậy chứ...

Oa... biển ở Mỹ thật là khác nha! Nhưng mà đó giờ cô có mặc Bikini đâu chứ.. làm sao dám mặc đây!

Tên Alex kia, không hiểu vì sao gần đây cứ đi kè kè bên cô. Ngay cả cô vừa thay đồ tắm xong vừa mở cửa ra đã gặp được bàn mặt hấn ở ngay cửa rồi. Chỉ là cô chưa kịp phản ứng đã bị hấn cầm máy ảnh chụp hình liên tục ..

A~ .. hấn còn khen cô rất đẹp với sexy nha!

Ừc.. thật ra là cô đang khoái gần chết rồi! $\geq \_\_\leq$

Phụt... Hàn Kiến Thư đọc từ nãy tới giờ đã có chút khô cổ vừa cầm nước lên uống đã phun ra hết.

Không phải vì những lời cô nói mà là vì tấm hình đi kèm theo khiến anh giật mình. Dưới góc là hình một cô gái mặc bikini 2 mảnh màu xanh biển đậm trông vô cùng mát mẻ. Làn da trắng như tuyết được dịp phô ra bên ngoài. Mái tóc lúc này đã dài tới ngang vai được gió thổi bay về phía sau.

Nếu bây giờ có ai ở đây mà thấy được biểu hiện của anh chắc sẽ cười chết mất! Hàn Kiến Thư cứ như bị cuốn vào bức hình cứ nhìn chăm chú vào nó, da thịt trắng kia cứ đập vào mặt anh. Nhìn một hồi lâu lại nuốt một ngụm nước bọt, hơn nữa gương mặt đang ngày càng đỏ lên.

Hàn Kiến Thư lập tức lật qua trang kế bên.

Chỉ là từ đâu rớt ra một tờ giấy được viết hoàn toàn bằng tiếng anh. Nét chữ rất cứng, nhưng trông rất đẹp mắt nhìn vào cũng có thể biết là của đàn ông viết rồi.

"" Amy, khi em phát hiện ra tờ giấy này thì lúc đó tôi chính thức sẽ về nước tỏ tình với em. Trong mắt tôi em thật khác biệt, không phải vì em là người ngoại quốc mà là tính cách của em. Trong mắt tôi em là người đẹp nhất, không cô gái nào có thể sánh bằng. Vì thế, em không được quên tôi đâu đấy! Tôi sẽ mau chóng trở về tìm em... I Love you ""

Hàn Kiến Thư đọc tờ giấy mà mày càng nhăn lại. Cảm xúc lúc này cũng bị biến đầu mất. Tâm trạng bây giờ là thập phần tức giận.

Hừ.. cô đúng là rất đào hoa, ngay cả qua Mỹ mà cũng có người theo đuổi. Thật sự anh không thể nhẫn nhịn nữa rồi!

Hàn Kiến Thư vừa nghĩ tới đó thì trực tiếp vo tờ giấy thành cục tròn rồi ném vào sọt rác. Tay đóng quyển nhật ký của cô lại rồi bỏ vào túi xách lại.

Hừm.. anh vốn còn đang nghĩ cách làm thế nào để bắt cô lộ diện mà vẫn chưa nghĩ ra. Đúng là ông trời giúp anh rồi...

Mạc Thanh Mai, em cứ đợi đấy! Tôi sẽ cho em biết làng quên Hàn Kiến Thư này là một tội tày trời.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Gặp Lại Người Quen

Chương 25 : Gặp Lại Người Quen

Sáng ngày hôm sau, Mạc Thanh Mai đã rút kinh nghiệm thay pin cho đồng hồ báo thức vì vậy thành công đã đi làm đúng giờ. Nhưng mà bây giờ cô mất luôn điện thoại muốn cũng không liên lạc được ai a~~.

Giờ này là đang nghỉ trưa, hôm nay nghe nói ở dưới căn tin của công ty có một món ăn mới. Nên đồng hồ vừa chạy đúng giờ đã có rất nhiều người đổ xô xuống.

- Đây... này, chúng ta cũng mau xuống căn tin đi nếu không sẽ hết đồ ăn luôn đấy - Linh Đan bắt đầu đứng dậy kêu mọi người.

- Được.. được đi thôi lát rồi lên làm tiếp- Nguyên Linh cũng buông tay trên máy tính cũng đứng dậy.

Thế là phòng kế toán của cô đi xuống phía dưới. Vừa xuống đập vào mắt của cô là cả phòng ăn chen chúc cả một đồng người.

- Ôi.. sao lại hoành tráng thế này - cô nhìn cảnh này mà đưa câu cảm thán.

- Mau lên.. mau lên - Linh Đan vừa nói dứt câu đã chạy toạt đến lấy đĩa đựng cơm sắp hàng.

Linh Nguyên, Dạ Lam, Hạ Xuân với cô cũng vào xếp hàng đợi. Tiếc là cô xếp cuối cùng đến khi đến lượt cô món ăn mới đã hết sạch sẽ rồi.

- A~ .. không phải chứ? Sao lại xui xẻo quá vậy - cô tròn mắt rồi ôm hận lấy mấy cái món còn lại rồi đi ra.

Nhưng mà ông trời luôn trêu con người ta, khi cô chen ra bên ngoài thì mấy người trong phòng của cô đã ngồi yên vị trên bàn rồi. Mà quan trọng bàn cũng chật hết chỗ, xung quanh cũng không còn chỗ nào hết.

- Trời a.. chẳng lẽ mình phải ngồi dưới đất mà ăn sao- cô cảm thấy vận xui cứ đuổi theo mình, bất giác từ xa thấy có một chiếc bàn mát mẻ ở góc khuất còn trống, trên bàn chỉ có mỗi một người đàn ông trên chiếc bàn lớn.

- A~~ .. may quá! Còn chỗ ha ha - thế là cô chạy tót đến chỗ đó, bất quá cô không để ý rằng có điều kỳ lạ là mọi người xung quanh đang nhìn mình chằm chằm.

- Xin hỏi, tôi ngồi ở đây được không? - cô đặt đĩa cơm ở trên bàn nhìn người đàn ông đang cúi đầu ăn kia hỏi.

- Tất nhiên, cô cứ ngồi! Bàn ở đây là tài sản chung của công ty mà - người con trai ở trước mặt vẫn cúi đầu ăn cơm cũng không có ngẩng đầu lên.

- A.. tốt quá! - cô nghe thấy vậy thì liền ngồi xuống, tay cầm nĩa và muỗng lên ăn. Xung quanh được dịp bàn tán mạnh mẽ.

- Đây, cô gái đó sau lại gan như thế! -

- Èo, nữ nhân bây giờ thật là nhiều chiêu trò nha... ngay cả ăn cơm cũng không tha cho người ta -

"....."

"....."

Nhân vật chính là Mạc Thanh Mai vẫn không biết chuyện gì cứ cúi đầu ăn tiếp. Mất vô tình nhìn vào đĩa cơm của người con trai trước mặt, suýt nữa cô đã tròn mắt vì ghen tỵ rồi. Trên đĩa cơm của anh ta có nào là tim heo, gan ngỗng, củ cải xào, còn có cả canh nữa. Nói chung là đầy đủ dinh dưỡng luôn đó.

- Cô đang rất đói sao? Hay là muốn món gì trên đĩa cơm của tôi? - người con trai vẫn cúi đầu nhưng lại cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm của người trước mặt.

- Ách... không có gì a! Anh cứ ăn tiếp đi - cô bị người trước mặt phát hiện ý đồ vô cùng xấu hổ cúi đầu ăn tiếp.

- Nếu cô thích món gì cứ lấy tự nhiên đi, tôi dù gì cũng ăn không hết - Người con trai của miếng cười mỉm một cái vẫn chưa chịu ngẩng đầu lên nói với cô.

- Hà? Anh... anh nói thật sao?- cô vẫn đang vô cùng xấu hổ thì nghe được lời nói ban ơn kia mà mắt sáng rõ - Tôi không khách sáo đâu đấy!

- Này, cô cứ lấy tự nhiên đi! - chàng trai trước mặt tay đẩy đĩa cơm đến trước mặt cô, lời nói hoàn toàn tự nhiên.

- Ha ha.. anh đúng là chàng trai vô cùng tốt - cô nghe được lời khẳng định thì hình tượng thực nữ đã vụt đi xa tít, tay gấp cả đồng thức ăn từ đĩa cơm của người ta vào đĩa của mình. Vì hình ảnh này xung quanh đang hóng chuyện này giờ lại bàn tán sôi nổi hơn.

- Cha mẹ ơi, cô ta không phải là người! Lấy hết luôn đồ ăn của người ta luôn rồi -

- Ôi.. tại sao cô ta lại có gan lớn như thế chứ! Không có chút gì đoan trang cả -

"....."

"....."

Mạc Thanh Mai cũng không hề nghe thấy vẫn vô tư lấy đồ của người ta ăn vô cùng tự nhiên. Nhưng cũng may thâm tâm của cô còn có chút lương tâm mới vừa ăn vừa hỏi người trước mặt.

- Anh gì đó, tôi nghĩ chắc anh đang làm một chức cao trong công ty có phải không? - cô nhai nhóp nhép miếng tim heo hỏi.

- Ừm, tôi chỉ làm một chức bình thường như bao người thôi - chàng trai trước mặt ngẩng đầu lên lấy chút nước uống rồi trả lời cô , mắt nhìn cô nhanh chóng rồi cúp xuống.

- Ách... không thể nào bình thường được - lúc này cô đang cúi đầu húp miếng canh nên không nhìn thấy được người kia nhìn mình, sau đó phản bác lại - Đồ ăn của anh ngon như thế này chắc không phải là dân làm việc bình thường đâu!

- À.. mà quên mất anh tên gì vậy? Khụ... - Cô do cái tật vừa ăn vừa nói trong miệng còn đang có rất nhiều cơm lại bị mắc nghẹn, tay vội lấy ly nước ở bên cạnh tu vào miệng.

- Tôi là HÀN.. KIẾN... THU! - Người con trai lúc này mới chính thức ngẩng đầu dậy, nhấn mạnh từng chữ một với người trước mặt, ánh mắt toát lên vẻ thích thú.

Phụt.... phụt

Và đây một tình huống rất hoành tráng đã xảy ra. Cô gái trước mặt đã bất ngờ phun mạnh cả một ngụm cơm trong miệng mình vào người con trai tuần tú .

Mạc Thanh Mai đang uống nước mắt vẫn đang tò mò nhìn người con trai vẫn đang cúi đầu kia. Ai ngờ người trước mặt mới vừa ngẩng đầu lên, gương mặt quen thuộc có chết cô cũng không thể quên được đập vào mắt cô. Cùng đi kèm là lời nói nhấn mạnh những gì cô nhìn thấy hoàn toàn không phải là ảo giác. Do quá bất ngờ, tất cả những thứ trong miệng cô cũng phun ra hết bên ngoài.

Hàn Kiến Thu ở đối diện mới chỉ vừa ngẩng đầu nói, anh còn định chờ xem cô sẽ có biểu cảm gì khi gặp anh. Ai ngờ, chưa kịp vui mừng cô đã đáp trả anh một cách vô cùng hoành tráng.

- Woa.....Ồ -

Đây là tiếng quần chúng xung quanh kinh hãi trầm trở lên tiếng đồng thanh. Thật sự bây giờ mà nói Hàn Kiến Thu trông rất buồn cười, tuy có chút chật vật.

Bộ vest hàng hiệu vurun vãi từ vai trở xuống toàn là cơm trắng, điểm thêm chút hoa văn là rau xanh và mấy miếng gan heo. Chuyển tầm nhìn lên phía trên, Ôi.. thôi rồi! Gương mặt xinh đẹp bị một ngụm cơm của cô che lấp. Từ mắt, mũi, miệng ngay cả trên tóc cũng dính luôn cơm.

Mạc Thanh Mai ơi là Mạc Thanh Mai... kỳ này cô chết chắc rồi!

- Em đang trả thù tôi sao? Hay đây là cách TIẾP ĐÓN sáng tạo mới của em?- Hàn Kiến Thu lấy khăn giấy ở trên bàn ăn từng chút lau đi cơm dính trên gương mặt, giọng nói là nghiền hai hàm răng lại mà nói.

- A~... Xin lỗi! Tôi không biết gì hết - Cô sau vài phút mặc niệm thì đại não đã nhanh chóng hoạt động lại, bây giờ cô đã biết mình đã làm ra chuyện lớn gì rồi - Ha ha... tôi với anh không có quen nhau nha! Tôi đi trước đây.

Thế là vừa nói dứt câu Mạc Thanh Mai đã co giò chạy mất hút ra khỏi căn tin. Cả căn tin nhìn tình hình trước mặt mà dở khóc dở cười.

Chỉ là người con trai đó vẫn ngồi chình ịch tại chỗ, tay vẫn cứ bình thường chậm rãi phui cơm ra người , đôi môi nhếch mép cười lảm nhảm một câu gì đó.

- Cứ chạy đi, tôi xem em trốn được bao lâu, em tiếp đón tôi hoành tráng như thế này dù gì tôi cũng phải tốt bụng đáp trả lại chứ! -

---

Bên này, Mạc Thanh Mai thở hồng hộc chạy vào thang máy. Cửa thang máy thuộc tầng làm việc của cô vừa mở ra, cô liền chạy tọt vào nhà vệ sinh nữ. Đứng trước tấm gương lớn, cô xả vòi nước rồi hắt vào mặt thật mạnh. Đến khi cảm thấy hết sức thì ngừng lại.

- Đây không phải sự thật... đúng! Chính là ảo giác hoàn toàn là ảo giác thôi - cô lại một mình lầm nhảm câu nói này, cuối cùng phủ nhận hoàn toàn là ảo giác, tâm trạng cuối cùng cũng thanh thản một chút.

Cô ở lại đó một chút, đến khi nghe tiếng báo hết giờ nghỉ trưa thì quay lại phòng làm việc của mình. Hiện tại, mấy người trong phòng cô đã trở về đầy đủ.

- A~.. Thanh Mai về rồi kìa! Cậu này giờ chạy đi đâu thế? - Linh Đan thấy cô về thì hô lớn. Vì thế cả phòng bây giờ chính thức vớt công việc qua một bên mắt chăm chú nhìn cô hóng chuyện.

- Ách.. mọi người đừng.. đừng nhìn em như thế - cô thấy tất cả đều nhìn mình thì lắp bắp nói.

- Thanh Mai, em quả thật rất thú vị... ha ha - Dạ Lam cuối cùng cũng nói ra một câu sau đó nhớ lại chuyện vừa nãy mà cười mắt luôn hình tượng.

- Phải.. phải, vừa nãy thấy chị định đi tới ngồi chỗ đó em đã tính nói với chị rồi - Hạ Xuân bụm miệng cố nín cười nói - Bắt qua chị đi nhanh quá, em nói cũng không kịp.

Cô bịt tai che đi mấy lời nói giễu cợt kia, chân nhanh chạy tới bàn làm việc sau đó úp mặt xuống xấu hổ.

- Thanh Mai a~, không cần phải e thẹn thế đâu - Nguyên Linh ở một bên an ủi nhưng lại cười ra tiếng - Bắt quá ha ha...

- Thanh Mai nha... cậu đã làm một việc mà nữ nhân toàn công ty này cũng không dám làm đâu đó, nên .. phụt.. tự hào đi - Linh Đan cũng hòa theo trêu chọc cô.

Mặt của Mạc Thanh Mai cúi cùng cũng đỏ lên như quả cà chua chín rụng. Hu hu... xấu hổ chết mất! Chỉ là mọi chuyện chưa có kết thúc như thế.

[[Thông Báo... Thông Báo.. Alo Alo! Tôi xin mời nhân viên phòng kế toán tên là Mạc Thanh Mai lập tức đến văn phòng của Giám Đốc Kinh Doanh.. xin nhắc lại...]]

- Hả? Lại chuyện gì nữa đây - cô nghe thấy loa thông báo gọi tên mình mà giật mình- Phòng Giám Đốc Kinh Doanh là sao?

- Haiz.. Thanh Mai à.. tớ chia buồn cùng cậu! - Nguyên Linh đứng dậy đến gần cô vỗ về an ủi.

- Hả? Tại sao mình phải đi đến đó chứ? - cô đầu óc rối mù hỏi.

[[Alo.. Alo Mời cô Mạc Thanh Mai mau chóng có mặt... Alo Alo...]]

Chỉ là chưa đầy vài phút thì loa thông báo lại kêu lên lần nữa.

- Thanh Mai à, em mau chóng đi đi nếu không sẽ có chuyện đấy - Dạ Lam ở một bên thanh tỉnh nói.

- Đúng đấy chị, lên đó chị sẽ hiểu thôi mà - Hạ Xuân cũng ở một bên khuyên giải.

Cô nghe thấy thế cũng mù tịt bước đi đến nơi vừa gọi mình. Vào thang máy chậm chậm nhấn nút đến cái tầng của giám đốc kinh doanh gì đó. Trong đầu hiện tại cô đang vô cùng khó hiểu, cô có liên quan hay quen biết gì đâu mà lại kêu cô chứ.

Đến khi cửa thang máy mở ra cô lại chậm chạp lếch đến căn phòng đã treo cái bảng phòng giám đốc hỗ trợ kinh doanh trước cửa. Tay nâng lên rồi lại hạ xuống, cuối cùng quyết tâm gõ cửa vào xem cái người bên trong là ai.

Cốc ... cốc...

- Mời vào! - Bên trong phát ra giọng nói trầm áp của một người con trai.

Mạc Thanh Mai nghe giọng nói đã thấy có điểm quen thuộc nhưng cũng không xác định rõ là ai, vì thế tò mò đẩy cửa vào. Chỉ là cô bước vào thì người con trai kia đang ngồi trên ghế quay lưng lại phía cô.

- Cô hãy khóa cửa lại đã rồi tôi sẽ nói tiếp chuyện vì sao cô lại đến đây - người ngồi trên ghế lại lên tiếng yêu cầu ngay vào lúc cô đang không biết làm gì.

Thấy yêu cầu nghe có vẻ kỳ lạ nhưng cô vẫn cứ ngu ngốc làm theo. Đến khi tiếng khóa cửa vang lên thì người con trai nào đó cũng tự động nhếch mép quay ghế lại.

- Tôi khóa cửa... cửa - cô mới vừa khóa cửa xong quay lại đã thấy được nguyên gương mặt đều cang kia đập vào mặt khiến giọng nói bị cả lăm.

- Chào mừng em đã quay lại! - Hàn Kiến Thư từ tốn nhìn thần thái kinh ngạc của cô mà vui vẻ.

- Anh.. anh... Là Hàn Kiến Thư sao?- cô cả lăm nói thật sự không tin vào mắt mình- Tại.. tại sao lại ở công ty của tôi?

- Hừm? Ba năm không gặp em đã thật sự quên luôn khuôn mặt của tôi rồi sao? - Hàn Kiến Thư bàn tay ở trên bàn gỗ từng nhịp bình thản nói - Còn nữa.. vì sao tôi có mặt ở đây thì tấm bảng ở ngoài cửa đã giải thích tất cả rồi.

- Giám.. giám đốc hỗ trợ kinh doanh là anh sao?- cô nghe hẳn nói bất giác nhớ lại tấm bảng vừa nãy - Không thể nào... nếu anh là giám đốc thì tôi phải biết từ lâu rồi.

- À.. cảm ơn em đã nhắc nhở tôi, chút nữa tôi lại quên mất chuyện này - Hàn Kiến Thư đôi mắt hiện lên tia tỉnh ranh nhìn cô giả bộ chợt nhớ đến gì đó - Vài ngày trước chủ tịch đã tập hợp TOÀN BỘ NHÂN VIÊN để giới thiệu tôi trước mọi người rồi! À... hôm đó hình như tất cả mọi người đều có mặt thì phải nhưng mà tôi lại phát hiện ra có một cô nhân viên lại vắng mặt.

Mạc Thanh Mai nghe hẳn nói đại não lại bắt đầu hoạt động trở về cái ngày họp toàn công ty hôm nọ. Hình như đúng lúc đó cô là đang bị tào tháo rượt nha, nói vậy cô nhân viên đó là cô.. cô sao?

- Tôi nghĩ chắc cô nhân viên này không hài lòng về tôi hoặc không tôn trọng tôi mới ngay ngày tôi xuất hiện lại vắng mặt như thế , tôi cũng là đang nghĩ cách giải quyết với cô nhân viên này, chỉ là... - Hàn Kiến Thư vẫn không để biểu hiện sợ sệt của cô vào tầm mắt vẫn rất vô tư nói - À.. mà em biết cô nhân viên ấy là ai không? Để tôi nói ra nhé...

- A~ .. không cần đâu! Thật sự là không cần đâu - cô nghe tới câu nói đó thì hoàn toàn giật nảy mình lên tiếng - nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước nha.

Chỉ là Mạc Thanh Mai vừa quay đầu chuẩn bị cơ giò chạy thì quên mất một điều rằng : cánh cửa vừa nãy là chính tay cô khóa lại bây giờ có mở cũng không được. Đặc biệt khóa này phải mở bằng giấu vân tay nữa mới đáng sợ.

Hu hu... cái này người ta gọi là chơi ngu có thưởng này!

- Cô nhân viên ấy tên vô cùng giống em là Mạc Thanh Mai đấy! - Hàn Kiến Thư nhìn chuỗi hành động ngu ngốc của cô mà cười thầm lên tiếng phủ đầu.

- Em nghĩ tôi nên xử lý cô ấy thế nào đây? - Hàn Kiến Thư đã đứng dậy từ từ tiến về phía cô.

Mạc Thanh Mai vẫn kiên trì nắm khóa cửa với hy vọng sẽ thoát ra ngoài nên không hề biết Hàn Kiến Thư đang lại gần phía mình. Đến khi xoay người lại thì đập vào mắt cô là lồng ngực của người nào đó, cô bỗng chốc nuốt nước miếng một cái. Khi ngẩng đầu lên thì gương mặt của Hàn Kiến Thư đã phóng đến độ cực đại rồi.

- Anh... anh đang làm gì vậy? - cô bất giác run sợ trong lòng ngẩng đầu nói, khoảng cách bây giờ của cả hai đang rất gần.

- Câu này tôi hỏi em mới phải, em đang làm gì vậy? - càng nói Hàn Kiến Thư càng kê sát mặt mình về phía cô, đến khi cả hai chóp mũi sắp đụng nhau thì ngừng lại - Sao em không trả lời?

Tìm Mạc Thanh Mai bị hành động này của Hàn Kiến Thư hù dọa làm cho đập thật nhanh tới nỗi cô không thể kiểm soát được. Cánh môi mọng của hẳn cứ lâu lâu lại nhếch lên một cái khiến cô cứ nuốt nước miếng ừng ực. Khí chất Hàn Kiến Thư hiện tại rất khác với lúc trước. Cô cảm thấy hẳn còn lưu manh hơn lúc trước rất nhiều, ba năm qua không ngờ lại thay đổi tới vậy.

Chỉ là Hàn Kiến Thư vừa tính hành động thì ánh mắt của cô lại nhìn thấy một chiếc túi xách màu nâu ở trên bàn, nhìn vô cùng quen mắt.

- A... cái túi xách của tôi kia!- cô mừng rỡ nhớ ra cái túi xách của mình rồi reo lên, thật là cô không hiểu phong tình gì cả, ngay giờ phút này cũng có thể sao nhân.

-Hừm... - Hàn Kiến Thư ở một bên đen mặt thờ dài , sau đó cách xa cô tiến tới cái bàn lấy chiếc túi xách- Có chắc là của em không?

- Phải nha, bên trong có một chiếc điện thoại, mấy thời son, phấn trang điểm còn có cả quyển nhật ký nữa - Cô nhìn thấy chiếc túi xách yêu dấu thì mắt sáng rỡ như đèn pha, bỗng nhớ ra gì đó - À.. anh có đọc cuốn nhật ký của tôi không đó?

- Khụ... không có đọc - Hàn Kiến Thư bị hỏi bất chợt thì ho một cái, mặt dày không thừa nhận , tay chia chiếc túi xách ra đưa trước mặt cô - Này, đến đây lấy đi!

Mạc Thanh Mai vô cùng tin tưởng chạy nhanh lại chiếc túi xách của mình. Ai ngờ khi mới vừa giơ tay lên chụp lấy thì đã bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ kéo lại. Chiếc túi xách bị vứt sang một bên, cả người cô đổ ập vào lồng ngực của Hàn Kiến Thư.

- Này... này.. anh đang làm cái quái gì vậy? Mau buông tôi ra coi- cô ngóc đầu lên chửi cái tên có hành động kỳ cục trước mặt.

- Hừm.. sao tôi lại phải buông tay? em cũng đừng nghĩ dễ dàng lấy lại như vậy được! - Hàn Kiến Thư vòng tay ôm cô vào lòng xiết chặt, anh của hiện tại đã không còn giống Hàn Kiến Thư của 3 năm trước rồi.

- Hừ.. rốt cuộc anh muốn gì đây chứ? - cô có giải thoát bản thân nhưng tất cả đều vô dụng.

- Tôi cho em hai lựa chọn - Hàn Kiến Thư cuối cùng cũng nghe được câu quan trọng bắt đầu vào chủ đề chính - Một là, tôi sẽ trả em lại túi xách nhưng đồng thời em cũng sẽ bị đuổi việc vì có thái độ không tôn trọng cấp trên. Nên nhớ với khuyết điểm này, nếu em muốn đi tìm công việc ở công ty khác cũng sẽ không phải là chuyện dễ.

- Anh.. anh quá đáng rồi đấy! Tôi nào có không tôn trọng cấp trên chứ - Cô bất bình lên tiếng cãi lại.

- Chuyện hợp toàn công ty em không có mặt là lý do thứ nhất, chuyện em phun com ở dưới căn tin vào người tôi là lý do thứ hai, nhiều đó có đủ chưa? - Hàn Kiến Thư tay vẫn ôm chặt cô, chân mày vô ý nhíu lên nói.

- Anh... anh - cô nghe hấn nói mà bí đường nói - Vậy còn lựa chọn thứ hai thì sao?

- Lựa chọn thứ hai là, em sẽ nhận lại được túi xách, cũng sẽ không bị đuổi việc, tôi cũng sẽ không truy cứu việc em không tôn trọng cấp trên, nhưng có một điều kiện - Hàn Kiến Thư bình thản tiếp tục nói đưa ra mỗi câu hấp dẫn.

- Hả? Thật sao... điều kiện gì anh nói ra đi - cô nghe hấn nói lập tức đồng ý.

- Em phải làm trợ lý cho tôi, đồng thời từ ngày mai phải chuyển đến đây làm việc cùng phòng với tôi - Hàn Kiến Thư cười thầm một chút nói một cách vui vẻ.

- Cái gì? Anh đang đùa tôi chắc... không thể như thế được - cô nghe xong trợn mắt không tin vào tai mình.

- Hừm.. được thôi! Em nhận lấy túi xách đi rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc về nhà luôn thể - Hàn Kiến Thư nghe như thế thì nhanh chóng buông tay, đi đến đưa túi xách trước mặt cô.

Mạc Thanh Mai đưa tay nhận lại túi xách, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đắn đo. Hàn Kiến Thư thì ngược lại vẫn vô tư về bàn làm việc ngồi xuống giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà làm việc tiếp. Chỉ là có một cô gái vẫn đứng như trời trồng tại đó, gương mặt đang thấp phần đau khổ.

Cô không thể để mất công việc này được, đây đã là công ty lớn ở trong nước rồi. Nếu cô bị công ty lớn đuổi việc thì những công ty nhỏ khác sẽ có khả năng đồng ý nhận cô làm việc sao?

Câu trả lời là không thể nào! Bất quá nếu làm trợ lý cho hấn thì cô có thể vẫn được làm việc, với lại lương của quản lý cũng cao hơn lương của nhân viên kế toán nha.

- Hàn Kiến Thư... được rồi tôi thua cuộc - cô đứng suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng cúi đầu nhận thua - tôi sẽ làm trợ lý cho anh!

Hàn Kiến Thư từ nãy giờ chỉ giả vờ làm việc thôi, cuối cùng anh cũng đợi được kết quả mà mình mong muốn. Trong lòng bất giác vô cùng vui vẻ.

- Được, em đã có quyết định vô cùng đúng đắn- Hàn Kiến Thư mỉm cười nhìn cô - Nhưng mà còn một việc nữa..

- Cái gì nữa? Chẳng phải là theo yêu cầu của anh rồi sao? - cô nghe hấn nói mà bắt đầu nhảy dựng lên.

- Tự dung em lại trở thành trợ lý của tôi thì tất nhiên sẽ có nhiều người vô cùng thắc mắc mà tôi lại ngại phải giải thích. Cho nên là...

Cô nghe xong câu nói của Hàn kiến Thư mà đen mặt, nhưng dăm lao thì phải theo lao thôi, cô không còn đường nào khác nữa rồi.

[[Alo alo... 1..2...3 chú ý nghe rõ! Tôi.. tôi là Mạc Thanh Mai nhân viên phòng kế toán. Hiện tại, tôi muốn thông báo với tất cả mọi người rằng từ ngày mai tôi chính thức là trợ lý của giám đốc hỗ trợ kinh doanh của công ty. Alo.. Alo...]]

Tiếng loa thông báo vang vọng xuống từ ngõ ngách của công ty. Chỉ là thông tin của câu nói này đã đem đến chấn động, đặc biệt là đối với nhân viên nữ.

Đây là tiếng nói không ai xa lạ chính là của Mạc Thanh Mai. Biết vì sao cô phải nói như thế không? Tất cả là ý kiến của tên Hàn Kiến Thư đó chứ ai. Hấn là bắt cô phải xuống phòng tuyên truyền mượn loa đi thông báo với toàn công ty, ý muốn là để sau này khỏi phải phiền hấn.

Trời ơi... có cái lý do nào lãng xẹt như hấn nói không hả?

Hu hu... cô muốn đi chết đây(ㄒ_ㄒ)

- Được rồi, em làm rất tốt! Túi xách của em đây, điện thoại của em tôi cũng đã sạc giúp rồi, trong đó còn có số của tôi đấy! - Hàn Kiến Thư ở trên bàn làm việc nghe loa phát thanh được phóng lên mà cười gần chết. Bất qua khi cô quay lại anh cũng không ngu ngốc cười trước mặt cô.

- Hừ.. trong anh chắc là rất vui - cô hừ lạnh trả lời - tôi đi trước đây!

Mạc Thanh Mai chỉ vừa quay đi thì Hàn Kiến Thư bên trong đã không nhịn được cười mà cười ra thành tiếng.

- Phụt.. khụ khụ ... Mạc Thanh Mai vẫn không thay đổi chút nào - Hàn Kiến Thư vừa cười vừa suy ngẫm.

Hừm... từ giờ anh phải tận dụng thời cơ mới được. Phải để cô cảm nhận được sự tồn tại của anh!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xuất Hiện

Chương 26 : Xuất hiện

(Lời tác giả: Ta xin cúi người 90 độ vuông góc với mặt đất thành khăn và kính cẩn xin lỗi mọi người. Thời gian qua ta đã quy ẩn giang hồ quá lâu và bây giờ là đã đến lúc ta xuất đầu lộ diện. Những ngày qua ta đã lên bờ xuống ruộng... cuối cùng cũng đã qua được kỳ thi! Bây giờ ta sẽ dùng toàn bộ sức lực để bù truyện lại cho mọi người .

Gửi đến các t.iu ngàn nụ hôn * Tung Bông * 〰〰〰o〰〰)

Từ ngày Mạc Thanh Mai cô bị cái tên hách dịch kia chuyển lên phòng làm việc của hấn , hể cứ đi tới đâu là bị người ta bàn tán tới đó. Thật tức chết cô mà...

- Hừm, mới vào công ty không bao lâu đã nhân cơ hội thả câu rồi, kỳ này còn là một con cá cực kỳ lớn - Một cô nhân viên nói to với cô bạn kể bên.

- Phải đó.. không biết đã dùng chiêu trò gì nha - cô bạn ở bên phụ họa.

Cô đang đứng cách đó không xa nên tất nhiên là nghe được tất cả. Hiện tại, cô là đang đi pha cà phê cho cái tên kia vừa nghe tới đó thì máu nóng lại lên. Hàn Kiến Thư tất cả là tại anh... chỉ là cô trong lúc cảm tức lấy luôn hủ muối cho vào gần hết.

Ha ha.. Kỳ này cho anh chết chắc!

Cốc cốc...

- Vào đi! - Hàn Kiến Thư ở bên trong đang bận bịu xử lý hồ sơ nên nhanh chóng trả lời.

- A ~ ... Hàn tổng cà phê của anh đây! - cô mặt mày hớn hờ đặt ly cà phê lên bàn, còn luôn tiện sửa lại cách xưng hô.

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc Hàn Kiến Thư liền nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ là thấy vẻ tươi cười của cô lại thấy có điểm kỳ lạ.

- Hừm. Có phải hôm nay em gặp chuyện gì vui sao?- Hàn Kiến Thư nhìn vẻ tươi cười của cô hỏi.

- A~ .. làm gì có! Chỉ là được phục vụ Hàn tổng là niềm hạnh phúc của tôi thôi - Cô bị hỏi giật mình nói, còn là nói dối siêu cấp.

- Khụ... hừm vậy sao? Tôi lại không thấy được câu nói của em ở điểm nào là thật cả - Hàn Kiến Thư nghe câu trả lời thì ho một cái , cà người dựa vào chiếc ghế xoay thong thả nhìn cô nói.

- Áy.. tại anh không chú ý thôi - cô nghe hấn nói bắt đầu bí bách, nhớ đến ly cà phê - A.. cà phê này là tôi pha đó, đây là tấm lòng của tôi đó nha!

Mạc Thanh Mai đẩy cái ly cà phê đến trước mặt Kiến Thư, mà hiện tại phải gọi là cà phê muối mới đúng!

Tay Hàn Kiến Thư cầm tách cà phê lên, từ từ đưa đến mũi ngửi mùi của tách cà phê.

- Ừc - cô đứng đó nuốt nước miếng một cái, ôi trời.. tại sao hấn không uống đi cho rồi, còn bày bộ dạng ngử ngử như ch* đánh hơi vậy!

- Có phải em đang khát nước không, có cần tôi nhường không? - Hàn Kiến Thư ở đối diện vẫn chưa nhanh chóng uống mà đặt tách cà phê xuống. Bởi vì cô gái trước mặt đang trông trọc nhìn anh, khiến giác quan cảm giác có điều kỳ lạ trong ly cà phê này.

- Hà? Không cần.. không cần - cô nghe hỏi thì giật mình sau đó chạy về bàn làm việc của mình.

Thật ra bàn làm việc của cô ở chung trong phòng của hấn. Chỉ là đặt thêm một cái bàn vào thôi .

- Thanh Mai, em đi in ra nấy tập tài liệu này đi - Hàn KiếnThư nhìn biểu hiện của cô thì cũng hiểu phần nào, trong đầu lại nảy lên ý niệm trêu đùa.

- Được - Cô nhanh chóng lấy tập tài liệu rồi nhanh chóng quay đi.

Hừ... tại sao lâu như vậy mà hần vẫn chưa uống chứ! Cô trong lòng bực tức lắm lắm.

Một lát sau, cô quay lại đưa tập tài liệu đã in cho hần.

- Tài liệu đã in của anh đây - cô chìa tay ra đưa cho hần.

- Tôi quên mất lúc nãy kêu em in thêm phần này nữa - Hàn Kiến Thư giả vờ đáng trí nói, trước mặt là một chồng tài liệu cao để trước mặt cô.

- Hả? Không.. không phải chứ? - cô nhìn chồng tài liệu mà mặt đen như đất nòi - Anh đang chơi tôi hả? Làm gì mà phải in nhiều như thế.

- Hừm, Thư ký Mạc đây là bốn phần làm việc của cô nên không thể nói không muốn làm thì liền không làm - Hàn Kiến Thư vẫn vô cùng bình tĩnh, giọng nói không bông đùa - Với lại tôi in nhiều như thế để làm gì thì cô không cần biết.

- Hừ, được.... in thì in - cô nghiêng rặng treò treo mà trả lời, nghe hần nói cô thật muốn bay tới đánh cho hần tới tấp .

Mạc Thanh Mai cuối người vô cùng uất hận ôm chồng tài liệu cao ngắt ngưỡng đi ra ngoài. Cuối cùng cũng thành công vô được thang máy.

Hàn Kiến Thư.. tôi muốn THIÊN tiểu đệ đệ của anh!

(Chị ạ.. có gì bình tĩnh! Cái này là cái hạnh phúc tương lai của cả đời chị đó ạ.... sau này hồi hận không kịp đó nha)

Sau khi cô đã in được toàn bộ số tài liệu kia thì công đoạn cực khổ nhất là đem chúng trở về. Tay cô vừa cầm chồng tài liệu cũ còn đem thêm phần tài liệu mới bây giờ đã cao hơn cả đầu cô luôn rồi. Bước được vào thang máy cô thở lấy thở để, tay vì sức nặng đã run lên chịu không nổi. Càng như thế cô càng hận Hàn Kiến Thư hơn.

Cửa thang máy mở ra cô nhắm đường đi tới phòng làm việc mà đi. Vì sức nặng trên tay nên bước đi cô hơi loạn choạng. Nhưng là vừa mở cửa bước vào cô đã làm ra một tình cảnh vô cùng hoành tráng. Do bị che khuất tầm nhìn nên khi cô vừa bước vào đã vướn luôn vào bậc cửa , tất cả mọi thứ nằm trên tay đã thành công bay lên không trung. Giấy trắng bay tứ tung, tài liệu mỗi cái nằm một nơi, nhìn tổng thể trong vô cùng buồn cười.

- Thư ký Mạc, đây là cách em đình công sao?- Hàn Kiến Thư nhìn căn phòng bừa bộn mà mắt giựt giựt không nói nên lời, tuy nhiên không cần anh ra tay cô cũng tự tìm đến.

- A~ .. không.. không phải - cô ngậy ngậy nhìn việc do mình làm ra mà trả lời , sau đó đứng dậy.

- Hừm? Vậy sao... chắc công việc hiện tại của em rất rảnh rang nên bây giờ em hãy thu dọn những thứ mình làm ra đi - Hàn Kiến Thư nghe câu trả lời nhướn mày nói.

Mạc Thanh Mai uất ức không nói nên lời nhưng cũng phải cúi người thu dọn hết. Không phải cái tên chết bầm nhà anh thì cô đâu ra như thế này.

Công lao thu dọn từng chút của cô kéo dài đến 30 phút, phải biết tài liệu nhiều biết bao nhiêu còn phải sắp xếp lại chúng nữa.

- Phù... phù... xương cốt rã rời luôn rồi - cô vừa làm xong đã lên lời oán than ra khỏi miệng - Một quá đi..

Đem chồng tài liệu đặt trước mặt Hàn Kiến Thư, tâm trạng đen thui để thật mạnh xuống bàn.

- Hừ.. vừa lòng anh rồi đấy! - cô nghiêng rặng nói.

- Em đang rất mệt sao?- Hàn Kiến Thư thấy mồ hôi đã xuất hiện một mảng dày trên trán của cô mà giả vờ hỏi.

- Mất anh bị đuối hả? Tôi là đang mệt sắp chết đến nơi đây -cô nghe câu hỏi mà máu nóng lại lên, nguyên nhân chính gây cho cô như thế này mà lại vô tư hỏi cô như vậy.

Hàn Kiến Thư vừa nghe nói thì vẩy vẩy tay kêu cô lại gần anh. Cô đứng cách bàn hần không xa nên cũng ngu ngốc đi đến gần.

- Mồ hôi của em đã chảy dài xuống mặt rồi, phải lau đi thôi! - Hàn Kiến Thư thấy cô đến gần sát bàn làm việc của mình thì đột nhiên đứng dậy lấy khăn mùi xoa trong túi áo lau đi mồ hôi trên trán của cô, lời nói còn là thập phần dịu dàng.

Mạc Thanh Mai bị hành động thân mật mà ngậy ngậy cả người. Bàn tay to lớn và chắc khỏe của Hàn Kiến Thư cứ nhẹ nhàng lau đi thứ trên mặt cô. Sức lực dùng vô cùng nhẹ nhàng dường như sợ cô bị đau. Trong lòng cô dâng lên cảm giác ngứa ngáy trong lòng.

- Hừm.. mệt như thế thì em hãy uống tách cà phê này đi - Hàn Kiến Thư nhanh chóng đã đem tách cà phê trước mặt cô, ngay trông khi cô đang còn ngậy ngậy mà không thể phòng bị.

- Anh.. anh sao lại tốt quá vậy? - cô bị hành động thân mật kia mà chưa tỉnh táo lại, nhìn gương mặt góc cạnh tuấn tú kia đập vào mắt. Thật sự cô đã bị sắc đẹp mê hoặc rồi.

- Chẳng phải là em rất mệt sao?- Hàn Kiến Thư vẫn giữ khoảng cách gần như thế lời nói lại như lông vũ khẽ nhẹ làm lòng cô ngứa ngáy. - Nên tôi nhường nó cho em.

Tay cô bị lời nói này cũng bất giác nâng tay lên đón nhận tách cà phê quen thuộc. Trong lúc này hình như trí nhớ của cô đã quen một việc quan trọng thì phải.

- Em uống đi... - ở bên đây Hàn Kiến Thư thấy hành động chậm chạp của cô mà ra tiếng thúc giục, trong lòng còn đang cười lưu manh một cái.

Chỉ là....

Phụt... phụt

Một dòng nước ấm nóng bay thẳng vào gương mặt mới vừa cười thỏa mãn kia.

Nước từ mặt nhỏ xuống từng giọt từng giọt rơi xuống bộ vest đắt tiền. Các cơ mặt của Hàn Kiến Thư bỗng chốc hóa đá, đôi mắt lại ánh lên tia lửa chập chờn.

- A~... lưỡi của tôi - cô chỉ mới vừa uống vào một ngụm đã trực tiếp phun ra bên ngoài, hình như cái ly này là do cô pha mà, nhớ lúc nãy cô còn cho vào tới 3 muỗng canh iốt.

Là 3 muỗng lặn đó!... = ω =

- Nước... nước lọc... mặn quá! - cô bắt đầu nhảy dựng lên tìm nước .

Cô lại tiếp tục dịch vụ chơi ngu có thưởng, hại người hại luôn bản thân.

- Mạc Thanh Mai... - Hàn Kiến Thư đứng chết trân tại đó, hít thở cho tâm tình bình ổn nghiêng răng nói với cô.

- Ừc... ừc... uống rồi mà sao vẫn mặn thế này - cô ở bên đây tìm thấy nước uống một hồi vẫn còn cảm thấy mặn, bất ngờ bị hắt gọi xem chút lại phun hết ra ngoài lần nữa.

- Em đang làm cái trò gì vậy? - Hàn Kiến Thư vứt bỏ không để tâm đến bộ dạng ngu ngốc của cô mà tiếp tục hỏi, cầm tách cà phê lên nhìn cô - tách cà phê này của tôi rất mặn sao?

- A~ ... hả? Thật ra... thật ra - cô bây giờ mới chú ý tới tác phẩm của mình gây ra, hình như cô lại phạm tội lớn nữa rồi.

- Sao? Em muốn nói thế nào? - Hàn Kiến Thư lấy khăn giấy lau đi gương mặt bị ướt, có vài giọt rơi trúng cánh môi anh , khiến anh nhăn mày.

Bởi vì, anh cảm thấy cà phê này là cực kỳ mặn! Cô là đang muốn anh uống loại nước này sao? Hừ.. không thể tha thứ được... gần đây dường như cô rất thích phun đồ ăn vào mặt anh thì phải!

Tên... Tên ten tên ...

Vừa lúc quyết định đó, chuông báo hiệu hết giờ làm việc chính thức vang lên. Mạc Thanh Mai nghe được tiếng chuông liền lập tức thanh tỉnh, quay người co giò chạy. Cầm túi xách trên tay, cô liền tông cửa chạy luôn ra ngoài.

- Mạc Thanh Mai... em đứng lại cho tôi - Hàn Kiến Thư bị sự việc bất ngờ này mà không kịp trở tay , cuối cùng đã để cho cô chạy thoát.

Hừ.. cô có ngu mới đứng lại đó!

Cô chạy vào được thang máy thì thở hổn hển, cũng may là hắt không có đuổi theo. Sau khi chấn chỉnh mình đã an toàn, cô đi đến bắt taxi về nhà.

Reng... reng

Vừa ngồi vào được xe điện thoại trong túi xách lại rung lên kịch liệt. Nhìn màn hình cũng may không phải là cái tên trời đánh kia.

- Thanh Mai? Mi đang ở đâu vậy? - Đinh Doanh ở đầu dây vừa nghe tiếng kết nối liền nói.

- A~ .. ta là đang trên đường về nhà! - cô cũng vô cùng tự nhiên trả lời - Mà có chuyện gì sao?

- Phải có chuyện gì mới gọi được cho mi sao?- Đinh Doanh lên giọng chán ghét, sau đó lại nói tiếp - Thật ra thì... ta muốn người đi phỏng vấn cùng với ta.

- Hà? Nhưng mà.. ta có biết gì đâu chứ - cô nghe nó nói thì đầu óc bắt đầu mù mờ.

- Hừ.. không nhưng nhì gì hết! Người lập tức đến tòa soạn của ta ngay đi - Đinh Doanh lại bộc lộ tính cách cường bạo ra uy hiếp cô - Nếu không thì...

- Được rồi.. ta đi.. ta đi là được chứ gì - cô nghe câu nói lấp lửng mà bất giác nuốt nước bọt một cái.

- Chú ơi... chờ con đến tòa soạn Hạ Hạ đi ạ -

Ngay sau khi taxi chở cô dừng lại trước một ngôi nhà cao tầng rất hoành tráng. Đây là trung tâm tòa soạn lớn nhất nước, cách làm việc vô cùng chuyên nghiệp.

Đình Doanh, mi cũng thật lợi hại!

- A~ .. Mi đây rồi! Mau.. mau lên đi với ta - Đình Doanh từ xa chỉ vừa thấy bóng dáng cô bước xuống xe đã chạy tới, không nói không rằng kéo cô đi một mạch.

Sau khi nó thành công kéo cô vào chiếc xe dành cho ekip thu thập thông tin thì mới chịu buông tay cô ra.

- Nè.. mi đang chở ta đi đâu vậy? - cô ở một bên tò mò cũng khó chịu hỏi - Ta không có giúp được gì đâu đó!

- Không cần mi giúp gì đâu - Đình Doanh đang hí hửng lái xe sẵn miệng trả lời cô - Chỉ cần mi cùng ta đi gặp một người là được rồi.

- Là ai? Mà tại sao phải bắt ta cùng đi? - Cô càng nghe càng tò mò hơn.

- Là tổng giám đốc của hãng thời trang LX, ta đã cố công đến đặt lịch hẹn biết bao nhiêu lần rồi mà vẫn không được. Mới mấy ngày trước vừa may công lao ta rình rập trong bụi lùm cuối cùng cũng thấy được mặt của hân. Chỉ là vừa nhìn thấy liền khiến ta kinh ngạc... bất quá lúc đó ta làm liều ra chặn đường hân thế là bị bảo vệ đuổi thẳng cổ luôn.

- Ưc.. công nhận mi đúng là rất trâu bò - Cô nghe lịch sử kỳ của nó mà đen mặt - Nhưng mà hân có đẹp trai không?

Máu mê trai của cô lại tiếp tục bay xa rồi.

- Hừ.. đúng là tật mê trai không bỏ mà - Đình Doanh liếc xéo cô một cái rồi cười bí hiểm - Ha ha.. yên tâm đi! Chắc chắn nhìn thấy hân ngươi sẽ rất kinh ngạc.

Sau đó, Đình Doanh quẹo trái dừng xe trước một trụ sở làm việc cao tầng. Trên tít phía trên cao hiện lên hai chữ LX vô cùng to lớn, trong vô cùng khí thế.

- Được rồi, mau đi vào bên trong thôi - Đình Doanh đậu xe vào tầng hầm sau đó chạy ra kéo tay cô đi vào tòa nhà chọc trời kia.

- Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn tìm gì? - cô nhân viên ở quầy lễ tân thấy có người đến vô cùng lịch sự đứng lên hỏi.

- A~ .. tôi muốn đến phòng vấn giám đốc LX - Đình Doanh nhìn cô lễ tân cũng gật đầu nói.

- Xin hỏi cô có đặt lịch hẹn trước không? - cô nhân viên cũng gật đầu một cái hỏi tiếp.

- Có. Vào 17h30 tôi có đặt hẹn phỏng vấn - Đình Doanh cũng gật đầu chắc nịch nói.

- Có phải cô là Đình Doanh, phóng viên của Tòa soạn Hạ Hạ? - Cô nhân viên nhớ ra gì đó, nhìn Đình Doanh nghi vấn hỏi.

- Đúng rồi.. là tôi - nó nghe thấy thế thì vui mừng gật đầu.

- Xin lỗi cô! Giám đốc tôi đã dặn không cho phóng viên của tòa soạn Hạ Hạ phỏng vấn - Cô nhân viên thành thật nói - Hiện tại, giám đốc của chúng tôi lịch hẹn đã đầy đặc mong cô thông cảm!

- Cái gì? Không cho phỏng vấn? - Đình Doanh nghe nói lập tức đập bàn một cái nổi cơn thịnh nộ - Chỉ là lên nhìn hân có một chút liền như vậy sao? Lúc trước chẳng phải rất tốt bụng sao bây giờ lại thay đổi chóng mặt như thế.

- Đình Doanh.. đừng làm loạn nữa - Cô ở một bên thấy nó tức giận thì đến ngăn cản - Nếu hôm nay không được thì khi khác đến vậy!

- Không được đâu.. đây là đề mục do chủ biên đưa cho ta. Hai ngày nữa không có chắc chắn ta sẽ bị trừ lương đó - Đình Doanh nhanh chóng phản bác lại, rồi lắc đầu vô cùng kịch liệt nói - Dù thế nào hôm nay phải phỏng vấn được ta mới chịu về.

- Thôi.. ta hết nói nổi mi luôn rồi - Cô ở một bên thấy thế thì cũng thở dài thương tiếc cho Đình Doanh.

- Tôi đến lấy quần áo cho studio - một chàng trai nào đó từ xa đi đến nhìn cô lễ tân nói.

- Là cho diễn viên Jackson có phải không? - cô nhân viên nhìn vào sổ sách hỏi.

- Đúng rồi! - chàng trai gật đầu một cái.

- Mời anh đi lối này, đi thẳng, rẽ phải sẽ gặp được trợ lý phụ trách trang phục - cô lễ tân rất lễ phép chỉ dẫn tận tình.

- Cái gì? Diễn viên Jackson cũng ở đây luôn sao? - Đình Doanh ở một bên nghe thấy cái tên quen thuộc trở mắt kinh hi -Ha ha... hôm nay lời to rồi! Phông vẫn luôn được hai nhân vật nổi tiếng.

- Jackson là ai? Mi nói gì vậy ta không hiểu? - Cô ở một bên mù mờ hỏi.

- Mi không biết gì sao? À.. ta quên mi ở bên Mỹ lâu như vậy nên không biết cũng phải - Đình Doanh chợt nhớ đến rồi tốt bụng giải thích với cô - Jackson - hần là diễn viên nổi tiếng nhất nhì nước, hai năm trước tài năng diễn xuất của hần phát triển vượt bậc và được mọi người vô cùng yêu thích. Hiện tại, mức lương của hần đã vô cùng đắt giá . Ngay cả hãng thời trang nổi tiếng LX không phải gặp ai cũng chịu thiết kế này cũng giành riêng thiết kế trang phục cho hần. Nhiều đó cũng đủ biết Jackson này hần nổi tiếng và giàu có như thế nào rồi.

- Ưc.. gē góm vậy sao?- Cô nghe xong có phần gật gù hiểu ra được vấn đề - Ách.. tớ đi vệ sinh chút đã! Lúc này vẫn chưa giải quyết.

- Được rồi.. mi đi đi! Mau chóng quay lại - Đình Doanh phui phui tay biểu cô đi.

Cô thấy thế thì bắt đầu tìm kiếm phòng vệ sinh. Bất quá công ty này thật sự rất lớn tìm mãi mà chẳng biết ở đâu. Thấy từ xa có một chàng trai cao lớn, dáng người lịch lãm trên gương mặt là chiếc mắt kiếng đen to bản đang đi đến gần cô.

- A~ .. anh gì đó! Cho tôi hỏi nhà vệ sinh ở đâu vậy? - Cô chạy lại đứng trước mặt người ta hỏi.

Chàng trai vẫn còn đang lơ đãng nghe thấy tiếng nói thì nhìn đến người trước mặt. Đôi mắt sau chiếc mắt kiếng đen dường như đang kinh ngạc mà mở lớn ra. Hình như đã nhận thấy cô gái trước mặt này là ai rồi.

- Đi thẳng đến phía trước, quẹo trái thì sẽ gặp - Chàng trai đó vẫn chăm chú nhìn cô nhưng do được mắt kiếng che lại nên cô không biết.

- Ách.. cảm ơn anh - cô nghe thấy câu trả lời thì mừng rỡ chân sáo chạy đi , chỉ là chưa đi được mấy bước người con trai kia lại cất tiếng hỏi.

- Cho hỏi cô tên là gì vậy? - Chàng trai kia quay đầu lại nhìn cô.

- Hà? Anh hỏi để làm gì? - cô bị hỏi một câu lạ thì có chút khó hiểu, chẳng lẽ anh ta nhận thấy cô đẹp quá nên muốn làm quen ta, nghĩ tới đó cô vút luôn nghi vấn trả lời - Tôi là Mạc Thanh Mai! Thôi.. tôi đi đây.

Thế là cô quay chân rồi đi, trong đầu đang như gió xuân. Cô đúng là vận Shit chó mà.. ngay cả đi tè cũng gặp được trai đẹp.

Chàng trai kia khỏe miệng mỉm cười mà mãnh, vậy là suy nghĩ của anh là đúng rồi. Người con trai đó lại quay người đi tiếp, trong đầu đang suy nghĩ gì đó.

- Jackson, cậu đi đâu từ nãy giờ vậy? - chàng trai quản lý ban nãy nhìn anh hỏi.

- Tôi chỉ đi Tolet một chút ! Đi thôi - người con trai đeo mắt kiếng trả lời.

Trở lại hiện tại, cô sau khi quay trở lại đã cùng Đình Doanh ngồi chờ ngoài dãy ghế. Thật sự là chờ đã rất lâu mà vẫn chưa thấy được gì.

- Xin lỗi hai vị, hiện tại giám đốc đang rất bận, nếu hai vị cứ chờ như thế này cũng sẽ không có kết quả! - Chú quản lý ở gần đó đến khuyên giải - Hay là cô có lời nhắn gì cứ đề lại, ngày mai quay trở lại cũng không sao.

- Không được, tôi phải đợi giám đốc LX xuất hiện cho bằng được mới thôi - Đình Doanh lên tiếng nhanh chóng phản bác lại- nếu như hần xuất hiện, chắc chắn sẽ hối hận khi cho chúng tôi đợi lâu như thế!

- Oa.. mệt quá! Ta buồn ngủ lắm rồi! - Cô ở một bên dựa vào ghế ngáp lên, ngáp xuống - 7h rồi đấy! Ta còn chưa được ăn cơm, nghỉ ngơi nữa.. mau chóng về thôi! Mai chúng ta quay lại đi mà Tiểu Doanh.

- Đã đợi được đến bây giờ thì sao có thể bỏ cuộc được chứ, chút xíu nữa thôi!- Đình Doanh thấy cô như thế cũng có phần hồi lỗi nói.

- Giám đốc... hôm nay anh vắng và rồi - tiếng người đàn ông ở phía xa vọng tới.

Trước mặt là một nhóm khoảng 5 người từ thang máy bước ra. Nổi bật là người con trai cao lớn ở giữa đang ung dung, hòa nhã trả lời người kẻ bên.

- Giám đốc... giám đốc... - Đình Doanh thấy được nhân vật chính thì nhanh chân chạy tới giơ tay chặn lại nhóm người kia - Tôi đã đợi anh rất lâu rồi.

- Cô là cô gái lần trước sao? Tôi nhớ mình không có cuộc hẹn nào cả - Giám đốc LX thấy gương mặt quen thuộc của cô gái trước mặt, điềm đạm nói.

- Cái gì mà không có hẹn? - Đình Doanh tròn mắt nói lớn với tên giám đốc kia - Anh đừng nói chỉ có chút chuyện con con hôm trước mà hủy lịch hẹn đó nha... Lúc trước tốt tính bao nhiêu bây giờ sao lại đáng ghét đến như vậy.

- Xin lỗi cô, phiền cô tránh ra một bên - vị quản lý lúc nãy nhìn cô nói- Xin cho giám đốc chúng tôi đi trước.

- Hừ.. mơ đi! Hôm nay anh mà đi thi đừng hồi hận đó - Đình Doanh chưa nói được hết câu lại bị bảo vệ kéo đi - Anh.. anh buông tôi ra coi ... hừ..
- Nay các người làm gì vậy? - Mạc Thanh Mai từ xa thấy bạn mình bị người ta kéo đi thì nóng người, bởi vì đứng ở xa nên cô không thể nhìn rõ được gương mặt của tên giám đốc kia.
- Người con trai kia vẫn ung dung đi tiếp, chỉ là cô hôm nay xả tóc lại chạy nhanh tới xem Đình Doanh có sao không, nên cũng không có hơi sức nhìn tên giám đốc kia.
- Anh hãy mau quay lại xem cô gái này là ai , nếu không sau này đừng hối hận - Đình Doanh thấy tên kia vẫn không phát hiện được gì thì dùng chiêu cuối cùng.
- Cô chỉ vừa chạy tới gần Đình Doanh đã bị câu nói của người con trai làm cho đứng hình. Giọng nói này... sao nghe quen quá vậy?
- Chàng giám đốc kia bị gọi chân đã khựng lại, nhưng lại nhanh chóng đi tiếp.
- Cô ấy.. cô ấy Là Mạc Thanh Mai!- Đình Doanh thấy tình hình như thế vẫn chưa có tiếng triển liên nói tiếp với giọng khinh thường - Anh .. chẳng lẽ ngay cả người này cũng không quan tâm?
- Đúng là linh nghiệm, câu nói của Đình Doanh đã khiến người con trai kia đứng lại, mạnh mẽ xoay người đi đến gần chỗ của cô và Đình Doanh. Cô vẫn còn đứng xoay người lại nên cũng không hề biết người con trai kia đang đến gần mình.
- Cô nói cô gái này là Thanh Mai?- chàng trai kia giọng nói có chút kinh ngạc và run run nghi ngờ hỏi.
- Không tin? Vậy nhìn đi rồi coi tôi có nói đúng không? - Đình Doanh nhìn thấy biểu hiện của hắn thì hài lòng, đã đến lúc cô trả thù rồi.
- Cô chậm chậm xoay người lại, bắt đầu từng chút ngẩng đầu lên. Nếu như người này giống như người cô đang nghĩ thì...
- Anh... Đỗ Duy Khôi - cô sau khi nhìn rõ được gương mặt người con trai kia mà bùm miệng kinh ngạc, thật sự không ngờ có thể gặp lại anh trong hoàn cảnh này.
- Em. thật sự... thật sự là Mạc Thanh Mai - Đỗ Duy Khôi nhìn cô gái có mái tóc dài đang chăm chú nhìn mình kia mà chấn động, nhìn kỹ gương mặt hoàn toàn giống với cô ấy .
- Em. em. - Cô đang vô cùng kinh ngạc, nhưng hình như cô cảm thấy có gì đó không đúng- Tại sao anh lại biết em là Thanh Mai?
- Hừm , nếu không thì nên gọi là Mạc Thanh mới đúng phải không? - Nghe câu nói gây ngờ quen thuộc kia cuối cùng anh mỉm cười nhận ra.
- Hà? Chẳng lẽ anh.. anh biết em là .. - cô nghe đến đó mắt đã tròn to như rót ra ngoài.
- Phải... anh biết từ lâu rồi! - Duy Khôi mỉm cười tươi như hoa, đây là nụ cười rực rỡ nhất trong 3 năm qua.

Câu nói đó khiến trong lòng cô chấn động , suy nghĩ rối mù thành cục. Mọi người xung quanh cũng kinh ngạc khi xảy ra tình huống này. Nhưng khi thấy được nụ cười hoàn toàn chân thực kia thì còn kinh ngạc hơn. Bởi vì, giám đốc của họ là một người hòa nhã, dễ gần nhưng nhiều lúc vô cùng nghiêm khắc. Đặc biệt, trong 3 năm qua không khi nào cười nếu có chỉ là cười xã giao phải phép.

Nhưng nụ cười hiện tại, là tràn ngập gió xuân. Khiến ngũ quan tuần tú bao lâu trong ưu tối bỗng chốc bừng sáng đến chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sự Việc Bất Ngờ - Tội Thân

- Em đã về nước từ khi nào vậy? - Duy Khôi ngồi trên ghế từ tốn nhìn cô.

Hiện tại, sau ngày bất ngờ gặp lại kia thì hôm nay cô đã được anh Duy Khôi mời ra ngoài ăn cơm. May mắn hôm nay là cuối tuần nên cô không phải đi làm cũng không cần đến công ty làm thêm.

- Thật ra em cũng mới về vài tháng thôi, cũng chưa được bao lâu - cô nhìn anh có chút chăm chú, đúng là càng nhìn càng đỏ mặt mà.

Thân hình Duy Khôi vẫn cao lớn như lúc trước, hình như cơ thể còn có phần săn chắc hơn. Khí chất ôn nhu ban đầu đã thay thế bằng sự tao nhã, lịch thiệp và còn hòa lẫn sự nam tính bên trong. Gương mặt vẫn không thay đổi nhiều chỉ tăng thêm sự góc cạnh và trưởng thành.

Ôi.. mắt cô lúc trước đúng là rất tinh vi mà. Nhìn một cái liền nhìn trúng nam nhân cực phẩm.

- Nhưng sao anh lại phát hiện em là con gái? - cô bỗng nhớ đến việc quan trọng mà tò mò hỏi.

- Chuyện này rất dài.. sau này có cơ hội anh sẽ nói với em - Duy Khôi nhìn thấy ánh mắt cô say mê nhìn anh thật sự không hề khác 3 năm trước chút nào, trong lòng có chút vui vẻ.

- Vậy sao? Nhưng mà em lại không ngờ anh lại trở thành giám đốc của công ty thời trang lớn tới như vậy - cô gật gù hiểu chuyện, sau đó nói bằng giọng điệu vô cùng sùng bái - Anh Duy Khôi đúng thật là rất tài giỏi a~ .

- Khụ.. em không cần đánh giá anh cao như thế - Duy Khôi được cô khen ngợi có chút ngượng ngùng biện bạch - Cũng chỉ là làm nó vì yêu thích thôi!

- Hừm.. mặc kệ là làm vì yêu thích hay gì gì đó thì anh cũng đã làm giám đốc rồi! Điều đó không thể xem thường - cô xua xua tay nói rồi cầm đĩa lên - Chúng ta ăn thôi... haha... cái này cho anh này.

Mạc Thanh Mai gắp một con tôm trong đĩa để vào chén của Đỗ Duy Khôi.

- Cảm ơn em. Đây.. em cũng ăn nhiều vào - Duy Khôi thấy hành động của cô mà có cảm giác hạnh phúc lạ lắm, bởi vì cô còn quan tâm anh, anh cũng gắp lại cho cô.

Hai người ăn com vui vẻ đến lúc sắp về thì Đỗ Duy Khôi lại lên tiếng trước.

- Phải rồi... chiều nay em có bận gì không? - Duy Khôi đứng lên chăm chú nhìn cô.

- Chiều nay? Hừm.. em không có bận gì cả! - cô suy ngẫm rồi nhanh chóng nhìn anh trả lời - Có chuyện gì sao?

- Thật ra, chiều nay có một buổi khai mạc của công ty Tổng Nam nên anh muốn rủ em đi cùng - Duy Khôi thành khẩn nói với cô.

- Hà? Công ty của anh Tổng Nam sao?- Cô hình như nhớ đến gương mặt của người con trai nào đó - Cũng lâu rồi không gặp lại anh ấy, em cũng thật muốn xem anh ấy hiện tại như thế nào.

- Vậy là em quyết định đi cùng anh phải không? - Duy Khôi hỏi lại một câu nhằm khẳng định lại lời cô.

- A~ ... tất nhiên rồi - cô gật đầu chắc nịch nói - Đi với anh thì còn gì bằng.

- Hừm... được rồi! Em đợi một lát anh sẽ đi lấy xe - Duy Khôi tươi cười nhìn cô, gần đó có mấy cô gái nhìn thấy nụ cười của anh mà đã sắp ngất xỉu tới nơi.

Haiz.. anh Duy Khôi à! Tại sao anh lại đẹp trai tới vậy chứ... Ước thật ra em cũng rất là mê trai đó!

Reng... reng

Đang trong tâm trạng lâng lâng thì điện thoại trong túi xách của cô lại reo lên. Chỉ là vừa xem màn hình là ai thì cô liền lập tức tắt máy. Nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm điện thoại lại tiếp tục reo lên...

Ôi.. cái tên này sao lại trâu bò quá vậy.. dai như đĩa.

- Alo? Có chuyện gì sao?- Cô hần học bắt máy nói lớn qua bên đầu dây bên kia.

- Hừm? Em đang tức giận chuyện gì sao? - Hàn Kiến Thư bên kia nghe thấy giọng điệu ghét bỏ của cô mà mỉm cười thông thả - Em đang làm gì vậy?

- Nè nha... sáng sớm anh bị chạm mạch thần kinh hả? - cô nghe điệu cười đáng ghét kia mà trả lời - Tôi đang làm gì có liên quan gì anh đâu.

- Không liên quan sao? Vậy hiện tại em hãy đến công ty cho tôi - Hàn Kiến Thư ngược lại không tức giận mà vẫn bình tĩnh nói với cô.

- Hàn Kiến Thư! Hôm nay là chủ nhật không có đi làm anh kêu tôi đến công ty làm gì chứ? - Cô nghe được giọng điệu kia thì nổi đóa - Tôi không tới đâu.

- Hừm? Em dám sao? Đây là công việc của một thư ký riêng nếu có việc làm thêm thì cũng không được quyền từ chối- Hàn Kiến Thư nâng cao giọng một chút, giọng nói có chút áp bức.

- Anh nằm mơ đi, tôi hôm nay bận rồi - cô không thèm đếm xỉa đến lời của tên khủng điên nào đó.

- Chiều nay em phải đi với tôi tới tham dự khai mạc công ty, nếu không thì đừng trách - Hàn Kiến Thư nói xong thì cúp máy không cho cô kịp trả lời.

- Đây.. này.. Alo... Hàn Kiến Thư - Cô chưa kịp phản ứng thì màn hình đã tối thui luôn rồi.

Hừ.. cái tên này đúng là không biết lý lẽ mà. Chỉ là cô mới vừa xoay lưng lại đã thấy Đỗ Duy Khôi ở sau lưng mình. Ánh mắt anh nhìn cô có chút phức tạp không nói nên lời.

Đỗ Duy Khôi vừa lấy xe ra tới nơi đã thấy cô đang nói chuyện điện thoại. Anh thấy thế mới xuống xe đến gần để gọi cô lại. Ai ngờ đang đi 3 từ "Hàn Kiến Thư" khiến bước chân anh bị đình trệ không thể cử động.

Suy nghĩ trong đầu anh chỉ xoay quanh ý nghĩ: "Chẳng lẽ hai người họ đã gặp nhau rồi sao?"

- Anh.. Duy Khôi, anh có làm sao không? - Cô lấy tay khều anh khi thấy anh đang nhìn mình trong trạng thái mơ màng.

- Hà? Không có gì đâu... - Duy Khôi chợt tỉnh lại, nhìn cô thăm dò - Ai vừa gọi điện cho em sao?

- Hừ.. đừng nhắc nữa, cái tên đáng ghét đó thật khiến em tức chết - cô nghe anh hỏi bỗng nhớ đến chuyện vừa rồi thật khiến cô tức chết.

- Có phải là .. Hàn Kiến Thư? - Duy Khôi nói với vẻ ngập ngừng.

- Hà? Sao anh biết.. chính là anh ta đó - cô có vẻ trợn mắt ngạc nhiên nhưng cũng trả lời.

- Em và cậu ấy gặp nhau rồi sao?- Đỗ Duy Khôi mở cửa cho cô bước vào, thuận tiện dò la thông tin.

- Haiz.. gì mà gặp nhau! Là ngày nào em cũng bị ám thì có đó - cô cười một cái nhìn anh rồi ngồi vào ghế thất dật an toàn.

- Ngày nào cũng gặp sao?- Tay của Duy Khôi đặt trên vô lăng hơi có chút run run.

- Chuyện dài dòng lắm. nói chung hiện tại em đang làm thư ký cho hắn đó - cô xua tay không để tâm nói với anh - Chúng ta nói chuyện khác đi.

Đỗ Duy Khôi nghe được câu trả lời mà có chút thất vọng. Không ngờ Hàn Kiến Thư lại tranh thủ cấp tốc đến như vậy. Anh lại thua cậu ta một bước rồi.

Xe của cô và anh dừng trước một cửa tiệm salon lớn. Cô nhìn thấy thì mắt có chút mở to khó hiểu, tò mò nhìn anh.

- Chúng ta vào bên trong thôi! - Duy Khôi nhìn cô cười một cái rồi nắm tay kéo cô vào bên trong.

- Cô hãy trang điểm và chọn trang phục dạ tiệc sao cho thật hợp với cô ấy - anh dắt cô đứng trước mặt một cô gái trẻ mà dạn dỏ.

- Vâng thưa giám đốc - cô gái đó gật đầu một cái rồi nhận mệnh lệnh.

Cái... cái gì? Giám.. giám đốc.. cái tiệm này của anh ấy luôn sao?

- Cô gì đó.. cho tôi hỏi anh Duy Khôi là giám đốc ở đây sao? - cô nằm trên ghế gọi đầu nhắm mắt hỏi cô gái lúc này.

- Phải, đây là salon do giám đốc xây dựng - cô gái đó cũng nhẹ nhàng matxa đầu cho cô sẵn tiện trả lời.

Ồi... cô đang gặp trúng luôn con rùa vàng rồi à~ !

- Cho tôi mượn phép hỏi, cô là bạn gái giám đốc sao?- cô gái nhin không được có chút nhiều chuyện hỏi.

- Ách.. không.. không phải đâu! - cô nghe thấy thế thì liền mở mắt xua tay nói - tôi với anh ấy chỉ là bạn thôi.

- Vậy sao? Vì tôi thấy đây là lần đầu giám đốc đi cùng phụ nữ đó - cô nhân viên nọ gật gù hiểu chuyện nói.

- Lần đầu? Chẳng lẽ anh ấy chưa từng kết giao với ai sao?- Cô nghe như thế thì máu tò mò lại lên.

- Tôi cũng không rõ... chỉ là chưa từng nghe thấy giám đốc có tin đồn với bất kỳ phụ nữ nào - cô nhân viên thấy được có người trò chuyện thì vui vẻ trả lời - Xong rồi, chúng ta đi chọn trang phục thôi!

Cô được dắt đi chọn phục trang, trước mặt là cả một hàng dài quần áo, giày dép, váy dạ tiệc, đến những thứ lặt vặt khác. Thật sự là vô cùng hoành tráng.

- Cô thay bộ váy này thử xem - cô nhân viên lựa chọn một hộp đưa cho cô một chiếc váy đen bó sát cơ thể.

Nhìn vào gương, hình như nó có chút gì đó không ổn. Nhưng tổng thể vẫn rất đẹp.

Sau đó, cô được dắt đến bàn trang điểm. Ở đây có rất nhiều thợ làm tóc và stylist chuyên nghiệp. Gương mặt cô được thiên biến vạn hóa với các loại đồ dùng trang điểm. Đôi mi dài của cô được chuốt mascara đen tuyền, mặt được thoa thêm một chút kem nền. Đôi môi thoa thêm chút son hồng trông vô cùng tràn trề sức sống.

Mái tóc thẳng dài của cô cũng được người ta uốn xoắn rộn sóng phần đuôi, nhìn vô cùng bồng bênh và nữ tính.

- Thừa giám đốc , đã xong rồi ạ - cô nhân viên kia lại dắt cô đứng trước mặt anh.

Đỗ Duy Khôi nghe được tiếng gọi cũng nhanh chóng xoay người lại. Đập vào mắt anh là gương mặt vô cùng xinh đẹp, đôi mắt to tròn và hàng mi đen dài cong vút. Làn môi hồng hào lâu lâu lại liếm môi một cái thật khiến tâm tình anh xao động. Chỉ là chuyển tầm nhìn xuống phía dưới, may anh có chút nhãn lại.

- Chiếc váy này không hợp với cô ấy - Đỗ Duy Khôi sau đó cất tiếng nói với cô nhân viên kia , sau đó lấy một chiếc váy được trưng trong tủ kính ra đưa trước mặt cô- Em thử bộ váy này xem.

Trong tay cô là một chiếc váy đỏ cúp ngực, phần đuôi váy chất liệu voan xòe ra cao hơn gối một chút. Nhờ vào phần cúp ngực, đôi gò bồng đảo của cô được thể hiện ra. Màu đỏ khiến nước da vốn trắng của cô càng thêm phần nổi bật. Đuôi váy xòe tạo nên độ bồng bềnh có chút đáng yêu và bí ẩn. Chiếc váy vừa gợi cảm vừa đáng yêu thật khiến người khác trầm trồ.

- Woa.. thật sự đẹp hơn lúc này rất nhiều - cô nhân viên nhìn cô bước ra mà trầm trồ bằng ánh mắt thần phục - Giám đốc đúng là có con mắt rất sáng suốt.

- Được rồi, chúng ta đi thôi - Duy Khôi ánh mắt tràn ngập gió xuân nhìn cô, nắm tay cô cùng đi ra xe.

Ngồi vào xe được một lát, khi đến ngã tư đèn đỏ Duy Khôi dừng xe nhìn sang bên cô. Nhìn chăm chú đến mức mặt cô sắp khét đến nơi luôn rồi.

- Anh... anh bộ có chuyện gì sao? - cô cảm thấy tình hình không ổn lấp bắp mở miệng hỏi.

- Thanh Mai... hôm nay em thật sự rất đẹp - Duy Khôi rất thẳng thắn nói với cô, đây là lời thật lòng.

Nhưng nhìn cô càng đẹp bao nhiêu, anh lại sợ mình sẽ giữ không nổi cô bên mình .

Cô ở một bên mắt tròn to khi nghe anh khen mình, tim bất giác đập mạnh, mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn.

Vừa lúc đèn xanh bật lên, Đỗ Duy Khôi lại lái xe đi tiếp. Còn cô vẫn cứ ngồi đó lảng lảng vì câu nói của anh. Sau một lúc, xe đã đến trước cổng lớn được dựng bên ngoài. Bên trong là khoảng sân vô cùng rộng được trang hoàng rực rỡ các loại đèn với đủ loại màu sắc. Xung quanh là các dãy bàn dài với các món tự chọn, đúng chất một buổi tiệc ngoài trời sang trọng.

Mọi người ai nấy đều ăn mặc cực kỳ cao quý, bước đi cùng cách ăn nói đều vô cùng tự nhiên bộc lộ ra là những thiên kiêu tiểu thư hay cậu ấm của các gia đình giàu có. Xung quanh còn có rất nhiều phóng viên thu thập thông tin nóng hổi. Càng lúc các chiếc xe hơi lữ lượt chạy đến, khách mời càng lúc càng đông.

- Chào anh, giám đốc LX - một người đàn ông trung niên cầm ly sâm banh màu hổ phách bước đến chỗ cô và Duy Khôi đang đứng chào hỏi.

- Chào ông giám đốc Lâm - Duy Khôi cũng cầm một ly rượu tiếp đón - Rất vui được gặp ông!

- Hừm.. là tôi rất vinh hạnh đó chứ! Cậu tuổi trẻ tài cao còn rất trẻ đã thành công như thế này rồi - Giám đốc Lâm khách sáo trả lời , nhìn qua cô tò mò hỏi - Vị tiểu thư này là...

- Cô ấy là bạn của tôi - Duy Khôi nhìn biểu hiện của cô, chỉ là vẫn không thấy cô có phản ứng gì.

- À... hiện tại tôi có vài người bạn muốn được gặp cậu - giám đốc Lâm gật gù nói, rồi nhìn anh và cô - Hiện tại, cậu có thể qua bên kia với tôi một chút được không?

- Nếu có việc anh cứ đi đi, em ở đây một mình là được rồi- cô thấy anh nhìn mình thì xua tay kêu anh đi.

- Vậy được rồi, anh đi một lát sẽ quay lại, em đừng đi đâu đấy - Duy Khôi thấy cô nói vậy thì gật đầu sau đó dặn dò quay đi.

Ngồi được một lát, cô cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình . Cũng bởi vì làn da trắng tinh cộng với chiếc váy đỏ đã làm thu hút rất nhiều ánh mắt của nhiều cậu ấm ở đây.

- Chào em, tôi có thể ngồi đây được không? - một chàng trai gương mặt sáng sủa lại gần cô bắt chuyện.

- Cứ tự nhiên, đây cũng đâu phải tài sản của tôi - cô cũng không thèm quan tâm, ở gần những người có nhan sắc hơn người như Duy Khôi, Kiến Thư nên cô đã quen mắt rồi.

- Hừm , em tên gì thế? Có thể cho tôi biết gia đình em là công ty nào không? - chàng trai bắt đầu cảm thấy thú vị ngồi sát lại gần cô.

- Tôi không phải thiên kim tiểu thư đâu, chỉ là người bình thường thôi - cô nghe thấy thì trả lời bằng giọng điệu chán ghét.

- Nếu là dân thường thì cũng không cần cảnh thế đâu, được tôi để ý là may mắn rồi - Chàng trai nghe thấy thế bắt đầu hừ lạnh xem thường - có phải là lên giường với người nhà giàu mới được vào đây không?

Bốp... Chát

- Cái nào người làm bằng miếng tàu hủ hay sao hả? Ở đó dám nói bà đây lên giường với đàn ông sao? Bà đây còn vô cùng thuần khiết trong sáng và đáng yêu đây - Cô vừa nghe được câu nói khinh miệt kia thì tức giận tán vào mặt hắn một cái trời giáng - Cái tên thối tha người là ai? Xin lỗi nha... đến con chó nhà ta còn chưa biết người là ai kia , có khi người còn thua cục xương chó của chó nhà ta cũng không chừng. Tiền là người làm ra à... hay là xin xỏ cha mẹ, nịnh bợ người khác để mà có. Chừng nào người tự làm ra tiền thì hãy đi nói với bà đây.

- Cô.. cô ngon lắm - chàng trai bị cô chửi tới tấp bị chạm vào lòng tự ái, vút luôn hình tượng giờ tay chuẩn bị đánh cô - Hừ.. cô chết chắc rồi.

Chỉ là cô con chưa kịp phản ứng bàn tay đã ngay sát mặt của cô khiến cô kinh sợ mà nhắm mắt. Đang chờ đợi tới gương mặt chuẩn bị đau rát nhưng chờ mãi vẫn không thấy gì. Chỉ là vừa mở mắt cô đã trợn to ra.

- A~ a.. đau quá! Anh là ai mà dám đối xử với tôi như vậy -chàng trai gương mặt sáng sủa bị bẻ tay ngược về sau mà đau đớn nói.

- Nam nhân mà lại ra tay với nữ nhân như thế không biết mất mặt sao? - Giọng nói tràn ngập lửa giận của một người đàn ông đang bẻ tay chàng trai kia - Bảo vệ đầu, mau đuổi cậu ta ra ngoài cho tôi.

- Không.. không buông tay tôi ra - Chàng trai bị bảo vệ kéo đi rên la oai oái.

Xung quanh từ nãy tới giờ đã đứng hóng chuyện, hiện tại rất nhiều người đang chú ý. Chỉ là cô cũng không có để ý, còn đang rất há hê nhìn cái tên bị lôi ra ngoài kia. Sau đó nhớ đến người đã ra tay giúp mình .

- A~ .. anh gì đó cho tôi cảm ơn nha- cô vui vẻ cảm kích nhìn bóng lưng của người con trai cao lớn kia.

- Không cần khách sáo, tôi với em đã rất thân thiết mà - chàng trai kia xoay lưng lại nhìn cô cười ma mãnh một cái.

- A~ .. Hàn.. Hàn Kiến Thư? - Cô nhìn rõ gương mặt chàng trai trước mặt mà bị cà lăm - Sao... sao lại là anh? Mà không sao anh lại ở đây?

- Hừm? Còn em thì sao.. nói không đi cùng tôi vậy tại sao lại xuất hiện ở đây? - Hàn Kiến Thư gương mặt đen thui nhìn cô hỏi - Em rốt cuộc đi cùng ai?

Ban nãy, anh mới vừa đến liền thấy một cô gái có bóng dáng quen thuộc đang ngồi một mình. Chỉ là khi thấy cô bị cái tên trời đánh kia trêu ghẹo anh liền chạy tới cho hắn một bài học. Hiện tại, nhìn kỹ cô hôm nay vô cùng chói mắt. Làn da trắng như tuyết cứ đập vào mắt anh. Vòng eo mảnh khảnh cùng với đôi gò bồng đảo thật khiến anh máu nóng sôi sục.

Nhưng nghĩ đến xung quanh cũng có rất nhiều tên đang nhìn cô với vẻ thèm thuồng. Điều này càng làm cho tâm tình anh tệ đi.

- Em khoác vào đi, sau này đừng có mặc như thế trông xấu thật đấy - Hàn Kiến Thư cởi áo vest của mình khoác cho cô , thật ra là người ta đang ghen thời.

- Hừ.. tôi biết anh sẽ không nói được lời nào tốt đẹp mà - cô nghe hắn chê mình thì tức giận, cảm giác biết ơn đã bay đi mất tiêu - Không cần anh quan tâm, trả anh này.

Nói rồi cô liền cởi áo của hắn ra, nhưng Hàn Kiến Thư lại nhanh tay hơn hắn cô lại đè lại chiếc áo khoác.

- Hừ.. em mặc vào cho tôi - Hàn Kiến Thư tỏa ra hàn khí nói với cô , sau đó tự nhiên nắm tay cô - Đi với tôi tới nơi này.

- Không.. không tôi không đi đâu hết - cô vùng tay ra khỏi bàn tay to lớn kia phản kháng kịch liệt.

- Em đừng làm loạn nữa được không? Xung quanh mọi người đang nhìn chúng ta đấy - Hàn Kiến Thư bắt lực nhìn cô rồi dùng chiêu này để ép cô nghe lời.

Cô quả thật bị lời nói này ảnh hưởng. Nhìn thử xung quanh thì dường như tất cả mọi người đang dùng ánh mắt tò mò nhìn cô hóng chuyện. Vì thế, cô đành uất ức đi theo hắn.

Chỉ là...

- Cho hỏi cậu có phải là Hàn Kiến Thư không? - một người đàn ông nào đó đến chặn đường nghi vấn hỏi.

- Phải.. là tôi! Ông có chuyện gì sao?- Hàn Kiến Thư vẫn nắm chặt tay cô rồi dùng ánh mắt lạnh nhìn người cản đường mình kia.

- Ách.. thật ra chủ tịch ở đại sảnh đang có chuyện muốn nói với cậu nên nhắn tôi tìm cậu gấp - người đàn ông bị ánh mắt của anh dọa cho sợ hãi rất nhanh chóng nói hết câu.

- Được rồi, ông cứ đi trước đi tôi sẽ nhanh chóng vào ngay - Hàn Kiến Thư gật đầu một cái chuẩn bị cất bước đi tiếp thì người đàn ông kia lại cản anh.

- Không được.. chủ tịch dặn cậu phải đi với tôi - người đàn ông tuy có bị khí thế của anh dọa sợ nhưng vẫn làm đúng mệnh lệnh.

- Haiz.. được rồi! - Hàn Kiến Thư cuối cùng thở dài , nhìn sang cô nói - Đợi đó đi, khi em đi làm lại tôi sẽ cho em biết tay.

Sau đó, Hàn Kiến Thư quay đi cùng người đàn ông kia vào bên trong ngôi nhà to lớn kia. Cô ở một bên thờ phào nhẹ nhõm, cũng may là Hàn Kiến Thư có việc nếu không cô sẽ chết chắc rồi.

Lúc này đèn sân khấu được bật sáng lên toàn bộ, tiếng vỗ tay xung quanh một lúc một to, tất cả mọi người hướng mắt về sân khấu ở bậc cao kia.

Bóng dáng lịch lãm của một con người con trai bước ra. Giương mặt tuấn tú, trưởng thành luôn giữ nụ cười lịch thiệp trên môi. Anh bước đến sân khấu nơi có chiếc micro ở giữa.

- Xin chào mọi người, rất cảm ơn mọi người đã dành thời gian có mặt tại buổi khai mạc hôm nay - Chàng trai đó không ai khác chính là Tống Nam.

Ở xung quanh nghe câu nói kia thì được dịp vỗ tay to. Mấy thiên kim thì thi nhau đỏ mặt, ngượng ngùng bắn ra tia lửa điện nhìn Tống Nam.

Ôi mẹ ơi... 3 năm không gặp anh ấy đúng là đẹp trai hết chỗ nói. Hiện tại, còn rất thành đạt nữa... nhìn lại số cô thật có phúc, toàn quen biết với nam nhân cực phẩm.

- Trước tiên, tôi xin nói là công ty này, không phải một mình tôi xây dựng. Trong đó, để phát triển và xây dựng thành công như ngày hôm nay cũng là nhờ sự giúp đỡ của những người bạn của tôi. Họ cũng là những cổ đông lớn đã giúp đỡ cho tôi rất nhiều, tôi thật sự vô cùng biết ơn đối với họ- Tống Nam nhìn xung quanh giọng nói tràn ngập chân thành và nghiêm túc - Tôi muốn giới thiệu họ với mọi người.

Mọi người xung quanh lại gật đầu tán thưởng vỗ tay đồng ý.

- Nào, mấy cậu hãy bước ra đi - Tống Nam nhìn biểu hiện của mọi người mà vui vẻ, nhìn vào bên trong thúc giục.

Bước ra là ba người con trai cao lớn, chiều cao cũng xấp xỉ bằng nhau. Mỗi người tỏa ra xung quanh một khí chất khác nhau. Cả ba đều nổi bật và lôi cuốn đi đến đứng gần Tống Nam, thật sự 4 người con trai ưu tú và xinh đẹp đang bày ra trước mặt thật sự là.... như tiên giáng trần.

- Đây là Hàn Kiến Thư, người có cổ phần nhiều nhất ở công ty sau tôi - Tống Nam nhìn xung quanh giới thiệu trước.

Ôi mẹ ơi, cô không nhìn lầm chứ... là Hàn Kiến Thư, kế bên là Đỗ Duy Khôi nữa. Còn người ngoài cùng kia... không phải... không phải là Hạo Tuân sao?

- Đây là Đỗ Duy Khôi .. chắc mọi người đều nghe đến cái tên Hăng thời trang LX phải không? - Tống Nam nhìn Duy Khôi vui vẻ rồi giới thiệu - Đây là giám đốc đấy!

- Ô... - Xung quanh rất nhiều người trầm trồ tán thưởng. Tiếng đèn led của nhóm phóng viên đã chớp liên tục, sẵn đón tin tức xộp xộp.

- còn đây mọi người có biết là ai không? - Tống Nam đến gần người con trai ở ngoài cùng hỏi.

- OMG, nếu không làm đây có phải là.. -

- Ôi.. mẹ ơi chính là Jackson đó... -

- Hú hú... đúng rồi -

"....."

"....."

- Đúng rồi, đây là Hạo Tuân cũng là Jackson diễn viên xuất sắc rất nổi tiếng hiện nay - Tống Nam vui vẻ gật đầu - Ba người họ đều là những người bạn thân thiết của tôi, cũng là người đã giúp tôi rất nhiều.

Cô đứng ở đó chân đã có chút run run, ôi.. Hạo Tuân là Jackson mà Jackson là Hạo Tuân sao?

Vậy cái tên hôm bữa là... là Hạo Tuân! Ừc.. mắt mắt quá đi a~ .. (T>T)

- Cho hỏi trong các anh có ai đã có bạn gái chưa vậy? - trong đám người có một cô gái gan dạ xung phong lên hỏi điều mà mọi người đang tò mò.

- Phải đó.. -

"....."

"....."

Cô đang trong trạng thái suy nghĩ miên man nên không để ý có một ánh mắt mới vừa nhìn mình ở trên cao.

- Tôi đang yêu đơn phương một người, đang mong một ngày cô ấy sẽ chú ý tới - Đỗ Duy Khôi nhìn cô, anh sẵn luôn cơ hội ở trước mọi người mà bày tỏ - cô ấy cũng đang có ở đây!

- Woa.. woa cô gái nào lại may mắn như thế - mọi người xung quanh bắt đầu dõi ánh mắt tìm kiếm.

Bỗng có người phát hiện được ánh mắt của Đỗ Duy Khôi đang chăm chú nhìn một nơi cuối cùng là phát hiện ra cô.

- Chính là cô gái mặc đầm đỏ kia - cô gái đó la lên, tất cả mọi người đổ ánh mắt lũ lượt nhìn cô.

Ánh đèn led của phòng viên cũng chiếu về cô , nhờ ánh sáng đó khiến Mạc Thanh Mai tỉnh lại.

- Cho hỏi cô là bạn gái của giám đốc LX phải không? -

- Anh ấy đang tỏ tình với cô đấy, cô cảm thấy như thế nào? -

".... "

Cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bất gặp ánh mắt tràn đầy tình ý của anh Duy Khôi. Nhìn thấy ánh mắt đó khiến cô kinh ngạc, sâu chuỗi lại những câu hỏi của phóng viên thì chẳng lẽ cô đang được tỏ tình?

Bị đáp án này làm cho kinh ngạc, nhưng trong lòng cô lại không lấy có một tia rạo rực mong chờ. Bỗng dưng tâm trí cô lại đi tìm một hình bóng, hướng mắt nhìn đến người con trai ở trên cao kia.

Hàn Kiến Thư cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng cũng ngược nhìn theo. Anh cười lạnh một cái, ánh mắt như không hề quan tâm nhìn cô phớt lờ rồi quay đi.

Cô nhìn thấy sự lạnh nhạt kia thì hoàn toàn ngạc nhiên. Từ khi nào, Hàn Kiến Thư lại dùng ánh mắt đó nhìn cô kia chứ... chẳng phải vài phút trước vẫn còn tức giận với cô sao?

Tâm trạng cô bỗng dưng vì thái độ của Kiến Thư mà tụt dốc và hoảng sợ. Không quan tâm đến câu hỏi xung quanh, cô nhanh chóng đẩy mọi người rồi chạy đi.

Cô dường như cảm thấy lạ lẫm ở tim mình , dường như cảm thấy rất tủi thân!

Nó không phải là vì lời tỏ tình của Duy Khôi. Mà là vì ánh mắt lạnh đậm và nụ cười không quan tâm kia của hắn.. là của Hàn Kiến Thư...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đổi Chủ Tịch - Đổi Luôn Thư Ký

Chương 28 : Đổi Chủ Tịch - Đổi Luôn Thư Ký

((Lời t.giả : có lẽ mấy chương này hơi buồn... nhưng yên tâm qua vài chương nữa sẽ cho mọi người cười vui về... đừng bỏ rơi t.giả nha... $\geq \_ \leq$))

Sáng sớm, Mạc Thanh Mai vào công ty đã có cảm giác không khí xung quanh rất lạ. Tối hôm qua sau khi chạy về nhà, cô đã bình ổn lại được tâm tình. Chắc có lẽ , bỗng dưng Hàn Kiến Thư thay đổi thái độ nên cô mới như thế, chắc là vì chưa quen thôi.

Mọi người đang bàn tán chuyện gì đó rất sôi nổi, có một nhóm người còn tụ tập trước bảng thông báo của công ty.

Cô thấy tò mò nên cũng chen chút vào xem, trên bảng thông báo dán một tờ giấy thông báo.

[[Công ty Hàn Đông tổ chức họp Hội Đồng Quản Trị tổ chức bổ nhiệm lại chức vị chủ tịch mới cho công ty]]

Bổ nhiệm chủ tịch mới? Chuyện này là chuyện lớn đó nha... nhưng mà ai làm chủ tịch chứ?

- Chủ tịch Hàn Minh sẽ chuyển chức chủ tịch này cho ai đây? - Nam nhân viên gần đó nói với cô bạn kế bên.

- Theo tôi thấy, ở công ty chỉ có Mạc Cảnh - Giám đốc COO và Giám đốc kinh doanh mới chuyển về là có năng lực nhất - cô bạn đó nghĩ ngợi.

- Sẽ không phải chứ... còn nhớ chủ tịch có một người cháu ruột rất tài giỏi, làm sao nhường lại cho người ở ngoài được - cô gái gần đó cũng nói chen vào.

- Cũng phải ha... không cần đoán mò đâu , tới chiều cũng sẽ tổ chức họp công ty thôi, lúc đó chắc chắn sẽ có kết quả -

"....."

"....."

Cô nghe xung quanh bàn chuyện cũng có chút nhiều chuyện theo. Không biết ai sẽ là người dẫn dắt cho một tập đoàn lớn này đây. Mà thôi.. đó là chuyện của cấp trên cô ngồi bận tâm cũng không thay đổi được gì.

Bước vào thang máy nhấn vào tầng lầu phòng làm việc. Sau khi mở cửa phòng, bên trong vắng lặng không một bóng người. Chắc có lẽ Hàn Kiến Thư cũng đi họp luôn rồi..

Cô vẫn như bình thường ngồi vào bàn làm việc của mình, sắp xếp lại tài liệu và chỉnh sửa lại mấy số liệu trong giấy. Làm một hồi tiếng đồng hồ trên tường kêu lên lúc nào cũng không hay.

- Giờ này tới giờ nghỉ trưa rồi sao?- cô nhìn đồng hồ mà có chút ngỡ ngàng, không ngờ thời gian lại trôi nhanh tới vậy.

Cuộc họp kéo dài tới giờ vẫn chưa kết thúc nên dĩ nhiên là Hàn Kiến Thư vẫn chưa trở lại. Nhân cơ hội này, cũng lâu rồi cô chưa xuống căn tin ngồi ăn cũng chưa được gặp lại mấy người trong phòng kế toán.

Sau khi vào căn tin, xung quanh vẫn là cảnh nhộn nhịp hằng ngày. Cô chen vào lấy thức ăn khi đi ra tìm chỗ ngồi nhưng phòng kế toán của cô lại ngồi kín chỗ nên cô không ngồi được. Thấy đằng trước có một cô gái đang ăn cơm một mình cô cũng đi đến gần.

- Xin chào, tôi có thể ngồi đây được không? - cô rất lịch sự mở lời.

Cô gái đang ăn nghe tiếng gọi cũng ngẩng đầu dậy nhìn cô còn cười một cái vô cùng thân thiện.

- Chị cứ ngồi tự nhiên đi ạ - cô gái đó mời cô ngồi.

Chỉ là cô vừa nhìn thấy gương mặt cô ấy thì mắt đã lập tức biến thành hình trái tim bay phấp phới.

Cô gái trước mặt có làn da trắng hồng như trẻ nhỏ, đôi môi trái tim nhỏ nhắn hồng hào. Đôi mắt to tròn màu nâu nhìn vô cùng trong sáng nhìn cô không ngừng. Mái tóc dài hơn vai được uốn cong phần đuôi, nhìn tổng thể thật giống búp bê quá chừng.

- Chị ơi.. chị ơi - cô gái đó cứ thấy mình bị nhìn chăm chăm có chút ngại hươ tay kêu cô.

- A~ hả?... - Cô bị kêu cho giật mình sau đó phát hiện mình thật lộ liễu nên cười ngu một cái - ha ha... em bao nhiêu tuổi rồi?

- Em mới 21 thôi ạ! Còn chị thì sao?- cô gái nào đó rất ngây thơ trẻ lời, nhìn đáng yêu như một đứa trẻ.

- A~ vậy chị lớn hơn em 1 tuổi thôi. - cô nghe được tuổi của cô gái trước mặt thật sự không tin cho lắm nha, nhỏ hơn cô một tuổi mà nhìn y như còn là học sinh.

Ôi.. thật sự đây là một tiểu mỹ nhân đáng yêu đó! Người đẹp như thế này thì không thể buông tha nha...

- Em tên là gì nào? Chúng ta làm chị em kết nghĩa đi - cô vừa suy nghĩ thì lời đã tuôn ra khỏi miệng, thật là không ai mới vừa gặp người ta đã gan như cô.

- Hi hi.. chị thật là rất thẳng thắn, em cũng không có chị gái - cô gái nghe được lời cô nói có chút kinh ngạc, nhưng sau đó lại vui vẻ đồng ý - Em là Uyển Khanh, còn chị thì sao?

- Ha ha.. đúng là cái tên đẹp mà người cũng đẹp nốt - cô nghe xong thì gật gù tán thưởng - Chị là Mạc Thanh Mai.

Chỉ là khi cô vừa nói ra cái tên thì tay của Uyển Khanh đã có chút run nhưng mau chóng lại biến mất. Đôi mắt Uyển Khanh chăm chú nhìn cô như có điều gì đó khó nói rồi lại trở về trạng thái vui vẻ ban đầu.

- Vâng... rất vui được gặp chị - Uyển Khanh vui vẻ trả lời như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Chị cũng rất vui... ha ha- cô cười khoái trá vì đã dụ dỗ được một tiểu mỹ nhân xinh đẹp.

[[Xin thông báo... Sau khi hết giờ nghỉ trưa mời tất cả các nhân viên trong công ty đến khán phòng họp, chúng tôi muốn thông báo kết quả của cuộc họp Hội Đồng Quản Trị... Xin Thông Báo....]]

- Ô... vậy là có kết quả rồi sao? -

- Ăn cơm mau đi, chúng ta phải đi giành hàng ghế đầu mới được -

- Ôi.. mong chờ quá.. không biết ai sẽ là chủ tịch đương nhiệm đây -

"....."

Xung quanh mọi người vừa nghe thông báo thì bắt đầu bàn tán xôn xao, người người vội vã ăn cơm mau chóng rồi rời đi.

- Ách.. chúng ta cũng phải đi nhanh thôi - Cô nghe thấy thế thì cũng ăn cơm thật mau, sau đó nhìn em gái mới kết nghĩa của mình - Uyên Khanh, chúng ta cùng đi đi..

- A~ em có việc bận rồi, chị cứ đi trước đi - Uyên Khanh xua tay nói với cô - Em chút nữa mới đến được!

- Vậy sao? Được rồi.. lát gặp lại - cô nghe thấy thế cũng không nghi ngờ gì gật đầu vui vẻ rồi đi.

Uyên Khanh nhìn theo bóng dáng của cô mà thở dài. Trong đôi mắt trong sáng hiện lên tia khó xử rồi sau đó cũng đứng lên rồi đi.

Cô sau khi đi xuống được khán phòng thì mắt đã muốn trợn to. Mặc dù chưa hết giờ nghỉ trưa mà mấy hàng ghế đã đông nghẹt hết rồi, không biết còn chỗ cho cô ngồi không đây.

- Thanh Mai phải không? Mau đến đây - Dạ Lam vô tình thấy được bóng dáng quen thuộc thì vẫy tay gọi cô lại.

Cô nghe tiếng gọi quen thuộc thì chân cũng nhanh chóng chạy đến, thì ra chỗ này là mấy người bạn làm trong phòng kế toán của cô.

- Em ngồi đây đi, cũng may chị lúc này còn giữ dư một ghế - Dạ Lam vỗ vỗ xuống ghế vui vẻ nhìn cô.

- Thanh Mai a~ , lâu rồi không gặp - Nguyễn Linh mắt cũng vui mừng nhìn cô.

- Phải đó, làm thư ký cho Giám Đốc kinh doanh thế nào? Có phải là rất sung sướng không? - Linh Đan cũng hòa theo.

- Cái gì mà sung sướng? Cái tên đó là vừa biến thái vừa đáng ghét vừa chạm dây thần kinh đó- cô hừ lạnh kẻ xấu hần.

- Hà? Chị có nói quá không?- Hạ Xuân cũng quan tâm cô lên tiếng - Giám đốc Hàn là được cả công ty ai cũng đều yêu thích anh ấy mà.

- Cả công ty yêu thích hả? Hừ.. họ bị mù hết rồi cũng may còn chị là người sáng suốt mới không yêu thích hần - Cô nghe Hạ Xuân nói thì trợn to, vỗ ngực khẳng định.

- Mặc kệ.. mặc kệ cậu - Linh Đan xía mỏ vào - Cậu là người có gu thẩm mỹ kỳ cục mà... không chấp cậu được.

- Cái gì chứ.. cậu - cô tức giận phản bác lại nhưng chưa nói hết câu thì xung quanh bỗng chốc im lặng nhìn lên sân khấu.

Trong cánh gà bước ra một người đàn ông trung niên, tuổi tác có lẽ đã hơi cao nhưng vẫn không mất đi sự phong độ. Gương mặt ông cười hiền một cái, tay cầm micro nhìn mọi người.

- Xin chào toàn thể mọi người - Hàn Minh cúi người nói, giọng nói rất thân thiết như người nhà.

Xung quanh hú hú, vỗ tay hòa theo điệu cuồng, ai ai cũng đều phấn khởi.

- Chắc có lẽ mọi người đã biết việc tập hợp toàn công ty ngày hôm nay là vì lý do gì rồi phải không? - Hàn Minh vẫn chậm rãi kêu mọi người im lặng - Tôi mong trong lúc tôi nói xin mọi người hãy im lặng, sau đó khi tôi nói xong mọi người có thể tự do đặt câu hỏi.

- Tôi là Hàn Minh - Chủ tịch công ty Hàn Đông . Tôi đã gắn bó với công ty này cũng xấp xỉ gần 30 năm . Lúc đầu nó chỉ là một công ty nhỏ, có lúc tôi đầu tư vào sai hạng mục khiến cho công ty thua lỗ , dẫn đến nguy cơ phá sản. Nhưng cũng nhờ vào sự may mắn tôi đã cố vực dậy lại được công ty này. Bởi có lẽ mọi người chưa từng biết, công ty này là tâm huyết của một người quan trọng đối với cuộc đời tôi. Nhưng không may người đó đã ra đi mãi không bao giờ trở lại bên cạnh tôi nữa. - Hàn Minh hít thở để bình ổn lại cảm xúc đang dâng trào trong người, sau đó nói tiếp.

- Cũng may vào 25 năm trước, người đó đã để lại cho tôi một người. Đó là người thân duy nhất mà tôi còn cảm thấy mình sẽ không bị lạc lõng trên đời này. Tôi dùng tất cả sức lực vào công việc chỉ muốn cho nó một cuộc sống sung túc và cuối cùng tôi đã làm được. Nhưng khi nhìn lại, tuổi trẻ của tôi cũng đã đi qua lâu rồi, tôi dường như cũng không cảm thấy mình cần một tình yêu. Cái tôi cần là hạnh phúc mà tôi muốn người thân mình có. - Hàn Minh chia sẻ những điều trong lòng của mình - Hôm nay, cũng đã đến lúc tôi sẽ nhường lại chức chủ tịch này cho nó. Người mà tôi cho là xứng đáng nhất.

Chủ tịch Hàn Minh vừa dứt lời, mọi người vỗ tay không ngừng. Có nhiều người cảm thấy đau lòng cho ông, ông trong cuộc đời đã hy sinh bản thân mình. Có nhiều người nuối tiếc vì phải xa vị chủ tịch hiền từ này.

- Thừa chủ tịch, dù ngài không còn là chủ tịch nữa thì ngài vẫn nằm ở trong lòng chúng tôi - một vị giám đốc nào đó, cũng đã có tuổi đứng lên nghẹn ngào.

- Phải phải... ngài vẫn còn chúng tôi ở bên cạnh -

- Ngài đừng quá đau lòng, chắc chắn một ngày nào đó ngài sẽ biến ước mơ của mình thành thật thôi -

"....."

- Cảm ơn mọi người, tôi không làm mất thời gian của mọi người nữa - Hàn Minh tỏ ra vô cùng cảm kích gật đầu - Mời vị chủ tịch đương nhiệm của chúng ta ra sân khấu.

Trong ánh gà bóng dáng cao lớn của một người con trai bước ra. Mái tóc, làn da và gương mặt đối với mọi người đều vô cùng thân thuộc.

- Woa... là Giám đốc hỗ trợ kinh doanh phải không?

- Đúng rồi... là Hàn Kiến Thư -

- Ha ha... ta nói mà từ lúc thấy cậu ta tôi đã thấy có gì đó không bình thường rồi -

- Chẳng lẽ... cậu ta là cháu.. cháu của chủ tịch? -

"....."

"....."

Cô khi nghe chủ tịch chia sẻ chuyện riêng tư thật sự vô cùng thương cảm. Cô không ngờ chủ tịch Hàn Minh là một người đàn ông cao cả như thế. Thật sự khiến cô hâm mộ không ngừng, chỉ tiếc là ông không có con cái.

Chỉ là khi nhìn thấy Hàn Kiến Thư bước ra ngoài thì.. thì cô trực tiếp biến thành tượng đá luôn rồi.

Hắn.. hán sao lại ở trên đó chứ... chẳng lẽ... là.. là...

- Được rồi.. được rồi, mọi người im lặng nào! - Hàn Minh yêu cầu mọi người - Tôi quên nói một việc, Hàn Kiến Thư chính là cháu ruột của tôi cũng là người thân duy nhất còn lại mà tôi vừa nhắc đến.

- Hà....? - Mọi người xung quanh vỡ òa vì bất ngờ khi nghe được đáp án này, không ngờ đây là người cháu ruột trong truyền thuyết của chủ tịch.

- Hàn... Hàn Kiến Thư là cháu.. cháu của chủ tịch? - cô nghe được câu nói này cả lăm không ngừng.

- Phải.. phải đó... mình cũng không tin được - Linh Đan cũng lắp bắp nói theo.

- Ôi.. vậy là Hàn Kiến Thư này sẽ chính thức trở thành nam nhân cực phẩm, rùa vàng kim quy luôn rồi - Dạ Lam ở một bên cũng cảm thán.

- Mẹ ơi.. anh ấy ở cao như thế làm sao con với tôi được đây chứ - Nguyên Linh cũng lên lời ai oán.

- Thôi.. tôi phải về nhà nghỉ ngơi đây, việc còn lại sẽ được Kiến Thư phổ biến cho mọi người - Hàn Minh ở trên bục cao nói rồi cúi đầu chào mọi người sau đó quay vào bên trong rồi đi.

- Chào mọi người, tôi xin giới thiệu một lần nữa : tôi tên Hàn Kiến Thư! Bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ chính thức là chủ tịch đương nhiệm của công ty Hàn Đông - Hàn Kiến Thư tiến Hàn Minh đi rồi đồng dạng nói với mọi người - Tôi biết mình còn trẻ, thiếu nhiều kinh nghiệm, tôi sẽ cố học hỏi những tiền bối đi trước để trở thành người lãnh đạo sáng suốt của mọi người.

- Hú. Hú... Chủ tịch Hàn thật hiểu đạo lý ... -

- Hiện tại, tôi sẽ cố hoàn thành các đề mục để khẳng định khả năng của mình. Tôi mong công ty sẽ ngày càng phát triển và đi lên, cũng mong mọi người sẽ hỗ trợ tôi một phần có được không? - Hàn Kiến Thư điềm tĩnh nói, khí chất thật khiến cho người khác tin tưởng tuyệt đối - Hơn hết, những người làm tăng ca hoặc có đóng góp tích cực cho công ty tôi sẽ thưởng thêm tiền lương vào cuối năm và được hưởng những đặc xá nhất định.

- Ôi.. tuyệt vời quá... -

Công nhân viên chức ở đây vừa nghe tới đó thì mắt đã sáng rỡ, vỗ tay gầm gầm tán thưởng.

- Được rồi, những việc tôi thông báo cũng đã thông báo xong- Hàn Kiến Thư cười một cái vô cùng xán lạn - Hiện tại, tôi quyết định sẽ cho mọi người tan ca sớm! Mong ngày mai chúng ta sẽ nhau cố gắng.

- Chủ tịch.. anh minh... -

- Trời ơi.. sao chủ tịch vừa đẹp trai vừa đáng yêu thế này... -

"....."

Mọi người nghe được về sớm thì ủa ra như ông võ tổ. Ai nấy đều bàn xem mình nên đi đâu chơi cho đã, đa phần nhờ ưu ái này nên ai ai cũng đều hài lòng với vị chủ tịch mới nhậm chức này.

- Thanh Mai, cậu muốn đi ăn cùng bọn mình không? - Nguyên Linh đứng lên nhìn cô hỏi.

- Phải đó, Chị Thanh Mai đi cùng đi - Hạ Xuân cũng gật đầu phụ họa - Lâu rồi chúng ta không gặp nhau như thế này mà.

- Đi cùng đi.. Thanh Mai - Dạ Lam cũng thành khẩn nhìn cô.

- Được rồi, để em lên phòng lấy túi xách đã - cô nghe mọi người dụ dỗ cũng chịu thua đi theo.

- Ừm, vậy cậu đi đi... tụi mình đợi cậu ở dưới lầu - Linh Đan thấy vậy cũng gật đầu.

Mạc Thanh Mai vào thang máy nhấn vào tầng lầu lên phòng làm việc. Chỉ là hiện tại công ty đã về gần hết, không khí có chút vắng lặng cùng đáng sợ.

Cô nhanh chóng đi nhanh đến cửa phòng thì thấy cánh cửa đang mở, cô thấy lạ liền mở cửa bước vào.

Trước mặt là bóng dáng của một người con trai xoay lưng về phía cô. Hình như đang sắp xếp lại tài liệu gì đó nên không chú ý có người vào thì phải.

- Anh là.. Hàn Kiến Thư? - cô thắc mắc cũng lên tiếng hỏi.

Người con trai cao lớn đó xoay người lại nhìn người vừa gọi mình, ánh mắt anh gặp ánh mắt cô có chút gì đó là lạ rồi biến mất. Sau đó, từ anh lại xuất hiện một tầng hàn khí lãnh đạm, xa cách.

- Là thư ký Mạc sao? - Hàn Kiến của Thư nhàn nhạt lên tiếng - em đến tìm tôi à?

- A~ hả? Không.. không có - cô cảm thấy Hàn Kiến Thư hiện tại có gì đó rất lạ khiến cô hoảng sợ - tôi chỉ lên lấy túi xách của mình thôi.

- Vậy sao? - Hàn Kiến Thư như hiểu ra vấn đề, sau đó bỗng nhớ ra một việc - Tôi hình như quên nói với em một việc thì phải. Từ nay em không cần đến làm thư ký cho tôi nữa.

Xoạt..

Túi xách của Mạc Thanh Mai vừa cầm được trên tay thì bất ngờ lại rơi xuống đất. Cô hình như cảm thấy tai mình có vấn đề thì phải. Hắn đang nói gì vậy...?

- Anh.. anh đang nói gì vậy? - cô nhặt túi xách lên rồi chậm rãi nhìn người con trai trước mặt với vẻ không tin tưởng.

- Em không nghe rõ sao? Tôi nghĩ em sẽ rất vui mừng khi tôi nói ra điều này - Hàn Kiến Thư nhếch mép một cái, ánh mắt sắc lạnh không có chút cảm xúc nhìn thẳng cô- Lúc đầu, em đã vô cùng chán ghét khi bị tôi bắt làm thư ký. Hiện tại, tôi đã làm chủ tịch cũng không muốn mãi bắt ép em như thế. Tôi đã có một thư ký mới sẽ giúp tôi trong thời gian còn lại, cảm ơn em trong thời gian vừa qua đã ở bên cạnh tôi.

- Anh.. anh nói thật sao? Không.. không gạt tôi chứ? - cô nghe lời nói kia mà tai như bị ù đi, cảm xúc lạnh băng do Hàn Kiến Thư truyền đến khiến toàn thân cô bị tê liệt.

- Chẳng phải em ghét cay ghét đắng tôi sao? Ở bên tôi em luôn cảm thấy khó chịu nên cũng không bao giờ muốn được nhìn thấy tôi mà - Hàn Kiến Thư vẫn ung dung như trước khoanh tay nói với cô - Bây giờ tôi thành toàn cho em rồi đấy, chẳng lẽ bây giờ em không muốn nữa sao?

- Không.. không phải - cô cúi đầu lắp bắp nói, chính là bị nói trúng tim đen mà không thể biện minh.

Hắn nói là đúng... đây không phải là những điều lúc trước cô hằng mong ước sao? Tại sao bây giờ lại thấy khó chịu thế này...

- Không phải là được rồi - Hàn Kiến Thư nghe cô nói thế thì tuyệt tình luôn một thể - Ngày mai, em sẽ trở về làm ở bộ phận kế toán như trước, thùng giấy ở trên bàn là đồ làm việc tôi đã thu dọn giúp em rồi đấy! Từ mai em không cần đến đây nữa.

- Anh... a~ chủ tịch Hàn - Uyển Khanh chân sảo chạy vào phòng ai ngờ lại thấy có người khác ở đây liền đổi cách xưng hô.

- Uyển Khanh? Sao em lại ở đây? - cô đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì có người khác xuất hiện làm cô tỉnh táo. Chỉ là người này lại làm cô bất ngờ...

- A~... chị.. chị Thanh Mai.. thật ra - Uyển Khanh giật mình khó xử khi bị Thanh Mai phát hiện.

- À.. thật đúng lúc! Giới thiệu với em đây là thư ký mới của tôi - Hàn Kiến Thư kéo Uyển Khanh đứng lại gần mình, trông vô cùng thân thiết.

- Hà?... thư ký mới... vậy.. vậy - cô nhìn tình cảnh trước mắt không biết mình nên không hay nên cười chỉ biết nhìn cô gái kia - Uyển Khanh là.. là thật sao?

- Chị... chị.. em xin lỗi - Uyển Khanh cúi đầu nhìn trông vô cùng đáng thương.

- Được rồi, chị không trách em - cô nghe được đáp án có phần không biết phải nói sao, đi đến gần thùng giấy cầm lên - Tôi đi đây!

Chỉ là tâm trạng của cô đang rơi vào trạng thái u mê nên không chú ý đường đi, vấp thật mạnh vào bậc cửa. Đồ trong thùng giấy bị văng ra ngoài một ít.

- Chị Thanh Mai... chị có sao không vậy? - Uyên Khanh bất ngờ thấy cô té nên cũng lo lắng chạy đến.

- Không.. không sao đâu - cô nhanh chóng đứng dậy nhặt đồ bỏ vào thùng - Em cứ làm việc của mình đi.

- Đúng đó, Thư ký Uyên đề cô ấy tự thu dọn đi, tôi mời em đi ăn cơm nhé! - Hàn Kiến Thư ở một bên bàn tay đã nắm chặt thành quyền, dường như đang cố kìm nén cái gì đó. Cổ bầy ra giọng điệu thản nhiên nhìn Uyên Khanh.

- Hà?... - Uyên Khanh cũng bất ngờ vì thái độ của anh nhưng lại vô cùng khó xử nhìn chị gái mới kết nghĩa của mình - Được ạ! Chị Thanh Mai... em đi trước nhé!

Hàn Kiến Thư cùng Uyên Khanh song song đi với nhau bỏ lại Mạc Thanh Mai ngồi nhặt từng thứ bỏ vào thùng. Cô bây giờ mới dám ngược nhìn hai bóng người đang ngày càng xa kia.

Từng lời nói ban nãy của Hàn Kiến Thư như đang chiếm lĩnh suy nghĩ của cô. Hàn Kiến Thư hiện tại đột nhiên thay đổi đến chóng mặt khiến cô không thể nào hiểu nổi.

Mà không phải, từ trước tới nay cô đâu có thêm quan tâm hẳn đâu chứ, cô từ trước tới nay chưa hề hiểu hẳn thì đúng hơn.

Tại sao ước muốn của cô đã thành sự thật rồi mà tâm tình cô không hề vui vẻ, ngược lại là vô cùng ảm ức.

" Câu nói: Hãy để cô ấy tự thu dọn " của Hàn Kiến Thư đã chính thức đánh gục cô. Tại sao hẳn lại có thể vô tình như thế, có thư ký mới liền vứt bỏ cô vào một xô sao?

Hắn lên làm chủ tịch thì liền lập tức quên mất cô luôn sao? Ha ha.. cô tất nhiên rất vui nhưng mà.. tim của cô sao lại khó chịu thế này.

Hàn Kiến Thư... Anh hiện tại làm sao lại khiến cô cảm thấy xa cách như thế chứ..

anh là đồ vô tình.. vô nghĩa... vô.. .. vô..

Một giọt nước từ khóe mắt của Mạc Thanh Mai rơi xuống trúng vào thùng giấy. Không chỉ một giọt mà nó ngày càng tăng dần đến không thể kìm chế.

Cô giạt mình đưa tay lên gạt khóe mắt mình... là nước mắt?

Cô đang khóc.. cô là đang khóc.. khóc vì Hàn Kiến Thư sao?

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Lập Kế Hoạch Trả Đũa

Chương 29 : Lập Kế Hoạch Trả Đũa

Đã hai ngày trôi qua từ cái ngày cô trở về làm kế toán như lúc trước. Cuộc sống vẫn không có gì thay đổi nhưng dường như vẫn cảm thấy tê nhạt, thiếu thiếu cái gì đó.

- Thanh Mai, sao em lại ngồi thần thờ như thế? - Dạ Lam đi rót cốc nước lại vô tình thấy cô ngồi như thế.

- Hà... em chỉ ngồi suy nghĩ vu vơ thôi - cô nghe tiếng gọi cũng giạt mình trả lời.

- Phải không? Nhìn điệu bộ của em cứ như người đang thất tình vậy - Dạ Lam ánh mắt tinh tường đánh giá cô.

Phụt..

Mạc Thanh Mai vừa cầm ly nước uống liền nghe câu nói chấn động kia mà phun ra hết.

- Không phải chứ, em làm gì có ai để mà yêu đâu- cô hốt hoảng xua tay nói.

- Không thể nào, em rất giống trường hợp này - Dạ Lam lại một lần nữa khẳng định.

- Ôi, đây là giám đốc LX sao? Đẹp trai man rợ luôn ấy - Linh Đan nhân cơ hội nghỉ trưa mà lên mạng lướt web.

- Đầu.. đầu... trời ơi trước mặt mọi người mà tỏ tình như thế thật phong độ quá a~ - Nguyên Linh cũng hóng hót ngó vào coi - Mà.. sao gương mặt của cô gái này nhìn quen quá vậy.

Dạ Lam và cô cũng đi đến xem, chỉ là khi cô vừa nhìn vào hình tay chân đã run rẩy.

Ôi mẹ ơi... đây không phải là cô sao?

- Thanh Mai... cô gái này có phải là em không? - Dạ Lam nhìn chăm chăm vào gương mặt cô gái trong hình rồi nhìn cô so sánh, quả thật rất giống.

- Ôi.. chị nói em mới đề ý.. giống Thanh Mai y đúc - Linh Đan cũng bất ngờ phát hiện ra - Chẳng lẽ.. giám.. giám đốc LX là bạn trai cậu sao?

- Ha ha.. có phải lúc này em đang nhớ bạn trai không? - Dạ Lam hiểu ra bất giác cười - Thì ra là có bạn trai cực phẩm như vậy, hèn chi giấu tui chị phải không?

- Phải đó.. phải đó, cậu đúng là không tốt rồi - Nguyên Linh gật đầu phụ họa.

- A~ .. không phải đâu.. thật ra là hiểu lầm - cô hót hải giải thích, còn lắc đầu phủ nhận nhưng khổ nỗi không ai tin.

- Thôi.. thôi chứng cứ rành rành thế này mà cậu còn chối à - Nguyên Linh lắc đầu không tin lời cô.

Reng .... reng...

Cô còn đang muốn giải thích thì điện thoại di động reo lên liên tục. Dù không muốn bắt máy nhưng thấy người gọi là ai thì cô đành nhận nghe.

- Alo.. Tiểu Mai a~... hu hu - Đình Doanh ở đầu dây bên kia giọng điệu như từ cõi âm, ai oán kêu cô.

- Tiểu Doanh.. mi làm sao vậy? - cô cảm thấy có điều kỳ lạ nên nhanh chóng hỏi.

- A~ .. ta không muốn sống nữa đâu - Đình Doanh lại kể lể tiếp, nói không đầu không đuôi - Hấn.. hấn lại xuất hiện nữa rồi!

- Hà? Hấn nào.. mi đang nói gì vậy? - cô nghe nó nói mà đầu óc mù mịt sau đó nhớ ra gì đó - Mi hiện tại đang ở đâu vậy?

- Ta hả.. ta đang ở quán cà phê đối diện công ty mi này... - Đình Doanh nhìn xung quanh rồi trả lời.

- Được rồi.. ở yên đó cho ta ! Ta sẽ xuống ngay đây - cô nghe nó nói liền cầm túi xách lên chạy đi.

- Thanh Mai, em đi đâu vậy? Sắp vào giờ làm việc rồi đấy - Dạ Lam thấy cô hấp tấp quan tâm hỏi.

- A ~ .. em đang có việc gấp, chị có gì xin nghỉ giúp em nhé! - cô quay đầu nói với chị ấy rồi chạy đi.

Chỉ là cô không biết nhờ công lao của hai cái loa phát thanh Nguyên Linh và Linh Đan, nên cả buổi chiều hôm đó toàn bộ công ty đều biết tình động trời này.

Nhấn nút thang máy đợi hoài mà vẫn chưa mở, cũng may vừa lúc cô chuẩn bị rời đi thì cửa thang máy mở ra.

- Ủa? Chị hai.. giờ này chị đi đâu vậy? - Mạc Cảnh ở bên trong thang máy gương mặt tràn ngập gió xuân hỏi cô.

- Hừm? Ta đi đâu kệ ta.. mà ngại - cô liếc mắt nhìn nó rồi nhìn cô gái có gương mặt ửng hồng đang đứng kế bên người nó - Hạ Xuân.. có phải nó đã làm gì em không?

- Dạ... không.. không có đâu - Hạ Xuân đầu cúi thấp hơn, hai bên má ngày càng đỏ ửng trả lời.

- Mạc Cảnh, ngại làm gì em ấy rồi.. ta nói trước Hạ Xuân cũng là em gái ta đấy, chớ đùa giỡn với em ấy nghe chưa? - cô nhìn là biết tên em trai của mình đã giờ trò lưu manh rồi - Hai đứa đi ra, chị còn vào nữa.

Hai người một nam một nữ bước ra nhường cho cô đi vào.

- Mạc Cảnh, nhớ lời ta nói đó nghe chưa - cô còn cố tình trước khi thang máy đóng cửa thì dặn dò.

- Bà chị ngọc, em biết rồi - Mạc Cảnh thờ dãi nói khi thấy cánh cửa đóng lại thì trực tiếp nắm tay Hạ Xuân, ánh mắt vô cùng lưu manh hỏi - Em thấy có nên nghe theo lời của chị anh không, hay là....

Hạ Xuân bị nắm tay còn nghe mấy cái lời mờ ám này khiến cho gương mặt vốn mỏng nay lại đỏ thêm nhiều phần. Mạc Cảnh ở một bên vui vẻ khi thấy biểu hiện này, tự nhiên nắm tay cô kéo đi.

Trở lại với bên này, Mạc Thanh Mai nhanh chóng chạy vào quán cà phê phía đối diện. Vào đến chiếc bàn có người con gái nào đó đang ngồi.

- Đình Doanh, rốt cuộc là có chuyện gì?- Cô vừa đặt mông xuống ghế thì đã tò mò hỏi.
  - Hu hu... là hấn xuất hiện rồi.. xuất hiện rồi - Đình Doanh thấy cô đến thì tiếp tục kể lễ nói không đầu không đuôi.
  - Rốt cuộc người mi nói là ai hả? Ta tức rồi đó nha- cô tức giận khi nghe câu nói khó hiểu của nó.
  - Hừ.. khụ... mi có biết Tổng Nam không hả? - Đình Doanh nghe giọng điệu của cô cuối cùng cũng vào chủ đề chính.
  - Tổng Nam? Biết chứ.. mới mấy ngày trước ta còn gặp anh ấy mà - Cô nghe nó hỏi thì lập tức trả lời, nhớ đến hình ảnh gì đó - Anh ấy bây giờ thật sự rất lịch thiệp nha, bây giờ còn vô cùng thành đạt.
  - Phi... phi... cái gì mà lịch thiệp? Hấn còn chẳng có chút tia lãng mạn nào - Đình Doanh nghe cô khen thì phản ứng kịch liệt - Lúc trước tại sao ta lại hâm mộ hấn cơ chứ!
  - Nè.. Tiểu Doanh ta hình như thấy khả nghi rồi nha - cô thấy biểu hiện của nó thì có chút nhận ra - Tại sao nhắc đến anh ấy người lại phản ứng mạnh mẽ quá vậy?
  - Há? Ta nào có.. nhưng ta rất là tức người có biết không - Đình Doanh bị hỏi trúng thì lúng túng biện bạch - Nghe nói hấn mới thành lập công ty gì gì đó, như thế cũng tốt đi.. nhưng tại sao lại đi thu mua tòa soạn tập chí Hạ Hạ nơi ta làm việc luôn chứ. Ta thật tức chết mà...
  - Há? Anh ấy thu mua luôn sao? Nhưng mà nếu như thế thì cũng có liên quan gì mi chứ? - cô nghe thì có chút bất ngờ nhưng không cảm thấy có cái gì vô lý - Anh ấy mua thì mua, tòa soạn vẫn hoạt động bình thường thôi, nếu như mi bị đuổi việc rồi hãy nói .
  - Hừ.. hừ.. mi đang bênh vực hấn sao? Nếu như thế hấn sẽ trở thành sếp của ta đó - Đình Doanh đập bàn mạnh một cái tức giận, xung quanh mọi người quay lại nhìn, đúng là thật mất mặt.
  - Đình Doanh à.. rốt cuộc mi và anh Tổng Nam đã xảy ra chuyện gì rồi? - cô hình như có gì đó bí ẩn giữa quan hệ của hai người họ.
  - Há? Không có gì đâu.. thật là không có gì đâu - Đình Doanh bị hỏi trúng tim đen thì bắt đầu xua tay lia lịa.
  - Thật không? Ta không tin đâu người nói ra cho ta nghe mau lên... nếu không ta sẽ kêu anh Tổng Nam đến đây đó - cô nhìn biểu hiện của nó là biết có chuyện rồi, cuối cùng đã dùng đến chiêu hù dọa.
  - A~... đừng mà! Ta nói.. ta nói - Đình Doanh vừa nghe đến hai chữ Tổng Nam thì lập tức đầu hàng- Thật ra, 3 năm trước sau khi mi đột nhiên biến mất ta đã rất tức giận đi tìm mi khắp nơi. Vì trời tối quá ta lại đi lạc đường, xui xẻo bị một bọn đầu trâu mặt ngựa chặn đường bắt uống viên thuốc gì đó.
  - Há? Tại sao lại nghiêm trọng như vậy.. mi có sao không? - cô nghe nó kể tới đó thì nóng lòng lên tiếng.
  - Cũng may, lúc đó có một người đi ngang qua cứu giúp ta. Ta lúc đó rất biết ơn người đó , nhưng không biết tại sao khi uống viên thuốc kia cả người ta đều rất nóng. Chàng trai đó cũng rất tốt bụng thuê nhà trọ dùm ta... nhưng mà.. - Đình Doanh kể tới đây thì lắp lửng, không dám kể tiếp.
  - Rồi sao nữa.. mi kể lẹ coi, ta đang tò mò chết đây này - cô đang nghe giữa chừng thì bị cắt ngang thật sự không chịu nổi.
  - Ta.. ta.. lúc đó mới biết mình bị cho uống thuốc kích dục. Nên là.. ta đã vô lý lấy chàng trai kia, sáng hôm sau ta cả người đau nhức phát hiện ra liền bỏ chạy mất dạng... - Đình Doanh cuối cùng cố gắng nói ra phần quan trọng.
  - Và đừng nói với ta là... Chàng trai đó là Tổng Nam? - cô hiểu ra được vấn đề, đập bàn một cái hỏi.
- Đình Doanh ở một bên bối rối gật đầu.
- Ha ha ha... Đình Doanh ơi là Đình Doanh - Cô ngồi cười lấy cười để cười đến đau cả bụng - Không ngờ.. không ngờ anh Tổng Nam lại bị mi phá mất đời trai... ha ha
  - Mi... mi im đi, ta giết mi bây giờ... tại sao ta lại có được người bạn như mi chứ hả? - Đình Doanh ở một bên nghe tiếng cười của cô bắt đầu nóng giận - Còn mi thì sao? Ta nhớ không lầm hình như gần đây mi rất hoành tráng, còn được Đỗ Duy Khôi ngã bài trước đám đồng cơ.
  - Xùy.. xùy.. mi đừng tin nó. Ta thật sự không có tình cảm gì với anh ấy đâu - cô nghe như vậy thì lắc đầu lia lịa, thờ dài nói ra - Ta hiện tại không dám gặp anh ấy, vô cùng khó xử.
  - Thật sao? Không phải lúc trước mi rất thích anh ấy còn gì - Đình Doanh cảm thấy lời cô nói vô cùng là thật - Chẳng lẽ mi có đối tượng khác rồi?
  - Ta hỏi mi cái này được không?- cô muốn thăm dò ý kiến của bạn thân mình, chắc chắn nó là người hiểu cô nhất - Nếu đột nhiên một người luôn quan tâm mi bỗng dưng không quan tâm mi nữa thì mi bỗng đâm ra tức giận và lạc lõng. Còn thấy vị trí lúc trước của mình bị người khác thay thế thì vì thế mà rơi nước mắt. Dù lúc trước rất ghét người đó, vậy mi xem đó là bị gì?
  - Hừm... chắc chắn - Đình Doanh nghe xong thì lập tức lắc đầu thờ dài cảm thán - Mi ngốc thật sao? Đã quá rõ ràng như thế mà còn không hiểu.

- Người nói cái gì? Đừng có úp úp mở mở như thế - cô càng nghe càng không hiểu.

- Đồ ngốc.. chính là mi yêu người đó mất rồi. Mi không nghe câu ghét của nào thì trao của đó sao? - Đinh Doanh nhón người đánh vào trán cô một câu thật mạnh.

Phụt...

Lúc này cô lập lại tình trạng phun liên hoàn nước nhưng lại phun vào người Đinh Doanh.

- Mi.. mi đang đùa sao? Làm sao có thể là yêu chứ... hửn ta hành hạ ta đến thừa sống thiếu chết.. làm sao có thể - cô lấy khăn giấy lau lau cho Đinh Doanh hoàn toàn phân bác lại.

- Hử... chính là mi thích ngược đó. Mà khoảng đã.. nói như vậy mi là đang yêu ai? - Đinh Doanh dường như nhớ đến việc quan trọng - Chẳng lẽ là.. đừng nói là Hàn Kiến Thư nha!

- Hả? Không thể nào... - cô bị nói trúng thì lập tức phủ nhận.

- Cái gì không phải? Nhìn mi là biết đang nói dối rồi... ha ha... - Đinh Doanh phát hiện được bí mật của cô thì ngồi cười khoái trá - Chà chà... Thanh Mai sa vào lưới tình của trai đẹp đẹp rồi kìa.!

- Ta có chuyện rồi đi trước đây... - cô nghe lời chọc ghẹo của nó vừa tức vừa ngại nhanh chóng đứng lên rồi đi.

- Nè.. nè.. chưa nói xong mà.. ha ha ha.. - Đinh Doanh thấy cô đứng dậy thì phì cười kêu cô lại , trong lòng cũng mừng thầm cho bạn mình.

Mạc Thanh Mai đi càng ngày càng nhanh, câu nói của Đinh Doanh đã đánh mạnh vào lòng cô. Sâu chuỗi lại tất cả mọi thứ, hình như lý do của các việc xảy ra gần đây đều vì một chữ. Đó chính là.. là chữ * YÊU * .

Bởi vì lý do cô yêu hửn mà mới có phản ứng như thế. Vậy.. vậy... là cô yêu Hàn Kiến Thư sao?

Cô bước chân đi lững thững về công ty, do không chú ý lại đâm sầm vào một người đàn ông nào đó.

- Ách.. tôi xin lỗi - cô cúi đầu hối lỗi nhanh chóng.

- Thanh Mai? Là em sao?- Giọng nói ở đối diện đập vào lỗ tai cô.

- Anh Duy.. Duy Khôi? - Cô liền lập tức ngẩng đầu nhìn người trước mặt - Anh đến công ty em làm gì vậy ?

- Anh chỉ đến tìm Kiến Thư có chút việc - Duy Khôi một bên chăm chú nhìn cô - Em có phải đang trốn tránh anh không?

- Hả? Thật ra.. không phải thế chi là... - cô lập tức cúi đầu, lời nói càng ngày càng nhỏ như muỗi kêu, bây giờ cô đã hiểu lòng của mình rồi.

- Không cần trốn anh, nếu như em không tiếp nhận thì chúng ta vẫn có thể là.. bạn - Duy Khôi nhìn thấy thái độ của cô mà có tia đau lòng và thất vọng, chữ "Bạn " khó khăn lắm anh mới nói ra được.

- Thật sao? Anh sẽ không sao chứ? - cô nghe như thế thì lập tức ngẩng đầu hỏi, còn cười tươi một cái.

- Ừ.. anh ờn! Em vui là được rồi - Đỗ Duy Khôi nhìn nụ cười của cô mà trái tim như bị bóp nghẹn không nói nên lời.

- vậy được rồi.. chúng ta cùng vào thôi - cô thở phào nhẹ nhõm một cái, nếu như thế thì tốt rồi , kéo dài sẽ càng khiến anh ấy đau lòng.

Hai người một nam một nữ song song đi với nhau mà không hề biết mình đang là nhân vật chính của câu chuyện. Mọi người xung quanh đang bàn tán thì gặp đúng nhân vật chính liền tò mò nhìn theo. Hình ảnh này càng khẳng định tin đăng trên báo là thật.

- Ôi.. vậy giám đốc LX có bạn gái là thật sao?-

- Ôi.. anh ấy đẹp trai thật đấy.. thật tiếc quá đi a~ -

- Hai người họ cũng xứng đôi thật mà... -

"....."

- Được rồi.. em cứ đi trước đi - Duy Khôi nhìn cô nói.

- Ừm.. em đi đây! Tạm biệt anh... hẹn gặp lại - cô cũng vui vẻ vẫy tay chào anh quay lưng rồi đi.

- Không biết chúng ta có thể gặp lại nhau không.. anh sợ mình không làm được - Đỗ Duy Khôi lẩm nhẩm trong miệng cười tự giễu bản thân rồi bước vào thang máy.

Hàn Kiến Thư đứng sát vào tấm kính trong suốt hướng ra bên ngoài. Nhìn quang cảnh xung quanh thật sự có chút yên bình, trong lòng cũng được thư giãn. Chỉ là khi mới vừa nhìn xuống phía dưới, hai bóng người rất quen thuộc đã đập vào mắt anh.

Đó chẳng phải là cô ấy sao? Còn đi cùng với cả Duy Khôi nữa.. hừ.. cô đúng thật là rất to gan mà.

Anh để cô tự do cô liền đi tìm người khác là sao chứ? Cô không nghĩ gì đến anh sao... chẳng lẽ những việc anh cố ý làm vừa qua cô một chút cũng không để ý sao?

Rầm... Két...

Cánh cửa văn phòng của chủ tịch bị đập mạnh một cách không khoang nhượng. Kèm theo đó là hình ảnh một người con trai bước vào với sự bất mãn đang thể hiện vô cùng rõ ràng ở trên mặt.

- Giám Đốc Mạc Cảnh, anh không biết phép lịch sự à? đến tìm tôi có việc gì sao?- Hàn Kiến Thư nhìn người mới đến kia giả bộ như mình không biết chuyện gì cả.

- Đến tìm anh có việc gì? Hàn Kiến Thư anh là đang giả bộ hả... chẳng lẽ anh không biết mình đã làm những gì sao?- Mạc Cảnh tức giận nhìn chòng chọc người trước mặt.

- Tôi đã làm chuyện gì? Cậu nói ra xem - Hàn Kiến Thư đến ghế ngồi sau đó thông thả nhìn cậu.

- Anh lúc trước đã nói như thế nào? Nhờ em giúp đỡ để chị hai của em có thể yêu anh.. làm cho chị hai hạnh phúc! Nhưng bây giờ thì sao? Làm chủ tịch liền đuổi chị em đi, còn hành hạ chị ấy như thế... Anh giải thích cho rõ đi - Mạc Cảnh tức giận đập mạnh chiếc bàn trước mặt của Hàn Kiến Thư .

- Tôi không có làm cô ấy bị tổn thương , càng không muốn cô ấy vì tôi mà tổn thương. Tôi chỉ muốn chị của cậu nhìn rõ tình cảm đã sớm biết rõ của mình thôi. Tại vì chính cô ấy không dám đối mặt, tôi chỉ bắt đắ đi mà dùng cách này - Hàn Kiến Thư hít thở một chút sau đó rất nghiêm túc nhìn Mạc Cảnh nói - Cậu nghĩ chị hai của cậu nếu không có kích thích sẽ có thể hiểu ra được sao?

- Vậy... vậy... - Mạc Cảnh nghe những lời trên thì đã thấu hiểu được sự tình nhưng vẫn còn rất tức - Dù sao anh cũng không nên dùng cách như thế, lỡ như chị em xảy ra chuyện gì thì sao? Em sẽ không giúp anh nữa đâu.

- Được, cậu không giúp cũng không sao. Rất cảm ơn cậu thời gian vừa qua luôn giúp đỡ tôi - Hàn Kiến Thư đứng dậy đi đến vỗ vai của Mạc Cảnh thông thả nói.

- Nhìn anh có vẻ thông thả quá đấy! Em nhớ chị hai rất thích anh Duy Khôi thì phải. Hình như cả công ty đang bàn về chuyện đó đấy - Mạc Cảnh nhìn Kiến Thư nói lời khiêu khích - Còn nữa em vừa thấy hai người họ nói chuyện với họ ở dưới đại sảnh nữa đấy!

- Cậu nói cái gì? Nói lại xem...- Hàn kiến Thư đi đến gần Mạc Cảnh dùng ánh mắt hăm dọa nói .

- Em không sợ anh đâu. Lúc trước em giúp đỡ anh rất nhiều rồi. Chị hai cũng đã chịu nhiều thiệt thòi nên em sẽ đi giúp chị ấy... Anh Kiến Thư à... kỳ này thì chỉ sợ chị ấy sẽ không chọn anh đâu - Mạc Cảnh co giò lên chạy, còn không quên nói lời khiêu khích người nào đó.

- Mạc Cảnh, cậu đứng lại cho tôi - Hàn Kiến Thư tức giận kêu lớn nhưng Mạc Cảnh đã chạy đâu mất dạng.

Mạc Cảnh sau đó chạy vào thang máy chuẩn mất, đang hít thở lại để bình ổn thì thang máy mở ra.

- A~ ... Mạc Cảnh! May quá chị đang đi tìm em đây - Cô vừa định đến thang máy tìm em trai cô thì trùng hợp gặp nó ở đây.

- Hừm? Tìm em có chuyện gì? - Mạc Cảnh nhìn chị hai có chút khó hiểu nhưng lại nhanh chóng gạt đầu.

- Đi.. chúng ta lên sân thượng nói chuyện đi - Cô nghe thấy thế thì bước vào cùng với Mạc Cảnh.

Sau khi cả hai đã có mặt tại sân thượng thì Mạc Cảnh đã lập tức tò mò nhìn cô chăm chăm.

- Chị... rốt cuộc làm gì phải bí mật thế này? - Mạc Cảnh nói.

- Thật ra thì.. em có phải chơi rất thân với Hàn Kiến Thư không? - cô bắt đầu có chút không tự nhiên hỏi.

- Há? Phải thì sao....- Mạc Cảnh bắt đầu cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ sắp diễn ra.

- Thật ra thì.. chị.. chị mới gần đây vừa biết mình có để ý một người.. - cô đang nói giữa chừng thì bị em trai vô duyên của cô cắt ngang.

- Và người chị thích là Hàn Kiến Thư? - Mạc Cảnh trợn mắt lên nhìn cô nói lớn, không ngờ kết quả lại đến mau như vậy.

- Xuyt... cái thằng này nói nhỏ thôi!- Cô nghe nó la lớn thì bay đến bịt miệng nó - Nhưng ta lại không biết hẳn có thích ta hay không?

- Khụ khụ.. vậy chị tính làm sao? - Mạc Cảnh ho khan, chỉ mới cho chị có chút kích thích mà đã như vậy rồi.

Ha ha... yên tâm đi chị hai... em sẽ giúp chị trả thù lại anh ấy!

Dù gì coi như đây là việc tốt em làm cho chị đi..

L(^o^)

- Chị định nhờ em cách để biết xem hấn có tình cảm với chị không , dù gì em cũng chơi thân với hấn mà - Cô bí bách rồi nhìn em trai với vẻ thành khẩn.

- Ừm.. - Mạc Cảnh đi đến gần lang can như có vẻ suy ngẫm gì đó - A~ ... ha ha có rồi!

- Sao rồi.... sao rồi? Em nghĩ ra được gì rồi - cô thấy Mạc Cảnh đứng suy ngẫm cũng không dám làm phiền dù gì cô cũng nhờ vả nó nha.

- Chị.. yên tâm đi - Mạc Cảnh quay qua tươi cười nhìn cô, nụ cười hết sức lưu manh - Cách mà em nghĩ ra chắc chắn đạt kết quả vô cùng cao.

- Ôi.. vậy tốt quá! - cô cũng vui vẻ xoa đầu em trai mình - Nhưng mà cách đó là cách gì?

- Nói trước mất hay, cứ từ từ ngày mai chị sẽ biết - Mạc Cảnh bí ẩn nhìn cô, đôi mắt tinh ranh như đang bày kế gì đó.

Hai chị em cô đứng một lát thì đi xuống phía dưới, kết thúc một ngày làm việc về nhà.

Hân Kiến Thư a~ ... coi như em trả đũa lại cho chị hai. Dù gì cũng phải đáp trả lại công lao của anh chứ.

Ha ha... ngày mai cho anh đứng ngồi không yên luôn! Em sẽ cho anh một chút kích thích vậy... cho chưa việc anh bắt nạt chị của Mạc Cảnh này!

<(^ _ ^)> []~(^ ▽ ^)~* (^ _ _ ^) (^ ^ ^)

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ghen Và Ngả Bại

Chương 30 : Ghen và Ngả Bại

- Thanh Mai à... xuống lầu ăn sáng đi con - mẹ cô đứng ở dưới bếp nói vọng lên ở trên lầu.

Mạc Thanh Mai đang vui mình vào chăn ấm nghe được tiếng gọi có chút mệt mỏi rời khỏi giường. Đầu tóc cũng không chịu chải lại, bay vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi đi xuống lầu. Hôm nay là cuối tuần nên cô ngủ nướng một bữa..

- Con chào cả nhà! - cô bước xuống lầu gãi gãi đầu rồi ngồi vào ghế.

- Nhìn chị như bà điên bị xổng chuồng vậy... - Mạc Cảnh ở một liếc mắt nhìn cô

không quên trêu chọc chị của mình - Nhìn cái đầu kia... bộ chim mới làm tổ à.

- Ngươi.. ngươi sáng sớm không có việc gì làm à? - Cô mới vừa cầm đôi đũa lên thì nghe được lời châm chọc của nó chỉ muốn lập tức phóng đũa vào mặt nó cho rồi- Có tin ta nói với Hạ Xuân không?

- Được rồi, coi như em chưa nói gì hết... - Mạc Cảnh nghe được cái tên nào đó, lập tức im bặt.

- Hai đứa ăn sáng đi .. chị em lớn rồi cũng đã có việc làm mà sao cứ cãi nhau suốt ngày là sao vậy - Ba cô ở một bên nhìn cô và em trai răn dạy.

- Ách.. ba yêu à, con trai của ba rất yêu quý chị gái đó nha - Mạc Cảnh nhìn ba sau đó quay qua đá đá mắt với cô.

- Hừm.. cãi nhau suốt ngày mà yêu thương nỗi gì.. hai cô cậu ăn cơm cho tôi đi.. ở đó mà đeo miệng - mẹ cô ở một bên gấp đồ ăn cho cô và Mạc Cảnh nói.

Gia đình cô ăn cơm được một lúc, người nói đông người nói tây vô cùng vui vẻ. Chỉ là mẹ cô lại thông báo một tin động trời.

- Tiểu Mai à... - Mẹ cô lại bày ra giọng điệu ân cần quan tâm

- Dạ.. dạ.. - cô đang ăn cơm nghe giọng của mẹ mà da gà đã nổi lên lớp lớp.

- Thật ra thì hiện tại con cũng đã có việc làm ổn định rồi, còn vô cùng có tài năng chắc chắn tương lai sẽ vô cùng tươi sáng - Mẹ cô cười cười nhìn cô khen ngợi.

- Mẹ.. mẹ.. hôm nay sao con thấy mẹ khác quá vậy? - cô nghe mẹ khen mà mắt trái cứ giựt giựt liên hồi, chắc chắn có vấn đề rồi.

- Con của mẹ cũng thuộc vào dạng xinh đẹp chứ chẳng chơi....- mẹ cô lại nhìn cô đánh giá.

- Ấc.. mẹ làm ơn vào chủ đề chính đừng con đi được không !- cô càng ngày càng cảm thấy có điều chẳng lành.

- Khụ.. khụ.. mắc nghẹn quá - Cô vì cứ suy nghĩ lung tung nên vừa ăn đã bị mắc nghẹn ở cổ.

- Thật ra mẹ đã sắp xếp cho con chiều nay Đi Xem Mắt - mẹ cô thấy con gái đã nóng lòng liền nhanh chóng vào chủ đề chính.

Phụt... phụt

- Ôi chết rồi... mẹ .. mẹ đang đùa sao? - cô đã thành công phóng cơm vào mặt mẹ mình , hốt hoảng lấy khăn giấy lau đi.

- Ha ha.. chị hai kỳ này chết chắc rồi - Mạc Cảnh nhìn cảnh tượng mới vừa xảy ra mà không nhịn được cười.

- Con gái của ba.. con có một phút để chạy thoát khỏi nơi đây! - ba cô ở một bên nhìn cô đau thương ra lời khuyên còn rất nhiệt tình đếm - 1...2..... 3

- A hả... - cô nghe xong bắt đầu co giò chạy lên lầu.

- Mạc Thanh Mai.. chị đứng lại đó cho tôi - mẹ cô chạy vào bếp xách theo cái chảo cực kỳ lớn đuổi theo cô lên đến tận trên lầu.

- Mẹ... mẫu hậu đại nhân... làm ơn đi con không cố ý mà - cô vừa chạy vừa nói vọng lại phía sau.

- Đứng lại cho tôi - mẹ cô bắt đầu gia tăng tốc lực phóng lên gần phía cô.

Cánh cửa phòng vừa xuất hiện ở trước mặt cô liền bay vào đóng cửa lại một cách nhanh chóng. Không... khóa trái cửa lại luôn mới an toàn.

RẦM.. ẦM... ẦM...

- Mạc Thanh Mai.. mở cửa ra cho mẹ - mẹ cô cầm chảo đập rầm rầm vào cánh cửa hăm dọa cô.

- Con không mở đâu... mẹ chắc chắn sẽ xử tử con luôn thì có - Cô ở một bên chồm chồm nói vọng ra bên ngoài.

- Cái gì? Cô giỏi thật đấy.. không nghe lời mẹ phải không? - Mẹ cô đập một hồi bắt đầu hết hơi, lập tức tập trung vào kế hoạch khác - Tôi còn tính suy nghĩ lại chuyện đi xem mắt, nhưng bây giờ thì khỏi đi, chiều nay cô phải đi xem mắt cho tôi.

- Con không đi đâu.. con gái mẹ có phải ế đâu chứ! - cô xóc chần phản bác lại lời mẹ.

- Không nói nhiều, nếu cô không chịu bước ra khỏi phòng thì đừng trách tôi độc ác - mẹ cô cuối cùng tức giận xoay người bỏ đi.

Cô ở bên trong đang rơi vào trạng thái thống khổ không biết mình nên làm gì. Chuyện gì vậy chứ... mẹ tự dưng lại bắt cô đi xem mắt là sao? Mẹ à.. con gái của mẹ mới gần đây mới phát hiện là yêu người ta đó.. làm sao mà có tâm trạng đi xem mắt hả mẹ?

Làm sao đây... làm sao đây..?(>_<)

Cốc... cốc..

- Chị hai.. là em Mạc Cảnh đây! - Em trai cô ở bên ngoài gõ cửa nói vọng vào .

- Tiểu Cảnh? Có chuyện gì sao?- Cô nghe tiếng gõ thì giật mình cũng may không phải là mẹ.

- Chị hai à... chị thật là gan dạ nha.. khụ.. dám phun cơm vào mặt mẹ luôn nha.. hình như mẹ đang rất tức giận đó - Mạc Cảnh dựa người vào cửa vô cùng châm chọc bà chị nào đó.

- Nè.. nè người đi lên đây để đến trêu chọc ta sao?- cô nghe nó chọc đến chỗ đau thì tức giận đuổi nó đi - Người không có gì nói thì đi đi.. hừ.

- Chị không muốn em giúp chị à? Hôm qua không phải còn nhờ em sao?- Mạc Cảnh cười lưu manh một cái chỉ là làm sao bà chị kia thấy được.

- Hả? Đúng rồi... cách của người là gì vậy? - cô chợt nhớ ra bắt đầu lại gần cánh cửa hỏi nó.

- Trước tiên chị hãy đi xem mắt đi - Mạc Cảnh giọng nói chắc nịch.

- Người điên à? Ta đâu cần tìm đối tượng đâu chứ... cái quan trọng là... - cô đang nói thì bị em trai mình cắt ngang.

Mạc Cảnh ở bên ngoài chen ngang vào lời cô giải thích. Cuối cùng cô cũng hiểu ra được vấn đề, bây giờ là quyết định đi xem mắt.

- Hừm? Chịu đi xem mắt rồi sao... đồng ý trước có phải tốt không? - mẹ thấy cô đi xuống thì cũng dịu bớt cơn giận nói với cô - Mau lên.. chúng ta còn phải lựa chọn đồ để đi xem mắt nữa.

Mạc Cảnh nhìn thấy mẹ và cô rồi đi thì mỉm cười, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch đã nghĩ ra.

Và ở trong một tiệm salon nào đó có tiếng bà mẹ vọng vọng khắp phòng.

- Chị uốn tóc thật đẹp cho nó giúp tôi, nhìn sao cho thật bông bênh vào -

- Phải.. phải làm cho lông mi cong một chút, đôi mắt to chút nữa -

- Ôi.. cái đầm này sao già quá vậy... còn cái này lại màu mè quá đi.. -

Mạc Thanh Mai bị mẹ già xoay như chong chóng mà muốn hoa mắt. Cuối cùng sau hai tiếng đồng hồ thành phẩm cũng đã ra lò.

- Thanh Mai à.. ngực của con sao lại lớn thế này! - Mẹ cô nhìn ngắm sản phẩm là cô sao đó phát ngôn một câu hết sức đáng xấu hổ - Mẹ cũng chưa bằng con nữa đây!

- Mẹ.. mẹ... nói nhỏ thôi - cô nghe mẹ mình nói lớn mặt đã đỏ như quả cà chua .

- Ngại cái gì.. con gái mẹ to thì mẹ nói to có gì mà phải giấu diếm - Mẹ cô không đồng ý vẫn nói lớn - Được rồi, đi thôi!

Cô bị mẹ nắm tay lôi đi, thật ra mẹ chọn cho cô một chiếc đầm bó sát người. Cũng không có gì chi là trước phần trước ngực có khoét một mảng khá to, làm cho bộ ngực nửa kín nửa hở vô cùng bí ẩn.

- Đây là địa điểm mẹ hẹn người ta rồi đây - mẹ cô đẩy cô ngồi trên xe rồi đưa cô địa chỉ chỗ hẹn cần đến.

Ôi.. mẹ giết con đi... sau lại hành hạ con thế này!

Trở lại với Mạc Cảnh, anh lái xe đến nhà của một người nào đó. Trước mặt xuất hiện một căn biệt thự màu trắng to lớn, cổng và hàng rào trong vô cùng khí thế và hoành tráng. Bước xuống xe , Mạc Cảnh đi đến nhấn chuông cửa.

Bình... Bong...

- Ai vậy? - Cái hộp thoại ở dưới cái chuông cửa phát ra tiếng.

- Là em... Mạc Cảnh - Mạc Cảnh nói vào trong cái hộp rồi cười một cái .

Chỉ là vừa nói xong, cánh cổng to lớn của căn biệt thự lập tức được mở ra chào đón người vào. Mạc Cảnh thành công chạy xe vào sân rồi thong thả bước vào nhà.

- Cậu đến tìm tôi có việc gì? - Một người con trai ngồi trên ghế sofa đang nhâm nhi tách trà vừa xem báo cũng không thèm nhìn cái người vừa vào kia.

- Anh không biết mời khách đến ngồi xuống và cho một ly nước à? - Mạc Cảnh nhìn về thong thả của anh mà cười tinh ranh ngầm nghĩ.

- Khách sao? Tôi nhớ mình đâu có mời cậu đến nhà tôi... vì thế là tự cậu đến nên hãy tự đi mà phục vụ mình - Người con trai nào đó vẫn giữ tư thế cũ, ung dung trả lời.

- Hàn Kiến Thư anh... đúng là... haiz..- Mạc Cảnh lắc đầu không nói lại người nào đó tự động đến ngồi lên sofa ở trước mặt - Anh coi bộ còn đang rất thong thả sao?

Người con trai nào đó coi Mạc Cảnh như không khí không thèm trả lời.

- Ay da... không biết chị hai hiện tại đã gặp được ai chưa nha- Mạc Cảnh lại giờ trò nói vu vơ này nọ , anh coi thử xem anh ấy bình tĩnh được bao lâu.

- Khụ... hừm - Hàn Kiến Thư hình như vừa uống cà phê sặc thì phải nhưng vẫn nhất quyết không thèm nói câu nào.

- Chắc ... chắc... có lẽ vài tháng nữa mình sẽ có anh rể rồi! Không biết sẽ như thế nào nữa.. thật đáng mong chờ - Mạc Cảnh lại tự nhiên đứng lên đi qua đi lại giả vờ sần nảo trước mặt người nào đó.

- Khụ.. khụ... khụ - Hàn kiến Thư chính thức lần này bị ho không ngừng, thật ra tờ báo này giờ anh là đề nghị trang thôi.

Nhưng mà hai chữ : Anh rề gì gì đó thật sự là nghe không lọt tai mà.

- Đây.. anh Kiến Thư à, có gì từ từ uống không cần phải ho như thế chứ! - Mạc Cảnh nhìn biểu hiện này mà giả vờ đi đến gần vuốt vuốt lưng cho ai kia, giả vờ tốt bụng.

- A~ ... đau đau.. anh buông em ra coi - Mạc Cảnh không ngờ còn chưa cười thỏa mãn xong thì Hàn Kiến Thư lại trở mình bẻ tay của anh ngược về sau
- Làm ơn.. anh à có gì từ từ nói nha..

- Rốt cuộc anh rề mà cậu nhắc đến là sao hả? Nói rõ cho tôi nghe xem - Hàn Kiến Thư đứng dậy tay tăng thêm lực đạo răn đe người nào đó.

- A~ .. đau mà.. chẳng phải anh này giờ không quan tâm mà... A ~ đừng đừng.. bây giờ hỏi em làm gì? - Mạc Cảnh bị xiết chặt, tay đau đến nghiêng răng nhưng vẫn quyết không thua cuộc.

- Thế nào? Cậu chọn không nói phải không? - Hàn Kiến Thư vẫn rất kiên nhẫn với người nào đó chỉ là lời nói đe dọa lạnh tanh buông ra vô cùng nhẹ nhàng - Vậy.. hai cái tay này có lẽ bỏ chúng cũng được phải không?

- Hả? Cái gì.. Thư ca ca đừng làm thiệt nha....- Mạc Cảnh nghe đến đây thì có chút sợ, nếu như người khác thì không nhưng Hàn Kiến Thư thì nói được làm được - Tha mạng cho đệ đệ đi... (' _ ')

- Hừm? Vậy rốt cuộc cậu có nói rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? - Hàn Kiến Thư cười nhếch lên một cái nhìn Mạc Cảnh tay vẫn không hề nói lỏng.

- A~ .. được rồi.. em nói.. - Mạc Cảnh cúi đầu nhận thua xin đầu hàng - Thật ra thì...

Mỗi câu nói của Mạc Cảnh làm cho hàng chân mày của người nào đó nhăn lại thành hàng dài. Đôi mắt toát ra lửa giận ngút trời. Chỉ chốc lát hình bóng cao lớn của người nào đó đã biến mất trên chiếc xe hơi màu đen.

- Ha ha.. nhìn anh ấy kia! Em biết mà.. anh là già bộ thôi.. thật ra là lòng nóng như lửa đốt rồi! - Mạc Cảnh nhìn hình ảnh hấp tấp của Hàn Kiến Thư mà cười ra tiếng, trong lòng vui vẻ.

Mạc Thanh Mai sau khi bước vào một quán cà phê được trang trí theo kiểu sân vườn. Quang cảnh xung quanh rất mát mẻ khiến cho người ta cảm giác thoải mái.

Nhìn vào số bàn viết trong tờ giấy cô nhanh chân bước tới. Ôi... mẹ cô có cần cô cưới chồng gấp như thế không chứ!

- Chào anh, tôi đến hơi trễ một chút - cô bước đến chỗ đã xem trong tờ giấy thì thấy có một chàng trai đang ngồi ở đó vì vậy mới lên tiếng chào hỏi.

- A~ không có gì đâu! Em ngồi đi.. - Chàng trai thấy cô đến thì hai mắt phát sáng đi đến kéo ghế cho cô ngồi.

Vì hành động này cô cũng có chút hảo cảm với người trước mặt. Người con trai trước mặt có vóc dáng cao gầy, nước da hơi ngăm một chút nhưng gương mặt cũng dễ nhìn . Chỉ là nhan sắc vẫn thuộc dạng tầm thường nếu so với tên Hàn Kiến Thư và Đỗ Duy Khôi.

- Chào em, anh tên là Dật Thành rất vui được làm quen - chàng trai cười một cái vô cùng tươi phấn khởi nhìn cô - Không ngờ em lại đẹp hơn trong hình nhiều nha.

- Ách... ha ha anh quá khen - cô ở một bên không biết phải làm gì - À.. tôi tên là Mạc Thanh Mai.

- Tên của em rất đẹp - Anh chàng lại khen lấy khen để - Anh có sở thích nghe nhạc, đi du lịch còn đang học ngành ngôn ngữ ở trường.

- Hả? Ngành ngôn ngữ... chắc anh phải giỏi lắm phải không? - cô nghe người trước mặt cười mở miệng cũng không còn căng thẳng tò mò hỏi .

- Giỏi gì chứ chỉ là... - chàng trai đang nói giữa chừng thì bị điện thoại cắt ngang - Ờ... ni hao ma? Phạt lon ly ney cá ngủm bèn ney bèn tính sao đen. Ờ.. bye

- ách.. vừa.. vừa nãy anh nói tiếng nước nào vậy? - cô ở một bên vẫn không thể hiểu ngôn ngữ chàng trai trước mặt nói là gì!

- Hả? Nãy giờ anh nói tiếng việt mà - chàng trai nghe cô hỏi gãi gãi đầu cười trừ .

- Khụ.. khụ.. cô nghe câu trả lời mà nuốt nước miếng cũng mắc nghẹn - Tiếng.. tiếng việt?

Mặt cô bắt đầu đen thui như đất nồi... (° _ °)

- À.. nguyên câu là: Alo.. có chuyện gì? Phạt cho hấn ly bia cho hấn ngủm đi rồi tính sao! - Chàng trai thấy cô trừng mắt cũng rất tốt bụng giải thích giùm cô.

Cô vừa nghe xong thì trực tiếp ngất xỉu... đây là cái thể loại gì vậy trời... (T▽T)

- Hey... Bàn hầu.. cho ly đà phê cá - Chàng trai bỗng thấy có người phục vụ liền lên tiếng chỉ là khiến cho người ta không hiểu cái mô tê gì cả.

- Dạ.. quý khách chúng tôi không có cái.. cái đà phê đá gì đó - Chàng trai phục vụ khó khăn nhắc lại cái lời của khách hàng.

- Cái gì mà không có? Cái menu không phải viết rõ ràng đây sao?- chàng trai cầm menu lên cho người hầu bàn kia coi.

- Ủa...? Cái này là cà phê đá mà? - anh chàng phục vụ gãi gãi đầu.

- Thì đúng rồi... đà phê cá là cà phê đá chứ gì nữa... mau đi làm đi... - Chàng trai chán ghét nhìn người phục vụ rồi cảm thán quay qua cô - em có thấy cách phục vụ ở đây thật tệ phải không?

- Ha ha... - cô ở bên cũng gật đầu cười trừ.

Tệ cái đầu nhà anh thì có... nếu tôi là cái tên phục vụ ban nãy thì coi như cuộc đời anh tiêu rồi đó! Không chỉ có ruốc ăn mà tặng anh tắm miễn phí ĐÀ PHÊ CÁ gì gì đó của anh.

Cô ở trong lòng rửa thầm cái tên trước mặt, càng tức giận sao mẹ lại giới thiệu người như thế này cho con gái bà chứ!

- Đúng khùng? Cách phục vụ ở đây thật tệ... lát nữa anh sẽ tìm đi lý quán cho tên cái vụ phục vụ này bản học bài mới được - chàng trai vẫn tiếp tục cái trò nói lái không biết chán nhìn cô với vẻ vô tội - Em thấy như thế có được không?

(Dịch: Đúng không? Cách phục vụ ở đây thật tệ... lát nữa anh sẽ đi tìm quán lý cho cái tên phục vụ ban nãy một bài học mới được.)

Cô nghe hẳn nói lười trong cuốn họng chút nữa đã tặc lưỡi, thật sự tổn nơ ron vì cái tên dở hơi này mà.

- Rốt cuộc anh nói bình thường dùm tôi được không hả? - cô tức giận đập bàn tức giận.

- Áy... Em Nồng bót... à không em bót nóng thật ra thì anh quen như thế rồi... gì có... em quả bo cho anh với - Chàng trai với vẻ thành khẩn nhìn cô.

(Dịch: Em bót nóng.. thật ra thì anh quen như thế rồi.. có gì.. em bỏ qua cho anh với...)

Rầm..

Cô hùng dũng đứng dậy chỉ thẳng vào mặt cái tên trước mặt, vút phăng luôn cái vẻ thực nữ này giờ nguy trang.

Cô hết chịu nổi cái tên này rồi..

- Nam mô a di đà phật! Con hôm nay ăn chay nhưng xin phép cho con hai phút để chửi cái tên này.! Anh.. anh là tên dây thần kinh bị đứt hết, lúc nhỏ bị té giếng ngày 3 lần phải không? Thật tội nghiệp cho dòng họ gia đình nhà anh, ai ai cũng bình thường chỉ tiếc có đứa cháu bị đột biến gen, bị bệnh đao óc toàn là đậu phụ. Hừ.. hừ.. bộ lúc nhỏ không cho học chữ cái Tiếng Việt nên bây giờ anh bị biến chất à - Cô hùng dũng đứng lên văng tục chửi - Nói cho bà biết con tàu của mi ở đâu.. để bà kiểm nó rồi trả lại cho mi trở về với hành tinh của mình đi. Bà đây hết chịu nổi rồi.. đi đây!

Trước khi đi cô còn quay lại nhìn cái tên kia phán lại một câu rồi kiêu hãnh rời đi.

- Anh nghĩ một mình anh mới biết nói à... ĐỒ XÙ XÍ ĐÁM! -

- Xù xì đám là gì ta? Xù xì đám.. là.. là xàm xì đủ - Chàng trai ngồi lăm nhăm đập bàn một cái tức giận mới biết đến mình bị chửi nhưng cô đã chạy mất bóng rồi.

Cô dậm chân xuống nền gạch thật mạnh trong sự tức giận, lúc đầu còn có thiện cảm ai ngờ là tên điên giả danh tri thức mới gê chứ!

Mẹ cô... về cô phải nói với bà một trận cho ra lẽ mới được. Tức quá mà...

Bịch... cô tức giận đi không nhìn đường liền đâm sầm vào một người nào đó.

- Cô không sao chứ? - Người con trai trước mặt thấy cô ngã về sau liền nhanh tay nắm lấy ôm cô lại.

- Ách.. không.. không sao- cô còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị gương mặt của người trước mặt làm cho mất hồn.

Phật tổ ơi... anh ấy đẹp trai quá! Ừc.. ực..

Thế là cô giữ nguyên tình trạng ôm chặt cứng người ta không buông... mắt bắn ra trái tim bay phấp phới.

- Cô gì ơi... cô gì ơi - chàng trai kia bị ánh mắt say mê của cô nhìn mình mà trở nên không được tự nhiên, cả người bị cô ôm cũng không biết làm sao cho phải.

- Mạc Thanh Mai... em đang làm gì vậy hả? - một giọng nói của một người con trai xuất hiện phía sau lưng cô nói như oan hồn ai oán.

Cô bị tiếng gọi lớn cũng giật mình buông tay ra, chàng trai đẹp kia thấy vậy cũng mau chóng chuồn đi. Để lại hai thân ảnh nào đó đứng trên đường.

Cô nhanh chóng quay lại nhìn thì không ngờ Hàn Kiến Thư đã đứng đối diện cô từ lúc nào.

Hàn Kiến Thư vốn dĩ chưa tin tưởng cô là có gan đi xem mắt, ai ngờ vừa đến liền nhìn thấy cái màn đặc sắc này của cô.

Cô là đang ôm người đàn ông khác trước mặt anh sao..?

- Anh... anh sao lại tới đây? - cô ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Tại sao? Nếu tôi không đến đây làm sao có thể thấy được cái cảnh ân ái của em với người khác chứ - Hàn Kiến Thư nhìn bộ dạng ngỡ ngàng của cô mà tức giận không có chỗ xả.

- Cái gì mà ân ái? Mà nếu như thế tôi cũng có liên quan gì đến anh đâu chứ - cô có chút chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng cãi lại - Ách.. buông tôi ra.. kéo tôi đi đâu vậy chứ?

Cô chỉ là không ngờ Hàn Kiến Thư lại kéo cô vào xe không nói một lời mà chạy đi.

- Nè.. nè anh đang làm gì vậy? Có tin tôi báo công an bắt anh tội bắt cóc gái nhà lành không hả? - cô ngồi ở một bên miệng lái nhai không ngừng - Dừng xe.. dừng xe...

- Em ngồi im cho tôi... nếu không thì đừng trách tôi ác - Hàn Kiến Thư ở một bên mày nhăn lại nhưng tay vẫn tiếp tục lái xe rẽ vào một con hẻm.

- Tôi không im đó thì sao... dừng xe mau lên - cô vẫn ngang bướng cãi lại.

Kết....

Chiếc xe thẳng lại ở một đoạn đường vắng không một chiếc xe qua lại.

- Anh.. anh đi đến đây làm gì vậy? - cô nhìn quang cảnh xung quanh mà nghi ngờ, cây cối ở đây rất um tùm.

- Em hãy giải thích cho tôi.. tại sao lại đi xem mắt? - Hàn Kiến Thư bắt đầu quay qua nhìn cô, khí chất lạnh lạnh lại được dịp tỏa ra.

- Há? Sao.. sao anh biết?- cô nghe hần hỏi thì giật mình nhưng lại phản kháng - Mà tôi đã đi xem mắt thì có liên quan gì tới anh đâu.

- Em đang rất muốn có chồng sao? Có cần gấp gấp như thế mà đi xem mắt... hay em đang cảm thấy mình rất cô đơn - Hàn Kiến Thư bị lời nói của cô chọc cho lửa giận bùng nổ, hình ảnh cô ôm một người đàn ông giữa chỗ đông người lại hiện ra trước mắt - Còn giữa nơi công cộng ôm đàn ông rất thất thiết, em không để tôi vào trong mắt sao?

- Anh... anh vừa phải thôi chứ. Cuộc đời tôi thì tôi tự quyết định. Tôi đi với ai hay ôm ai đó là tự nguyện của tôi, anh có quyền gì xen vào chứ? Nhìn biểu hiện của anh hiện giờ làm như tôi là bạn gái của anh không bằng... bộ anh đang ghen sao? - Cô nghe lời nói khinh khỉnh kia mà cũng tức giận.

- Đúng là anh ghen đấy thì sao... nó có chút gì ảnh hưởng tới em không? - Hàn Kiến Thư cũng tức giận đến không kìm chế gật đầu thừa nhận.

- Anh... anh mới vừa nói gì vậy? - cô nghe lời nói của hắn mà cả kinh, cô chỉ mới vừa phát hiện ra tình cảm của mình nhưng không biết hắn có gì đối với cô không. Nghe được những lời này khiến cô có chút kinh ngạc - Anh đừng có nóng giận thì nói sáng bậy.. Tôi khôn...

Lời nói của cô đã bị đôi môi lạnh của Hàn Kiến Thư chặn lại. Hàn Kiến Thư lúc đầu chỉ định chặn lại lời nói của cô nhưng không ngờ xúc cảm trên môi thật khiến anh không ngừng được. Vì thế, hôn càng ngày càng hăng khiến cô gái nào đó đỡ không kịp.

Mạc Thanh Mai ở một bên chỉ biết kinh ngạc tròn mắt nhìn chăm chăm gương mặt đã ngấm ngấm mồ hôi kia. Trái tim cô vì sự xâm nhập của chiếc lưỡi kia mà đập liên hồi, gương mặt cũng vì thế mà đỏ đi như gấc.

Hai đôi môi cuốn lấy nhau không ngừng, chiếc lưỡi linh động của Hàn Kiến Thư cứ vô cùng thuận lợi khai thành đoạt đất. Tất cả không khí đều bị Hàn Kiến Thư hút hết, nên cô không thể chịu đựng được nữa. Hàn Kiến Thư luyến tiếc rời khỏi môi cô. Ánh mắt tràn ngập mộng lung, tâm trạng của Hàn Kiến Thư hiện tại lâng lâng khó tả được bằng lời.

- Hít hà... khụ.. khụ - cô bị cái tên nào đó hít hết không khí mà như người mắc cạn ho liên tục không ngừng.

- Nước này.. uống đi! Không ngờ kỹ thuật hôn của em lại kém như vậy - Hàn Kiến Thư nhìn cô cười vô cùng mãn nguyện ân cần đưa nước trước mặt cô, nói một lời nhưng làm thì một nửa.

- Anh.. anh làm như thế là có ý gì? - cô sao khi bình ổn lại hơi thở mờ mịt hỏi tên nào đó.

- Phốc... em còn ngu ngốc không hiểu sao? Anh đã thể hiện rõ như thế mà còn không hiểu - Hàn Kiến Thư nhìn biểu hiện của cô thì bất lực nói tiếp - Em hiện tại hãy làm vợ của anh đi!

- Làm... làm vợ? - cô nghe được hai chữ này mà cả kinh, tại sao lại thẳng cấp cao như thế - Không phải là nên làm bạn gái trước sao?

- Em muốn làm bạn gái? Anh đã chịu đựng 3 năm chờ đợi em, còn tốn rất nhiều công sức mới cho em hiểu ra.. bây giờ tuổi xuân của anh đã trôi qua mất rồi.. - Hàn Kiến Thư thờ dãi nhìn cô giả bộ chính chắn - Em phải bù đắp lại tuổi thanh xuân cho anh chứ!

- Ách... thật ra - cô gãi đầu lúng túng thật ra thì hẳn nói cũng phải - Nhưng hôn nhân không có tình yêu thì làm sao hạnh phúc được?

Ồi... cô đã hỏi một câu ngu nhất thế kỷ... phá luôn không gian lãng mạn đang có.

- Hừ... Mạc Thanh Mai.. nhiều lúc thật sự anh có cảm giác muốn bóp chết em - Hàn Kiến Thư thờ dãi có chút đau đầu cảm thán - Nếu không có tình yêu thì anh có cần chờ đợi một người ngu ngốc như em không?

- Vậy là anh yêu... yêu tôi sao? - cô dường như đã hiểu ra được gì đó lập tức hỏi lại.

- Được rồi.. tôi thua em rồi! Chính xác là tôi đã yêu em từ lâu rồi - Hàn Kiến Thư lập tức đầu hàng thừa nhận - Nhưng.. hình như em không hề yêu tôi thì phải?

Mạc Thanh Mai nghe được lời nói thật lòng từ Hàn Kiến Thư mà trong lòng tim đập rộn ràng, Hẳn nói hẳn yêu cô.... hẳn yêu cô thật sao?

- Thật ra thì... Tôi ... tôi - Cô bắt đầu ngại ngùng nói ra.

- Cái gì mà tôi? Em lớn tuổi hơn anh sao... sao nào có gì muốn nói sao?- Hàn Kiến Thư tức giận sửa lại lời nói của cô, gương mặt vô cùng hóng chuyện - Nếu không nói coi như này giờ tôi không nói gì đây nhé!

- A~ ... thật ra tôi... à không.. em cũng yêu.. yêu anh- cô nói xong lời này thì mặt lại đỏ lên cúi đầu thấp xuống.

- Hà? Em nói cái gì vậy? Anh nghe không rõ gì cả - Hàn Kiến Thư cười vô cùng xán lạn, lưu manh giả bộ - Nhắc lại đi.. anh không nghe rõ.

- Anh.. anh.. - cô tức giận ngẩng đầu đã thấy gương mặt Hàn Kiến Thư chỉ cách mình vài centimet.

Gương mặt Hàn Kiến Thư lại nhích lại gần hơn đến lỗ tai cô. Đôi môi cười vô cùng mãn nguyện, mấp máy môi nói với cô câu gì đó.

- Hôm nay, em rất đẹp! Đặc biệt là vòng 1 .. anh rất thích , rất hấp dẫn!

Mạc Thanh Mai đầu óc đình trệ cuối cùng cũng thông suốt lời vừa rồi mình vừa nghe.

Hàn Kiến Thư... tôi giết anh! Anh đúng là đồ lưu manh mà... không thể nghe được những lời tốt đẹp từ anh.

Chiếc xe hơi màu đen lại tiếp tục lăn bánh, hai người bên trong đang cãi nhau kịch liệt nhưng hiện tại đã không còn như trước.

Bởi vì bây giờ... họ đã là của nhau rồi! $\geq \_ \leq$

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Một Ngày Đáng Nhớ Của Alex Và Mark

- Mạc Thanh Mai, em xuống lầu cho anh! - Hàn Kiến Thư đậu xe ở trước cổng nhà cô gọi điện kêu cô đi ra.

- A Hà? Có chuyện gì sao...- Mạc Thanh Mai sau ngày hôm qua trở về nhà vui vẻ lăn qua lăn lại trên giường không ngủ được đến bây giờ đầu óc vô cùng mờ mịt.

- Em không định đi làm sao? Hay là để anh vào nhà gặp bác gái vậy! - Hàn Kiến Thư nghe giọng điệu đã biết cô còn chưa tỉnh ngủ nên giả bộ.

- Kệ anh... muốn làm gì thì làm đi - cô đầu óc còn chưa tỉnh táo đã nói lời không suy nghĩ rồi vút điện thoại qua một bên ngủ tiếp.

Bính Bống....

Tiếng chuông cửa dưới nhà liên lập tức kêu lên thì đôi mắt mê ngủ của cô liên lập tức mở ra.

Ồi... Hàn Kiến Thư này muốn làm thật sao?

Cô liền cấp tốc chạy xuống lầu cũng không để ý hình ảnh hiện tại của mình.

- A~ .. mẹ ơi tránh ra.. để con mở cửa cho - cô thấy mẹ vừa mới đi ra thì liền hét lên chạy vượt mặt mẹ già.

Ra tới nơi đã thấy một người con trai mặc quần áo sang trọng, khí thế hơn người đang cười tươi nhìn cô.

Mẹ ơi... chút nữa cô đã bị sắc đẹp dụ dỗ rồi..

- Anh định gặp mẹ em thật sao?- Cô nhìn vào nhà thấy mẹ đang lấp ló ngoài cửa thì nói nhỏ với tên trước mặt.

- Không thể sao? Dù gì em cũng sắp làm vợ anh rồi! - Hàn Kiến Thư nhìn hình ảnh sợ sệt của cô mà phì cười.

- Thanh Mai.. ai ở ngoài đó thế con? - Mẹ cô ở trong nhà vọng ra bên ngoài .

- Dạ.. là bạn.. bạn của con thôi ạ! - cô nuốt nước bọt thành công nói dối.

- Bạn? Hàn Kiến Thư anh là bạn của em sao... được rồi anh sẽ vào gặp mẹ em mới được - Hàn Kiến Thư nghe cô trả lời mà nhưn mảy không hài lòng, bộ dáng chuẩn bị đi vào nhà thật.

- A~ .. được rồi là.. anh là chồng.. là chồng em! - cô bắt đầu lúng túng nói ra , sau đó nhìn anh - Anh đợi ở đây.. không được vào nhà đấy! Em sẽ xuống liền...

- Hừm! Được rồi... - Hàn Kiến Thư nghe được kết quả mong muốn thì miễn cưỡng gật đầu nhìn cô chạy vào nhà.

Một lát sau cô đã sửa soạn chu tất leo lên xe đi cùng với Hàn Kiến Thư.

- Hôm nay sao anh lại đến đón em? - cô ở một bên thắt dây an toàn thuận miệng hỏi.

- Việc này anh đã muốn làm từ lâu rồi.. chỉ là phải đợi thời cơ thôi - Hàn Kiến Thư bình tĩnh đáp lại lời cô.

- Mà khoan đã.. tại sao anh nhìn liền biết em là Mạc Thanh chứ.. chẳng lẽ - Cô đột nhiên suy nghĩ cái gì đó nên hỏi ngay lập tức.

- Đến bây giờ em mới nhớ ra sao... đúng là Mạc Thanh Mai rất ngu ngốc - Hàn Kiến Thư không thèm đếm xỉa lời cô mà ở một bên xem thường.

- Cái gì? Em đừng nghĩ muốn nói gì thì nói nha.. dù gì em cũng là vợ của anh đó nên cũng phải giữ mặt mũi cho em chứ! - Cô nghe Hàn Kiến Thư chê cười liền vô cùng tự nhiên nói ra.

Kết....

Chiếc xe dừng lại đột ngột, thì ra là phía trước có cột đèn giao thông đã hiện màu đỏ. Chút nữa làm Mạc Thanh Mai cô đứng cả tim rồi.

- Em vừa nói cái gì? Nói lại anh nghe xem.. - Hàn Kiến Thư liền nhắc người đến gần cô hơn.

- Hả? Em.. em có nói gì đâu! - cô giả bộ ngu ngơ còn không biết mình vừa nói cái gì.

- Không nói? được rồi.... - Hàn Kiến Thư liền áp sát mặt mình vào mặt cô, còn cười vô cùng tà mị - Đây là hình phạt cho việc dám nói mà không dám nhận của em

Môi Hàn Kiến Thư vừa dứt lời liền lập tức áp vào môi cô. Anh hôn rất nhẹ nhàng sau đó càng ngày càng tăng tốc , lưỡi anh luôn thành công vào trong khoang miệng cô. Hai chiếc lưỡi quấn quít không rời , hôn đến độ cô không biết trời đất là gì.

Tin.... tin...

Mấy chiếc xe hơi ngoài sau bóp kèn kêu lên inh ỏi vì đèn xanh mà vẫn không thấy xe phía trước lăn bánh. Tiếng kèn xe cuối cùng cũng đã làm thức tỉnh hai con người vô tư kia.

- Hừm.. khụ được rồi! Chúng ta đến công ty thôi! - Hàn Kiến Thư điều chỉnh lại giọng nói đã có chút mê mị của mình, lẩn tránh gương mặt hấp dẫn của cô.

Cô ngồi ở một bên cho đến khi anh đã rời khỏi môi cô từ lâu mà vẫn không thể hoàn toàn tỉnh táo . Đặt tay lên tim hình như nó còn đang đập rất nhanh , mặt cô lại một lần nữa đỏ lên.

- Sắp đến công ty rồi, em mà còn bày ra bộ mặt ngốc nghếch đó thì anh không biết sẽ làm ra việc gì với em đấy! - Hàn Kiến Thư nhìn gương mặt ngập tràn phong tình của cô mà máu nóng lại lên , cô là đang quyến rũ anh sao.

Sau khi chạy xe vào tầng hầm đỗ xe , Hàn Kiến Thư liền nắm tay cùng đi với cô vào công ty.

- Ách.. hay là chúng ta đi riêng đi - cô nhớ đến chuyện quan trọng liền dừng chân nói.
- Tại sao phải đi riêng? - Hàn Kiến đang đi trước bị níu lại liền không vui nhìn cô.
- Anh không sợ công ty sẽ có lời đồn ác ý sao?- cô ánh mắt chân thành nhìn anh.
- Anh đi với vợ của mình mà cũng cần sự cho phép của người khác sao? - Hàn Kiến Thư vẫn nắm tay cô không buông, vô cùng nghiêm túc nói - Anh là chủ tịch.. để coi bọn họ sẽ nói được gì.. nếu họ dám nói gì về em thì đừng trách.

Hàn Kiến Thư kiên định nắm tay cô cùng đi, khoảng thời gian anh kéo cô đi từ đại sảnh vào đến thang máy đã không biết có bao nhiêu ánh mắt tò mò nhìn kèm theo nhiều lời bàn tán.

- Ôi! Đó không phải là chủ tịch mới của chúng ta sao?-
- Còn cô gái được chủ tịch nắm tay là ai vậy? Thật là vô cùng có phúc... -
- Mẹ ơi.. cô gái đó không phải là Mạc Thanh Mai bạn gái của giám đốc LX sao?-
- Chẳng lẽ là một chân đạp hai thuyền... thật gê gớm -

Chỉ là câu nói của một nhân viên nào đó đã lọt vào tay của Hàn Kiến Thư khiến cho anh vừa định vào thang máy liền lập tức dừng bước.

- Ai vừa nói cô ấy là bạn gái của giám đốc LX? - Hàn Kiến Thư lập tức nắm tay cô kéo lại đi đến nhóm nhân viên đang tụ tập gần đó - Ai vừa nói cô ấy một chân đạp hai thuyền?

Nhóm nhân viên đang bàn chuyện sôi nổi thì gặp được vị chủ tịch trẻ tuổi đang hằm hằm sát khí tiến lại gần, không ai hện ai tất cả đều im bật.

- Ai vừa nói những lời đó thì bước ra cho tôi! - Hàn Kiến Thư không hề nhẹ nhàng như ở bên cô nữa mà thay vào là vô cùng lạnh nhạt.

Mọi người nhìn nhau run sợ, cuối cùng có hai người một nam và một nữ từ từ nhích lên phía trước.

- Thưa.. thưa chủ tịch - Cô gái cúi đầu nói không dám đối diện với vị chủ tịch trẻ tuổi.
- Hai người mau lập lại những gì mình vừa nói cho tôi xem- Hàn Kiến Thư không hề hiểu hiện run sợ của cả hai người đó vào tầm mắt.
- Dạ... dạ.. thật ra là... - Chàng ttai ấp úng lên tiếng nhưng cũng có gan đề lập lại.
- Nếu không nói thì đừng đến công ty làm nữa - Hàn Kiến Thư hừ lạnh nói.
- A~ dạ thưa.. tôi nói cô ấy là bạn gái của giám đốc LX - cô gái nghe đến hai chữ nghi việc mà hấp tấp nói lại những lời kia.
- Tôi nói cô..... cô ấy là một chân đạp hai thuyền - chàng ttai cũng bị khí thế của Hàn Kiến Thư dọa sợ mà rụt rè nói ra.
- Tốt lắm! - Hàn Kiến Thư nghe được kết quả mong muốn thì ánh mắt đã lạnh ngắt, cười nụ cười không hề lưu tình - Tất cả mọi nhân viên có mặt tại đây nghe rõ cho tôi , tôi chỉ nói một lần duy nhất sẽ không bao giờ nhắc lại lần nữa.

Hàn Kiến Thư nhìn xung quanh rồi nắm tay cô ra chính giữa đại sảnh mà tuyên bố.

- Hàn Kiến Thư tôi từ trước tới nay chưa từng yêu người nào khác ngoài một người. Cô ấy đã làm cho cuộc sống vốn bình yên và tẻ nhạt của tôi có thật nhiều màu sắc. Cô ấy làm cho tôi biết lo lắng, biết tức giận đến độ không thể kìm chế. Tôi là người hiểu rõ cô ấy nhất cũng là người cần cô ấy nhất nên tôi sẽ không vì những lời đồn thổi ở bên ngoài mà ngừng yêu cô ấy. Chính vì như thế, tất cả những người muốn làm tổn thương cô ấy thì đừng mong có kết cục tốt đẹp. Đây... - Hàn Kiến Thư đứng hoàn toàn nghiêm chỉnh nắm tay cô đẩy lên phía trước nắm vai cô - Cô gái đó là vợ của tôi, chính là Mạc Thanh Mai , cô gái đứng trước mặt mọi người! . Nếu có ai dám nói ác ý với cô ấy nửa lời thì đừng trách người chồng Hàn Kiến Thư là tôi độc ác.

Tất cả nhân viên ở đại sảnh hoàn toàn chết lặng vừa cảm động với những lời chân thành của chủ tịch nhưng kèm theo là sự run sợ tuyệt đối.

Hàn Kiến Thư thấy được biểu hiện đó thì quay lại hai cái người vừa nãy cũng đang có biểu hiện tương tự.

- Bây giờ hai người còn có gan lập lại những gì mình vừa nói nữa không? - Hàn Kiến Thư đứng khoanh tay đôi mắt không chút lưu tình.
- Dạ.. dạ... không.. không - Hai người kia cúi đầu càng thấp vốn dĩ hồn vía đã bị anh hù dọa mất rồi.
- Được, coi như tôi tha cho hai người nhưng.. - Hàn Kiến Thư vẫn giữ giọng nói lạnh lạnh đó nói - Hai cô cậu phải làm việc trong 3 tháng mà không được lãnh lương, coi như đây là sự cảnh cáo của tôi cho toàn thể mọi người.

Hàn Kiến Thư nói một lượt liền nhanh chóng kéo cô thẳng về hướng thang máy, bỏ lại tình cảnh hỗn loạn mà ra đi.

- Mạc Thanh Mai.. này.. em đang mơ tưởng cái gì vậy? - Hàn Kiến Thư sau khi đã vào được thang máy thì có cảm giác lạ nên nhìn sang cô, chỉ thấy cô

ngây ngốc nhìn mình.

- A~ Hà.. không.. không có gì đâu - cô bị gọi mà giật mình. Tâm hồn cô đã bị lời tuyên bố kia mà chấn động không nói nên lời, thật sự đó là những lời từ miệng của Hàn Kiến Thư nói ra sao?

Cô tất nhiên là không tin rồi.. nhưng mà nó là sự thật!

- Hừm? Em cảm động như thế sao... nếu biết em dễ cảm động như thế thì anh đã nói từ lâu rồi - Hàn Kiến Thư vừa nhìn là biết cô đang suy nghĩ gì liền lập tức trêu chọc.

Cô vừa nghe những lời này tâm trạng lâng lâng liền biến mất một nửa.

Hừ.. cái tên này thật là.. ~> <~

Cửa thang máy mở ra, cô mới biết đây là thang máy chuyên dụng dùng cho tầng cao nhất của tòa nhà.

Mà tầng cao nhất của tòa nhà.. không phải phòng của chủ tịch là anh sao?

- Ách.. đi nhầm rồi.. phòng làm việc của em không phải ở đây? - cô vừa bước ra liền nhớ có gì đó không đúng lập tức bước trở lại thang máy.

- Không có nhầm! Đi theo anh... - Hàn Kiến Thư kéo tay cô một mạch đi vào căn phòng to lớn ở phía trước mặt .

Mở cửa bước vào bên trong đúng là hoàn toàn sang trọng . Nó rộng gấp 3 , 4 lần căn phòng bình thường, thật sự nhìn có chút trợn mắt ghê tởm, còn có đủ tiện nghi nữa chứ!

Ông trời đúng bất công mà... = ω =

-Chỗ làm việc của em là ở chiếc bàn đó đấy! - Hàn Kiến Thư đi đến chiếc bàn lớn của mình ngồi xuống nhìn cô nói.

- Cái gì? Anh có nhầm lẫn gì không.. đây là chỗ của Uyển Khanh mà - Cô nghe nói mà trực tiếp trợn mắt trả lời.

- Uyển Khanh? Ai nói với em là cô ấy sẽ làm cùng phòng với anh... - Hàn Kiến Thư đang xem tài liệu thì lập tức ngẩng đầu không hài lòng -Với lại, anh đã trả cô ấy về với anh của cô ấy rồi, em không cần quan tâm đâu!

- Hả? Trả cô ấy về.. - cô nghe mấy từ lạ lẫm này mà càng tò mò hơn - Anh nói cái gì em thật không hiểu.

- Tốt nhất em không cần hiểu , cứ ngồi vào làm việc đi - Hàn Kiến Thư không thèm bận tâm tiếp tục cúi đầu xuống - Hay là em không muốn làm việc cùng anh?

- A~ ..không có! - cô nghe giọng nói bắt đầu lên giọng thì liền lập tức bay vào ghế ngồi - Em nên làm cái gì đây?

- Em cứ ngồi đó đi.. lát sẽ có việc cho em - Hàn Kiến Thư thấy cô ngoan ngoãn thì liền nói.

Sau một tiếng đồng hồ sau, rồi lại thêm một tiếng nữa trôi qua. Cô ngồi buồn chán hết nhìn đồng rồi nhìn tây , chọt cái này phá cái kia . Thật sự ngồi không như thế này rất buồn chán mà Hàn Kiến Thư ở một bên cứ ngồi im làm việc không có trả lời cô.

Đàn ông đẹp trai và quyến rũ nhất là lúc làm việc quả không sai. Cô rảnh rồi ngồi ngắm anh đến từng centimet, gương mặt cúi xuống lúc làm việc chỉ nhìn thấy được hán lông mi dài cong cong. Bờ vai rộng cũng với cơ tay săn chắc được chiếc áo sơ mi trắng bao trọn vừa khít. Nhìn vào vóc dáng của anh, cô lại nhớ đến cái ngày lần đầu được nhìn thấy cơ bụng 6 múi kia.

Ưc... bây giờ không biết nó như thế nào rồi ta.? Ôi mẹ ơi.. càng nghĩ càng đen tối.. bỏ bỏ đi... ⊙__⊙

Tên ...tên tên tên...

Đồng hồ trên tường gỗ đúng giờ nghỉ trưa thì Hàn Kiến Thư liền dừng tay nhìn cô cười một cái.

- Chúng ta đi ăn thôi... - Hàn Kiến Thư cầm chiếc áo khoác gần đó mặc vào rồi nhìn cô.

-Cái gì? Anh kêu em chờ để giao công việc mà bây giờ lại kêu em đi ăn là sao?- cô nghe nói mà trực tiếp tức giận.

- Thì này giờ anh đã giao công việc cho em rồi, em cũng làm rất tốt mà - Hàn Kiến Thư không nhanh không chậm trả lời.

- Hồi nào chứ? Từ này giờ em ngồi nhìn anh thì có - cô suy nghĩ rồi lại phản bác lại.

- Đây.. công việc của em là ngồi một chỗ nhìn anh làm việc - Hàn Kiến Thư phì cười nhìn cô , kê sát mặt vào lỗ tai cô - Không phải em nhìn anh rất đắm đuối không dời mắt đó sao?

Hàn Kiến Thư nói xong rồi quay đi, trên gương mặt tràn ngập hạnh phúc và vui vẻ. Cô gái nào đó đứng chết trân tại chỗ cuối cùng cũng thông suốt.

- Hàn Kiến Thư.. đứng lại đó cho em - Cô tức giận chạy đuổi theo bóng dáng cao lớn của người nào đó, thì ra từ nãy tới giờ cô đang bị anh đùa giỡn đó hả.

Tức chết cô mà... (' - `)

Ở một nơi nào đó tại sân bay có một chuyến bay vừa Hạ cánh an toàn.

[[Thông báo... chuyến bay từ California đến Việt Nam đã hạ cánh xin mời tất cả hành khách rời vị trí kiểm tra hành lý ... Xin thông báo...]]

Từ bên trong bước ra một người con trai có mái tóc màu bạch kim vô cùng tự nhiên . Vóc người cao lớn hơn người bình thường, làn da trắng như tuyết hồng hào khiến người ta trầm trồ. Đôi mắt màu xanh lá cây vô cùng hiếm có kết hợp với gương mặt nam tính phương Tây thật khiến người ta ngẩn ngơ không rời mắt.

Đi kèm theo đó là một cậu nhóc vô cùng hoạt bát. Cậu bé có nước da trắng hồng, mang nét đẹp của con lai giữa hai dòng phương Đông và Tây. Cậu bé có đôi mắt tinh ranh nhìn dáo dít xung quanh. Hai con người đẹp bất thường ấy lại đi với nhau. thật khiến cho mọi người ở sân bay nhìn đến không rời mắt.

(Ở đoạn này ta xin thông báo, Alex không nói tiếng anh là vì 2 lý do. Một là, Alex đã học tiếng việt rất lâu vì muốn cho nữ chính bất ngờ. Hai là, về Việt Nam rồi thì nói tiếng việt cho dễ. Một phần là vì ta vô cùng lam biếng.. ha ha))

- Mark, có thật là biết nhà của Amy sao? - Alex nhìn cậu nhóc đi với mình với ánh mắt không tin tưởng.

- Alex yên tâm, chị Amy đã có để lại địa chỉ cho Mark mà! - Cậu bé Mark gật đầu khẳng định chắc chắn.

Hai người cùng nhau bắt taxi rồi lên xe, cậu bé nào đó mở balô lấy ra một tờ giấy được gấp thẳng thơm ở bên trong rồi đưa cho bác tài xế xem.

- Này, nếu đến nơi mà không có Amy ở nhà thì sao?- Alex ở một bên nhìn cậu bé hỏi.

- A~.. đúng rồi! Vậy chúng ta hãy dừng xe cách nhà chị Amy rồi đi bộ lại - Cậu bé Mark gật đầu nghĩ rồi cho ra sáng kiến - Chắc lúc đó chị Amy cũng về kịp lúc.

- Được, đúng là ý kiến tốt! - Alex gật đầu đồng ý.

Sau đó, chú tài xế đã cho xe dừng lại cách địa chỉ trong tờ giấy tới hai dãy phố. Đây là yêu cầu kỳ lạ của cậu nhóc nào đó đưa ra. Chú tài xế rất buồn cười nhưng cũng không dám nói ra.

- A~ .. nhanh chân đi thôi... - Cậu bé Mark thấy xe vừa dừng lại thì liền phóng xuống.

Alex cũng nhanh chóng đi xuống lấy vali rồi đi theo cậu nhóc nào đó. Hai người đi rất kiên trì đi qua nhiều khu nhà có người dân đông đúc. Họ thấy người nước ngoài liền tò mò từ trong nhà rồi bắt ghế ra ngoài sân ngồi hóng chuyện, bàn tán.

- Chu choa... bà nó ời ra đây coi Tây đi ngang này! -

- Đâu.. đâu.... mền đét ời, Tây nó đẹp quá vậy! Nhất là đứa nhóc đi ngoài trước nha-

Hai người kia vẫn không hề biết mình là trung tâm của cuộc bàn tán vẫn vô tư đi về phía trước. Sau đó, hai người một lớn một nhỏ đi vào một con đường hơi vắng vẻ một chút thì nào ngờ xảy ra một việc.

Cậu bé Mark nào đó từ nãy tới giờ vẫn xung phong đi trước, bỗng dưng đột ngột dừng chân. Bộ dáng trông cực kỳ đau khổ, đôi mắt mông lung, bàn tay nhỏ nhắn đang bụm lại chỗ nào đó.

- Mark, sao tự dưng lại không đi tiếp? - Alex thấy cậu bé nào đó đột nhiên dừng lại nên tò mò hỏi.

-Alex.... Mark ... đang mắc tiểu - cậu bé nào đó đang có nhẩn nhện cuối cùng cũng không chịu nổi.

- Ôi.. thế làm sao bây giờ? - Alex nhìn xung quanh chỉ có vài căn nhà cùng vài khi đất trống.

(Ở Mỹ , đa phần ở đâu cũng có nhà vệ sinh công cộng nên sẽ không sợ những trường hợp như thế này xảy ra. Còn ở Việt Nam... he he.. các bạn chắc đã biết rồi, đó chính là trần trụi với thiên nhiên đó mà!! Ha ha $\geq \_\_\leq$)

Alex đột nhiên nhìn thấy bụi cỏ to phía trước thì nảy ra một ý.

- Hay là Mark vào bụi cỏ to đằng trước giải quyết đi! - Alex vừa nói liền ầm cậu nhóc đó đến trước bụi cỏ.

- A~.. như thế không được đâu! Nếu có người nhìn thấy tiểu đệ đệ của Mark thì sao....- Cậu nhóc Mark lắc đầu phản đối - Nếu mà người khác nhìn

thấy, thì Mark sẽ là người đàn ông không còn trong trắng nữa.

(Phụt... chết cười với nhóc con Mark này quá!)

- Vậy nếu Mark không đi thì sẽ chết đó! Vậy Mark chọn cái nào đây? - Alex ở một bên thở dài nói, lời nói là hăm dọa.

-Hả? Mark còn muốn gặp chị Amy nữa, vậy Mark sẽ đi vậy - Cậu bé Mark auy nghĩ cuối cùng cũng quyết định.

Mark đi đến gần bụi cỏ lớn kia, tay vừa kéo khóa quần vừa nhìn ngó xung quanh xem có ai thấy hay không.

- Alex, cũng phải coi chừng cho Mark đó, nếu ai thấy được thì sao!- Cậu bé Mark bảo vệ sự trong trắng của mình đến tận cùng.

Alex mặt đen thui đi cách xa cậu nhóc Mark rồi quay lưng lại. Anh cũng nhìn xung quanh cho cậu bé coi có ai ở gần đây không.

Xề.... xề..... xề

Cậu nhóc Mark đang tưới cây vô cùng hăng hái thì trong bụi cỏ lại có gì đó động đậy khiến cậu vừa tè vừa cúi xuống nhìn.

Ăng..... Ăng... Ăng

Trong bụi cỏ, không ngờ lại có một con chó con đang ngủ. Chó con đang ngủ ngon giấc thì cảm thấy cả người bị tưới nước ướt rượt liền kêu la oai oái nhảy ra khỏi bụi cây.

Cậu bé nào đó hoảng sợ liền té ụp xuống đất.... mẹ ơi.. xui thay..

Khụ khụ khụ.... lại té vào ngay vũng nước mà cậu mới vừa sản xuất ra.

- A~ .. chó..... chó.. kia - cậu bé Mark hoảng sợ còn chưa kéo quần lên đã bỏ chạy mất.

- Mark, có chuyện gì vậy? - Alex đang đứng canh chừng thì nghe được tiếng la oai oái của cậu bé nào đó nên tò mò.

Hừm... chỉ là... khụ.... đập vào mắt của Alex là trái ót nhỏ nhỏ xinh xinh đông đưa trong gió.! Ha ha... trông rất đáng yêu đi.

- Có.... con chó.. trong bụi bụi.. cỏ á... - Cậu bé Mark chạy lại gần Alex thở không ra hơi nói.

Gâu.... Gâu

Còn chưa đợi Alex kịp hiểu ra chuyện gì thì sau lưng hai người đã xuất hiện một tiếng chó sủa lớn. Cả hai người một lớn một nhỏ chậm chậm quay lại nhìn, trước mặt cả hai là một con chó cái lớn. Gương mặt hung dữ, đôi mắt nhìn hai người như muốn ăn tươi nuốt sống. Quan trọng là, đi kèm là con chó con ban nãy mà Mark đã gặp.

- Ý... đó là con chó con mà Mark lúc này tè lên người nó kia! - Cậu nhóc Mark vẫn vô tư hồn nhiên nói với chàng trai nào đó.

Chỉ là chưa đợi Alex kịp lên tiếng thì Hai mẹ con nhà chó kia bỗng lên tiếng. Đặc biệt là con chó con cả người đều ướt nhẹp kia.

Ăng... ang... Ăng

Chó mẹ nghe tiếng con của mình thì mắt liền tức giận. Ánh mắt ăn tươi nuốt sống nhìn cả hai, bây giờ chuyển sang nhìn cậu bé Mark nào đó..

-Ưc.... ực... Alex à, tại sao chó mẹ lại nhìn Mark như thế! - Cậu bé thấy con chó mẹ nhìn mình thì vẫn vô tư nuốt nước bọt hơi.

Gâu... Gâu.... gừ gừ...

Chó mẹ đã xác định mục tiêu liền lập tức chạy đến.

-A~... Alex... Alex - cậu bé thấy con chó chạy tới thì kêu người kẻ bên cạnh.

Chỉ là nhìn sang... Alex đã chạy đi trước luôn rồi....

- A~ ... chạy á... - cậu nhóc nào đó bây giờ đã hoàn hồn liền co giò chạy theo.

Hình ảnh đang xảy ra vô cùng dở khóc dở cười. Cậu nhóc nhỏ nhắn nào đó phía sau bị một con chó rượt theo, khóa quần cũng chưa kịp kéo lên. Chính vì thế, cậu nhóc chạy một lúc thì kéo quần lên, vừa kéo lên thì liền lập tức tụt xuống trông vô cùng đáng yêu.

- Alex... cứu Mark với.... - Cậu bé gọi với theo người đang chạy trước.

Alex nghe tiếng gọi thì liền lập tức quay lại. Nãy giờ anh bỏ chạy trước là vì đi tìm một cái cây. Alex nhanh chân chạy tới chỗ cậu bé lên vai rồi chạy đi.

Chó mẹ thấy thế liền tăng tốc chạy theo hai người phía trước.

- Chúng ta phải cản đường nó thì mới có thời gian chạy thoát được - Alex bắt đầu vừa chạy vừa nghĩ cách, cuối cùng nhìn đến cái quần ướt của Mark - chính là cái này.. cho anh mượn đi.

Cậu bé nào đó nãy giờ nằm yên đột nhiên bị cướp lấy cái quần thì liền giãy giụa.

- Trả quần cho Mark... không được làm như thế! - Mark lắc đầu đôi tay giành lấy cái quần.

- Bây giờ Mark muốn bị chó cắn sao? Nếu không thì nằm yên đi - Alex lên giọng hăm dọa liền thành công khiến cô cậu nhóc nào đó im bật.

Alex đột nhiên xoay chiều ngược chiều trở lại, hướng của con chó mẹ chạy tới. Chó mẹ đang có chon chạy thẳng liền không kịp ngừng lại. Alex tận dụng thời cơ đó dùng chiếc quần dính nước tiểu kia trùm vào đầu của chó mẹ.

ẦNG... ẦNG... chó mẹ đột nhiên bị che mất ánh sáng liền dừng lại kêu la um sùm.

- Chúng ta phải mau đi thôi! - Alex nhìn tình thế vô cùng thuận lợi liền nhanh chóng cõng Mark ra khỏi chỗ đó.

Hai người lúc này lo chạy bây giờ cũng không biết nơi này là đâu. Đi được một lát thì cả hai đến được ngã tư đông đúc.

- Mark, mau lấy địa chỉ của Amy đi - Alex thờ hờn hèn đặt cậu nhóc kia xuống đất, cuối cùng cũng đã thoát khỏi con chó kia.

Cậu bé Mark nghe thấy thế liền mò tờ giấy ở trong túi quần.... nhưng mà phía dưới mắt lạnh đã cho làm cho Mark nhớ đến cái quần mới bị mất của mình. Ngay cả balô và vali của cả hai cũng để lại chỗ vừa này luôn rồi.

- hu hu.... Mark đã la mất rồi! - Cậu bé nào do mếu máo nói.

- What? Oh my god.... làm sao đây? - Alex nghe đến thế thì trợn mắt không nói nên lời.

- Alex, chúng ta gọi cho chị Amy nha- Cậu bé nắm lấy góc áo của người ta nài nỉ.

- Không được, nếu như thế làm sao tạo được bất ngờ cho Amy chứ! - Alex lập tức lắc đầu không đồng ý.

Hai người ngoại quốc này đang đứng giữa ngã tư nên đã rất thu hút người nhìn. Một số người sống gần đó vô cùng tò mò đã lại gần bàn tán.

- Ha ha... nhìn kìa Cậu nhóc có cái mông đáng yêu quá đi -

- Đúng... đúng.. còn trái ót nhỏ kia thì chỉ muốn nhéo một cái -

"....."

"....."

Cậu bé nghe mọi người bàn tán liền lấy tay mình che lại tiểu đệ đệ. Tất cả uất ức từ nãy giờ với cái quần của cậu nhóc bị mất đã làm cho cậu nhóc thật sự tủi thân mà khóc òa lên, còn khóc vô cùng lớn.

- Oa... oa.... Mark muốn về nhà.... hức hức.. Mark không muốn ở đây nữa... Mark muốn gặp chị Amy- Cậu bé khóc to lên nhìn vô cùng tội nghiệp.

Tiếng khóc của cậu nhóc đã thành công thu hút rất nhiều người đến hơn nữa.

Mạc Thanh Mai đang ngồi trong taxi trở về nhà thì chạy ngang qua ngã tư quen thuộc. Ai ngờ, đám đông ở bên đường đã thu hút cô tò mò.

Cô liền kêu tài xế ngừng xe liền nhanh chân chen vào hóng chuyện. Sau khi cô thành công chen vào được bên trong thì lập tức mặt trợn to mà sắp rớt ra ngoài.

- Alex.... Mark? - Cô không tin vào mắt mình mà gọi tên hai người họ

Hai người một lớn một nhỏ liền im lặng ngược nhìn người vừa gọi tên mình.

- A.... hức hức... chị Amy xuất hiện rồi - Cậu bé nào đó nước mắt đã lăn đại chạy đến gần cô.

- Mark? Em sao lại ra thế này... - Cô nhìn bộ dáng của Mark mà rất muốn cười rồi lại nhìn người con trai nào đó.

- Amy, tôi biết cuối cùng em cũng xuất hiện mà! - Alex nhìn cô cười rạng rỡ trả lời.

- Được rồi, chúng ta về nhà rồi nói! - cô nhìn mọi người xung quanh thì liền lập tức kêu hai người này về.

Cậu nhóc Mark nắm cổ ôm chặt cứng cả người Mạc Thanh Mai cô. Cả ba người cùng nhau về nhà.

Cuối cùng, một ngày cũng đã trôi qua như thế.... Có lẽ đây là một ngày đáng nhớ của hai người ngoại quốc này có phải không...

Ha ha ha .....(͡° ͜ʖ ͡°)> <(͡° ͜ʖ ͡°) / (͡° ͜ʖ) ͡° (͡° ͜ʖ) ͡°

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Em Rất Có Số Đào Hoa.....

Chương 32 : Em Rất Có Số Đào Hoa...

- Khụ.. khụ.. - cô ngồi ăn cơm nhưng lại bị không khí trong nhà làm cho bị sặc.

Ngày hôm qua về tới nhà, cô đã bị mẹ tra khảo gần sống dở chết dở.

- Con chào bác trai, bác gái! - Alex chính thức đứng lên cúi đầu nhìn ba mẹ cô.

- Dạ.. con cũng chào hai bác xinh đẹp! - Cậu bé Mark nào đó cũng bắt trước đứng trên ghế chào nghiêm chỉnh.

- Ách.. được rồi! Hai đứa ngồi xuống đi - Mẹ cô nhìn hai người xinh đẹp thì mắt đã phát sáng như đèn pha.

- Tóc của cậu là tự nhiên vậy luôn đó sao? Mắt màu xanh nhìn thật là đẹp.. sóng mũi còn rất cao nữa - mẹ cô nhìn Alex chăm chăm không rời mắt mà còn khen lấy khen để.

- khụ.. hừm bà nó à... nhớ là còn có tui ở đây đây! - Ba cô ở một bên ho nhẹ nhắc nhở, ông là đang ghen khi mình bị bỏ qua một bên nha.

- Xùy.. có ông thì sao? Tôi thấy đẹp thì khen thôi.. - mẹ cô xua tay không thèm bận tâm nói tiếp.

- Bác xinh đẹp ơi, sao bác chỉ khen anh Alex mà không khen Mark - Cậu bé Mark đang cầm cùi ăn thì thấy có gì đó không đúng nên ngóc đầu dậy.

- Ồ.. con rất đẹp trai còn đẹp hơn anh Alex này nữa - Mẹ cô nghe như thế thì vui vẻ đi đến xoa đầu của cậu nhóc cưng chiều nói.

Cô ngồi ở một bên chỉ biết cười trừ cho qua, thật sự không biết nên miêu tả mẹ cô như thế nào nữa. Mẹ cô rất thích những cái gì đó phải đẹp, đặc biệt là ai có bề ngoài đẹp mẹ già của cô đều mê hết.

(Ôi.. bởi vậy cái tính mê trai là chị được di truyền từ mẹ ra chứ ai.. -_-!)

Mạc Cảnh ở phía đối diện im lặng từ đầu tới cuối, gương mặt như đưa đám. Ánh mắt không thèm nhìn cái tên cao lớn ngoại quốc kia, gương mặt toàn là chán ghét.

- Con ăn xong rồi, con đi làm trước đây ! - Mạc Cảnh đứng lên nhanh chóng nhìn ba mẹ cô rồi quay đi. Khi vừa ra tới cổng em trai cô liền lấy chiếc điện thoại trong túi áo ra điện cho ai đó.

- Alo, anh à.. tình địch của anh xuất hiện rồi đây! Tại nhà em.. không đến sẽ hối hận đó! - Mạc Cảnh bí ẩn nói xong rồi cúp máy cười mờ ám rồi đi.

- Hai bác đúng là cha mẹ tuyệt vời mới nuôi dưỡng được một người con gái như Amy - Alex sử dụng tiếng việt rất lưu loát nhìn ba mẹ cô lấy lòng.

- Không dám, tôi không có làm được gì... - Ba cô ở một bên không thèm quan tâm nói, vì mẹ cô khen người khác trước mặt ông khiến hạo cảm đối với anh chàng Tây này đã bay hết rồi.

- Cái ông này.. - mẹ cô ở dưới bàn đá chân chồng mình sau đó cười tươi nói với chàng ngoại quốc - Tại sao cậu lại nói tiếng việt rành mạch như thế?

- Đúng rồi đấy, lúc trước tôi thấy Alex cũng chưa từng nói tiếng việt mà - cô dường như sáng tỏ điều gì mà tò mò hỏi.

- Thật ra.. con muốn làm cho Amy bất ngờ thôi.. lúc ở Mỹ con đã học tiếng việt vì cô ấy - Alex ánh mắt vô cùng lưu luyến nhìn cô, lời nói là thật tâm.

- Khụ.. khụ.. - cô đang ngồi hóng chuyện thì bị câu trả lời này làm cho họ không ngừng.

Ôi mẹ ơi.. cô mà có sức hút thế sao.. ngay cả soái ca nước ngoài này cũng để ý tới cô... ha ha. ☺___☺

Bính.... bong.

Mẹ cô và chàng trai nước ngoài đang trò chuyện vô cùng vui vẻ , ba cô với cô thì không biết nói gì. Còn cậu nhóc Mark đang tập trung ăn uống nên cũng không nói gì luôn . Vừa lúc này, tiếng chuông cửa đột ngột vang lên.

- Là ai đến vậy? Thanh Mai ra mở cửa đi con - mẹ cô bị tiếng chuông cửa phá ngang liền kêu cô.

- Hay để con đi cho.. - Alex chuẩn bị đứng lên.

- Thôi, Alex là khách không thể để anh đi được - Cô đứng lên ngăn cản không cho Alex đi.

Sau đó cô nhanh chóng chạy ra ngoài nhìn xung quanh lại không thấy ai cả. Mở cửa nhìn ra lại càng khó hiểu hơn.

- Chẳng lẽ là bọn nhóc hàng xóm quậy nữa sao.. - cô lẩm bẩm bực tức suy nghĩ sau đó chuẩn bị khép cửa lại.

- A~ .. ai vậy? - cổ tay cô bị một lực mạnh nắm lại ôm vào lòng mà hốt hoảng.

- Là anh đây... - Hàn Kiến Thư ôm cô vào lòng mỉm cười, dựa đầu vào mái tóc thơm mùi thơm thoang thoang của cô.

- Hàn.. Hàn Kiến Thư.. sao anh.. anh lại đến đây? - cô nghe tiếng nói quen thuộc mà lắp bắp nói ra.

- Anh nghe nói vị trí của mình đang bị đe dọa nên mới tới đây - Hàn Kiến Thư xoay cô lại rồi nhìn cô sau đó nắm tay nhau cùng bước vào - Chúng ta vào nhà thôi!

- Ách.. anh định làm gì? Nè.. nè không được đâu - cô thấy anh nhất quyết nắm tay cô vào nhà mà lắc đầu kịch liệt.

- Chào mọi người!- Hàn Kiến Thư vẫn nắm tay cô vừa vào nhà liền cúi đầu chào hỏi.

Mọi người liền lập tức ngừng đầu ngược nhìn. Đặc biệt ba mẹ cô là hết sức kinh ngạc.

- Thanh Mai, đây là.. - ba cô nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi ăn mặc sang trọng thì liền tán thưởng.

- Dạ.. đây là.. - cô còn đang tính không biết nên nói như thế nào thì ai kia chen lên nói trước.

- Con là Hàn Kiến Thư là sếp của cô ấy, hôm nay con đến chào hỏi hai bác - Hàn Kiến Thư vô cùng lễ phép lời nói hoàn toàn giữ ý tứ buông tay cô ra - Con có thể cùng ngồi với mọi người được không?

- Được.. được chứ!- Mẹ cô từ này tới giờ cứ nhìn anh không chớp mắt bây giờ mới lên tiếng.

Hàn Kiến Thư được sự cho phép liền ngồi kế vào mẹ cô vừa vặn đối diện với Alex. Ánh mắt của anh va chạm với ánh mắt màu xanh lá kia , hai người nhìn nhau không lâu liền dời mắt đi. Cái nhìn này như là thăm đánh giá đối phương như thế nào.

- Cậu là sếp của con gái tôi sao? Vậy là cậu làm trong công ty Hàn Đông luôn sao?- Ba cô lại thấy hứng thú với chàng trai mới vừa bước vào này, nhìn vô cùng thuận mắt - Cậu làm chức vụ gì vậy?

Mẹ cô nghe chồng hỏi cũng tò mò không kém, thật sự cậu trai trẻ này vô cùng tuấn tú hơn người. Khí chất nhìn vào đã biết không phải người bình thường chút nào, nhiều khi cũng hơn luôn chàng trai ngoại quốc trước mặt luôn không chừng ấy chứ.

- Con hiện tại đang làm chủ tịch của Hàn Đông - Hàn Kiến Thư không nhanh không chậm nói ra, lời nói không hề kiêu ngạo và khoe khoang.

- Khụ.. khụ.. - ba và mẹ cô đồng loạt ho cùng một lúc, ánh mắt đã trợn ra, họ còn không tin tưởng vào lỗ tai mình vừa nghe thấy , ba cô tỉnh táo hỏi lại - Cậu.. cậu.. là Chủ... chủ tịch thật sao?

- Dạ.. con thật sự là chủ tịch - Hàn Kiến Thư không hề lúng túng gật đầu chắc chắn.

- Ưc.. - mẹ cô ở một bên nuốt nước bọt một cái dường như suy nghĩ được ra cái gì đó - Vậy.. nói như vậy.. là cậu là sếp của Mạc Cảnh luôn sao?

- Dạ đúng, cậu ấy là một cánh tay đắc lực cho công ty - Hàn Kiến Thư lại tiếp tục gật đầu.

Cả ba và mẹ cô liền hoa mắt sau đó nhìn cô bằng ánh mắt không tin tưởng chút nào. Sau đó, ánh mắt lấp lánh nhìn Hàn Kiến Thư như đang cứu thế mà vứt luôn cái chàng ngoại quốc qua một bên.

Hàn Kiến Thư nhìn thấy biểu hiện của cả hai đang sinh thành mà nén cười. Tiếp đó, ánh mắt lại đảo qua hai người trước mặt.

- Vậy còn.. hai người là ai vậy? - Hàn Kiến Thư lại chuyển hướng đến hai người một lớn một nhỏ trước mặt.

- Ách.. thật ra người này là bạn của của em tên là Alex - cô nghe hỏi tới đó thì liền đứng dậy nói - Còn nhóc này là cháu của bác em tên là Mark.

- Vậy sao? Rất vui được quen biết anh - Hàn Kiến Thư chìa tay trước mặt của Alex cử chỉ vô cùng thân thiện.

- Tôi cũng vậy... - Alex cũng nắm lấy tay của Hàn Kiến Thư ánh mắt của hai người giao nhau dường như họ cảm nhận được ẩn ý của đối phương.

- Chị Amy.. chúng ta đi công viên chơi đi - Mark cuối cùng cũng ăn xong ngóc đầu nhìn tình hình căng thẳng trước mặt.

- Hà? Một lát nữa chị còn phải đi làm... hay là bữa khác được không? - cô ở một bên nhanh chóng trả lời rồi nhìn Hàn Kiến Thư lắc đầu.

- Mark không chịu đâu.. chị Amy đã hứa là nếu Mark về sẽ dẫn Mark đi chơi mà... - cậu nhóc lắc đầu liên tục gương mặt mếu máo - Chị Amy.. phải dắt Mark đi chơi cơ..

- Thôi.. Thanh Mai dẫn Mark đi chơi đi - mẹ cô ở một bên đánh giá hai người con trai trước mặt cuối cùng cũng bị tiếng la của cậu nhóc làm tỉnh.

- Phải đó... dù gì nghỉ một bữa cũng không sao mà phải không cậu Kiến Thư? - Bà cô rất có hảo cảm với Hàn Kiến Thư liền nhìn Hàn Kiến Thư liên tục hỏi.

- Được chứ! Con rất sẵn lòng... - Hàn Kiến Thư gật đầu lễ phép trả lời bà cô rồi lại nhìn sang cô.

- Hay tôi đi cùng em nhé Amy! - Alex thôi màn đối mặt với người trước mặt quay qua nhìn cô cười vô cùng tươi.

- Anh cũng muốn đi - Hàn Kiến Thư cũng không chịu thua đòi đi theo.

- Mark không cho hai anh đi... Mark muốn hẹn hò với chị Amy một mình thôi - cậu bé nào đó nhăn mặt vô tư nói ra chỉ là lại bị hai tên nào đó phản đối kịch liệt.

- Không thể nào! - Alex và Hàn Kiến Thư lại vô cùng đồng thanh phản đối.

Thế là do sự không khoan nhượng của hai tên đực rựa nào đó thì cuối cùng cả 4 người cùng chen chúc trên một chiếc xe tới công viên.

Chiếc xe lăn bánh tới Khu Vui Chơi theo như ước muốn của cậu nhóc nào đó.

- Chị Amy... dắt Mark chơi vòng quay ngựa gỗ đi - Cậu bé Mark vừa đặt chân xuống đất đã la lên oai oái kéo tay cô đi.

Hai chàng trai nhìn hình ảnh trên thì thờ dài nhưng bất giác có cảm giác không bình thường chút nào.

- Được rồi, Mark ngồi lên con ngựa này nhá! - Cô đang chuẩn bị cúi xuống ẵm Mark lên đề nghị.

- Không.. không.. Mark muốn ngồi lên con sư tử ở đằng kia - Mark lắc đầu đôi tay nhỏ bé chỉ chỉ ở phía trước.

Thế là cô đành ôm cậu nhóc nào đó đặt lên con sư tử to ở phía trước mặt.

Vòng quay bắt đầu chậm chậm di chuyển, cô cũng đi ra phía ngoài chờ cho hết vòng.

- Chị Amy... nhìn Mark cười được sư tử này... - Cậu nhóc Mark lại vừa cười vừa vui vẻ gọi cô - Ha ha.. Mark sẽ là bá chủ sơn lâm vô cùng đẹp trai nhất hành tinh này luôn.

Cô đứng ở ngoài cười tươi, cậu nhóc này mới còn nhỏ mà lại rất thông minh. Nhiều lúc cô bị nó đưa vào thế bí cũng không biết làm sao đỡ kịp.

- Chị.. chị.. Amy, chúng ta lại kia chơi đi - Cậu bé nào đó vừa chơi xong lại tíu tít kéo cô đi.

Hai chàng trai nào đó bị bỏ ra ngoài bìa dù rất không phục vẫn phải cắn phải đi theo. Cùng lúc có 4 con mắt ghen tỵ đang đổ dồn vào cậu bé nào đó đang nắm tay cô gái trước mặt.

Sau một khoảng thời gian chơi đủ trò thì cuối cùng cậu bé nào đó cũng chịu dừng.

- Chị Amy, chúng ta kiếm cái gì ăn đi.. Mark đói quá! - Cậu bé Mark bây giờ bị cái bụng tròn tròn biểu tình.

- Được rồi... - cô liền gật đầu sau đó bỗng nhớ đến còn có sự tồn tại của hai người nào đó - Ách.. hai người đi ăn cùng luôn nhé.

Hai chàng trai nào đó bỗng được cô quan tâm thì liền gật đầu đi theo.

Hàn Kiến Thư đi trước đẩy cửa cho cô bước vào. Alex ở một bên cũng liền nhanh chân tranh công kéo ghế cho cô ngồi nhưng vừa chỉ định đặt mông xuống thì Hàn Kiến Thư từ đâu phóng lên ngồi trước. Vì thế, Alex đành ngồi ở phía đối diện cô.

- Nè.. cái anh cao lớn này, chỗ này là của Mark mà - Cậu bé Mark bị bỏ qua một bên uất ức nắm áo của Hàn Kiến Thư - Mark muốn ngồi kế bên chị Amy.

- Hừm... xin lỗi nhóc con, hiện tại nhóc qua bên kia ngồi đi - Hàn Kiến Thư giả bộ thánh thiện xoa đầu dụ dỗ con nít.

Gương mặt cậu bé nào đó bắt đầu mếu máo như sắp khóc nhìn chằm chằm vào Hàn Kiến Thư. Hàn Kiến Thư bị đôi mắt vô tội kia nhìn chăm chú cuối cùng thờ dãi đi qua phía đối diện ngồi.

Sau đó , một nhân viên nữ cầm thực đơn đem ra đặt trên bàn.

- Chào quý khách, cửa hàng chúng tôi hôm nay có một gói dịch vụ khuyến mãi cho các cặp tình nhân sẽ được tặng thêm một phần bánh ngọt! - Cô nhân viên nhìn 4 người trên bàn thì liền nhìn qua hai người con trai quay mặt về hai nơi kia mà lăm lăm - Hai vị có muốn gọi phần đồ ăn tình nhân không ạ?

- Phụt.. khụ khụ.. ha ha - cô đang lấy cốc nước lọc ở trên bàn uống mà xém nữa đã sặc chết. Cô nhân viên này không ngờ lại có máu hủ nữ tới vậy.

Ha ha.. cô gái này còn tưởng Hàn Kiến Thư và Alex là tình nhân nữa mới gẽ rợn đó chứ.. (¬^O^¬).

Hai chàng trai nghe tới đó liền tròn mắt dữ tợn nhìn cô nhân viên nào đó.

- Ưc.. không.. không phải sao?- cô nhân viên nào đó nuốt nước bọt một cái, cô còn tưởng hai người ngồi chung này là ấy ấy nữa chứ!

- Ha ha.. chị cho một phần tình nhân đi nhé! - cô ở một bên cổ nén cười rồi nhanh chóng gọi món - Thêm một phần nhỏ và một phần lớn nhé!

Cô nhân viên nào đó được giải thoát thì gật đầu quay đi.

- Ha ha... - cô nhìn hai người con trai trước mặt mà bật cười, bây giờ nhìn lại cũng không phải là không thể nha.

Hai người này nhìn vào đều là công hết rồi. Nhưng phải có người làm thụ mới đúng chứ... cô liền nhìn qua Hàn Kiến Thư tưởng tượng... nếu hán mà là thụ thì.. khụ khụ..

Thế là cô gái nào đó ngồi tưởng tượng cười vô cùng lớn không ngừng.

- Em thấy rất vui sao?- Hàn Kiến Thư bị tiếng cười của cô làm cho ngứa ngáy nhăn mặt.

- Đúng đấy, Amy.. tôi không thấy vui chút nào - Alex cũng gật đầu phụ họa theo.

Thế là cô bị hai ánh mắt giết người làm cho cảm nín không dám cười nữa. Sau đó, các món ăn được dọn lên.

- Chị Amy, dứt cho Mark ăn đi - Cậu bé Mark lại giờ trò nhõng nhẽo.

- Đây, Mark lớn rồi phải tự ăn lấy - Alex ở một bên chen vào phản đối.

Thế là cậu nhóc khoanh tay ngồi thừ ở đó không thèm ăn. Cô ở một bên dụ dỗ cách nào cũng không chịu ăn.

- Được rồi, chị dứt em ăn có được không? - Cô thở dài đầu hàng.

Cậu bé Mark chỉ chờ tới đó đôi mắt liền mở to cười tươi, vẻ ưu buồn đã vút xa 9 tầng mây. Hai chàng trai trước mặt thì tức giận nhìn chằm chằm cậu nhóc nào đó.

Thế là nhờ sự hiểu lầm kia, cả 4 người được khuyến mãi thêm một phần bánh ngọt.

Khi ăn xong cả 4 bước ra ngoài , Hàn Kiến Thư liền tỉnh mắt nhìn thấy phía đối diện có thứ gì đó.

- Chúng ta đi cái đó đi - Hàn Kiến Thư chỉ vào tòa nhà to ở trước mặt .

Trước mặt là Lâu Đài Ma Ám , phía trước treo lủng lẳng vài cái xương sọ đầu người, phía bên ngoài nhìn vào cửa hoàn toàn một màu tối thui.

- Không.. không.. Mark không đi đâu - cậu bé nào đó mới nhìn thấy đã lắc đầu không đồng tình.

Nhưng mà thật tội nghiệp cậu bé, lời nói của cậu lại không có trọng lượng, bị đá sang một bên.

- Ách.. em.. em cũng không đi đâu - cô mới nhìn vào đã có cảm giác lạnh tóc gáy, làm sao mà dám vào chứ... nói thật cô cũng rất sợ ma đó.

Hàn Kiến Thư không bận tâm đi thẳng đến phòng mua 3 vé đi vào mà không cần hỏi ý kiến.

- Anh.. anh làm gì vậy em nói không đi mà - Cô thấy Hàn Kiến Thư nắm tay cô cùng Mark kéo đi - Thế còn Alex thì sao.. không vào à?

Vốn ý định là Hàn Kiến Thư không cho Alex cùng đi, cuối cùng là để Alex ở ngoài giữ đồ đạc cho mọi người.

- Hu hu.. Mark cũng không vào đâu! - cậu bé Mark cũng vùng vẫy thoát ra bàn tay của anh.

- Em không cần quan tâm nhiều thế đâu- Hàn Kiến Thư vẫn không để lời nói người khác ảnh hưởng - Nhóc con này có chịu yên không!

Thế là cả ba người đã đứng trước cái hang động ma quái kia, bên trong liền được điều chỉnh phát ra những tiếng gió và tiếng cười gè rợn hù dọa người chơi.

- Được rồi, vào thôi! - Hàn Kiến Thư cảm nhận được bàn tay nào đó đang nắm chặt tay mình thì mỉm cười bước vào.

Vừa bước vào đã có cảm giác lạnh được phả ra trong không khí. Hai bên vách là xương người rải rác, nhưng đặc biệt lại không lấy một chút ánh sáng. Cả ba người phải tự lần mò đi vào bên trong. Trái tim của cô đã bắt đầu đập mạnh căng thẳng.

- Chúng ta.. đi.. đi ra đi - cô có cảm giác mình vừa đụng trúng cái gì đó.

Nhưng bỗng đâu bàn tay của cô lại bị buông ra, cảm giác lạnh ngắt tràn tới. Cô đi được một đoạn thì lại cảm giác có cái gì đó đi theo mình. Cô lấy tay sờ lấy cái vật cứng cứng kia thì có đột nhiên đèn xung quanh sáng lên và đập vào mắt cô là nguyên một mái tóc dài và gương mặt bệ bệ máu đang kẻ sát gương mặt.

- A a a a..... Ma... cứu... - cô giật mình méo mào cách xa, trái tim chút nữa đã ngừng đập, ngay lúc đó có một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô chạy đi.

Bàn tay đó rất ấm còn nắm tay cô rất chặt như sợ sẽ lạc mất cô. Nhờ hơi ấm từ bàn tay đó cô đã bớt sợ hơn, vô cùng đặt sự tin tưởng vào người đang nắm tay mình.

Hàn Kiến Thư thấy đường tối nên buông tay cô và nhóc con kia ra để đi trước dò đường đi. Cuối cùng cũng tìm được cái công tắc đèn ở bên vách thì vừa lúc nghe được tiếng la thất thanh của cô. Vừa chạy đến đã thấy cô run lên cầm cập với trước mặt là một hình nộm giả. Anh liền không suy nghĩ nắm tay cô kéo đi.

- Được rồi, có anh ở đây đừng sợ nữa! - Hàn Kiến Thư ôm cô vào lòng rồi cùng cô đi hết đoạn còn lại trong hang động.

Nhờ vào ánh đèn do anh bật lên đường đi đã không còn gè rợn như ban đầu. Mà mỗi khi có người nhảy ra hù dọa thì Mạc Thanh Mai lại úp mặt vào lòng ngực ấm áp của Hàn Kiến Thư. Cứ như thế, hai người đã thuận lợi đi hết đoạn hang động, phía trước liền hiện ra một khoảng sáng là lối dẫn đi ra ngoài.

- Em định ôm anh mãi như thế sao? - Hàn Kiến Thư dẫn cô đi ra ngoài đã được một lúc mà cô gái nào đó vẫn cứ úp mặt ôm chặt cứng anh.

- Hà.. a.. - Cô nghe giọng nói nào đó liền thanh tỉnh buông tay ra.

Thật sự, lúc này cô rất sợ trái tim như bị nhảy ra ngoài. Không ngờ lại được Hàn Kiến Thư ôm vào lòng như thế. Cử chỉ này vô cùng nhẹ nhàng xoa dịu tâm trạng run rẩy của cô. Lòng ngực của anh vô cùng lớn còn là vô cùng ấm áp khiến cô an lòng. Trái tim đã không còn sợ nữa nhưng thay vào đó là sự rung động không nói được.

- Được rồi, chúng ta đi thôi! - Hàn Kiến Thư nhìn biểu hiện của cô mà phì cười, sau đó nắm tay cô đi.

Nhưng mới chỉ đi được mấy bước dường như cô lại thấy thiếu thiếu cái gì đó thì phải.

- Kiến Thư, lúc này Mark có đi cùng chúng ta mà - cô đột ngột nhớ đến cậu nhóc nào đó rồi nhìn anh.

Hàn Kiến Thư cũng đứng lại, đầu óc cũng suy nghĩ gì đó liền lập tức nhăn mày.

- Chúng ta bỏ quên nhóc con trong đó rồi! - Hàn Kiến Thư nghĩ ra rồi nhìn cô nói.

- Cái gì? Chúng ta phải dắt em ấy ra chứ.. - cô nghe nói thì hốt hoảng định đi vào.

- Không được, em ở đây đi.. anh sẽ vào bên trong - Hàn Kiến Thư liền để cô ngồi ở băng ghế gần đó rồi chạy ra mua vé trở vào.

Quay lại với cậu bé Mark bị bỏ rơi kia đã. Mark đang đi lần mò trong bóng tối thì bàn tay lại đột ngột bị buông ra liền hoảng sợ chụp lại. Nhưng vẫn không chụp trúng cái gì.

- Chị Amy.. chị đâu rồi! - Mark lên tiếng gọi cô nhưng lại không nghe tiếng trả lời.

- Anh cao lớn oi... anh đâu rồi - Cậu bé lại nhớ đến Hàn Kiến Thư nhưng lại không biết tên liền nhớ gì gọi đó.

Bỗng đang đi giữa chừng từ đâu ở phía dưới xuất hiện một cánh tay chụp lấy đôi chân nhỏ của cậu bé.

- A a... - Mark đột nhiên bị cái gì đó giữ chặt chân mà hoảng sợ hét lên, liền lúc đó có một cái gì đó lướt qua lướt lại trước mặt cậu bé.

- Ha ha ha... trả mạng cho ta - tiếng cười rùng rợn từ thứ gì đó phát ra càng làm cho cậu nhóc con kia méo mào.

Bất ngờ ánh đèn vụt sáng, một bộ xương khô treo lủng lẳng nhìn cậu bé chăm chăm, kéo theo đó là một thân áo trắng dính đầy máu me không nhìn rõ

giương mặt.

- A... chị Amy ơi.. hu hu - Cậu bé bị hình ảnh kinh dị này dọa sợ mà khóc thành tiếng - hức hức.. Đừng bắt Mark mà.. cứu em chị Amy... anh cao lớn ơi...

Tiếng khóc của cậu bé vô cùng lớn làm cho cả hàng động đều nghe thấy. Thân ảnh màu trắng kia thật ra là người đóng giả ma thôi, lại thấy cậu nhóc khóc vô cùng đáng thương liền đến đỡ. Ai ngờ, anh chàng đóng giả ma lại quên hình ảnh hiện tại của mình vì thế dọa cho cậu bé kia càng thêm sợ hãi.

Hàn Kiến Thư vừa vào liền chạy đi tìm cậu nhóc kia. Đi một lần anh đã quen thuộc địa hình nên những chướng ngại đều không làm khó được anh. Đang không biết cậu nhóc ở đâu thì tiếng khóc đã vọng đến tai anh. Lăn theo tiếng khóc liền nhìn thấy cậu nhóc ngồi dưới đất khóc nức lên, như thể muốn cạn nước mắt.

- Đây, nhóc con không sao chứ? - Hàn Kiến Thư lo lắng chạy đến hỏi.

- Hức.. anh cao lớn.. Mark.. Mark sợ.. - thân người nhỏ bé trắng hồng run lên khiến người ta thương xót sau đó lại nức nhen lên.

Hàn Kiến Thư liền nhanh chóng bế cậu bé chạy ra ngoài. Cuối cùng cũng thấy được lối ra, cậu nhóc nào đó vùi đầu vào lòng ngực Hàn Kiến Thư ôm chặt cứng.

- Ôi.. Mark không sao chứ? - cô ở bên ngoài đứng ngồi không yên vừa nhìn thấy liền chạy đến hỏi.

- Phù.. không sao rồi! Chỉ là nhóc bị hoảng sợ quá thôi! - Hàn Kiến Thư do chạy nhiều nên hít thở đều đặn trả lời, nhìn cậu bé trong lòng mình - có lẽ nhóc con mệt rồi!

Cậu bé Mark do sợ hãi cùng mệt mỏi được Hàn Kiến Thư bế mà ngủ đi nhanh chóng.

-Chúng ta về thôi! -

Thế là nhờ vào việc này sự kiện đi chơi được kết thúc sớm. Cả 4 người bọn cô cùng lên xe ra về , cô đặt cậu nhóc vào lòng cho thoải mái để cậu bé ngủ. Hàn Kiến Thư ngồi vào ghế lái, kế bên ghế phụ lái là Alex.

Cả 4 người do đi chơi mà mệt mỏi nên trong suốt chặng đường đi không ai nói gì cả . Alex nhìn vào miếng kiếng phía trên xe thì nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn Hàn Kiến Thư. Còn Hàn Kiến Thư ở phía trước cũng cảm nhận được ánh mắt của cô mà mỉm cười vui vẻ. Alex bỗng chốc nhận ra điều gì đó thì ánh mắt lại ẩn chứa tia kỳ lạ thoáng qua.

- Đến nhà rồi, em bé Mark vào nhà trước đi! - Hàn Kiến Thư đậu xe ở trước nhà rồi nói với cô.

Sau khi cô bế Mark vào nhà thì Hàn Kiến Thư lại quay qua nhìn Alex.

- Anh không định xuống xe à? - Hàn Kiến Thư nhướn mày nhìn chàng trai ngoại quốc .

- Có phải anh rất yêu Amy không? - Alex ánh mắt chăm chú nhìn biểu hiện của anh.

- Không phải là Amy, tôi yêu Mạc Thanh Mai.. rất yêu cô ấy! - Hàn Kiến Thư dựa người vào ghế thông thả sửa lại lời của Alex.

- Được rồi, tôi có thể yên tâm - Alex nhìn thấy thái độ tự tin và câu nói nghiêm túc của anh thì vô cùng tin tưởng - Anh phải chăm sóc cho cô ấy!

- Cậu bỏ cuộc nhanh như thế sao? - Hàn Kiến Thư không tin tưởng nhìn Alex nghi vấn.

- Không phải tôi bỏ cuộc , mà là tôi cố chấp thôi. Lúc ở Mỹ, tôi đã thích cô ấy nhưng dùng cách gì cũng không làm cô ấy để tâm. Cô ấy từng kể lúc trước đã có cảm giác kỳ lạ với một người nhưng tôi lại không tin tưởng, tôi lúc đó còn vô cùng quyết tâm theo đuổi cô ấy... - Alex bắt đầu nhớ đến khoảng thời gian ở Mỹ, nhiều hình ảnh cứ từ từ hiện ra- Nhưng ba năm , tôi không hề thấy cô ấy có bạn trai thật sự khiến tôi tự tin rằng mình có cơ hội. Không ngờ chỉ là Amy vừa về nước liền thay đổi như thế.

- Hừm, tôi cũng không trách anh ! Mạc Thanh Mai tuy nhìn vào không có điểm gì nổi bật nhưng ngay cả chính tôi cũng không cưỡng lại được sức hút của cô ấy - Hàn Kiến Thư cười một cái cũng suy nghĩ lại thời gian vừa qua - Vì thế, cô ấy đã dần dà trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của tôi.

- Anh nói đúng, cô ấy tuy bình thường nhưng lại rất thu hút. Vì thế anh đừng để vụt mất cô ấy! - Alex cũng cười vỗ vai Hàn Kiến Thư nhìn đầy ẩn ý - Nếu để mất cô ấy thì Alex tôi sẽ lập tức trở về đem cô ấy đi đấy!

Nói xong, Alex liền lập tức quay vào nhà. Hàn Kiến Thư nhìn theo bóng dáng của chàng trai ngoại quốc mà ngẫm nghĩ.

- Cậu định ở đây bao lâu? - Hàn Kiến Thư không hề thấy ác cảm với Alex mà nói vọng ra ngoài quan tâm hỏi.

- Có lẽ là ngày mai... Mark cũng cần phải về sớm! - Alex nghe tiếng gọi thì quay đầu mỉm cười trả lời - Nhớ những gì tôi nói đấy... yên tâm đi, tôi sẽ không quấy rầy hai người đâu... Good Luck!

Hàn Kiến Thư mỉm cười, dựa người vào xéu ghế. Cậu ta nói rất đúng.. nếu cứ để cô ấy tự do liền có đàn ông khác xuất hiện.

Hừm , Mạc Thanh Mai.. em quả thật rất có số đào hoa đi!

Được rồi.. có lẽ chuyện gì đến cũng phải đến. Không bằng anh ra tay cho sự việc tiến triển nhanh một chút vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chúng Ta Kết Hôn Đi!!!

Chương 33 : Chúng Ta Kết Hôn Đi..

(Lời tác giả: Khụ.. khụ.. Hé Lô! Xin chào các tình yêu.. thật ra thì mấy ngày nay bắt đầu nghỉ hè.. máu làm biếng của tác giả ta đã tái phát.. khụ.. cho nên là không có up truyện. Mong toàn thể mọi người thứ lỗi... ha ha mình hứa sẽ viết mau để có kết thúc... chỉ còn vài chap nữa thôi là chúng ta xa nhau rồi.. (*^__^*)).

- Thanh Mai à.. ta .. ta có chuyện muốn nói với mi? - Đình Doanh tự dưng gọi điện lại úp úp mở mở nói qua đầu dây điện thoại.
  - Chuyện gì vậy? Không nói qua điện thoại được sao?- Mạc Thanh Mai đang trong văn phòng ngay giờ nghỉ trưa thì điện thoại reo.
  - Ách.. thật ra chuyện này có hơi khó nói.. - Đình Doanh gãi đầu nói - Hay là ta đến quán cà phê gần công ty gặp mi có được không?
  - Hà? Thôi được rồi.. - Cô liếc nhìn người con trai nào đó vẫn đang cúi đầu làm việc trả lời - Ta sẽ đợi mi .
- Cô đứng dậy bỏ điện thoại vào túi xách rồi chuẩn bị chuẩn đi. Làm ở công ty cả tuần rồi, nói là đi làm chứ thật ra cô đến đây để đi chơi thì có. Hàn Kiến Thư không cho cô làm gì cả , cứ phải ngồi một chỗ nhìn anh. Nếu không thì lấy điện thoại ra nghịch thật sự vô cùng buồn chán.
- Em định đi đâu? - Hàn Kiến Thư thấy hành động lén lút của cô hỏi.
  - A~ .. thật ra thì.. - cô bị phát hiện liền quay lại tươi cười trả lời - Đình Doanh có chuyện muốn nói với em.. nên em đi gặp cô ấy.
  - Có thật không? - Hàn Kiến Thư nhướn mày hỏi - Em đi nhưng nhớ mau chóng quay lại đây , chiều nay chúng ta cần phải làm một việc.
  - A~ .. được rồi! Nhất định em sẽ về sớm! - Cô gật đầu như bỏ tòi rồi nhanh chóng xách túi rồi đi.

Đi đến tiệm cà phê ở đối diện thì đã có một cô gái ở bên trong nhìn qua cửa kiếng vẫy tay với cô. Bước vào chiếc bàn đó, nhìn người trước mặt cô lại thấy vô cùng kỳ lạ. Từ Đình Doanh lại toát ra vẻ hạnh phúc phơi phới, nụ cười như gió xuân tràn về. Ngay cả người không quen đi ngang nó cũng cười tươi gật đầu.

Thật sự không bình thường chút nào!

- Đình Doanh, bộ mi có chuyện gì vui lắm sao?- cô nghi ngờ nhìn chằm chằm đứa bạn trước mặt.
- Ách.. thật ra thì.. - Đình Doanh nghe bạn hỏi thì ấp úng gương mặt đỏ hồng như thiếu nữ mới lớn.
- Ờ.. nhìn mi kìa giống gái nhà lành quá vậy - cô nhìn biểu hiện trên mặt nổi cả da gà - Thật ra cái gì.. có nói mau không?
- Ta... Thật ra sắp kết hôn - Đình Doanh nghe tiếng cô nôn nóng cũng nói vào chủ đề chính.
- CÁI GÌ? Oh my god.... mi... mi vừa nói là sắp kết hôn? - Cô nghe tin động trời thì trợn mắt hô to - Mi... kết.. kết hôn với ai?

Đình Doanh nghe thấy thế thì lấy trong giỏ xách một tấm thiệp cưới màu đỏ đẩy ra trước mặt cô. Nó còn ra hiệu kêu cô mở ra xem..

Cô tay run run cầm tấm thiệp lên mở ra xem. Phía bên ngoài in hình hai con một rồng một phượng quấn quýt lấy nhau không rời. Mở tấm thiệp ở bên trong ra, hai chữ cô dâu chú rể đập vào mắt cô.

- Không thể nào... chú.. chú rể là.. anh TỔNG NAM? - Cô thấy tên chú rể thì miệng đã mở to hết cỡ la lên , rồi ngược nhìn người trước mặt - Thật sự là anh ấy sao?
- Ừm.. chú rể là anh ấy! - Đình Doanh nhẹ nhàng gật đầu cười tươi nói.

- OMG, tại sao chuyện lớn như thế này lại không báo trước cho ta biết chứ - Cô dùng ánh mắt thù hằn trách móc - Người định tổ chức xong mới báo với ta luôn sao? Mi không xem ta là bạn mà...

- Không phải... thật ra tại vì mi cũng bận bịu với lại còn dính đến Hàn Kiến Thư nên ta không muốn làm phiền. Chỉ là chuyện này ta với anh ấy mới vừa quyết định gần đây thôi! - Đinh Doanh lắc đầu, giọng nói hối lỗi.

- Haiz.. thôi được rồi.. miễn là mi cảm thấy hạnh phúc là được - Cô thấy nó thành thật cũng không trách nữa - Mà đám cưới khi nào mới tổ chức vậy?

- Chính là thứ 6 tuần sau - Đinh Doanh vui vẻ trả lời.

- Hả? Còn 1 tuần nữa thôi sao?- cô nghe mà chấn động - Ôi.. vậy là còn mình ta vẫn phòng không gối chiếu sao?

- Cái đầu mi thì có... Hàn Kiến Thư mà nghe được thì mi chết chắc đó - Đinh Doanh đánh vào trán của cô một cái trách - Hai người các người còn không mau kết hôn đi.

- Cái gì mà kết hôn? Ta còn muốn được sống tự do lâu một chút - Cô lắc đầu phản đối.

- Ồ.. mi cứ ở đó mà tự do đi.. đến khi Hàn Kiến Thư bị con nhỏ nào đó trẻ đẹp giành mất thì đừng có đến khóc lóc với ta nha - Đinh Doanh chặc lưỡi khinh thường cô - Người đến lúc đó chắc chắn hối hận không kịp đấy!

- Hừ.. ta không thèm.. nếu ai muốn cướp thì cướp đi - Cô ở bên ngoài tỏ ra không quan tâm, nhưng thật ra trong lòng đã vô cùng ngứa ngáy khó chịu rồi.

- Vậy sao? Ta sẽ đi nói với hắn vậy... - Đinh Doanh nghe vậy thì giả bộ đứng lên chuẩn bị đi.

- Đây.. này.. mi đi thật sao? - Cô thấy hành động này thì thật sự hết hồn níu tay nó lại - Ta chỉ là nói chơi thôi mà! Người đừng có đi nói...

- Hừ.. ta biết mà! - Đinh Doanh hừ lạnh cười - Mau mau kết hôn đi, nếu không mi sẽ hối hận đó.

Mạc Thanh Mai nghe lời dụ dỗ của Đinh Doanh mà đầu cứ quay vòng vòng. Thật ra, những lời của Đinh Doanh nói cũng hoàn toàn không phải là sai... nếu cuộc sống của cô không có Hàn Kiến Thư thì sẽ ra làm sao đây? Chắc chắn còn vô cùng tệ nhạt hơn... nếu một ngày không có hắn... Ặc.. cô cũng không biết mình sẽ ra làm sao đây!

- Em về đúng lúc đấy! - Hàn Kiến Thư nghe tiếng mở cửa liền quay lại nhìn cô - Chúng ta phải đi thôi!

- Hả? Đi đâu... - cô ngơ ngẩn hỏi lại nhìn vào gương mặt tuấn tú kia ngẫm nghĩ.

- Cứ đi theo anh là được rồi... - Hàn Kiến Thư vô cùng bí ẩn nắm tay cô kéo đi.

Cả hai người yên vị trên cùng một chiếc xe, bên trong tràn ngập không khí kỳ quái, im lặng đến khó chịu.

- Đây, anh còn nhớ Đinh Doanh không? - Cô không chịu nổi liền lên tiếng nói trước.

- Có phải là cô gái lén vào hội trường lúc công bố vở diễn phải không? - Hàn Kiến Thư suy nghĩ trong đầu nhớ ra cảnh nào đó.

- A~... đúng rồi! Tiểu Doanh là bạn thân của em đấy! - Cô gạt đầu mình họa nói - Nó hung dữ như vậy mà bây giờ lại sắp lấy chồng rồi. Thật sự là ông trời không có mắt mà.

- Nếu em muốn chúng ta liền lập tức đám cưới, anh sẵn sàng chào đón em - Hàn Kiến Thư mỉm cười đùa cô.

- Ách... bỏ qua đi - Cô nghe tới đó dù trong lòng có chút bối rối nhưng lại không suy nghĩ nhiều - Anh có biết Đinh Doanh đám cưới với ai không hả?

- Có phải là Tống Nam không? - Hàn Kiến Thư hình như nhớ ra chuyện vài ngày trước mình gặp Tống Nam.

- Hả? Anh biết rồi sao... thật tội nghiệp cho anh ấy - Cô thờ dãi tiếc nuối - Một người vừa đẹp trai vừa tài giỏi như thế lại bị Đinh Doanh cưỡng bức đến cưới luôn.

- Hừm? Vậy sao... Nếu như thế em cũng phải thương tiếc anh này... Anh cũng bị em cưỡng bức đến không thể quên được em đấy! - Hàn Kiến Thư cười mà mắt nhìn cô nháy mắt ra hiệu, trong ánh mắt ẩn chứa điều gì đó.

- Anh.. thôi không nói nữa.. - Cô nghe đến đó thì xua tay không thèm nói nữa.

Chiếc xe bỗng dừng lại trước một bãi đất trống xung quanh có rất nhiều cây cỏ, dường như chỗ này là chỗ lần trước thì phải. Xung quanh trời đã sập tối, phong cảnh nhìn có chút gê rợn, lâu lâu lại có gió thổi qua đến lạnh sống lưng.

- Nè.. nè.. anh chạy đến đây làm gì? - cô nhìn xung quanh lấp bấp nói.

- Em còn không biết sao... Nghĩ thử xem chúng ta đến đây làm gì? - Hàn Kiến Thư nhìn biểu hiện của cô mà nín cười nụ cười vô cùng lưu manh.

Cô nghe lời nói kia mà đầu óc đã hoạt động hết công suất, suy nghĩ đã bay đến 9 tầng mây.

Chẳng lẽ...

- Cái tên.. tên Hàn Kiến Thư hách dịch nhà anh... định cưỡng hiếp con gái nhà lành à? - Cô suy nghĩ mãi cũng chẳng ra được lý do gì hợp lý liền chỉ có cách nghĩ này.

- Há? Cưỡng hiếp sao? Anh nghĩ đây cũng là ý kiến tốt đấy - Hàn Kiến Thư cười cợt nhả gương mặt đến gần cô hơn - Em muốn anh làm gì nào?

- Nè.. nè nha anh mà đến đây nữa anh sẽ.. sẽ - cô bí bách không biết nên làm gì.

- Sẽ làm sao... ở đây đồng không hủi quanh em có kêu cứu cũng không ai đến giúp đâu - Hàn Kiến Thư gương mặt đã kề sát má cô.

- A... a... đồ lưu manh nhà anh.. anh mà dám làm gì... sẽ nhất.. nhất định cắt đi tiểu đệ đệ của anh - Cô hoảng sợ nhắm tịt mắt lại, lời nói xáo trộn không rõ.

Qua một hai phút sau, hoàn toàn không chuyện gì xảy ra. Thần kinh của Mạc Thanh Mai đã bị sự tò mò thôi thúc mà mở mắt. Gương mặt của tên nào đó đã mạnh mẽ đập vào mắt. Sau đó, là nụ cười vô cùng xán lạn của Hàn Kiến Thư.

- Em nghĩ mình đủ sức hút để cho anh cưỡng bức em sao? - Hàn Kiến Thư ngược mắt nhìn từ đầu đến chân của cô - Nếu lỡ em có không mặc gì thì anh cũng sẽ không có hứng thú đâu.

(Phụt.. anh nam 9 thật ác độc... ha ha không biết là không có hứng thú hay là... *Cười Tà Ác *)

- Anh... anh.. - Cô bị cứng họng không nói được nên lời chỉ biết trăn trối nhìn tên lưu manh nào đó.

- Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi! - Hàn Kiến Thư nhìn cô tức giận mà không dám nói thật sự vô cùng vui vẻ xoa đầu cô một cái. Sau đó, anh tự nhiên mở cửa bước ra bên ngoài trước.

Cô một lúc sau cũng bắt đầu lếch chân xuống nhìn bóng dáng của tên con trai cao lớn đang đi lại gần khoảng đất trống trước mặt.

- Hàn Kiến Thư.. anh đi đâu vậy? - cô thấy anh càng ngày càng xa liền gọi lớn.

- Em đến đây mau lên - Hàn Kiến Thư dừng bước hô vọng lại, sau đó cúi người tìm cái gì đó.

Cô cũng tò mò chạy nhanh đến hướng đó thấy hành động kỳ lạ của Hàn Kiến Thư thì lại càng khó hiểu hơn.

- Kiến Thư, anh đang làm gì vậy? -

Khi cô vừa cất tiếng nói thì toàn bộ khu đất trước mặt được thấp sáng lên. Một cây thông to lớn ban nãy được chìm trong bóng tối bây giờ đã tỏa sáng rực rỡ. Những ánh sáng đủ màu sắc được chớp tắt liên tục. Hàn Kiến Thư vẫn cấp cúi làm việc, tay lấy chiếc bật lửa trong túi áo thấp sáng thứ gì đó dưới chân.

Những ngọn nến được xếp thành một cái vòng tròn to ở dưới đất. Hàn Kiến Thư mỉm cười khi hoàn thành công việc nhưng khi đứng lên đã thấy cô gái nào đó đã trợn mắt không nói nên lời.

Mạc Thanh Mai đúng là rất ngốc mà..!

- Em bước vào vòng tròn này đi - Hàn Kiến Thư chìa tay kéo cô vào bên trong.

- Anh.. anh.. làm những cái này sao?- cô nhìn xung quanh rồi lại lấp bắp hỏi.

- Khó tin lắm sao? Thật ra cũng không phải mình anh làm hết đâu... cũng có một người phụ giúp anh - Hàn Kiến Thư mỉm cười trả lời cô , sau đó thấy một cái bóng nào đó trong bụi cây.

- Nhưng.. nhưng anh làm như thế để làm gì? - cô khó hiểu hỏi, câu nói nào đó đã chạy qua đầu cô từ nãy tới giờ.

Phốc...

Một cái búng vào trán cô gái nào đó chỉ là dùng lực rất nhẹ .

- Ay da... đau quá.. anh làm gì vậy hả? - Cô tự nhiên bị đánh không lý do liền tức giận.

- Nhìn như thế này em còn không hiểu sao? - Hàn Kiến Thư nhìn cô chậm chạp liền nắm hai bờ vai cô khiến cô nhìn thẳng vào mắt anh - Em nghe cho kỹ đây, anh sẽ không lặp lại đâu đấy!

- Từ nhỏ, anh đã không hiểu thế nào là tình thương của cha mẹ nhưng cũng còn may mắn, ông trời đã để lại cho anh một người bác vô cùng yêu thương anh. Từ đó, anh xem ông như một người cha thật sự, anh chỉ biết cố gắng học thật tốt để sau này được đền đáp ông. Vì chỉ biết học nên cuộc sống của anh vô cùng tẻ nhạt và trôi qua nhanh chóng. Nhưng một ngày nào đó, có một chàng trai vô cùng ồn ào chào hỏi anh. - Hàn Kiến Thư ánh mắt hoàn toàn nhu tình nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

- Chàng trai đó bề ngoài cứ như một cô gái, anh từ nhỏ đã được dạy phải sống độc lập nên vô cùng chán ghét cậu ta. Nhưng khi biết cậu ta là con gái, cứ mỗi một hành động của cậu ta lại cứ tự nhiên thu hút anh. Anh lo lắng cho cậu ta, tức giận vì cậu ta và làm những hành động mà trước nay mình chưa từng nghĩ tới. Em biết không? Anh cuối cùng phát hiện mình đã yêu cậu ta từ lâu rồi. Nhờ người đó, anh mới biết việc có thành tích hơn người hay làm một chức vụ to lớn là chẳng có giá trị gì với người đó. Anh cũng sẵn sàng từ bỏ cái chức vị mình đang có cũng vì người đó.

Mỗi một câu nói thô lỗ của anh làm cho cô rung động. Thật sự, hoàn toàn không đùa cợt mà là vô cùng chân thành. Ánh mắt nhu tình kia, cô dường như chưa từng nhìn thấy trước đây.

- Hình tròn này.. là cuộc sống của anh. Nó cứ xoay đều một vòng chán ngắt và tẻ nhạt như thế. Nhưng một ngày có một đường thẳng xuyên qua hình tròn tạo cho vòng tròn một lỗ hổng. Vòng tròn tức giận quyết tâm bẻ cong đường thẳng đó, cuối cùng nó đã thành công khiến cho đường thẳng hòa vào cơ thể để bù lại lỗ hổng kia. Em đã xuất hiện trong cuộc sống của anh thì cũng đã rơi vào vòng tròn này. Nó từ đầu đã không có lối vào và tất nhiên càng không có lối bước ra. Chính vì thế, em hãy là một phần cuộc sống của anh đi, đừng rời xa anh nữa có được không? - Hàn Kiến Thư nhìn vòng tròn ở dưới chân mình, hai cánh tay đặt trên vai cô đã có chút run run, lo lắng.

- Em. em. - cô bị lời nói ngọt ngào của anh mà không thốt nên lời. Bởi bản thân cô không bao giờ nghĩ những lời này lại được từ miệng anh thốt ra. Thật sự, cô nghĩ cả đời mình sẽ không bao giờ được tỏ tình kiểu này đâu. Cô đã thật sự sắp khóc tới nơi rồi.

Hàn Kiến Thư thấy cô không trả lời thì có chút lo lắng. Chẳng lẽ, những lời này không làm cô cảm động hay sao. Hàn Kiến Thư liền nhanh chóng xoay cô lại đối diện với cây thông to lớn kia. Anh thì từ phía sau quàng tay ôm cô vào lòng.

- Nhìn cây thông đó đi, nó có phải rất sặc sỡ không? Em có biết vì sao anh lại đặt cây thông ở đây không? - Hàn Kiến Thư đặt đầu ở hõm vai cô nói nhỏ.

Cô cũng lắc đầu không hiểu thay câu trả lời.

- Lễ giáng sinh là ngày chúa được sinh ra đời. Ở đâu có cây thông ở đó có không khí của sự hạnh phúc. Có một thứ ánh sáng rực rỡ luôn chiếu sự hy vọng đến những nơi tối tăm nhất. Em cũng vậy, em là thứ ánh sáng hạnh phúc đối với anh. Còn anh là cây thông cao lớn luôn nép mình trong bóng tối, che dấu đi nội tâm của mình. Chính em đã khiến anh rực rỡ, khiến cho tâm can anh không thể nào yên ổn - Hàn Kiến Thư hít mùi thơm từ mái tóc của cô - Em thấy dưới gốc cây có cái gì không? Đến đó lấy giúp anh đi.

Mạc Thanh Mai cũng máy móc làm theo, đến gần thì ở dưới gốc cây có một cái hộp quà không quá to. Cô cúi người cầm lên rồi đưa đến trước mặt Hàn Kiến Thư.

Hàn Kiến Thư cầm lấy hộp quà mở ra lấy một chiếc hộp nhỏ nhìn cô rất chân thành.

- Mạc Thanh Mai, lúc trước là anh không đúng luôn bắt ép em, hay là gả cho anh đi... anh sẽ dành thời gian cả đời bù đắp cho em - Hàn Kiến Thư quỳ một gối nắm lấy bàn tay cô, hình ảnh này vô cùng lãng mạn.

- Hà? Gả cho anh... chẳng lẽ anh này giờ đang cầu hôn em sao? - Cô bị hành động này làm cho sáng tỏ.

Chàng trai đang quỳ nào đó xem chút nữa đã tức giận mà muốn lên máu đến nơi.

- Mạc Thanh Mai... từ này tới giờ em có nghe anh nói cái gì không vậy? - Hàn Kiến Thư gương mặt đen xì nghiêng rằng nói - Em thử nói không nghe cái gì xem?

- Ách.. có mà.. này giờ em có nghe - cô gãi đầu hối lỗi - Mà Hàn Kiến Thư anh nghĩ dễ cưới em như vậy sao?

- Vậy ý em là không đồng ý sao? - Hàn Kiến Thư hàng chân mày hơi nhăn lại nghi ngờ hỏi.

- Ách.. cũng không phải là không đồng ý.. mà là - cô ở một bên phân vân vô cùng, vừa muốn lại vừa không muốn.

- Vậy được rồi, coi như này giờ anh chưa nói gì đi - Hàn Kiến Thư thấy biểu hiện của cô thì liền lập tức đứng dậy - Chiếc nhẫn này chắc phải tìm chủ nhân của nó mới được.

Cô đứng một bên chưa kịp hành động thì Hàn Kiến Thư cứ làm như thật khiến cô tâm trạng không yên. Thấy Hàn Kiến Thư chuẩn bị bước ra vòng tròn thì cô liền nắm tay anh lại.

- A ~ .... Được rồi! Em đồng ý.. dù gì cũng phải bắt anh bù đắp thiệt thòi lại cho em chứ - Cô ở một bên mạnh miệng nói, thật ra gương mặt đã đỏ lên rồi.

- Hừm? Em đồng ý gì mới được chứ... - Hàn Kiến Thư cười lưu manh một cái, anh đúng là suy nghĩ không sai mà.

- Thì... thì.. là em đồng ý gả cho anh - cô cúi đầu trả lời, gương mặt vô cùng ngượng ngùng.

- Em gả cho anh nào? Làm sao anh biết được chứ.. - Hàn Kiến Thư lại tiếp tục đùa giỡn cô.

- Hừ hừ... MẠC THANH MAI LÀ EM ĐỒNG Ý GẢ CHO HÀN KIẾN THƯ CÓ ĐƯỢC CHƯA? - cô bị trêu đùa liên lập tức nóng giận hô vô cùng lớn.

- Khụ... Được rồi - Hàn Kiến Thư nghe lời cô nói thì hài lòng, gương mặt đã nhin cười đến đỏ lên, tay thì đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, sau đó nắm tay cô kéo đi.

- Nè.. anh không thu dọn mấy thứ này sao?- cô nhìn thấy bãi chiến trường kia thì quan tâm hỏi.

- Yên tâm đi chắc chắn sẽ có người dọn thôi - Hàn Kiến Thư trong lòng cười vui vẻ, nắm tay cô vô cùng chặt - Mạc Thanh Mai, thứ 6 tuần sau chúng ta kết hôn đi!

- Cái gì? Có phải gấp như thế không chứ... Hàn Kiến Thư anh đứng lại nói rõ cho em.... -

- Mạc Thanh Mai! Chúng ta kết hôn đi... -

Hai người đi trước đi sau cái nhau um trời , giữa khoảng không gian yên tĩnh. Nhờ sự yên tĩnh họ hiểu được nhau hơn. Chỉ cần một chút sự can đảm và chân thành chúng ta sẽ có được hạnh phúc.

Đôi khi trong tình yêu , chỉ cần bạn tiến một bước lên phía trước để nói tiếng yêu. Thì biết đâu một người nào đó cũng đang chờ đợi tiếng yêu từ bạn thì sao!?(^^) _ ㄟ~~

Bạn nên nhớ con trai thường không thích những việc làm sến súa. Nhưng khi họ đã làm thì làm bằng tất cả sự chân thành của mình. Vì thế, hãy trân trọng hạnh phúc mà mình đang có nhé!

Trở lại với khu đất trống ban nãy, có một chàng trai cầm máy quay từ trong bụi lùm gần đó bước ra.

- A~ ... ngựa.. ngựa quá - Chàng trai nào đó vừa đi ra được liền nhảy tung tung lên hô lớn.

- Hàn Kiến Thư, anh thật là xảo trá... - Mạc Cảnh nhìn đồ đạc rải rác dưới đất mà đen mặt rửa thậm - Bất mình bày ra cái dụ tỏ tình này bây giờ còn kêu Mạc Cảnh mình đây thu dọn luôn là sao ? Bây giờ dụ dỗ được chị hai còn bất mình phải chui vào cái bụi toàn kiến lửa nữa chứ...

Mạc Cảnh đành cắn hận cúi người thu dọn bãi chiến tranh do tên nào đó gây ra. Trong đầu suy nghĩ gì đó, quyết tâm ghi hận Hàn Kiến Thư .

Gương mặt Mạc Cảnh cười mờ ám một cái, dường như mới nghĩ ra được cách gì đó thì phải.

Nhưng thử nghĩ xem, có lúc nào Mạc Cảnh mà đấu lại Hàn Kiến Thư kia chứ!

Haiz.. ㄟ('▽') ㄟ('▽') ㄟ('▽') ㄟ GO!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đám Cưới Thần Tốc!

Chương 34 : Đám Cưới Thần Tốc...

Qua ngày hôm sau, quả thật Hàn Kiến Thư nói là làm. Ba mẹ cô với bác Hàn Minh đã chính thức gặp nhau. Nhưng mới nói được mấy câu đã gật đầu đồng ý nhanh chóng. Còn chưa tới một tuần nữa là tổ chức đám cưới. Quả thật, tốc độ này khiến cô nghi ngờ... làm như có sự sắp đặt trước không bằng vậy!

Cô lại có cảm giác mình bị rơi vào bẫy!

Reng... reng

- Thanh Mai... mi đám cưới là thật sao?- Đinh Doanh vừa nghe tiếng nhận cuộc gọi liền nói như súng liên thanh.

- A~ hả? Đúng là ta sắp đám cưới - cô bị hỏi cũng gật đầu thừa nhận.

- Ha ha... ta chỉ mới vừa nói mi liền thực hiện ngay lập tức... Đúng là mi rất sợ mất tên Hàn Kiến Thư kia nha...- Đinh Doanh cười tà mị vui vẻ nói với cô
- Chờ nào mi định đám cưới đây?

- Ách... thật ra là thứ 6 trùng với đám cưới của mi - Cô rất thật thà trả lời.

- Ha ha.. ta biết mà.. hấn làm việc vô cùng thần tốc - Đinh Doanh gật gù - chúng ta cùng tổ chức đám cưới chung đi!

- Thật sao? - cô nghe đến ý kiến này thì vui mừng - Chúng ta cùng kết hôn được sao?

- Chứ sao nữa... thế mi không muốn cùng tổ chức kết hôn à? - Đinh Doanh chán ghét nói.

- Không.. không.. tất nhiên là rất thích rồi- cô phản bác lại.

- Được, ta sẽ nói với ông xã của ta đã - Đinh Doanh vui vẻ gật đầu.

- Ờ.. ông xã đồ! Mi đúng thật là sến súa... - cô ở một bên khinh thường nó.

- Hừ.. mi cứ đợi đó đi - nói xong nó cúp máy một cách mạnh mẽ.

Bính Bồng...

- Thanh Mai, con xuống mở cửa giùm mẹ xem - Mẹ cô đang ở trong bếp loay hoay làm đồ ăn, nhiều khi bà còn hát rất vui vẻ.

Cô để điện thoại trên bàn rồi phóng nhanh xuống dưới nhà mở cửa. Hình bóng của tên nào đó lại xuất hiện trước cửa nhà, kèm theo gương mặt cười tủm tỉm.

- Mới sáng sớm anh đến nhà em làm gì? - cô không thèm mở cửa đứng bên trong nhà nói , nhìn gương mặt tuấn tú kia.

- Chồng đến nhà vợ là chuyện bình thường, hơn nữa anh đến là gặp ba mẹ chứ không phải gặp em- Hàn Kiến Thư rất bình tĩnh nói ra một câu vô cùng có sức sát thương, gương mặt tràn ngập vui vẻ.

- Ba mẹ? Ai là ba mẹ của anh chứ... em không mở cửa làm sao anh vào được nhà chứ! Ờ.. Ờ - cô lè lưỡi khinh thường, coi thử xem anh làm cách nào vô được nhà.

- Em chắc là không mở cửa sao?- Hàn Kiến Thư nhìn hành động của cô mà phì cười, càng ngày càng muốn trêu chọc cô.

- Chắc chắn... - cô trả lời vô cùng dứt khoát không thêm suy nghĩ.

- BA MẸ ƠI... CON RỂ YÊU QUÝ CỦA BA MẸ TỚI RỒI ĐÂY! VỢ CON KHÔNG CHO CON VÀO NHÀ! - Hàn Kiến Thư bỗng dưng la lớn um trời, hiện tại là buổi sáng nên rất yên tĩnh vì vậy câu nói này vang vọng từ đầu đường tới cuối hẻm.

Ặc , hình như mấy nhà kế bên cũng bắt đầu nhìn ra hóng chuyện rồi.

- Anh... anh... - cô nhìn hành động này mà cứng họng chỉ biết lắp bắp có một chữ mà không nói nên lời .

- Cái gì mà um sùm vậy? Thằng nào sáng sớm gan dạ đến nhà ông quậy phá - ba cô đang ở sân sau quét nhà nghe tiếng la lớn trước nhà liền cầm cây chổi chạy ra xem.

- Ba vợ! - Hàn Kiến Thư nhìn thấy có người ra liền vô cùng tự nhiên gọi hai tiếng mà không ngượng miệng.

- Ôi.. là con rể sao? Sáng sớm lại đến nhà ba luyện thanh à? Tại sao lại không vào nhà mà đứng ở ngoài thế này - ba cô thấy con rể thì mắt liền phát sáng ân cần hỏi .

- Con cũng muốn vào nhưng vợ con lại không mở cửa cho con vào! - Hàn Kiến Thư bày ra bộ dáng phiền muộn và ngậm thơ đến tội nghiệp.

Cô đứng một bên mà nôi da gà đầy người muốn ới ngay lập tức. Nhưng khổ là ba cô nhìn thấy thế thì tin tưởng tuyệt đối, ông lại chuyển tâm mắt giết người qua bên cô.

- Tiểu Mai, con lại bày trò gì nữa đây! - ba cô nghiêm khắc nói, sau đó nhìn con rể mà thay đổi thái độ đến chóng mặt - Vào nhà đi, mẹ con ở trong nhà đây!

Ba cô mở cửa cho anh, vì thế Hàn Kiến Thư thành công bước vào nhà của cô. Khi đi ngang qua cô còn cười vô cùng lưu manh nói nhỏ.

- Em nghĩ không mở cửa thì anh sẽ không có cách vào nhà sao? -

Cô nghe xong mà tức muốn nổ mắt, thật là không có chỗ để xả giận mà.

- Bà nó ơi, con về đến rồi - bà cô vui vẻ đi nhanh vào nhà hô lớn.

- Cái gì? - mẹ cô đang làm bếp nghe loáng thoáng cũng chạy ra xem - Ôi.. Kiến Thư con sao lại đến sớm thế này.

- Dạ... con chỉ muốn đến xin phép ba mẹ đưa vợ con đi thử đồ cưới thôi ạ! - Hàn Kiến Thư vô cùng lễ phép trả lời.

- Không... ai thèm đi với anh chứ! - Cô đứng một bên khinh thường phản đối, ai ngờ mẹ cô lại từ đâu đến đánh cô một cái - A~ ... đau quá! Mẹ.. sao lại đánh con chứ!

- Tại sao không được đánh? Con gái sắp có chồng mà nói chuyện với chồng như vậy sao... - mẹ cô tức giận dạy dỗ - sau này phải xưng hô như Kiến Thư có nghe không?

- Ba mẹ đừng la cô ấy, chắc là tại chưa quen thôi! - Hàn Kiến Thư rất tốt bụng khuyên ngăn tình cảnh trên, sau đó đến nắm tay cô kéo đi - Con với Thanh Mai đi trước, tạm biệt ba mẹ!

- Ủ! Đi khi nào về cũng được - mẹ cô thấy con về lên tiếng cũng không còn tức giận nữa.

Mạc Thanh Mai ở một bên đen mặt, từ khi nào người nhà cô lại nghe lời Hàn Kiến Thư găm găm thế này. Rõ ràng đó là ba mẹ cô cơ mà... tại sao càng ngày càng giống ba mẹ của anh vậy? Càng nghĩ càng tức giận...!

- Em bày ra bộ mặt đó là sao? - Hàn Kiến Thư sau khi yên vị trên ghế lái thì liếc nhìn cô - Có chuyện gì à?

- Còn hỏi là chuyện gì? Ai cho phép anh gọi ba mẹ em như thế, còn nữa tự dưng lại la um sùm lên khiến cho hàng xóm bây giờ đều biết chuyện anh là con về nhà em hết rồi - cô nghe hỏi mà không kìm chế tức giận nói một tràng dài.

- Hừm... Thì ra là chuyện này sao? Tất cả là tại em gây sự trước nên anh mới bắt đầu dĩ mà thôi! - Hàn Kiến Thư cười mỉm nói với cô.

- Cái gì? Em gây sự trước hồi nào cơ chứ! - cô nghe thế thì lập tức phản bác lại.

- Còn không phải sao, là vì em không chịu mở cửa nên bắt buộc anh phải la lên. Còn nữa chúng ta sắp kết hôn thì dĩ nhiên ba mẹ em cũng là ba mẹ của anh. Chứ em nghĩ anh nên gọi ba mẹ em là gì đây? - Hàn Kiến Thư rất tốt bụng kể tội của cô ra - Hơn nữa, anh là chồng sắp cưới hợp pháp của em thì có cho hàng xóm biết cũng là chuyện bình thường thôi.

- ..... - cô nghe anh nói lập tức bí đường không biết trả lời thế nào, thật ra suy nghĩ lại cũng là cô có chút vô lý.

Chiếc xe dừng lại trước một cửa tiệm salon lớn ở trung tâm thành phố. Nhìn cửa tiệm này cô hình như cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhìn nó rất là quen thì phải!

- Kính chào quý khách đến với salon của chúng tôi! - Một cô gái trẻ chạy ra cuối đầu tiếp đón ngay khi cô và Hàn Kiến Thư vừa bước vào, nhưng bóng dáng này cô nhìn còn quen hơn.

- Ôi... chị không phải là bạn gái của giám đốc sao? - cô nhân viên ngẩng đầu liếc nhìn ngạc nhiên, sau đó lại nhìn lại người đàn ông bên cạnh - Còn.. còn đây là....

- Xin chào! Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy! - Hàn Kiến Thư nghe nói tới thì rất lịch sự trả lời thay cô.

Cô nhân viên vừa nghe xong trực tiếp im lặng tròn mắt, còn cô thì bị đơ mắt vài phút cuối cùng cũng phát hiện nơi đây là đâu.

- Ở đây không phải là Salon của anh Đỗ Duy Khôi sao? - cô phát hiện ra nói lớn

- Phải, chính là Duy Khôi hẹn anh đến đây! - Kiến Thư rất tự nhiên trả lời mà không một chút trở ngại.

- Nhưng... - cô bắt đầu cảm thấy khó xử, chẳng phải lúc trước anh ấy có ý với cô sao. Tự dưng bây giờ lại như thế thật sự không tốt chút nào - Hay là chúng ta đến nơi khác đi!

- Tại sao phải đi nơi khác, cứ ngồi đây đợi một lát cậu ấy sẽ tới thôi! - Hàn Kiến Thư lắc đầu không đồng tình rồi kéo cô ngồi trên ghế gần đó.

Cô trong lòng thấp thỏm không yên, thật sự từ ngày biết chuyện Duy Khôi động tâm với cô, ngay cả nói chuyện một cách bình thường cũng thấy khó khăn. Cô cảm thấy vô cùng có lỗi với anh ấy.

Leng.. keng...

Tiếng chuông gió nhờ sự đẩy cửa được vang lên, có tiếng bước chân bước lại gần cô và Hàn Kiến Thư. Càng ngày càng bước lại gần khiến tim cô càng đập mạnh hơn.

- Xin lỗi tôi tới trễ! Hai người đến bao lâu rồi? - giọng nói dịu dàng và yên tĩnh dù có mơ cô cũng không lầm lẫn được.

Chỉ là mới vừa ngẩng đầu lên đã khiến mắt cô muốn rớt xuống đất luôn rồi.

- Uyên Khanh? Sao.. sao em lại ở đây? - Cô không thể hiểu nổi mà thốt nên lời, nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau kia.

- A~ chị Thanh Mai, thật ra... - Uyên Khanh vô cùng đáng yêu gãi đầu trả lời.

- Anh quên nói với em, hiện tại anh và Uyên Khanh đã kết giao với nhau rồi - Duy Khôi nhìn cô gái nào đó cứng chiều rồi nhìn cô trả lời thay.

- Kết.. kết giao? - cô nghe được câu trả lời thì đầu đã muốn bùng nổ. Nói như vậy, hai người họ quen nhau rồi... chuyện lúc trước cũng không cần phải nghĩ nhiều nữa. Cũng may, anh Duy Khôi đã tìm được tình yêu đích thực của mình. Nếu không chắc cô sẽ gay rút mà chết mất.

- Được rồi... hôm nay cũng là anh muốn chúc phúc cho em - Đỗ Duy Khôi xoa đầu cô nói - Đây coi như là quà cưới của anh, em và Kiến Thư nếu thích thứ gì cứ tự nhiên mà chọn lấy bộ mình thích đi.

Chỉ là hành động xoa đầu này đập vào mắt của tên con trai nào đó trông thật là ngứa mắt.

- Nếu cậu nói vậy thì tôi không khách sáo đâu đấy! - Hàn Kiến Thư lập tức đứng lên kéo cô đi một nước.

Đỗ Duy Khôi thấy hành động này thì mỉm cười sau đó quay qua nhìn cô gái đứng bên cạnh mình.

- Chuyện ở đây cứ để họ tự do chọn - Duy Khôi càng nói càng xích gần lỗ tai của Uyên Khanh - Hay là... chúng ta tìm chỗ nào đó vắng một chút đi.

Vừa nói xong gương mặt của Uyên Khanh đã đỏ lên nhìn vào đôi mắt tràn ngập ám áp của anh mà trái tim rung động từng hồi. Hai bóng dáng liền biến mất sau cánh cửa to lớn trả lại không gian cho hai con người nào đó.

- Chị thích kiểu áo nào? - cô nhân viên trẻ đó lại đi theo cô hỏi.

- Kiểu nào ở đây đẹp nhất lấy cho chị coi đi - Cô trong lòng vui vẻ, còn biết đây là đồ miễn phí thì nói chuyện cũng rất khoa trương.

Một chiếc đầm cúp ngực được đưa đến trước mặt cô. Phần cúp ngực được đính kèm nhiều lại hạt đá lấp lánh. Từ thân áo kéo dài đến chân váy, càng xuống càng lưa thưa hơn. Nhưng chân váy chỉ cao ngang đùi và phần đuôi được may kéo dài ra. Bộ váy tạo độ ngắn vừa phải lại mang được nét năng động mới lạ.

Hiện tại, cô và anh chia ra hai nơi để lựa chọn phục trang. Nên cô đã nhanh chóng vào phòng thử đồ để thay ra bộ đầm ưng ý này.

Hàn Kiến Thư đã lựa chọn một bộ vest màu xanh xám tối vừa tạo nét trẻ trung vừa đậm chất trưởng thành. Bộ vest may như để dành cho anh vậy, vô cùng vừa vặn. Nhất là chiếc quần vừa vặn bao quanh đôi chân thon dài thật khiến người ta cứ mãi ngắm nhìn. Anh sẵn tiện ngồi ở đây sofa gần đó để đợi cô ra.

- Được rồi, mời chú rể ngắm nhìn cô dâu nào! -

Chiếc màn che được kéo ra, cô ở bên trong đã nâng miệng cười vô cùng tươi đón chào lời khen từ tên nào đó.

- Xấu quá! Đổi bộ khác đi - Hàn Kiến Thư nhìn bộ váy liền lập tức chê xấu. Bởi vì đập vào mắt anh là bộ ngực trắng như tuyết kia, đặc biệt cứ như sắp tụt xuống tới nơi vậy, thật khiến anh bất giác nuốt nước miếng một cái. Còn đôi chân trắng nõn kia nữa, bộ cô muốn để cho bàn dân thiên hạ nhìn hết sao?

Cảnh tượng này mà để người khác thấy thì chắc anh sẽ tức chết mất.

Mạc Thanh Mai cả gương mặt bị đông cứng tại chỗ mà không nói được một lời. Rõ ràng là rất đẹp mà tại sao anh lại chê xấu chứ! Vô cùng tức giận cô tự kéo rèm thay bộ khác.

Vài phút sau, cô đã thay ra một bộ váy mới. Chiếc váy này ôm sát vào cơ thể vào xòe rộng ở phần đuôi váy. Tay áo cũng là kiểu tay dài nhưng đặc biệt ở chỗ cả phần lưng không hề có một mảnh vải nào.

- Cái này anh còn chê nữa xem- cô tự động kéo màn ra gương mặt đã không mấy vui vẻ trách móc.

- Hừm... cũng được đấy! - Hàn Kiến Thư nhìn tổng thể vô cùng vừa ý nhưng hình như còn thấy cái gì đó không đúng - Em xoay một vòng cho anh coi xem!

Cô nghe tới đó mắt đã có chút giựt giựt nhưng cũng thật thà xoay một vòng, nhưng chỉ là tấm lưng cô vừa mới lộ ra thì tên nào đó lại tức sôi máu.

- Mạc Thanh Mai, cái này mà là ỏn sao? Lúc trước em đâu thích mấy cái thể loại hở hang này chứ - Hàn Kiến Thư nhìn thấy nguyên tấm lưng của cô lộ ra ngoài thì trực tiếp không khoanh nhượng.

- Nè nha... người mặc là em chứ không phải là anh. Với lại đầm cô dâu có kiểu dáng như thế mới đẹp chứ, tại sao anh phải bận tâm vào kiểu dáng nó làm gì chứ - cô cũng không thua kém phản bác lại.

- Đúng là em mặc nhưng người nhìn lại là anh. Mắt của anh không thuận thì dĩ nhiên em đừng mong mặc nó - Hàn Kiến Thư không chịu thua cái lại.

- Hàn Kiến Thư anh giỏi lắm! Có ngon thì đi mà lựa đi. có biết lựa được một bộ ưng ý rất khó không hả? - cô không thèm chấp nhất liền khinh thường bĩu môi.

- Được thôi! - Hàn Kiến Thư không hề khiếp sợ, đi nhanh đến bộ đầm được trưng trong một tủ kính riêng biệt. Từ nãy tới giờ anh đã nhìn trúng bộ váy này rồi- Cô lấy bộ này cho cô ấy đi!

Cô nhân viên cũng nhanh chóng đi đến lấy, trong lòng đã hăm mộ gần chết rồi. Chú rể gì đâu mà đẹp trai đến không chịu nổi, cô dâu này thật là có phúc mà.

Một chiếc váy được đưa trước mặt cô, cô cầm lên rồi kéo màn lại. Khi mặc vào cô cảm giác vô cùng thoải mái không hề vướng víu gì cả. Nhìn vào gương, bộ váy này cứ như cho một nàng công chúa vậy. Phần thân áo được làm bằng chất liệu ren trắng những nơi quan trọng cũng được kín đáo che lại, cổ áo hình tròn mang cảm giác thoải mái. Tay áo cũng thuộc dạng tay dài nhưng ngắn hơn một chút. Quan trọng, đuôi váy lại phồng lên nhất định khiến nó có vẻ kiêu sa và lộng lẫy đến khó tin.

- Rất đẹp, bộ váy này em có vừa ý không? - Hàn Kiến Thư nhìn bộ váy vô cùng hài lòng nhìn cô hỏi.

- Ừm.. thì rất đẹp -cô cũng nhỏ giọng trả lời, thật ra cô vô cùng kinh ngạc với con mắt nhìn của Hàn Kiến Thư.

- Đúng đó, chú rể thật sự có mắt thẩm mỹ... bộ váy này được giám đốc chúng tôi tự mình thiết kế. Nó vô cùng đơn giản không cầu kỳ nhưng lại mang đến sự kiêu sa kỳ lạ. - Cô nhân viên ở một bên cũng tán thưởng - Chỉ tiếc là những cô dâu khác lại không nhìn thấy được vẻ đẹp tiềm ẩn này! Cô dâu thật là có phúc đó.

Mạc Thanh Mai ở một bên đã không còn biết nói gì. Chỉ là cô đã có chút cảm động khó nói. Để lựa được những bộ váy cưới này cô đã suy nghĩ rất đắn đo. Nhưng mà anh chỉ cần nhìn ngang qua một cái thì có thể chọn được một bộ đẹp như thế. Hơn nữa, nó hoàn toàn phù hợp với cô...

Thật sự, người con trai hoàn hảo này sắp là chồng của cô sao?

Cuối cùng, cái ngày quan trọng mà mọi người mong ngóng mau chóng đã đến. Lễ cưới được tổ chức tại một nhà hàng sang trọng nhất nhì nước. Vì do là hai cặp đôi cùng tổ chức nên lễ cưới to hơn rất nhiều so với bình thường.

Hai cô dâu cùng ở trong một phòng chờ trang điểm. Mọi người đang nườm nượp kéo đến chúc mừng. Chú rể và ba mẹ hai bên đứng ở cổng tươi cười chào đón.

- Ôi mền đét oi... hai chú rể này đẹp trai như tài tử truyền hình vậy!

- Đúng rồi, ước gì hai cậu này là con rể của tôi thì tốt biết mấy! -

"....."

"....."

Mọi người xung quanh nhìn hai chú rể trẻ tuổi tài giỏi thì không tiếc lời khen ngợi. Nhờ mấy lời khen này mà ba mẹ của hai nhà như được nở hoa, mặt nâng cao hết cỡ.

Một tốp nữ nhân viên vui vẻ đi đến đưa thiệp cho bên gia đình Hàn Kiến Thư.

- Chúc mừng chủ tịch đã kết hôn! Thanh Mai... phải nhờ chủ tịch chăm sóc vậy - Dạ Lam rất cung kính nói.

- Phải đó, chủ tịch phải chăm sóc cho cô ấy thật tốt đấy! - Nguyên Linh cũng lên tiếng, Linh Đan cũng ở một bên gật đầu phụ họa.

- Được, tôi hứa sẽ chăm sóc cô ấy cả đời! - Hàn Kiến Thư cũng vui vẻ gật đầu, giọng nói chắc nịch khẳng định.

- Vậy thì tốt, chúng tôi vào gặp Thanh Mai một chút-

Mấy cô gái này lại kéo nhau vào phòng chờ của cô dâu.

- Đình Doanh, hôm nay trông cậu đẹp thật đó! - Cô ở một bên nhìn bạn mình vừa mới trang điểm xong đi đến ngồi kế bên.

- Ôi.. không cần khách sáo ta đẹp đó giờ rồi! - Đình Doanh xua tay kiêu ngạo trả lời - Bộ váy cưới này đẹp thật đó!

- Ách.. thật ra là do Hàn Kiến Thư lựa đấy! - cô cũng tự dưng lại có chút tự hào khoe khoang.

- Ôi.. Mạc Thanh Mai mi đúng là có phúc! Không hiểu mi dùng cái cách gì để cua được nam thần nhất thành phố này nữa - Đình Doanh ganh tỵ nhìn cô tiếc rẻ - Nếu biết như thế ta cũng muốn giả nam vô trường nam sinh đó.

- Vậy sao? Thế còn anh Tống Nam thì mi tính thế nào? Có tin ta đi nói với anh ấy không hả? - Cô nghe nó nói thì khinh thường khinh bỉ.
  - Mi.. mi... đúng là đồ phản bội bạn bè mà. Ta không thèm chấp nhất với mi nữa... hừ - Đình Doanh vừa nghe nhắc đến tên chồng thì liền cắn nít không dám nói gì nữa.
  - Chị Hai... chị hai... - Mạc Cảnh đột nhiên từ đầu tông cửa chạy vào hót hải kê cô nhưng lại phát hiện ra còn có thêm người khác nữa - Chị Đình Doanh cũng ở đây sao?
  - Thế chị người ở đây được còn ta thì không à? - Đình Doanh ở một bên liếc mắt nói.
  - Ách.. thật ra em có chuyện muốn nói với chị hai - Mạc Cảnh gãi đầu ngại ngùng, hình như là có chuyện gì đó mờ ám
  - Có gì thì nói luôn ở đây đi... ta cũng muốn nghe - Đình Doanh không chịu nhút nhát mặt dày nói.
  - Phải đó... người có chuyện gì à? - Cô cũng gãi đầu đồng tình.
  - Thật ra thì... - Mạc Cảnh dậm lao đành phải theo lao, tay mò trong túi áo lấy ra một hộp thuốc gì đó đưa cho cô - Em có lọ thuốc bổ này muốn đưa cho chị, thuốc này rất tốt cho sức khỏe của đàn ông. Chị đưa cái này cho anh Kiến Thư uống thì rất tốt.
  - Hừm? Mạc Cảnh.. người hôm nay trông rất lạ... có phải là có chuyện gì mờ ám không đây? Tại sao lại đưa cho Kiến Thư - cô nghe nó nói với nhìn thái độ đã có chút nghi ngờ.
  - Không hề, là do anh ấy kêu em mua dùm thôi.. mà hiện tại anh ấy đang bận nên em đưa cho chị - Mạc Cảnh nghe lời nói của cô thì liền ngẩng cao đầu nói dối không chớp mắt.
  - Nè.. nè... hai chị em các người cứ tình cảm vậy sao?- Đình Doanh ở một bên ngửa mắt nói, rồi nhìn Mạc Cảnh - Mạc Cảnh.. người chỉ biết chị hai người thôi à.. còn ta thì sao chứ?
  - Hà... cái này là do anh Kiến Thư kêu em mua, em không biết gì hết - Mạc Cảnh roi vào trong bí bách đành nói thế đại.
  - Cũng chỉ là thuốc bổ thôi mà... - cô ở một bên cũng gãi đầu sau đó mở lọ thuốc ra chia một nửa cho Đình Doanh - Chia cho mi một nửa này, có gì cho anh Tống Nam uống đi.
- Mạc Cảnh ở một bên nhìn cảnh này mà mồ hôi chảy như mưa. Kỳ này, tương lai chắc chắn anh sẽ rất khó sống với hai bà chị này rồi.
- Ha ha... được rồi em đi trước đây! - Mạc Cảnh đành nhanh chân chạy trốn để lại hai bà chị vẫn còn ngu ngơ nào đó.
- Nam mô a di đà phật.... Hàn Kiến Thư kỳ này cho anh chết chắc luôn. Nhưng mà chị Đình Doanh cũng lấy rồi thì phải làm sao đây?
- Kệ đi... ha ha... coi như đây là hình phạt nho nhỏ em giành cho anh đi. Cái này là ai biểu anh bắt nạt em làm gì chứ!
- Mạc Cảnh tự suy nghĩ rồi cười tà mị vừa huýt gió vừa vui vẻ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương Ngoại Truyện 2 : Tuần Trăng Mật Hạnh Phúc

Ngoại Truyện 2 : Tuần Trăng Mật Hạnh Phúc

- Chúng ta sẽ đi Hawaii thật sao? - Cô ở một bên trố mắt kinh ngạc nhìn người con trai kế bên.
- Đúng! Em chuẩn bị đồ đạc đi ... chúng ta sẽ đi tuần trăng mật ở đó! - Hàn Kiến Thư thấy cô vui vẻ nên cũng vui vẻ theo.
- Ha ha.. Hàn Kiến Thư anh thật hào phóng quá đi... - cô nghe được lời khẳng định thì hào hứng bay đến ôm cứng ngất cái tên nào đó.
- Khụ... nếu lúc trước biết em dễ dãi thế này.. thì anh đã làm rồi - Hàn Kiến Thư thấy cô gái nào đó ôm lấy thì trong đầu lại suy nghĩ sâu xa, thờ dãi lắm lắm.

- Hừm? Anh nói gì đó.. - cô ở trong lòng anh nghe anh nói gì đó rất nhỏ nên hỏi lại .

- Không có gì đâu, anh đi soạn đồ đây! - Hàn Kiến Thư lắc đầu phủ nhận, chuẩn bị kéo cô ra.

- A~ ... cứ để đó... em rất sòng phẳng nên cứ để em soạn đồ cho anh! Bù đắp lại sự hào phóng của anh - cô nắm tay anh kéo lại cười tươi.

- Được rồi, nhưng phải mau lên một chút... nhớ đem theo đồ bơi nữa đấy! - Hàn Kiến Thư thấy cô nhiệt tình nên cũng không từ chối.

Mạc Thanh Mai chỉ chờ Hàn Kiến Thư ra khỏi phòng liền bắt đầu công việc. Lấy chiếc vali ở gần đó soạn vài bộ đồ để vào nhưng trong đầu lại suy tính gì đó.

Chỉ là vừa nghĩ vừa làm, cô liền cầm tiền vội chạy ra khỏi nhà .

- Thanh Mai, em đi đâu vậy? - Hàn Kiến Thư đang ở trong bếp pha cà phê thấy cô hốt hải chạy ra liền hỏi.

- Hà? Em.. em đi mua chút đồ thôi - cô bị hỏi thì lắp bắp trả lời như chột đúng chỗ nhột.

- Có cần anh chờ em đi không? - anh cũng không nghi ngờ trả lời, trong mắt là quan tâm cô.

- Ách.. không.. không cần! Em sẽ về nhanh thôi - cô xua tay liên tục rồi mở cửa chạy ra ngoài bắt taxi.

Một lúc sau, trên tay cô cầm một cái bọc màu đen hơi to một chút. Bộ dáng cầm còn có chút gì đó mờ ám

- Hừm? Bọc đen đó là gì.. đưa anh xem - Hàn Kiến Thư ngồi trên sofa thấy cô liền tò mò.

- Đồ của con gái anh không cần biết đâu - cô nói rồi chạy tọt vào phòng , thò phào một cái rồi để cái bọc đó vào trong vali, còn cười vô cùng rợn người
- Ha ha...

- Còn ngại sao? Khụ... dù gì sau này anh sẽ làm cho em hết ngại thôi! - Hàn Kiến Thư nhìn bộ dáng cô thì cười vui vẻ suy nghĩ vô cùng đen tối.

Mọi thứ sau khi đã chuẩn bị đầy đủ thì hai bóng người một lớn một nhỏ đi ra sân bay. Dáng người con trai cao lớn, khí chất trưởng thành hơn người kéo vali đi ngang bằng với cô gái nào đó. Còn một bên cô gái kia tuy đã lớn nhưng lại nhảy tung tăng như một đứa con nít còn hát lẩm bẩm bài hát nào đó.

- Mạc Thanh Mai, nhìn em cứ như là chưa có chồng vậy! Không biết khi nào em mới lớn nổi đây - Hàn Kiến Thư đeo mắt kính đen vô cùng lịch lãm nhìn mọi người xung quanh đang chú ý mà thờ dài.

- Nè nha... kệ em đi , em là con nít nhưng không biết tên nào lại là chồng em à?- cô không thèm quan tâm lời nói kia trong đầu toàn nghĩ đến chuyến đi lần này, sau đó lại vui vẻ hát tiếp.

Hàn Kiến Thư không thèm chấp cô kéo vali đi trước đến nơi kiểm soát. Cả hai đi lên máy bay vào chỗ ngồi cạnh nhau đợi chiếc máy bay đem hai người đến nơi cần đến.

Cuối cùng sau một khoảng thời gian dài thì cả hai người cũng đã đặt chân lên được trên đảo Hawaii. Nhưng mà thân thể cả hai đã muốn rụng rời hết rồi.

- Chúng ta phải tìm chỗ nghỉ ngơi trước đã, lưng em sắp chịu hết nổi rồi - cô đi được chốc lát thì liền lập tức than thở.

- Ừm, anh đã đặt phòng trước rồi... chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe trước đã - Hàn Kiến Thư thấy cô mệt mỏi thì mỉm cười nắm tay kéo cô đi.

Hàn Kiến Thư đã đặt phòng ở một khách sạn 5 sao gần biển. Cảnh quang xung quanh vô cùng tuyệt mỹ , chỉ là khi bước vào phòng đã làm cô choáng ngợp.

- Woa... phòng khách sạn 5 sao có khác... cái giường bự quá... Bịch - thể là sau tiếng la sáng khoái cả thân người của Mạc Thanh Mai đã nhảy mạnh lên giường lăn qua lăn lại - Mềm quá... cái giường này thật là êm!

- Thanh Mai, em có muốn đi vào tắm trước không? - Hàn Kiến Thư thấy bộ dáng của cô thì lắc đầu cười, nhìn cô quan tâm hỏi.

- Anh tắm trước đi... em nằm một lát đã - cô không thèm mở mắt xua tay bảo anh, sau đó lại trở mình vùi đầu nằm tiếp.

Hàn Kiến Thư cũng lập tức bước vào tắm , sau khi tắm xong cả thân người anh như được hồi sinh mà vô cùng sáng khoái. Trên người anh là một chiếc áo thun đơn giản với chiếc quần rộng thật sự mang nét gần gũi khó tả.

- Thanh Mai... Thanh Mai... ít nhất cũng vào thay đồ đi đã - anh thấy cô vẫn nằm một chỗ mà không nhúc nhích thì lại gần gọi - Em không muốn đi tắm biển sao? Nếu không thì anh đi một mình vậy...

Chỉ là vừa nghe tới đó thì mắt của người nào đó lập tức mở to ra.

- Cái gì? Hàn Kiến Thư anh dám... - cô lập tức bật dậy thì đã gặp thấy được gương mặt phóng đại của anh mà giật mình.

- Em chuẩn bị đồ đi, chúng ta xuống biển một chút nào! - Hàn Kiến Thư thấy vậy thì xoa đầu cô dịu dàng nói - Nhớ đem theo đồ bơi đấy!

Thế là Hàn Kiến Thư xoay người đi xuống đại sảnh chờ cô xuống. Mặc Thanh Mai ngồi trên giường một lát thì đầu óc đã thanh tỉnh trở lại, đi đến vali lấy cái bọc màu đen nào đó rồi cười mờ ám đem đi.

Cả hai đi cùng nhau ra bãi biển đến phòng thay đồ thì chia nhau vào thay.

Mặc Thanh Mai ở phòng kế bên đi thay trước, cô chọn một chiếc quần jeans ngắn hơn đầu gối khoảng gần 2 gang tay, phía trên là áo hai dây cao hơn rón 1 gang tay. Tổng thể nhìn vừa có phần gợi cảm nhưng lại không quá hở hang lộ liễu.

- Mặc Thanh Mai, đem đồ bơi đưa giúp anh! - Hàn Kiến Thư ở phòng thay kế bên chìa miệng qua gọi cô.

Mặc Thanh Mai mỉm cười cầm cái bọc màu đen đưa cho anh. Sau đó chưa kịp đợi có con thịnh nộ xảy ra thì đã co giò chạy mất.

- Cái gì mà nhiều thế này... - Hàn Kiến Thư cầm cái bọc màu đen hơi to mà lăm lăm, sau đó tay mở bọc ra, lập tức mắt anh lập tức đỏ ngầu một mảng, bàn tay run run.

- Mặc Thanh Mai... em lại giờ trò nữa phải không? - Hàn Kiến Thư lập tức phóng âm thanh ra bên ngoài nhưng lại không nghe tiếng trả lời lại càng thêm tức giận.

Trong cái túi màu đen có rất nhiều quần bơi đủ loại màu sắc của nam nhân. Nào là quần Doraemon, quần Superman, quần lá cờ Mỹ, xanh đỏ tím vàng.. khiến anh nhìn muốn lóa mắt.

Em giỏi lắm! Dám đùa giỡn với anh như thế à... tối nay anh sẽ cho em biết tay! Nhưng trước tiên anh phải đi ra chỗ này đã.

Trở lại với Mặc Thanh Mai vừa cười sặc sụa vừa chạy khi nghĩ đến bộ dạng của Hàn Kiến Thư thì không kìm chế được. Cũng vì thế mà đâm đầu vào người nào đó.

- Opps... I'm sorry! Are you Okay? - Cô lập tức xin lỗi chàng trai ngoại quốc nào đó vừa đâm phải.

- I'm Ok ... - chàng trai kia cũng tỏ ra vô cùng khách sáo lắc đầu cười, nhưng đột nhiên nhìn thẳng vào cô chăm chú - Woa... you're pretty!

- What? Haha... Thanks!- cô đột nhiên được khen lại bất ngờ nhưng cũng không quên cảm ơn lại cho lịch sự.

Chàng trai ngoại quốc này có màu da trắng hồng, mái tóc nâu đồng rất đẹp, ngoài ra cặp mắt màu xanh đậm trong suốt như đại dương.

Cô và chàng trai kia nói chuyện rất hợp ý cứ đứng đó trả lời qua trả lời lại cũng không chú ý có một bóng dáng đàng đàng sát khí đang bước đến gần. Nhưng cũng kịp lúc chàng trai kia mới vừa hỏi một câu nào đó khiến cho cái người vừa đến kia máu nóng lại lên.

- Amy, Have you found a boyfriend yet? -

(Amy, Em có bạn trai chưa vậy?)

Chỉ là Mặc Thanh Mai còn chưa kịp trả lời thì có một giọng nam ở phía sau lưng đã nhanh miệng trả lời nhanh hơn cô.

- She hasn't a boyfriend but she's married. And she's my wife. What do you want to know? -

(Cô ấy không có bạn trai nhưng cô ấy kết hôn rồi. Và cô ấy là vợ của tôi. Cậu còn muốn biết gì nữa không?)

Chàng trai ngoại quốc đang vui vẻ tự nhiên lại có một người đàn ông xuất hiện còn nghe được trong lời nói có sự uy hiếp nên lập tức không biết nói gì. Nhìn sang cô cười một cái gãi đầu rồi quay đi một nước.

- Ha ha... Forget it! See you late... Bye! - sau đó bóng dáng cao lớn đã chạy mất dạng.

- Mặc Thanh Mai, em đúng thật là muốn chọc tức anh sao?- Hàn Kiến Thư bắt đầu hướng mắt nhìn cô gái nào đó.

- Ách... thật sự là không. không... - cô lắp bắp quay người lại thì lại lập tức thấy cái gì đó - A ~ ... đui mắt luôn rồi!

- Hửm? Em lại tính làm gì đây? - Hàn Kiến Thư thấy cô la lên thì cùng theo hướng cô nhìn, cuối cùng phát hiện ra cô đang nhìn thấy gì - Cái này không phải là em giờ trò sao? Nếu không anh đã không mặc như thế này!

Gương mặt Mặc Thanh Mai bắt đầu đỏ ửng, thật ra hồi nãy cô nhìn thấy chiếc quần bơi bó sát của anh. Nó lại còn rất ngắn dường như là bó sát nên cô đã thấy cái gì đó rồi.

- Khụ.. khụ... anh không còn cái khác sao... nó thật.. thật sự không ổn lắm - cô khó khăn nói ra cũng không dám nhìn anh.

-Anh không có mang theo, với lại đây không phải là ý em muốn sao?- Hàn Kiến Thư mặc kệ đứng khoanh tay trước mặt cô mà cười.

Xung quanh có mấy cô gái tây đi qua bàn tán sôi nổi, nhìn thấy Hàn Kiến Thư thì mắt sáng rỡ.

- Woa... Look! he has a beautiful body! -

- Yeah, and he was very handsome! -

" ....."

" ....."

Mạc Thanh Mai ở một bên nghe được thì bắt đầu có chút khó chịu, mấy cô gái đó là ai mà dám khen anh chứ! Thế là cô mặc kệ kéo anh đi nơi khác, còn quay lại trừng mắt nhìn mấy cô gái kia.

- Hừm... đúng là chồng em vô cùng có sức hút! - Hàn Kiến Thư ở một bên vui vẻ cười còn nói cảm thán một câu.

- Nằm mơ đi, ai mà thèm anh chứ... chẳng qua mấy cô gái đó mắt bị lệ thôi - cô trẻ môi đi trước không thèm nói, trong lòng khó chịu khi thân người của anh bị cô gái khác nhìn thấy, bây giờ không còn tâm trạng mà tắm biển nữa.

- Nè... bộ dáng của em giống như đang ghen thì phải? - Hàn Kiến Thư thấy cô đi trước cũng nhanh chân bước theo, vì chân anh dài nên chỉ cần mấy bước đã theo kịp.

- Hừ.... không thèm nói với anh! - cô bị nói trúng tim đen liền đi vào thang máy nhấn tầng đi lên, anh cũng nhanh chân chen vào.

Hàn Kiến Thư đi phía sau cô mà mỉm cười vô cùng ngọt ngào, đây có phải là hạnh phúc mà lúc trước anh từng mơ ước phải không? Nếu lúc trước anh biết sớm một chút... thì có lẽ đã không phải chờ đợi lâu thế này.

- Được rồi, em có muốn đi đâu chơi không? - Hàn Kiến Thư bắt đầu lên tiếng quan tâm nhìn cô gái nào đó.

- Không đi đâu hết... anh có đi thì đi đi - cô lại vui mình lên giường nằm tiếp, trong đầu vẫn còn tức cái vụ vừa nãy - Nè.. anh làm ơn thay quần áo khác dùm em đi!

- Hừm? Bộ dáng người anh không đẹp sao? - Hàn Kiến Thư nghe cô nói liền lập tức đến gần cô .

- Không đẹp chút nào... vô cùng xấu - cô không biết có nguy hiểm vẫn trả lời rất rõ ràng - A~ .. anh làm.. làm gì vậy?

Hàn Kiến Thư đi đến giường nhón người lên trên người cô. Bây giờ là tình cảnh cô nằm dưới, còn anh lại ở phía trên trong có chút mập mờ.

- Ừc... anh.. anh định làm gì? - cô tròn mắt cảnh giác cao độ nhìn tên nào đó không rời.

- Chẳng phải em nói dáng người anh xấu sao? Anh là có lòng tốt cho em ngắm thật kỹ thôi! - Hàn Kiến Thư mặt vô cùng dày nói, cười vô cùng xán lạn .

Cô nuốt nước miếng một cái thật mạnh, đúng là cái miệng hại cái thân mà. Khoảng cách gần thế này cô còn nghe được mùi thoang thoảng trên cơ thể của anh. Mồ hôi từ cổ lăn dài xuống tới cơ bụng 6 múi rắn chắc, cơ tay khỏe khoắn chống hai bên. Quan trọng ngay cả chiếc quần bó sát kia nó cũng gần ngay cô nữa... thật sự cô sắp mất máu đến nơi rồi.

- Khụ... đẹp.. đẹp... cơ thể anh rất đẹp! - cô ho một cái khó khăn, gương mặt đỏ như cà chua chín rục - Làm ơn.. đứng lên đi được không?

- Hừm... vậy sao? - Hàn Kiến Thư lại tiếp tục kê mặt thấp xuống gần gương mặt đỏ kia.

- Nè... nè... anh anh.. - cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã hành động.

Chụt...

Một nụ hôn in lên trên trán của cô , ngay lập tức sau đó thân người của Hàn Kiến Thư liền đứng dậy mỉm cười nhìn cô.

- Em vào tắm đi... - sau đó anh quay ra phòng khách bỏ cô nằm chết trân ở trên giường.

Ôi.. mẹ ơi, tim cô cứ tưởng rớt ra ngoài luôn rồi!

Ở phòng khách, Hàn Kiến Thư cũng không khá khảm gì mấy. Lúc này khi cô quan sát cơ thể anh thì anh cũng nhân tiện nhìn cô. Hai đôi gò bồng đảo ẩn hiện sau lớp áo hai dây thật khiến anh có chút đỏ mặt. Vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh kèm theo là đôi chân trắng ngần kia thật khiến anh không dám ở lâu trên người cô thêm chút nào nữa. Anh sợ mình sẽ không thể kìm chế làm việc gì đó với cô lập tức.

Mạc Thanh Mai cũng nghe theo lời của anh đi vào tắm. Trong lúc tìm đồ đạc cô lại vô tình đụng trúng cái lọ nhỏ khiến cô nhớ ra cái gì đó.

- Ách... đây không phải là lọ thuốc Mạc Cảnh kêu mình đưa cho Kiến Thư uống sao? - Cô cầm lên lầm bầm nhớ ra .

Cô bỗng nhớ ra lời em trai nói liền để nó ra ngoài rồi bước vào phòng tắm. Khi bước ra thì đã thấy Hàn Kiến Thư đang nằm ở trên giường xem ti vi rồi.

- Em đói chưa? Ăn gì không để anh gọi cho em - Anh nhìn cô rất dịu dàng hỏi.

- Ách... đói muốn chết luôn rồi! - cô gật đầu như bả tòi.

- Lại đây! - anh nhìn bộ dáng của cô mà vui vẻ.

- Hả?... lại.. lại đâu? - cô ngu ngơ hỏi lại, chân thì vẫn đứng im tại chỗ.

- Ngồi kế bên anh ... - Hàn Kiến Thư vỗ vào phần nệm trống kế bên người anh , miệng cười trêu chọc cô - Em không phải đang sợ anh đó chứ? Em không dậy lên được cảm hứng của anh đâu.

- Cái gì? Anh đang si nịch ai vậy hả? - cô nghe tới đó thì trợn mắt hùng dũng đi đến - Ngồi thì ngồi... ai sợ ai chứ!

Thế là bây giờ cô và anh chính thức ngồi kế nhau , hai người ngồi rất nghiêm túc còn hơi cách nhau ra một chút.

- Khụ... anh.. ngày mai chúng ta sẽ đi đâu đây? - cô ở một bên tim tự dưng đập mạnh hỏi.

- Tùy em thôi, em muốn đi đâu thì chúng ta sẽ đi đến đó - anh mắt vẫn nhìn màn hình, tay nhấn chuyển qua kênh khác.

- Ha ha... vậy chúng ta đi ra hồ câu cá đi, mùa hè câu cá rất là vui đó! - cô nghe vậy thì mắt sáng lên.

- Hừm... Mạc Thanh Mai anh thật sự không hiểu nổi đầu óc em làm bằng cái gì nữa - Hàn Kiến Thư quay qua nhìn cô liếc mắt xem thường.

- Anh rốt cuộc là đang có ý gì đây? - cô nhìn anh bắt đầu có chút mất kiên nhẫn

- Đi tuần trăng mật mà đi câu cá sao? Thay vì đi đến nơi nào thoải mái hay lãng mạn một chút... - Anh không thèm để tâm trả lời.

Bình bong...

" Đồ ăn của quý khách đã đến rồi đây!"

Tiếng người phục vụ ở bên ngoài cắt ngang đoạn hội thoại của cả hai. Cô đi ra mở cửa cho người phục vụ , trên bàn bày ra rất nhiều món.

"Chúc quý khách ngon miệng! "

Sau đó người phục vụ bước ra ngoài, đóng cửa lại.

- OMG, Cái... cái này không phải là trứng.. trứng cá muối sao?- cô nhìn đến đĩa ở phía ngoài cùng có lớp trứng cá màu cam ở trên, thật sự nhìn xong mà muốn trợn mắt.

Nhìn qua mấy món kia, mà muốn nuốt nước miếng không ngừng: Tôm hùm, cua biển loại to , ... đặc biệt là có cả dưa hấu đen nữa.

Nhưng đây không phải là mấy món cô thích sao?

- Em không thích sao? Anh là đặc biệt gọi những món này cho em - Hàn Kiến Thư nhìn biểu hiện như sắp khóc đến nơi của cô có chút nhăn mày - Em làm sao vậy?

Cô đi tới.... à mà không là chạy nhanh tới nhảy lên người ôm lấy Hàn Kiến Thư mà khóc.

- Hức.. hức... - vừa khóc vừa dụi đầu vào ngực anh sẵn tiện sờ soạn dê sòm một chút.

- Thanh Mai... em.. em làm sao vậy? Có chỗ nào không được khỏe sao? - Hàn Kiến Thư ngược lại ở một bên thấy biểu hiện kỳ lạ này thì hết sức lo lắng ôm cô vào lòng - Có chuyện gì nói cho anh nghe đi.

- Không.. không phải... mấy thứ đó rất là đắt đỏ phải tốn rất nhiều tiền... - cô nghĩ tới mấy món thì tiếp tục cảm động - Em đã từng mơ ước được ăn thử chúng nó một lần trong đời.... sao anh lại biết được chứ!

- khụ.. khụ.. hừm.. thì ra là chuyện này sao?- Hàn Kiến Thư nhớ tới quyển nhật ký mà anh đọc lén của cô có viết nên mới biết mà thôi , sau đó là cười cực kỳ tươi - Không ngờ em lại dễ cảm động như vậy đó nha... đúng là em rất dễ dãi.

- Nè.. nè.. ai nói chứ! Tại người ta có chút cảm động thôi chứ bộ - cô ở trong lòng anh ngóc đầu dậy tranh cãi.

- Vậy sao?... hừm - Hàn Kiến Thư cười thỏa mãn - Em định ôm anh mãi như thế này à! Ích nhất cũng phải trả ơn anh cái gì đó chứ!

Mạc Thanh Mai nghe anh nói thì có chút đồng tình, nhưng lại không biết trả ơn anh bằng cái gì. Đột nhiên có thứ gì đó vừa chạy ngang qua đầu cô.

- A~... có rồi! Anh đợi em một chút... - cô nhanh chóng đứng dậy đi đến cầm lọ thuốc với một ly nước nhanh chóng đưa đến trước mặt anh.

- Cái này là gì? - Hàn Kiến Thư nhìn cái lọ nhỏ rồi sau đó nhìn cô nghi vấn.

- Hà? Cái này là thuốc bổ... là.. do em mua cho anh uống đó - cô nói dối không chớp mắt tranh công của em trai thành của cô.

Hàn Kiến Thư nghe cô nói như vậy tuy có chút không tin nhưng cũng cầm lấy để vào miệng uống, hình như tâm trạng của anh rất vui hay sao đó mà uống đến 4-5 viên gì đó.

- Sau rồi, có thấy khỏe hơn chưa? - cô thấy anh vừa uống xong liền nhanh chóng hỏi.

- Đúng là rất khỏe... - anh vui vẻ xoa đầu cô cười rồi lại trực tiếp ôm cô.

- Nè.. anh làm gì vậy? - cô bất ngờ bị ôm thì có chút giật mình .

- Phải chi lúc trước em chịu để tâm anh như thế này, chịu suy nghĩ đến anh thì có lẽ chúng ta sẽ không phải chờ đợi lâu như thế - Hàn Kiến Thư dụi mặt vào hõm vai của cô thì thầm.

Hiện tại, cô đang ngồi lên chân của anh, hai tay thì câu ở phía sau. Gương mặt của cô ngược chiều với anh, tư thế này muốn có bao nhiêu thân mật liền có bấy nhiêu.

- Ách... lúc trước không phải là anh chuyên hành hạ em còn gì? Hừ... lúc đó có điên mới đi quan tâm anh đó - cô nghe anh nói thì cũng có chút cảm xúc giận dỗi.

- hừm... - Hàn Kiến Thư cười một cái , lại buông tay ra khiến cho cô đối mặt với anh - Chứ không phải lúc đó em quá đào hoa sao? Hết Duy Khôi rồi đến cái tên gì đó ở quê, còn cái tên ngoại quốc kia nữa.... anh chịu đựng được như thế là hay lắm rồi đấy!

- Ha ha... ai bảo Mạc Thanh Mai em quá hấp dẫn làm gì... ha ha - Cô nghe như thế thì dương dương tự đắc trả lời, cười tự hào - nếu không có khi bây giờ em đã cưới chồng đại gia rồi... ha ha

Hàn Kiến Thư nghe cô nói mặt bỗng chốc đen lại nhanh chóng.

- Đại gia này... - Hàn Kiến Thư đẩy cô xuống giường cù lét cô - em còn dám nói như vậy trước mặt chồng em sao?

-Đừng... Ha ha.. Đừng mà... ha ha - cô bị bất ngờ nên không kịp né chỉ biết uốn éo né tránh, cười đến chảy cả nước mắt - Ngừng.. ha ha tay đi.. ha ha

- Em còn dám có suy nghĩ đó nữa không? - Hàn Kiến Thư thấy vậy thì ngừng tay mắt chăm chú nhìn cô.

- Ha ha... khụ.. khụ không.. dám nữa - cô cười đến không chịu nổi trả lời.

Bây giờ không khí giữa cả hai vô cùng gần khiến cho tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ. Do cuộc hỗn chiến vừa xảy ra, quần áo của cô đã có chút nhăn nhúm. Áo thun bị đẩy lên phía trên lộ ra vòng eo nhỏ gọn, tóc dài hơi rối loạn tạo cảm giác phong tình vạn chủng.

- Nè.. nè... anh sau lại nhìn em.. dữ vậy? - cô nuốt nước bọt nhìn anh.

- Có lẽ chúng ta phải nên làm những gì nên làm thôi! - Hàn Kiến Thư nhìn biểu hiện ngu ngơ của cô mà ý thức đã không thể kiềm chế. Lúc này chạm vào da thịt mềm mại của cô thì anh đã có chút cảm thụ thoải mái khó tả rồi.

- Không.. không được... từ từ đã - Cô còn chưa kịp phản ứng thì Hàn Kiến Thư đã cởi bỏ lớp áo thun ở trên người phô bày ra những đường cong mạnh mẽ, quyến rũ của đàn ông.

Ừc... cơ bụng đẹp.. đẹp.. quá!

Mạc Thanh Mai lập tức nuốt nước miếng không ngừng còn đưa tay lên sờ của người ta. Cũng là do bị sắc đẹp trước mắt mê hoặc mà không hề cảm thấy phần trên của mình có gì đó mất mẽ. Khi tỉnh táo thì phần trên chỉ còn chiếc áo ngực phô bày ra bên ngoài.

- A~ ... áo của em đâu rồi? - cô nhìn chăm chăm vào cái tên ở phía trên - Anh đang làm gì vậy hả?

- Em bỏ bộ mặt ngây thơ đó đi... như thế thì càng quyến rũ anh thêm thôi - Hàn Kiến Thư không thèm bận tâm tiếp tục kéo khóa quần của mình.

- Anh dừng lại mau... Stop! Em nói anh có nghe gì không hả? - Cô nhất thời thấy được chiếc quần nhỏ của anh thì mặt đỏ như gấc, miệng kêu la liên tục.

- Xin lỗi em, tới bước này thì không thể dừng lại nữa.. - Hàn Kiến Thư mặc kệ đi đến người cô.

- A ~ .. - cô nhất thời hoảng sợ che mặt lại nhưng qua vài phút sau lại không hề thấy có động tĩnh gì thì có chút khó hiểu.

- Hàn.. Hàn Kiến Thư.. anh bị làm sao vậy? - cô bất ngờ nhìn thấy anh ngồi sụp xuống kế mép giường, tay ôm bụng vô cùng nhăn nhó đến khó coi.

- Có gì đó không ổn... - Mồ hôi của anh chảy ra như suối không ngừng, trong bụng lại quặn đau dường như anh nhớ ra gì đó - Lọ thuốc vừa này là em mua ở đâu?

- Hà...? Thuốc nào? - đầu óc cô bắt đầu đình trệ nhưng lại kịp nhớ ra - A~ .. là lọ thuốc bỏ đó hả? Thật ra là Mạc Cảnh đưa cho em đó... em cũng không biết nó mua ở đâu nữa! Mà chẳng phải anh kêu nó mua sao?

- Chết Tiệt! - Hàn Kiến Thư nghe đến cái tên Mạc Cảnh thì nghiêng rãng chửi rủa , lấy sức đứng lên.

Qt.. ót... Qt...

Tiếng bụng của Hàn Kiến Thư kêu rầm vang cuối cùng không thể chịu nổi anh liền bất chấp hình tượng chạy nhanh vào nhà vệ sinh đóng cửa lại thật mạnh.

- Này... này.. anh bị làm sao vậy? - cô ở bên ngoài nhìn biểu hiện này mà không hiểu gì cả.

Cùng lúc này chiếc điện thoại di động ở đầu giường đột nhiên reo lên liên tục, khiến cô phải nhanh chóng cầm lên nghe.

- MẠC THANH MAI... TA... TA NGUYỄN RỬA CON BÀ NHÀ MÌ.. CÁI TÊN MẠC CẢNH THỐI THA... - Đình Doanh vừa nghe được tiếng bất máy thì bất chấp là ai chửi một tiếng kinh động trời đất.

- Nè... con điên kia tại sao lại quuyền rủa ta chứ! Ta không làm gì mè à nha... - Cô đột nhiên bị chửi thì tức giận.

- Còn không... không.. a~ cái bụng của ta - Đình Doanh ở trong nhà vệ anh vừa ôm bụng vừa kêu than - Còn không phải là do Mạc Cảnh tên em trai của mì sao? Nó dám gạt ta nói là thuốc bỏ... bây giờ ta đau hết chịu nổi rồi đây.

- Cái gì? Mạc Cảnh đưa không phải là thuốc bỏ sao?- cô nghe ra không hiểu gì cả liền lặp lại.

- TMD , còn ở đó mà hỏi... Ta mà về nước sẽ cho em trai mì sống không toàn thay... nó dám đưa cho ta thuốc sỏ! Mì có nghe rõ không là thuốc sỏ đó.

- Thuốc... thuốc sỏ? - cô nuốt nước miếng khó khăn nói.

- Ách.. a~ .. đau quá! Hừ.. báo hại ta tò mò lấy ra uống.. Hừ.. không nói với mì nữa.. ta phải giải quyết xong đã - Đình Doanh vừa nói xong liền cúp máy thật mạnh sau đó lại ôm nhà cầu rất lâu .

Thuốc đó không phải thuốc bỏ... mà ... mà là THUỐC SỎ?

Vậy... Hàn Kiến Thư không phải bị... bị.... hỏi này còn uống đến cả 4-5 viên luôn chứ ...

Ừc... Mạc Cảnh kỳ này chết chắc rồi! ☹__☹

Cô âm thầm ở trên giường nhìn vào cánh cửa nhà vệ sinh đang đóng chặt kia mà nuốt nước miếng một cái.

Gương mặt đã đen đi một phần... cũng may là cô không có uống!

Kỳ này, Hàn Kiến Thư chắc sẽ ở trong đó rất lâu rồi đây!

＼(° □＼)(／□°)／Ha ha ha ＼(° □＼)(／□°)／

Nhưng mà suy nghĩ lại cô thật là có chút mãn nguyện quá đi!! KHẶC KHẶC...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương Ngoại Truyện 3: Chuyện Khó Nói

Ngoại Truyện 3 : Chuyện Khó Nói

((Lời tác giả : Xin lỗi vì sự chậm trễ này nha! Quả thật ta quá lười biếng để mấy tình yêu thân thương phải chờ đợi như hươu cao cổ như vậy!

--> Ta xin cúi người 90 độ tạ lỗi ạ! (=￣ω￣=)

Nhưng mà để bù đắp, ta có ý kiến thế này! Ta muốn viết một bộ truyện mới chắc chắn sẽ có hài hước. Nhưng lại đang phân vân không biết nên viết theo thể loại gì đây!

--> Nếu bn nào ủng hộ ta thì hãy bình luận (comment) phía dưới cho ta biết.

#: Các bạn hãy bình luận thể loại mà bản thân thích để ta lựa chọn nào! Coi như là đáp ứng thị hiếu của mọi người nên cứ bình luận thể loại mình thích đi nha... ta đều trân trọng tất cả.

Nhớ bình luận đó nha... Ta chờ!))

(Phần này kể lại phần kỷ niệm khi mới vào nhập học của Mạc Thanh Mai ở trường nam sinh.)

Reng... reng

- Alô... ai.. vậy? - Một cô gái uể oải trở mình với tay lấy cái điện thoại ở kế bên người mà trả lời.

- Đình Doanh hả? Có chuyện lớn rồi... - Mạc Thanh Mai ngó tới ngó lui trong phòng cũng may là mấy tên trong phòng đã đi hết rồi.

- Hừ.. lớn cái gì mà lớn.. mi biết một tuần ta chỉ có buổi chủ nhật được ngủ nướng không hả? - Đình Doanh hừ lạnh không thèm mở mắt ra - Hiện tại ngủ là chuyện lớn nhất của ta đó mi hiểu không.

- Xùy... ngủ cái đầu nhà mi. Bạn thân mi sắp chết đến nơi rồi đây! - Cô ở bên đầu dây tức giận nói không nên lời.

- Rốt cuộc là có chuyện gì? - Đình Doanh cuối cùng cũng chịu vào chủ đề chính.

- Hu hu... bà chị cả của ta tới rồi! - Cô gương mặt đen thui trả lời.

- Hà? Không phải chứ.... - Đình Doanh ở một bên cũng tròn mắt hô lớn nhưng sau đó lại thấy có điểm không đúng - Xùy.. mà có gì to tát đâu... người đi mua cái đó chẳng phải giải quyết được rồi sao?

- Đây là trường nam sinh... trường nam sinh đó mi có nghe rõ không hả? - Cô tức giận vì thái độ của nhỏ bạn mà nhấn mạnh lại từng chữ.

Chuyện này vốn là chuyện bình thường cũng đã quen thuộc không có gì to tát. Chỉ là vấn đề mấu chốt là ở chỗ hiện tại cô đang học trường nam sinh kìa. Mà số cô đen đủi làm sao chỉ còn có một miếng duy nhất nên bây giờ cơ thể cực kỳ khó chịu.

Hu hu... tới nỗi ngay cả căn tin hay cửa tiệm tạp hóa ở trường cũng đều không có bán... bởi vì cô phát hiện vốn dĩ đây là trường nam sinh cơ mà.

Phải làm sao bây giờ? Chắc cô chết mất...

Mới vừa sáng sớm cô đã có cảm giác hạ thân đau đến chết đi sống lại. Cuối cùng, oanh oanh liệt liệt phát hiện ra bà chị cả đến rồi.

Còn đang nhăn trán kể chuyện cho Đình Doanh nghe bỗng dưng có người lại đột ngột bước vào.

Bụp... bụp..

Do bất ngờ nên điện thoại của cô rớt luôn xuống giường nghe tiếng động vô cùng vui tai.

- Hân.. Hân... Kiến Thư... - cô nhìn cái tên mới vừa bước vào mà lắp bắp gọi tên.

- Alô... Alô... nè.. nè ... mi đang nói chuyện sao lại đầu mất tiêu rồi... này - tiếng điện thoại vang vọng lời của Đình Doanh cuối cùng cô tỉnh táo lập tức ngắt điện thoại.

Hân Kiến Thư để quên tài liệu ở phòng nên anh nhanh chóng quay lại phòng lấy. Chỉ là mới vừa bước vào đã nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của cậu ta. Nhưng bản thân cũng không bận tâm nhiều anh cũng không liếc mắt nhìn tên nào đó.

- Ha ha... buổi sáng tốt lành! - Cô ở một bên si ngốc nhìn tên nào đó rồi mở miệng chào hỏi.

Hân Kiến Thư lấy đồ cũng không thèm trả lời đi ra chỉ là ra tới cửa anh lại nhớ đến một việc.

- Phải rồi... bây giờ đã là buổi trưa chứ không phải buổi sáng! - Hân Kiến Thư xoay người nhìn người trước mặt - Chiều nay, nhóm Hiểu Quang bảo tôi nhắn với cậu cùng đi ra ngoài chơi một chút.

- A... hà? Được... được rồi.. cảm ơn! - cô đột nhiên bị hỏi cũng gật đầu cảm ơn.

Hân Kiến Thư nhìn biểu hiện chán ngắt của cô liền sau đó rời đi.

Cô lại cầm điện thoại gọi lại cho Đình Doanh lần nữa. Dù gì chuyện này chỉ có thể nhờ nhỏ bạn cô giúp đỡ mà thôi.

- Người đã nghĩ ra cách chưa vậy? - cô không thèm nghe tiếng trả lời đã nói trước.

- Hừm... - Đình Doanh cũng làm bộ đáng đáng suy ngẫm rồi nói - Bây giờ chỉ còn một cách thôi!

- Là cách nào mau nói đi... ta thật sự không chịu nổi nữa rồi - cô ở một bên hấp tấp, có lẽ do nhiều chuyện xảy ra cô cũng chỉ còn một miếng băng duy nhất dự trữ nên tình trạng hiện tại vô cùng nguy cấp.

- Ách.. ta nói Mạc Thanh Mai nhà mi đúng là đồ bỏ đi mà! Ngay cả bản thân còn không lo xong nữa - Đình Doanh ở một bên khinh bỉ cô nói.

- Ta không chấp... bây giờ mi có chịu nói không hả? - cô nghe lời châm chọc kia cũng không thèm để ý.

- Rồi... rồi được rồi... ta nói - Đình Doanh thấy sự việc cấp bách cũng vào chủ đề chính - Bây giờ hiện tại mi hãy cố gắng đừng để ai thấy có nghe không? Làm sao tránh để người ta biết rồi ra sân sau của trường đi.

- Ra sân sau làm gì chứ? Ta bây giờ còn không muốn đi ra khỏi giường đây này! - cô nghe tới đó thì đầu óc rối mù trả lời theo phản xạ.

- Nín! Im lặng nghe ta nói hết coi. - Đình Doanh lớn giọng ngắt lời sau đó ho một cái chỉnh giọng - Ở sân sau có một cái lỗ nhỏ có thể chui qua được vừa khéo nó thông suốt với trường của ta đó!

- Thì sao? A... ta nhớ rồi.. trường của mi là trường nữ sinh! - Cô đầu óc bỗng dưng có chút đình trệ một chút sau đó lại bình tĩnh đại ngộ.

- Chính xác.. cuối cùng mi cũng đã thông minh một chút rồi! - Đình Doanh cười khan một tiếng trêu chọc - Qua được bên đây ta sẽ giúp được mi thôi! Quan trọng đừng để ai thấy là được.

- Ok.. ok... ta sẽ làm ngay lập tức... mi phải đứng chờ ta đó! - cô cuối cùng cũng hiểu ra kế hoạch liền lập tức cắt máy, thay quần áo rồi đi xuống sân sau.

Nhưng nói là một chuyện làm được không mới là một chuyện khác. Chỉ mới đi được mấy bước cô cứ ngỡ xương sống của mình đã rớt ra khỏi người vậy. Cố gắng giữ bình tĩnh lách từng bước đi đến sân sau, chỉ là hôm nay cô dường như bị sao quả tạ chiếu thì phải.

Bởi vì, muốn đi ra sân sau phải đi qua sân vận động rất rộng. Nếu có như thế cũng không nói làm gì mà giờ này lại có rất rất rất nhiều người mới là vấn đề quan trọng.

- Chạy nhanh một chút.... các cậu là rùa sao? -

- Phạm Luật... cậu ngay cả ném bóng vào rổ cũng chậm như vậy làm sao có thể thi đấu -

"....."

"....."

Tiếng vận động cùng tiếng hướng dẫn của huấn luyện không ngừng vang vọng khắp nơi. Hôm nay, lại xui xẻo là ngày luyện tập của mấy đàn anh khối trên đang chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Hu hu... cô đúng là vô cùng xui xẻo! ~T_T~

- Có phải Mạc Thanh không? - một giọng nói vui vẻ từ xa vọng lại rồi chạy về phía cô.

- Thanh Nhân sao cậu lại ở đây? - cô cũng rất bất ngờ hỏi.

- Sao là sao? Tôi cũng là thành viên trong đội bóng rổ đấy... nè.. ra tập bóng rổ chung không? - Thanh Nhân vui vẻ khoe với cô, vô cùng tỏ ra thân thích câu cổ cô nhưng mà tên này mồ hôi đầy mình khiến cô liền né tránh.

- Ha ha... tôi không tập đâu - cô thẳng thắn từ chối, cô có điên mới đồng ý đó, trong đầu suy ngẫm có lẽ không thể đi ra sân sau bằng đường này được rồi.

- Sao vậy? Còn có Hiểu Quang, Tống Nam với Duy Khôi nữa.. đi ra tập chung cho vui - Thanh Nhân vô cùng không hiểu sự tình vui vẻ rủ rê cô cùng đi, chỉ là mới đi tới gần cô thì cô đã lùi lại lập tức.

- Ha ha... tôi vừa nhớ là còn có việc phải làm.. tôi đi trước đây! - cô cười vô cùng tươi rồi cắn răng chịu đau chạy đi bỏ lại tên nào đó.

Cô đành phải dùng biện pháp khác, hình như còn một con đường có thể ra được sân sau thì phải.

Cô theo trí nhớ man mác do Mạc Cảnh từng nói với mình nên cố lách đi tiếp. Cảm giác trực trào ở phía dưới khiến cô thấp thỏm muốn chết đi được.

Bên đường này thì có con hẻm hơi nhỏ một chút, xung quanh là cây cỏ, phía xa còn có một cái cây cổ thụ to lớn đang xòe rộng ra. Cô vì thế đành liều mình đi vào, vì chỉ còn có cách này có thể giải quyết tình trạng này thôi!

- Này, cậu là ai mà đi vào đây? -

Cô chỉ là đang vô cùng chăm chú đi thật nhanh cuối cùng cũng tới được sân sau có cái cây cổ thụ to lớn kia. Ai ngờ từ đâu lại xuất hiện giọng nói làm cho cô muốn đứng cả tim.

Quay đầu nhìn xung quanh thì không thấy ai hết cô còn tưởng là mình nghe lầm, nhưng là chưa kịp mừng thì giọng nói kia lại xuất hiện.

- Tôi ở trên cây đây này! Cậu đi đến đây làm gì? - Chàng trai ngồi lủng lẳng trên cành cây chăm chú nhìn cái tên dưới đất là cô.

- Ôi mẹ ơi... hết hồn! - Cô nghe vậy liền ngẩng đầu lên thì giật cả mình.

- Hừm...? là cậu Mạc Thanh? - Hạo Tuấn cuối cùng cũng phát hiện ra là ai có vẻ ngạc nhiên hỏi - Trong cậu có vẻ mờ ám như vậy? Ra sân sau làm gì thế?

Cô gương mặt bắt đầu đau thương đến quặn quại, sao cô đi đến đâu cũng đều gặp người quen như thế này cơ chứ!

- Ha ha... chào cậu Hạo Tuấn! - cô giả bộ ngây thơ tươi cười nhìn tên trên cây kia - Tôi chỉ là đi lạc thôi! Tôi thật là hậu đậu quá chừng. ha ha

Cô đúng là nói dối không chớp mắt luôn rồi! -_-///

- Đi lạc? Con đường này rất ít người biết mà cũng chưa từng có người nào đi vào đường này! Cậu có chắc thật sự là đi lạc không vậy? - Hạo Tuấn nhìn thái độ của cô đã có chút nghi ngờ liền hỏi lại cô.

Chết rồi! Cái tên này hình như đã nghi ngờ cô rồi... chắc phải chuồn đi thôi!

- Vậy sao? Ha ha.. vậy thôi tôi đi trước đây! - cô cười vô cùng ngu ngốc liền cố gắng tỏ ra bình thường đi vô cùng hiên ngang bước ra ngoài.

Hạo Tuấn nhìn một loạt hành động của cô thì vô cùng khó hiểu, nhưng cuối cùng cũng không để tâm tiếp tục nằm trên cây cổ thụ kia.

Đi đường này cũng không được, đường kia cũng không được! Ông trời đúng là đang trêu đùa cô mà...

Reng... reng

Điện thoại trong túi quần lại reo liên hồi kéo cô về hiện tại.

- Mạc Thanh Mai, mi đâu rồi? Bắt ta đứng đợi mà lại không xuất hiện là như thế nào hả... hả? - Ở đầu dây bên kia Đinh Doanh thở phì phò trách móc cô.

- Ta không đi được... đường nào cũng có người cả! - cô ù xù trả lời.

- Hừ... mi đúng là đồ hậu đậu không làm được gì cả! - Đinh Doanh tức giận không thèm giấu giếm khinh bỉ cô.

- Ta... ta... - cô cứng họng định phản bác ai ngờ đầu sau lưng lại phát ra giọng nói xém chút nữa là điện thoại rơi luôn xuống đất.

- Cậu đứng đây làm gì? - một giọng nam trầm ấm nam tính từ sau lưng cất lên.

Cô xoay lưng lại thì mắt đã tròn lên, miệng không nói được lời nào.

- Hàn Kiến Thư? - cô cuối cùng cũng nuốt nước miếng một cái mà nói.

- Nhóm Hiểu Quang sắp chuẩn bị đi rồi, cậu còn không về chuẩn bị mà ở đây làm gì? - Hàn Kiến Thư chỉ định đi ra tìm Hạo Tuấn ai ngờ lại thấy cô gái nào đó đang yếu sù dựa vào cột nói điện thoại.

- Hà... được.. được.. tôi đi đây! - cô có tật giật mình nên nhanh chóng quay lưng rồi đi.

Phải làm sao đây... phải làm sao đây.... (T__T). Cô thật sự muốn khóc lắm rồi.

À.. phải rồi! Nếu như đi ra ngoài chơi vậy mình có thể đi mua được băng về. Nếu như thế thì chắc mọi chuyện chắc sẽ được giải quyết thôi!

Thế là theo suy nghĩ đó cô liền đem theo một cái balo theo rồi thay đồ chuẩn bị đi ra ngoài cùng nhóm người kia.

- Trước tiên chúng ta nên đi ăn món gì trước đã. Các cậu thấy có được không? - Hiểu Quang đề nghị nhìn mấy tên còn lại. Sau đó nhận được những cái gật đầu chấp thuận.

Cả nhóm kéo ùn ùn vào một nhà hàng thuộc dạng sang trọng trong thành phố.

Mấy cô nhân viên với mấy cô khách hàng nữ thấy một đội quân trai đẹp kéo vào thì mắt đã nở thành hai hình trái tim bay phấp phới.

- Ước.. mẹ ơi, trai ở đâu mà đẹp dữ vậy trời! -

- Anh chàng đi đầu nhìn nam tính quá, người kế bên còn có răng khềnh nữa kìa, ui... má lúng đồng tiền nữa.. -

"....."

"....."

- Xin hỏi... quý khách dùng gì ạ? - một cô gái phục vụ giọng điệu thẹn thùng hỏi, bộ dáng rụt rè đưa menu.

- Các cậu ăn gì mình gọi cho?- Thanh Nhân cầm menu rồi cười một cái làm cho cô gái phục vụ đỏ mặt.

Cô ở một bên nhìn cảnh tượng trên mà thở dài... đúng là chết vì trai đẹp mà! Bất quá cô cũng nằm trong số đó đi.

- Một phần Pasta - Kiến Thư lên tiếng trước, gương mặt cũng là lạnh te.

- Lấy một phần thịt hun khói đi - Duy Khôi không cần nhìn menu cười nói.

Lần lượt mấy người còn lại cũng gọi mình thích. Sau đó, các món ăn được mau chóng đem lên.

Cô vì cơ thể không thoải mái nên không dám gọi với lại cô cũng chưa vào nhà hàng Tây bao giờ.

- Mạc Thanh, cậu không gọi món gì sao?- Duy Khôi thấy cô cứ ngồi uống nước nên quan tâm hỏi.

- Tôi không có đói đâu... - cô xua tay lắc đầu, bây giờ cô còn sức đâu mà ăn chứ. Bụng cô đau muốn chết đây này.

- Kiến Thư, nhìn cậu không được thoải mái vậy? - Hạo Tuân nhìn Hàn Kiến Thư nhăn mày mà tò mò.

- Vị Pasta này không vừa miệng, nó được nêm không chuẩn xác, chỉ là ăn không được thuận miệng thôi! - Hàn Kiến Thư lấy giấy chùi miệng, tay đặt nĩa xuống rồi trả lời, bộ dáng đúng chuẩn hoàng gia.

- Èo... đúng là chánh chộc... làm như mình giỏi lắm mà đi chê đồ ăn của người ta - cô ở một bên nói nhỏ ở trong miệng chỉ là vừa nói xong lại thấy Hàn Kiến Thư nhìn mình chăm chăm.

Ước... đừng nói hấn nghe hết rồi nha!

- Tôi đi nhà vệ sinh một chút đây.. ha ha - cô giả bộ cười ngu rồi xách cái balô đi một nước vào bên trong.

Hôm nay, tên em trai Mạc Cảnh của cô lại không đi cùng thật sự không ai giúp được cô.

- Cho hỏi, nhà hàng này có cửa sau không vậy? - cô túm lấy một cô nhân viên gần đó hỏi gấp.

- A~ .. hả? - cô nhân viên kia ngây ngốc nhìn cô sau đó lại đỏ mặt vì tự dưng lại có trai đẹp hỏi mình - Có.. có... ở đằng kia.

- Được rồi... cảm ơn! - cô cười một cái sau đó nhanh chóng chạy đi.

Trở lại với bên đây, nhóm của bọn hấn ngồi nói chuyện rất vui vẻ.

- Tôi đi vệ sinh một chút! - Hàn Kiến Thư đứng lên đi vào đường mà cô đi lúc nãy. Chỉ là vào nhà vệ sinh nam nhưng lại không thấy bóng dáng của cô thì tỏ ra có chút nghi vấn.

Thấy cô nhân viên gần đó, anh cũng vô tình hỏi.

- Cho hỏi cô có thấy một tên con trai nào có dáng người hơi nhỏ không? - Hàn Kiến Thư rất lịch

Trùng hợp là cô nhân viên này lại là cô nhân viên lúc ban nãy.

- ....- cô nhân viên nhìn thấy Hàn Kiến Thư thì lập tức đứng hình, hôm nay cô gái này lại may mắn được gặp liên tiếp hai trai đẹp luôn rồi - Có phải là chàng trai da trắng hồng phải không?

- Đúng rồi, cô thấy cậu ta ở đâu không? - Hàn Kiến Thư thấy đúng người cần tìm liền trả lời.

- Hình như lúc nãy cậu ấy hỏi tôi cửa sau ở đâu! -

Hàn Kiến Thư nghe được câu trả lời thì quay lại chỗ ngồi, chỉ là vừa ra ngoài đã thấy Mạc Thanh đã ngồi vào vị trí cũ rồi.

- Kiến Thư, mau đi thôi... chúng ta đi trượt băng một chút! Lâu rồi thật sự là không đi - Hiểu Quang đề nghị khi thấy anh bước ra.

Cô ở một bên đang cố gắng hít thở lấy lại không khí, vừa nghe tên Hiểu Quang nói mà muốn trực tiếp ngắt đi.

- Cái gì? Không được... không được... chúng ta đi xem phim đi - cô lắc đầu kịch liệt, với tình trạng nước sắp tràn bờ đề như của cô làm sao dám đi chứ.

- Sao vậy? Mặc Thanh cậu sợ à... - Hạo Tuấn ở một bên trêu chọc - Xem phim tại này xem muốn chán rồi... hay là cậu không biết trượt?

- Hừ.. đúng là tôi không biết đó thì sao?- cô tức giận trừng mắt lại phản bác - Vì thế tôi không muốn đi.

- Xùy.. xùy... không biết thì có thể tập. - Thanh Nhân xua tay không để ý - ở đây còn có Kiến Thư và Duy Khôi là trượt giỏi nhất... cậu cứ yên tâm đi!

- Ừm.. tôi sẽ chỉ cho cậu! - Duy Khôi nghe thấy vậy thì mỉm cười nhìn cô gật đầu.

- Mặc Thanh đi đi... không cần phải sợ - Tống Nam ở một bên cũng thêm một lời thúc đẩy cô.

Hàn Kiến Thư từ lúc ngồi xuống thì đã không nói gì, chỉ chốc lát lại nhìn cô đến khó hiểu.

Hu hu.... không phải là cô sợ càng không phải là cô không muốn đi! Nhưng mà... tình trạng của cô bây giờ làm sao mà đi được.

Thế là do sự thúc đẩy không từ bỏ của nhóm đực rựa này nên cô đành nuốt nước mắt đi cùng bọn họ.

Chiếc xe trở mọi người tới khu trượt băng cách đó không xa. Hiện tại còn sớm nên chỉ có nhóm bọn cô mà thôi.

- Được rồi, chúng ta cùng trượt thôi! - Thanh Nhân chạy vào mang giày trượt ra sau đó thách đấu - Đây, chúng ta đưa ra quy định thế này đi! Nếu ai làm cho đối phương té nhiều nhất thì người còn lại duy nhất không bị té là người sẽ giành chiến thắng.

Vì thế, Hạo Tuấn, Hiểu Quang, Tống Nam và Kiến Thư đã lập tức mang giày ra sân. Bộ dáng của mấy tên này vô cùng thành thực, còn trượt qua trượt lại với đủ kiểu đáng làm cô ganh tỵ đến nỗi đom đóm mắt.

- Mặc Thanh, cậu có trượt được không? - Duy Khôi vừa mang giày vào thấy cô vẫn ngồi chình ịch một chỗ nên bước lại hỏi, thấy cô lắc đầu thì liền chìa tay ra - Được rồi, cậu đứng lên đi... đưa tay cho tôi.

Thế là cô và Duy Khôi cũng chậm chạp ra sân trượt. Chiếc giày chỉ có hai thanh dài lại tiếp xúc với đường băng trơn trượt làm cô vô cùng lo sợ.

- Đừng nhìn xuống.. cứ nhìn về phía trước cố giữ thăng bằng - Duy Khôi thấy cô cứ cúi đầu thì nhắc nhở, anh trượt một bên nắm tay phải của cô rồi chỉ dẫn từng chút cho cô - đúng rồi.. chỉ cần giữ thăng bằng như thế!

Sau một lúc, cô đã có thể giữ thăng bằng được thì Duy Khôi bắt đầu buông tay cô ra trượt lên phía trước.

- Cậu trượt lại phía tôi thử xem - Duy Khôi trượt một khoảng cách khá xa rồi yêu cầu cô.

Chỉ là không ngờ tên Hạo Tuấn từ đâu lù lù xuất hiện đánh vào hông của Duy Khôi một phát làm cho anh đau điếng liền té xuống.

- Ha...ha cậu bị loại ra rồi! - Hạo Tuấn cười mồm nguyền khi loại được một đối thủ tầm cỡ.

Ai mà ngờ tên Hạo Tuấn vì vui mừng nên tạo ra sơ hở lại không chú ý có người đang chạy tới mình mà nhắm tới.

Bịch... bà vai truyền đến cảm giác mạnh đến đau nghiêng hẳn, theo quán tính bất ngờ nên móng của Hạo Tuấn liền đáp xuống đất.

- Bây giờ thì tới lượt cậu bị loại! - Hàn Kiến Thư đứng khoanh tay lại nhìn Hạo Tuấn, môi hơi nhếch lên tỏ ra chút vui vẻ.

Tên Hạo Tuấn tức giận nhưng cũng không làm gì được, đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười mà.

- A~ ... a - cô do tình huống xảy ra vừa rồi vô cùng nhanh nên bây giờ không có người giúp đỡ liền mất thăng bằng ngã dúi xuống.

Chỉ là cứ tưởng móng cô sắp tiếp đất thì có một bàn tay nắm tay cô kéo lại.

- Nên cẩn thận một chút! - người nói ra câu này còn ai khác ngoài Hàn Kiến Thư đang đứng ngay bên cạnh cô chứ.

- Cảm... cảm ơn! - cô cũng sợ sệt nên ôm cứng ngắt cánh tay cùng Hàn Kiến Thư.

- Cậu có thể buông tay tôi ra được không? - Hàn Kiến Thư thấy cô vẫn cần giữ nguyên tư thế thì nhướn mày, sau đó lại nhìn bộ dạng chật vật của cô tỏ vẻ xem thường - Cố giữ thăng bằng mà cậu cũng không làm được... vậy thì cậu làm được gì?

- Nè.. nè.. tôi đây là lần đầu tiên trượt băng không biết là chuyện thường tình. - cô nghe giọng điệu của anh thì lập tức giận dữ, bao nhiêu sự biết ơn biến đi đâu mất tích - Và lại, tôi cũng không phải thần tiên mới sinh ra là đã biết tất cả mọi thứ.

Cô thấy vậy liền vút tay Kiến Thư qua một bên rồi chậm chạp trượt đi. Cô dựa vào sự chỉ dẫn của anh Duy Khôi mà lần mò đi tiếp. Chỉ là tốc độ vô cùng chậm chạp, có khi còn chậm hơn rùa bò.

- Cậu thật là chậm chạp! - Hàn Kiến Thư liếc mắt chỉ cần di chuyển vài động tác đã vượt lên trước mặt cô.
- Ha ha.... Thanh Nhân cậu bị loại rồi! - ở bên kia Hiểu Quang cười vui vẻ khi hạ được Thanh Nhân té xuống.
- Hiểu Quang, vậy thì bây giờ tới lượt cậu! - Tống Nam từ xa trượt đến cười ranh mãnh.
- Còn lâu.. mau đến đây đi.... ha ha - Hiểu Quang cười thách thức sau đó dùng tốc độ trượt đi. Thế là có hai tên đang cùng nhau rượt đuổi.

Hàn Kiến Thư thấy cô trượt thật chậm chạp thì ngửa mặt, trượt lại phía sau cô.

- Đề tôi giúp cậu! - Hàn Kiến Thư nắm lấy tay trái của cô kéo đi lướt một cách nhanh chóng.
- Buông ra! Tôi không cần anh giúp... - Cô có té cũng không thêm cần cái tên khinh thường cô đâu.

Hàn Kiến Thư lại trượt sát kế bên cô, nhớ đến chuyện ban nãy liền châm chọc hỏi.

- Vừa nãy ở nhà hàng là cậu đi đâu vậy? -

Mạc Thanh Mai đang tập trung thì nghe câu nói của tên nào đó xém chút nữa lại mất thăng bằng.

- Có... có.. đi đâu đâu! Tôi chỉ là đi vệ sinh thôi mà - cô nói dối không chớp mắt lại không dám nhìn tên nào đó giả bộ lãng tránh, hẳn ta biết cô đi đâu sao?

- Thật sao? - Hàn Kiến Thư lại cười mỉm, đôi mắt hiện lên tia giảo hoạt - Tôi lại nghe cô nhân viên nói hình như là cậu hỏi cửa sau ở đâu thì phải.

Mạc Thanh Mai trong người là lo sợ liền có tật giật mình, vì thế chân trượt lại lệch một cái té ngược về sau.

Hàn Kiến Thư không ngờ được Mạc Thanh Mai bất ngờ té lại trùng khớp là anh đang trượt phía sau lưng cô.

Nên vì thế chính thức, hai người đều té xuống.

- Ay da.... xương sống của tôi - mông cô lập tức đập xuống hai chân của Hàn Kiến Thư vì lực đạo hơi mạnh nên vùng hông và xương sống vốn đã đau bây giờ thì không còn từ ngữ nào có thể tả thành lời.

Ơt... ừ... ào...

Phía dưới hạ thân của Mạc Thanh Mai bỗng chốc trào ra một dòng nước. Miếng băng cả một ngày chưa thể thay có cảm tưởng đã vượt quá sự chịu đựng của dòng nước làm cho cô chỉ biết trợn mắt.

- Này, cậu không định đứng lên hay sao? - Hàn Kiến Thư thấy cô cứ ngồi trên chân mình thì có chút khó chịu.

Mẹ ơi... cô chắc xấu hổ chết mất!

Vì thế cô đành chậm chạp đứng lên nhưng có một điều lúc này cô lại thay một cái quần màu hơi sáng nên hiện tại nó đã hiện ra phía ngoài.

- Mạc Thanh, mông cậu bị chạy máu kia!- Kiến Thư tỉnh mắt nhìn thấy quần của cô dính vài giọt máu liền quan tâm hỏi.

Cả thân thể của cô đồng thời bị đông cứng, cô... cô biết giấu mặt vào đâu đây... thanh danh của cô!

- Này.. có phải bị chấn thương rồi không? Hay tôi đưa cậu đến bệnh viện? - Hàn Kiến Thư vẫn rất vô tư không biết gì cả liền đề nghị.

- Không được... tuyệt đối không được... - cô lập tức nhìn anh xua tay lắc đầu liên hồi, cô đâu có điên chứ.

- Không được? sau này cậu có chuyện gì lại đổ lỗi là tôi hại cậu thì sao?- Hàn Kiến Thư gương mặt nghiêm trọng đứng lên nhìn cô.

- Ách... không phải là bị thương... thật ra là.. là - cô thấy Hàn Kiến Thư càng ngày càng kiên quyết thì bắt đầu áp ứng nói ra.

- Không phải bị thương? Vậy sao lại chảy máu.. - Hàn Kiến Thư gương mặt có chút khó hiểu chăm chú nhìn cô.

- Thật ra là là... tôi có chuyện khó nói - cô cúi đầu trả lời, sau đó liền lập tức cời giày ra chạy đi, bỏ lại Hàn Kiến Thư đứng chết trân tại đó.

- Chuyện khó nói? - Hàn Kiến Thư nhìn theo bóng dáng của cô, đầu óc bắt đầu có tia chậm chạp.

Cậu ta không bị thương cũng không phải bị bệnh nhưng tại sao lại chảy máu? Mà còn là chuyện khó nói....

Chẳng lẽ cậu ta bị mụn nhọt?

(Phụt... anh ơi! Anh sao lại có trí tưởng tượng phong phú thế này cơ chứ)

Sau này khi bị Hàn Kiến Thư hỏi... cô đúng là không có cái lỗ nào để chui xuống cho bớt xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương Ngoại Truyện 4: Đình Doanh

Ngoại truyện 4 : Đình Doanh

Mạc Thanh Mai và cô là bạn rất thân từ nhỏ có thể còn thân hơn chị em ruột thịt. Nên tất cả mọi chuyện cô và Thanh Mai đều cùng nhau tâm sự.

Nói là bạn thân nhưng các cô lại có tích cách trái ngược nhau. Nhiều lúc chửi nhau um sùm nhưng trong lòng đều là thật sự quan tâm đối phương. Nhớ tới cái lúc Mạc Thanh Mai đăng ký thi vào trường nam sinh mà không nói trước với cô làm cô rất tức giận. Nhưng một phần lớn là cô lo lắng cho nhỏ bạn nhiều hơn.

May mắn thật trùng hợp, cô đậu vào trường nữ sinh Hoa Phong gần sát với trường nam sinh Hoàng Đạo của Thanh Mai. Nếu như thế cô có thể moi được một số hình của trai đẹp từ nó rồi.

Ha ha... nói cho biết nha.. Đình Doanh cô rất là mê trai đẹp đó, nhưng đặc biệt còn phải có tài năng nữa cô mới mê à nha.

Nhưng mà học được một tuần, cô chính thức vô cùng buồn chán. Ở đây là trường nữ sinh nên cả một bóng trai đẹp cũng không có.

Trời ơi... Mạc Thanh Mai... mi đúng là vận shit chó mà!

Hiện tại, cô đang đứng cùng với một nhóm nữ sinh mới làm quen được mấy ngày đây này. Đang nghĩ tới trai đẹp thì câu nói của mấy người này lọt vào tai cô

- Trời ơi... trường Hoàng Đạo năm nay tuyển chọn học viên mới chắc chắn sẽ có trai đẹp nữa cho coi -

- Xùy.. xùy... đẹp thì đẹp nhưng làm sao qua được soái ca trong bảng xếp hạng chứ -

- Đúng.. đúng.. mà mấy anh ấy không bao giờ chú ý đến chúng ta đâu -

- Hàn Kiến Thư đúng là soái ca hoàn hảo nha , tiếc là có tỷ trăm tính không thể tiếp cận được -

- Nam thần ôn nhu Đỗ Duy Khôi thì sao, anh ấy đúng thật là dịu dàng đó, nhưng người ta lại không gần nữ sắc-

- Vậy còn anh Tống Nam? Ta thấy là được nhất... anh ấy không quá khó gần còn là bộ dáng đầy tài năng không thua kém ai -

Đình Doanh ở một bên hiện lên dấu chấm hỏi to lớn. Nghe cái tên cô hình như cảm thấy có chút quen tai à nha. Mà khổ nỗi, Đình Doanh cô chỉ chú trọng hạng nhất và hạng nhì nên cuối cùng không biết Tống Nam là ai.

Vì thế, Đình Doanh nổi máu tò mò quyết định trèo qua trường nam sinh Hoàng Đạo chơi một chuyến. Vừa thăm Thanh Mai vừa sẵn tiện ngắm trai đẹp... ha ha ha.

Buổi tối đến, Đình Doanh lục tới lục lui cũng chỉ có bộ đồ thể dục của trường cô là thoải mái nhất. Vì thế, cô liền mặc nó đi ra sân sau của trường.

Nói là trèo qua cho hoành tráng thật ra là chui qua lỗ chó mà thôi!

- TMD, ta hận cái tên nào chui cái lỗ này... đào thì đào lỗ bự một chút... bà đây bị kẹt cái mông rồi đây này! - Đình Doanh chui qua lỗ chó, ai ngờ cái mông bị kẹt lại thì nhất thời lên tiếng chửi rủa.

Sau khi chui qua xong, Đình Doanh trực tiếp lượn qua lượn lại khắp nơi. Nhưng đi hoài mà một hồi vẫn về chỗ cũ. Càng lúc càng tức giận, cô quyết tâm nhắm mắt hướng khác mà đi.

- Trời ơi... cái trường gì mà to khủng khiếp đi hoài mà vẫn không thấy kiến túc xá ở đâu là sao? Biết vậy lúc đi rủ theo Tiểu Loan là được rồi - Đình Doanh vừa đi vừa lầm bầm, đang cực kỳ nản chí thì ai ngờ lại có sự việc bất ngờ xảy ra.

Khi cô đi qua gốc cây kia thì ai ngờ lại đá trúng thứ gì đó.

- A... đau quá! ai lại đặt nguyên cái tảng đá to chết tiệt ở đây vậy.. hừ hừ.. -Đình Doanh bắt ngờ đá trúng một thứ gì đó rất to ở dưới gốc cây thì la lên oai oái, miệng lên tiếng chửi rủa không ngừng.

Ai mà ngờ, tảng đá đó lại chuyển động ngồi dậy nhìn chăm chăm vào cô gái mới vừa đá vào mình. Còn là nhìn rất chăm chú, sau đó đột nhiên phát ra âm thanh.

- Cô gái, sao lại xuất hiện ở đây vậy? - đó là tiếng nói của tảng đá, à mà không là giọng nói của một tên con trai.

Đình Doanh còn đang xem lại vết thương bị trầy nên giọng nói kia xuất hiện làm cho cô muốn đứng cả tim lên. Lúc này nhìn qua kẻ bên, thì không biết lúc nào đã xuất hiện một tên con trai ngồi ở đối diện.

Dù là vào ban đêm, nhưng ánh sáng của mặt trăng cũng đủ khiến cô nhìn rõ được gương mặt của người kia. Gương mặt tuấn tú góc cạnh, chiếc mũi cao thẳng tắp làm cho ngũ quan thật tỏa sáng. Đôi mắt đen láy sáng rõ nhìn chăm chú vào cô, còn đôi môi mỏng thì lâu lâu lại nhếch lên một chút trông thật là... đẹp.. đẹp trai.

Ôi... đâu ra trai đẹp nhìn cô dữ vậy trời! ha ha

Nhưng mà suy nghĩ lại, hình như cô cảm thấy có gì đó không ổn nha...

Ôi mẹ ơi.. chết rồi! Cô bị phát hiện rồi... chuồn lẹ thôi! Đình Doanh chỉ lo ngấm trai đẹp mà quên mất mình bị phát hiện, cuối cùng là chạy đi mất dạng.

Chàng trai nhìn bóng dáng nhỏ nhắn chạy mất hút thì mỉm cười thú vị . Dù gì anh cũng kịp thấy bảng tên trường của cô rồi.. còn sợ không gặp lại được sao?

Đình Doanh sau khi an toàn trở về phòng thì lập tức thay đồ, cảm ơn trời Phật phù hộ.

Trước mắt cũng đã tới ngày trường Hoàng Đạo công bố võ diễn cô lập tức đi hỏi lộ Thanh Mai kiểm ghế ngồi hàng đầu cho cô. Trong thời gian đó, Đình Doanh cô đã tìm kiếm cái tên Tống Nam được mọi người nhắc tới. Chỉ là chỉ vừa nhìn thấy hai con mắt cô trực tiếp hóa thành hình trái tim bay phấp phới.

Đình Doanh cô trực tiếp là fan cuồng của Tống Nam luôn rồi!

Lại nói tới cái ngày đi xem Thanh Mai biểu diễn còn là đóng Juliet nữa chứ. Cô không ngờ mình may mắn tới nỗi có thể ngồi kế thần tượng không hay. Chỉ là...

Ôi trời ơi... cái tên hôm bữa phát hiện cô chui qua trường Hoàng Đạo lại là Tống Nam sao ?

Cô vừa nghĩ tới đó thì lập tức cảm nín không nói nên lời. Sao số cô lại xui xẻo thế này... mắt mặt quá đi a a a...

Thế là sau khi trở về, Đình Doanh rút kinh nghiệm không còn dám lên vào trường của Thanh Mai nữa. Cô cũng sẽ không còn dám gặp Tống Nam nữa... ôi thật là mắt mặt mà.

Cứ như thế, thời gian trôi qua càng nhanh. Đình Doanh cùng Tống Nam cũng chưa từng gặp lại nhau. Cứ những tưởng cứ như vậy mà kết thúc, ai mà ngờ sau này cô và anh lại dính vào một việc dây dưa với nhau không rời.

Cái hôm Mạc Thanh Mai lên máy bay chính thức đi du học Mỹ. Đình Doanh đã thật sự nổi điên, cô không nghĩ đứa bạn thân của mình có thể bỏ lại cô mà đi không một lời từ biệt như thế.

Khi cô ra đến sân bay thì máy bay đã cất cánh rồi!

Trên đường về, Đình Doanh nhìn thấy một quán nhậu ở ven đường liền tấp vào bên trong. Sau một lúc , cuối cùng cô gái nào đó đã bắt đầu say xin mơ hồ.

- Mạc Thanh Mai... Mạc Thanh Mai... là mi mi đó - Đình Doanh cầm chai rượu chỉ chỉ rồi như nhìn thấy bạn của mình chửi rủa- Mi đúng là không xem ta là bạn... còn dám đi như thế bỏ ta lại một mình. Mi mà xuất hiện trước mặt ta.. ta sẽ.. sẽ... Đâm... Đánh.. Đá... Đạp cho mi chết luôn đi.

Cùng lúc đó một chiếc xe taxi chạy ngang, bên trong có một người con trai đang nhìn quang cảnh ở bên ngoài. Rốt cuộc tầm mắt đã vô tình nhìn thấy cô gái nào đó đang say xin một mình. Trong đầu, không biết làm sao lại kêu bác tài dừng xe rồi anh dạo bước đến cái quán nhậu trước mặt.

Anh ngồi vào một chiếc bàn phía sau lưng cô, nhìn bộ dáng say xin của cô thì có chút không quen mắt. Chỉ là anh vẫn không thể kìm chế mà chăm chú nhìn cô.

- Chủ quán... ừc... tính tiền! -Đình Doanh nhất thời kêu chủ quán còn móc tiền ra thanh toán , sau đó cầm túi xách khắp kiểng bước đi.

Chàng trai đó cũng lập tức đứng dậy đi theo, chỉ là đi phía sau lưng cô mà giữ một khoảng cách nhất định.

Đình Doanh ở trước mặt thì không hay biết gì đáng đi không thẳng thớm, đầu óc đã không còn mấy tỉnh táo rồi.

- Ha ha... trăng hôm nay đẹp lắm nha! - Đột nhiên Đình Doanh đứng lại nhìn lên một trăng cười nói- Nhưng mà vẫn thua Đình Doanh ta ha ha...

Chàng trai phía sau nghe được câu nói của cô thì bất giác mỉm cười. Không ngờ cô lại có bộ dáng đáng yêu như thế này.

- Ê.. ê... người đó có phải anh Tổng Nam không vậy? - một cô gái đang đi với bạn thì bất ngờ quay qua bạn mình hỏi.

- Đúng nha... đúng là anh ấy rồi... woa... đẹp trai quá! - mấy cô gái đó vừa nhận ra liền xông đến chặn đường của Tổng Nam.

- Anh Tổng Nam cho em xin chữ ký đi nha.. - cô gái nắm tay phải của Tổng Nam nũng nịu.

- ôi.. anh tại sao lại xuất hiện ở đây nha.. - Cô gái nắm bên tay trái cũng bất ngờ nhìn Tổng Nam chăm chăm không rời mắt.

Tổng Nam ở một bên cũng bất ngờ không kịp phản ứng. Đến khi tay đã bị hai cô gái kia vịn vô cùng chặt. Đột nhiên tầm mắt anh nhìn theo bóng dáng của cô gái đằng trước. Chỉ là bóng dáng của Đình Doanh đã biến đâu mất hút rồi.

Trở lại với cô gái say xin là Đình Doanh của chúng ta thì đang mơ hồ không tỉnh táo. Còn là đi bộ về nhà cuối cùng lại đi lạc vào một con hẻm tối ở gần đó.

Phía trước mặt lại có một nhóm thanh niên chừng 3-4 tên đang chụm lại hút thuốc lá. Bộ dáng nhìn vào là đã biết không phải dạng người đảng hoàng rồi.

- Ấy.. em gái.. đi đâu vậy em?- một tên trong số đó phát hiện ra cô liền lên tiếng trêu chọc.

- Ấy da... nhìn bộ dáng say xin này chắc là em thất tình rồi... có muốn cùng bọn anh tâm sự không nào... ha ha.. - tên khác cũng hòa theo còn cười vô cùng đê tiện khiến cả nhóm cũng cười theo.

- Hừ... phi phi... các người tưởng mình là trai đẹp à? - Đình Doanh cảm nhận bản thân đang bị trêu chọc thì lên tiếng, sau đó nhướn mắt nhìn mấy tên trước mặt - Xùy.. còn thua xa con chó nhà ta nữa..

- Mẹ nó.. cái con này... - một trong mấy tên đó tức giận chửi tục.

- Mày ngon lắm... để tao xem một lát nữa mày còn mạnh miệng được không! - một tên trong đó có bộ dáng là tên cầm đầu nhìn cô - Tụi bây lại giữ chặt nó cho tao!

Vì thế có hai tên tiến lên mạnh mẽ nắm hai bên tay của Đình Doanh khiến cô nhất thời không thể cử động được.

- Buông ra coi... ừc.. buông ra - Đình Doanh bắt đầu lắc đầu vùng vẫy ra.

-Còn mày.. lại giữ đầu nó coi.. cứ lắc qua lắc lại như thế làm sao tao cho nó uống - tên đại ca cầm đầu trên tay đã cầm sẵn viên thuốc gì đó rồi ra lệnh cho tên còn lại.

Cuối cùng Đình Doanh bây giờ không thể vùng vẫy nữa, bộ dáng nửa tỉnh nửa mơ thật không có sức phản kháng.

- Ha ha.. tao cho mày uống cái này... để xem một lát mày sẽ năn nỉ tụi tao như thế nào! - tên đó gương mặt hết sức gian trá.

Đình Doanh bị bóp miệng nên phải bất đắc dĩ nuốt xuống. Bộ dáng đã không còn biết trời trăng mây đất gì rồi. Cả cơ thể xụi lơ trượt dài xuống vách tường gần đó.

Bụp... ầm

Đột nhiên một tiếng động vang lên, hai tên đàn em vừa mới đi ra ngoài đã nằm bất tỉnh trên nền đất lạnh. Một người thanh niên bước vào, gương mặt không một chút cảm xúc.

- Mày là thằng nào.. sao lại dám đánh đàn em của tao?- tên đại ca nhất thời xanh mặt nhìn cái tên ăn mặc sang trọng trước mặt.

Tổng Nam ánh mắt lạnh lùng nhất thời thấy thân thể của một cô gái đang dựa trên vách tường không ý thức. Trong mắt lập tức xuất hiện lửa nóng vô cùng tức giận.

- A~ ... Rầm - tên đại ca với tên đàn em còn lại bị Tổng Nam đánh túi bụi vào người. Cả hai tên này cũng không kịp đánh trả, mà cũng không có cơ hội đánh trả.

Tổng Nam bước tới gần bế cô gái đang mơ hồ kia bước đi. Lúc này, cảm nhận được vòng ôm ấm áp thì cô gái nào đó lại mở mắt ra.

- Ấ.. là trai đẹp à... - Đình Doanh mở mắt ra nhìn cái tên ở trước mặt, tay vuốt vuốt mặt của Tổng Nam - da mặt mịn màng thế này thì chắc chắn là trai đẹp rồi.. ha ha..

Thế là cô gái kia miễn cưỡng ôm lại anh còn vùi đầu vào ngực anh thật sâu.

Tổng Nam nhìn hành động này mà đen mặt không nói nên lời.

Cô gái này... anh hết nói nổi rồi.

Bắt taxi anh cùng Đình Doanh cùng nhau lên xe. Trong đầu muốn đưa cô về nhà nhưng lại phát hiện mình không biết nhà của cô. Lại muốn đưa cô đi khách sạn thì nhìn bộ dáng của cô nếu để cô một mình sẽ xảy ra chuyện gì thì sao.

Thế là Tổng Nam chính thức đưa Đình Doanh đi về nhà của anh. Nhà này thật ra chỉ có một mình anh ở, sẵn tiện nếu gặp chuyện gì không về trường kịp thì có thể trở về đây mà ngủ.

Đặt Đình Doanh lên chiếc giường lớn của anh, anh còn giúp cô cởi giày ở dưới chân.

- Hừ... Mặc Thanh Mai... mi thật là đáng ghét - Đình Doanh lại lăm bắm câu nói gì đó.

Tổng Nam cởi áo vest đang mặc trên người rồi đi vào phòng bếp pha nước giải rượu cho cô. Sau khi bước vào phòng đã thấy cô gái nào đó lẩn qua lẩn lại.

- Ách... nóng quá đi a~ ...- Đình Doanh than thở nhưng mắt cũng chưa chịu mở.

- Đình Doanh... Đình Doanh - Tổng Nam ngồi ở trên giường vỗ nhẹ vào mặt cô gọi dậy - Cô uống nước giải rượu này đi... uống xong sẽ khỏe hơn.

Đột nhiên vừa nói dứt câu bàn tay đang vỗ vào mặt cô lại bị cô nắm kéo đi. Tổng Nam vì quá bất ngờ nên không kịp phản ứng liền bị cô làm cho té nhào đè lên người của cô.

- Ha ha.. mát quá! - Đình Doanh nắm chặt tay của anh chà xát lên mặt mình còn cười vô cùng mãn nguyện.

- Đình Doanh... mau tỉnh lại... - Tổng Nam bị cô nắm chặt nên không thể đứng lên chỉ biết lên tiếng gọi cô.

- Lại nóng hơn rồi... - Đình Doanh đột nhiên mở mắt nhìn anh, lại nhanh chóng đổi tư thế đè lên trên người anh - Sau lại nóng thế này... a ~

Cuối cùng dứt câu Đình Doanh ở phía trên người Tổng Nam lập tức cởi chiếc áo sơ mi trên người ra. Tổng Nam nhìn thấy trên người cô còn mỗi chiếc áo ngực thì đen mặt.

- Đình Doanh... cô đang làm gì vậy?- Tổng Nam nhìn cô lại tiếp tục đè lên người anh mà không biết phải làm sao.

- Anh trai đẹp... người anh thật mát... - Đình Doanh không hề biết hành động của mình, tay tự ý cởi chiếc áo sơ mi của Tổng Nam ra, làm lộ ra một cơ thể cường tráng - Chẹp... chẹp... cơ thể thật đẹp!

Tổng Nam nhất thời muốn cười một chút.

- Nóng quá.. nóng quá.. - nhưng không được bao lâu thì Đình Doanh lại tiếp tục than thở, gương mặt đã có chút hồng hào, tiện tay cởi luôn cái áo ngực còn lại phía trên - Ha ha tốt hơn rồi!

Thế là đập vào mắt Tổng Nam là đôi gò bồng đảo đầy sức sống. Còn đau khổ hơn là Đình Doanh còn áp sát nó vào cơ thể của anh khiến anh nhất thời không biết làm sao.

- Đình Doanh... cô lập tức đứng lên! - Tổng Nam kìm lại một tia lý trí ra lệnh với cô gái kia.

- Xùy.. anh trai đẹp.. tôi quyết định rồi... tôi muốn cưỡng bức anh - Đình Doanh đột nhiên ngóc đầu dậy nhìn anh tay còn vô thức mò xuống phía thất lưng của Tổng Nam.

- Đình Doanh... cô đừng đùa giỡn nữa.. nếu không đừng hối hận - Tổng Nam túm lấy cái tay của cô, trong mắt đã có tia xao động.

- Tôi muốn cưỡng bức anh... sao anh nhiều lời quá vậy!- Đình Doanh nhăn mặt lắc đầu lại tiếp tục công việc của mình.

- Được thôi! - Tổng Nam nghe được câu nói kia thì vô cùng chắc chắn, phía dưới hạ thân đã bị thêu đột cho nóng bỏng.

Tổng Nam lập tức đổi lại tư thế khiến cho Đình Doanh nằm ở phía dưới anh. Đình Doanh ở phía dưới thì vô cùng mãn nguyện còn sờ mó khắp người anh.

Vài giây sau cả hai trên người đã không còn một mảnh vải che thân. Tổng Nam trong mắt ngập tràn ngọn lửa tình ái.

- Em giỏi lắm! Nếu muốn cưỡng bức thì tôi rất sẵn lòng - Tổng Nam nhìn chăm chăm cô gái dưới thân mình - Nhưng.. nên nhớ một điều... sau khi cưỡng bức tôi thì em phải hoàn toàn chịu trách nhiệm. Sau này đừng nghĩ sẽ thoát khỏi tôi!

Đình Doanh ở phía dưới nũng nịu nhúc nhích cơ thể, Tổng Nam nhìn thấy biểu hiện này thì tia lý trí cuối cùng cũng biến mất.

- A~ .. Đau quá!- Đình Doanh đột nhiên ở phía dưới bị đau đón nhãn mặt la lên.

Tổng Nam nhìn thấy máu thì có hơi mất kiểm chế, không biết phải làm sao. Đợi cô sau khi qua cơn đau cùng anh luật động. Cuộc hoan lạc kéo dài tới sáng hôm sau.

Tổng Nam sau khi làm xong một ôm ôm Đinh Doanh vào lòng mà ngủ. Trên gương mặt của anh bắt gặp lại hiện lên một nụ cười vô cùng vui vẻ.

-Oa... sau lại như thế này... - một lúc sau cô gái nào đó ôm đầu tỉnh dậy, cả cơ thể đau như bị xe tải cán qua - ôi sao lưng lại đau thế này...

Tay cô sờ vào lưng thì lại trúng vào cái người nằm kế bên. Đinh Doanh nhất thời giật mình xoay người nhìn qua, một gương mặt quen thuộc khiến cô chút nữa là la lên.

- Tổng.. Tổng.. Nam - Cô bụm miệng lại cho bản thân không phát ra tiếng động lớn, rồi lại nhìn thấy bản thân không một mảnh vải thì lại tiếp tục trợn mắt - Mẹ.. mẹ.. oi.. rốt cuộc cô với anh đã xảy ra quan hệ kia sao?

Cô ngồi bất động nhìn cái người đàn ông đang ngủ kia. Đầu óc cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, một số hình ảnh mờ ảo xuất hiện nhưng sau đó lại có một câu nói làm cho cô hốt hoảng.

- Tôi muốn cưỡng bức anh... sao anh nhiều lời quá vậy -

Thế là Đinh Doanh bị hù dọa cho nhảy dựng lên, đi đến nhặt lấy quần áo khắp khiêng bước đi.

Nếu Tổng Nam mà tỉnh lại thì cô chết chắc rồi!

Cửa nhà lách cách được mở ra một cô gái lén lút chuẩn bị đi. chàng trai nằm trên giường lập tức mở mắt. Mọi hành động của cô vừa này anh đã biết hết rồi. Chỉ là anh không muốn giữ cô lại thôi.

Anh đã nói rồi.. cô sau này phải chịu trách nhiệm! Vì thế, không thể thoát khỏi tay anh đâu!

Đinh Doanh sau khi thoát ra được thì thở phào trở về trường. Cô cứ chui rút ở trong trường cũng không dám bước ra ngoài. Bởi vì cô chỉ sợ mình sẽ vô tình gặp được Tổng Nam.

Thời gian tốt nghiệp cuối cùng cũng đến. Trong suốt thời gian đó Tổng Nam cũng chưa từng xuất hiện. Khiến cho Đinh Doanh vừa có chút thả lỏng nhưng cũng có chút thất vọng.

Chẳng lẽ hán ta quên cô rồi sao? Hừ... đúng là đàn ông tên nào cũng như tên nào.

Đinh Doanh sau khi thi vào ngành phóng viên lại vô cùng may mắn đậu vào một công ty báo chí truyền thông lớn nhất nhì nước. Cũng cùng lúc đó, cô đi siêu thị thì lại vô tình nhìn thấy Mạc Thanh Mai đứa bạn thân nhất của cô trở về.

Nhiều chuyện vui cùng một lúc đến như vậy thật khiến cho cô vui vẻ không ngừng. Chuyện may mắn cứ ừn ừn kéo đến.

Chỉ là không ngờ ông trời lại khiến cô không vui vẻ được bao lâu.

- Dạ... em đang đến công ty mới vừa khai mạc hôm qua - cô đang ngồi trong taxi vừa nói qua điện thoại với tổng biên tập - chắc chắn em sẽ lấy được thông tin của giám đốc công ty đó cho chị.

Đinh Doanh cô hiện tại đang đến công ty mới vừa khai mạc ngày hôm qua. Nghe nói trong buổi khai mạc một cổ đông trong công ty đã tỏ tình với cô gái nào đó mà ngay đúng vào bạn của cô Mạc Thanh Mai. Vì thế, máu nhiều chuyện của cô nổi lên hùng hỏ đi tới đây ngay lập tức.

- Cô là phóng viên Đinh Doanh phải không? Mời cô đi lối này! - cô tiếp tân thấy cô đến thì tươi cười đón tiếp, bộ dáng trong rất bí ẩn.

Đinh Doanh được sự hướng dẫn đi vào thang máy lên được văn phòng của giám đốc công ty. Đến cái cửa lớn thì rất lịch sử gõ cửa.

- Xin mời vào!- một giọng nam khá trưởng thành phát ra vô cùng quen thuộc, trái tim Đinh Doanh đột nhiên đập mạnh khó hiểu nhưng cũng mở cửa bước vào.

- Xin chào.. tôi là Đinh.. Đinh - Cô cúi đầu xuống giới thiệu chỉ là chưa kịp nói hết câu thì gương mặt kia đã khiến cô đông cứng người.

- Chào em Đinh Doanh! Đã lâu không gặp - Tổng Nam mỉm cười rạng rỡ nhìn cô gái trước mặt. Bao lâu không gặp cô đã có bộ dáng trưởng thành hơn trước rất nhiều khiến anh có chút thích thú muốn đùa giỡn.

Đinh Doanh bị hù dọa cho đứng cả tim, bước ra nhìn lại tấm bảng tổng giám đốc ở ngoài cửa rồi lại bước vào trở lại.

- Anh.. anh sao lại xuất hiện ở đây? - Đinh Doanh khó khăn nói không nên lời.

- Em nghĩ sao? Anh không được quyền xuất hiện ở đây à? - Tổng Nam mỉm cười bí hiểm trả lời cô.

- Nhưng.. nhưng đây là văn phòng của tổng giám đốc.... chẳng.. chẳng lẽ - Đinh Doanh ấp úng trả lời.

- That right! Anh chính là tổng giám đốc - Tống Nam mỉm cười.

Đình Doanh nghe xong thì cả kinh, lật tài liệu ra thật sự là cô quá cầu thả không chịu điều tra trước. Cô xoay người chuẩn bị quay đi thì không biết Tống Nam đã ở trước mặt từ lúc nào.

- Em định đi đâu? Ba năm qua tôi đã để cho em được tự do rồi... đã đến lúc em phải chịu trách nhiệm với tôi chứ - Tống Nam nắm chặt tay cô, không cho cô rời đi.

- Chịu... chịu trách nhiệm? Anh đang nói cái gì vậy? - Đình Doanh ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh.

- Em không nhớ rằng 3 năm trước đã làm gì với tôi sao?- Tống Nam thấy cô cứ giả vờ không biết thì liền cúi người xuống nói vào lỗ tai cô - Chính là em muốn cưỡng bức tôi!

Đình Doanh trợn mắt, hình ảnh kia lại hiện ra trong đầu. Làm sao cô quên được chứ... ngày nào cô cũng nom nớp lo sợ sẽ gặp lại anh. Trong nhiều năm qua cô không biết từ khi nào cứ nghĩ đến anh, cứ như thể quan tâm anh nhưng lại không có can đảm.

- Đình Doanh, tôi đã dẫn mình từ sau cái ngày đó khi tôi gặp lại em thì phải trói em lại cho chặt - Tống Nam để cô đối diện với mình, lời nói có chút trầm tĩnh - Tôi không biết từ khi nào lại lo lắng cho em rồi, ngay cả một người lý trí như tôi cũng bị em làm cho mơ hồ. Em là người đầu tiên cũng là cuối cùng khiến tôi có cảm giác... vì vậy em phải chịu trách nhiệm.

Đình Doanh nghe những lời thô lỗ kia thì thụ sủng nhược kinh không nói nên lời. Trái tim cô cũng vô thức đập loạn nhịp.

Sau cái ngày tái ngộ đó, cô và anh chính thức kết giao được vài tháng. Không ngờ có một ngày anh lại nói trước mọi người.

- Đình Doanh... hôm nay anh chính thức cầu hôn em! Anh sẽ lo cho em tất cả mọi thứ.. anh chỉ xin em một điều là em chỉ cần yêu anh mà thôi! - Tống Nam đứng dưới đại sảnh công ty tuyên bố rầm rộ làm cho cô không nói nên lời.

Phải nói tuy Tống Nam có hơi ít nói nhưng anh lại đối xử rất tốt với cô. Mọi thứ đều nghĩ đến cô đầu tiên khiến cho cô tràn ngập trong sự ấm áp của anh. Trong giây phút đó cô đã gật đầu chấp nhận. Lần đầu tiên cô thấy anh lại cười vui vẻ như vậy... còn ôm cô xoay vài vòng trước mặt mọi người.

Không ngờ chuyện vui lại đến với cô cùng một lúc như vậy. Mạc Thanh Mai nhờ sự thúc đẩy của cô đã cùng Hàn Kiến Thư kết hôn. Cô vô cùng cao hứng nên cùng bạn thân tổ chức đám cưới chung một ngày.

Có lẽ cuộc sống của cô đã mãn nguyện không còn gì cưỡng cầu nữa.

Chỉ cần có Tống Nam... khụ khụ... ông xã yêu dấu của cô thì cô đã hạnh phúc lắm rồi.

Cũng phải cảm ơn mấy tên lưu manh kia cho cô uống thuốc kích thích nếu không cô cũng sẽ không có cơ hội cưỡng bức Ông Xã rồi... Ha ha...

Đình Doanh cô cuối cùng cũng đạt được ước nguyện có ông xã là trai đẹp rồi!!

<(@￣▽￣@)><(@￣▽￣@)>khà khà khà...

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương Ngoại Truyện 5: Dụ Đồ Ông Xã Đẹp Trai!

Ngoại truyện 5 : Dụ Đồ Ông Xã Đẹp Trai!

Tại một căn biệt thự rộng lớn, phía trước là một sân vườn rộng trồng rất nhiều cây cảnh. Đi sâu vào hai bên còn trồng nhiều bụi hoa hướng dương và hoa hồng trồng rất bắt mắt. Nhìn căn nhà tráng lệ này chắc cũng nghĩ chủ nhân nó sẽ hào nhoáng biết bao nhiêu...

Tiếc là... không phải vậy!

Một cô gái tên Mạc Thanh Mai ngồi trên sofa xem tivi, công việc nhà cũng không thèm làm. Bộ dáng vô cùng lười biếng chẳng giống hình tượng của một người vợ chút nào cả...

- Thanh Mai, em pha dùm anh tách cà phê! - Hàn Kiến Thư ở trong phòng sách nói vọng ra bên ngoài.

Hiện tại, cô và anh cùng ở tại ngôi biệt thự mà Hàn Kiến Thư vừa mới mua. Cô cũng tính sống chung với ba chồng Hàn Minh của mình. Nhưng đặc biệt một cái, ba chồng cô kịch liệt phản đối còn nói cái gì đó vợ chồng trẻ sống riêng cho thân mật.

Vì thế, trong ngôi biệt thự to tướng chỉ có mình anh và cô.

Thật sự... muốn dọn dẹp cả căn nhà này cũng là một kỳ công chứ chẳng đùa. Vì thế, cô mới nổi máu làm biếng không chịu dọn dẹp.

- Cà phê của anh đây! - cô cầm tách cà phê đặt lên bàn cho anh rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

- Khoan đã... một lát anh có việc phải đi đến công ty... em soạn đồ dùm cho anh đi - Hàn Kiến Thư yêu chiều nhìn cô nói.

- Hả? Quần áo của anh em đã để vào máy giặt hết rồi! - cô nghe tới có thì rất lạc quan trả lời - Nhưng mà em vẫn chưa phơi lên nữa...

- Anh thật hết nói nổi em... ít nhất em cũng phải giúp anh làm một chút việc nhà chứ.. anh không có đủ thời gian để làm - Hàn Kiến Thư ở một bên thờ dài bất lực nhìn cô.

- Nè nha... ai bảo anh mua cái nhà bự quá làm gì. Với lại mỗi lần dọn dẹp cũng đã hết một ngày rồi... em sao mà làm nổi - cô lắc đầu phản bác lại.

- Vậy em muốn thế nào? - Hàn Kiến Thư khoanh tay nhìn cô.

- Ha ha... hay là chúng ta thuê người giúp việc đi - cô cười lên một cái vui vẻ rồi xin xỏ anh - Nha nha...

- Được rồi.. tùy em!- Hàn Kiến Thư hết nói nổi cũng gật đầu chấp thuận.

Thế là Mạc Thanh Mai vô cùng vui vẻ... chỉ cần ngồi ăn xem tivi là được rồi.

Đang trong tâm trạng vui vẻ điện thoại cũng reo lên. Cô lập tức bắt máy.

- Alo! Đình Doanh hả? - nhìn tên được hiện thị ở trên màn hình cô vui vẻ hỏi.

- Tiểu Mai.. ta có chuyện này muốn thông báo với mi! - Đình Doanh giọng nói có tia gì đó kiềm chế - Nhưng mi đảm bảo đừng có quá sốc đấy nhé!

- Là chuyện gì? Chẳng lẽ tên Tổng Nam kia mới đây đã có hồ ly tinh nào quyến rũ rồi... hay.. - cô đột nhiên nhiễm mấy bộ phim truyền hình mà suy nghĩ phong phú.

- Mi câm miệng lại cho ta... bộ mi muốn vợ chồng ta như thế lắm à... mi đúng là đứa bạn xấu xa- Đình Doanh nghe cô nói thì mặt lập tức đen lại, chửi qua bên đầu dây.

- Ách.. ta thấy trên mấy bộ phim vẫn vậy mà... ha ha cho ta xin lỗi - Cô cười ngu trả lời rồi cũng thành tâm hỏi - Chuyện mi muốn nói là chuyện gì?

- Hừ... mi làm ta mất hết cả hứng! - Đình Doanh hừ lạnh nói rồi lại tiếp tục câu chuyện - Mi nghe cho kỹ đây... Ta có thai rồi!

- Hả? Gì... - lỗi tai Mạc Thanh Mai bắt đầu lúng búng không nghe rõ - Mi nói lại xem.. ta nghe không rõ.

- Ta muốn giết mi thật đó... TA NÓI LÀ TA CÓ THAI mi nghe rõ chưa?? - Đình Doanh dùng 9 phần công lực hét qua đầu dây.

- Có.. có thai?- cô cuối cùng cũng nghe rõ mà lắp bắp - Nè... không phải mau như vậy chứ?

- Ha ha.. ta cũng không biết! Chỉ là không ngờ khi phát hiện thì thai đã được 4 tháng rồi... - Đình Doanh vui vẻ trả lời, nhìn chồng mình đang ở kế bên cười tủm tỉm trông vô cùng hạnh phúc.

- 4 tháng?? Ui.. chu chóa.. vậy ta sắp được làm di rồi. - Cô ở bên đầu dây cảm thán.

- Ha ha... ta cũng không ngờ... mà mi cũng kêu Hàn Kiến Thư làm một đứa đi - Đình Doanh cười vô cùng đen tối.

- Mi... mi... thật dâm tặc! Dù gì ta cũng không gấp có em bé tới vậy đâu! - cô ngượng ngừng trả lời.

Mạc Thanh Mai ngượng ngừng cũng phải thôi... nói thật ra chuyện vô tình uống thuốc sô ở tuần trăng mật đã khiến Hàn Kiến Thư mệt mỏi. Khi du lịch về nước thì anh liền bận rộn để ký hợp đồng với công ty quan trọng nào đó. Bởi vậy... tới giờ nói trắng ra là cả 2 vẫn chưa có chuyện ấy ấy gì với nhau.

Đầu óc của cô được dịp tưởng tượng phong phú cảnh tượng Hàn Kiến Thư không mặc gì trên người.

Ừc... bỏ.. bỏ ngay... Mạc Thanh Mai cô đúng là biến thái!

- Mạc Thanh Mai... mi có nghe ta nói gì không hả? - Đình Doanh ở một bên hét lên, từ nãy giờ cô nói mà cứ thấy đầu dây không có chút phản ứng nào.

- Hả.. hả? Mi vừa nói gì? - cô chột giật mình tỉnh lại hỏi.

- Ta nói thật... nhìn thái độ của mi còn tưởng là thiếu nữ nhà lành vậy. Ta không biết sao lúc trước lại là bạn của mi nữa... hừ hừ - Đình Doanh kim nén nóng giận bảo vệ sức khỏe cho đứa con trong bụng - Mi phải mau có con lên cho ta... có như thế mới giữ chân chồng ở bên cạnh mình bền lâu được.

- Hà? Nhưng cũng phải từ từ chứ... lỡ chồng ta không thích con nít thì sao?- cô gái đầu trả lời, cũng nghĩ tới khả năng này, vì trước giờ chưa thấy anh gần gũi con nít nào.

- Không thích cái đầu mi á... chưa thử làm sao biết!- Đình Doanh nghe lời nói áp úng của cô đã có chút nghi ngờ - Nè... nè... không phải là hai vợ chồng các người chưa làm cái chuyện đó nha?

- Ách... gần như là như vậy! - Mạc Thanh Mai lại tiếp tục áp úng trả lời.

- CÁI GÌ? KHÔNG THỂ NÀO... - Đình Doanh kinh ngạc hét lên.

- Xuyt...Mi nói nhỏ chút coi... - cô giật mình sợ sệt, nhìn vô căn phòng của Hàn Kiến Thư vẫn đóng chặt thì thở phào nhẹ nhõm.

- Không được... không được rồi! Có vấn đề.. có vấn đề.. - Đình Doanh lắc đầu suy ngẫm còn lo lắng hơn cả cô - Hèn chi gần đây ta nghe mấy tin đồn không hay về Hàn Kiến Thư!

- Tin... tin đồn? - cô nghe đến thì có chút không thông suốt - Là tin gì?

- Ta nghe chồng ta nói gần đây... công ty Hàn Kiến Thư đang ký hợp đồng với công ty nào đó phải không? - Đình Doanh đột nhiên giác ngộ ra gì đó.

- Đúng rồi... sau tuần trăng mật anh ấy cứ làm việc suốt ngày không có thời gian rảnh, hình như hợp đồng này rất quan trọng với anh ấy! - cô gật đầu xác nhận, nhìn đến anh vất vả như vậy thật sự có chút đau lòng.

- Rồi... không xong rồi! Mi có biết tổng giám đốc điều hành công ty đó là ai không? - Đình Doanh lại tiếp tục tra hỏi cô.

- Tổng Giám Đốc điều hành hả? Chuyện đó... thì ta quan tâm làm gì... cũng chỉ là đối tác thôi mà! - Cô lại tiếp tục thành thật.

- Ngủ gật... mi đúng là rất ngủ gật! Mi phải biết nếu có chồng đẹp trai ưu tú như Hàn Kiến Thư thì phải biết điều tra các mối quan hệ xung quanh hắn chứ! - Đình Doanh hừ lạnh giảng dạy cho cô - Mi không sợ sẽ có hồ ly tinh xinh đẹp nào đó xuất hiện cướp chồng mi sao?

- Không đời nào... Hàn Kiến Thư không phải người như vậy đâu! - Cô lại bênh vực chồng mình.

- Ai biết trước chuyện gì... ta nói cho mi biết đối tác của công ty chồng mi đang chuẩn bị ký hợp đồng là một cô gái vô cùng xinh đẹp quyến rũ, gia đình còn vô cùng giàu có - Đình Doanh đưa ra lá bài chủ chốt hù dọa cô - Đặc biệt còn chưa có bạn trai, đúng là món mồi béo bở cho đàn ông.

- Phụ nữ vô cùng xinh đẹp sao? Còn chưa có bạn trai...- cô bắt giác lo sợ lặp lại mấy câu này.

- Chính xác... nguy hiểm hơn là cả hai vợ chồng mi còn chưa làm chuyện đó! Chắc chắn... có vấn đề rồi! - Đình Doanh thở dài.

- Không thể như vậy được... vậy ta phải làm sao đây? - cô lắc đầu sợ sệt, không muốn mất chồng mình.

- Được... ta sẽ bày cho người những cách dụ dỗ đàn ông tốt nhất! Phải bảo đảm Hàn Kiến Thư sẽ lưu luyến mi không rời luôn... ha ha ha - Đình Doanh cười man rợ rồi bày ra rất nhiều cách cho cô nghe.

Cô ở một bên lấy giấy ra viết... nhưng trong đó có mấy ý tưởng rất đáng xấu hổ.. cô nghe xong lập tức đỏ mặt.

- Thanh Mai... em đang nói chuyện với ai vậy? - Hàn Kiến Thư nhìn bộ dáng kỳ lạ khi nghe điện thoại của cô thì lên tiếng hỏi.

- A~ ... búp - Cô đang nói chuyện thì gặp anh ra nhanh chóng lập tức có tật giật mình cúp máy thật mạnh - Ha ha... là Đình Doanh thôi!

Hàn Kiến Thư ở bên khó hiểu nhưng cũng không thấy có gì lạ nên quay đi. Mạc Thanh Mai ngồi trên ghế thở phào nhẹ nhõm... xem chút nữa là lộ hết rồi.

Cô nhìn dáng người ưu tú của Hàn Kiến Thư rồi lại nhớ lại mấy câu nói của Đình Doanh thật sự có chút bất an... anh đẹp trai như vậy... ai mà không mê kia chứ... nếu lỡ cô gái giám đốc kia mà dụ dỗ chồng cô thì sao??

Không được... không được... cô sẽ không cho nó xảy ra!

Nhất định phải thực hiện kế hoạch dụ dỗ anh mới được... có như vậy mới không sợ mất anh!

Bước 1 : Làm người vợ hiền, đảm đang!

=> Đình Doanh nói: "" Muốn cho chồng yêu thương thì trước tiên phải trở thành người vợ đảm đang, ngoan hiền. Chẳng phải luôn có câu nói: Tình yêu bắt nguồn từ bao tử sao??. Vì vậy... thực hiện kế hoạch này trước tiên "".

Sáng sớm, Mạc Thanh Mai đã làm một việc mà từ trước tới nay chưa từng làm. Chính là thức dậy làm đồ ăn sáng cho chồng cô.

- Cái.. cái này là em làm cho anh? - Hàn Kiến Thư quần áo chỉnh chu bước ra đã thấy trên bàn để đồ ăn sáng thì không tin vào mắt mình.

- Phải... là cho anh đó! - Cô cười hì hì rồi kéo anh vào ghế ngồi còn tận tình bóp vai cho anh.

- Hôm nay... sao nhìn em lạ vậy? - Hàn Kiến Thư miệng thì nói vậy nhưng tay vẫn cầm đồ lên ăn.

Món cô làm cũng rất đơn giản ai cũng làm được... chỉ là trứng gán ăn với bánh mì. Nhưng Hàn Kiến Thư lại rất vui vẻ ăn ngon lành.

- Hừm... ăn ngon không? - cô ở một bên thấy anh ăn ngon lành thì hăng hái.

- Rất ngon... sau này em làm cho anh ăn thì rất tốt! - Hàn Kiến Thư lấy khăn giấy chùi miệng rồi cười xán lạn nhìn cô .

Hàn Kiến Thư ăn xong rồi đứng dậy. Cô với anh cùng đi ra đến cánh cửa, trong lòng cô đang đấu tranh kịch liệt có nên làm hay không.

- Anh đi làm đây... chiều nay anh sẽ về sớm! - Hàn Kiến Thư xoa đầu cưng chiều cô rồi quay đi.

- Khoan đã... đợi một chút! - cô nhìn anh sắp rời đi hấp tấp kêu lên.

Hàn Kiến Thư quay lại nhìn cô cứ thấy biểu hiện muốn nói gì đó lại thôi của cô thì tò mò.

- Em có chuyện gì muốn nói...- Anh còn chưa nói hết câu đã bị cô làm cho kinh ngạc.

Mạc Thanh Mai cuối cùng cũng lấy hết tất cả sự can đảm của mình nhón chân hôn lên môi anh một cái thật nhanh.

Chụt...

- Chúc anh làm việc vui vẻ! - Cô vừa hôn xong nói ra được câu này thì co giò lên chạy bán sống bán chết vào phòng đóng cửa lại.

Hu hu... cô xấu hổ chết đi mất.

Còn Hàn Kiến Thư vẫn đang đứng chết trân tại cửa. Bản thân còn chưa thông suốt chuyện gì đang xảy ra... nhưng bàn tay lại vuốt ve cánh môi của mình mới vừa bị cô hôn!

Anh bất giác mỉm cười... Cô hôm nay đúng là làm cho anh kinh ngạc rất nhiều!

Sau khi Hàn Kiến Thư rời đi, cô lại bắt đầu tiếp tục nhiệm vụ là dọn dẹp nhà cửa. Mạc Thanh Mai không biết lấy sức lực từ đâu từ sáng tới chiều dọn dẹp luôn cả căn nhà to lớn mà mình vẫn luôn than thở. Cô để đồ vào máy giặt, rửa chén đĩa, quét nhà, lau nhà , tưới cây,... làm tất tần tật. Đến khi Hàn Kiến Thư về lúc nào cũng không hay...

- Thanh Mai... em đang.. dọn dẹp nhà cửa sao?- Hàn Kiến Thư nhìn cảnh tượng trên có chút khó khăn nói ra.

- Anh về khi nào vậy... ha ha hôm nay em siêng nên muốn dọn dẹp chút thôi mà! - cô đang lau nhà thì giặt mình đá trúng thùng nước vấp té - A~ .. đau quá!

- Cẩn thận một chút! Em nghỉ ngơi đi.. để anh làm cho!- Hàn Kiến Thư đỡ cô lên ghế ngồi rồi cầm đồ lên lau nhà.

Bộ dáng mặt đồ vest lại đi làm việc nhà nhìn thật có chút lạ mắt...

- Chết... quần áo trong máy giặt em còn chưa phơi lên nữa! - cô ngồi nhìn anh rồi lại nhớ đến mình quên một việc.

- Thôi.. em ngồi đó đi! Để anh làm tiếp em... - Hàn Kiến Thư nghe vậy thì lắc đầu đi vào trong.

Mạc Thanh Mai nhìn anh như vậy thì vừa vui nhưng cũng vừa than thở không thôi . Anh cái gì cũng làm được... nhưng mà cô làm vợ mà ngay cả việc nhà cũng không làm xong.

- Thanh Mai... em để tất cả đồ vào giặt chung sao?- Hàn Kiến Thư đem sọt đồ ra bên ngoài rồi đứng nhìn cô.

- Đúng... không giặt chung thì chẳng lẽ giặt riêng! - cô rất vô tư trả lời.

Hàn Kiến Thư cầm cái áo sơ mi trắng loang lổ màu xanh đưa ra trước mặt cô. Bên trong cô còn cho cả vớ và khăn lau mặt cùng giặt chung với nhau...

Thật sự là thảm họa mà... (ㄒ_ㄒ)

- Sao.. sao nó lại ra thế này? - cô ấp úng hỏi.

- Hừm... chắc anh phải thuê người giúp việc thôi! Em chỉ cần lười biếng như lúc trước là tốt rồi... anh cũng sẽ không đau đầu với em - Hàn Kiến Thư thờ dãi rồi đem đồ vào bên trong.

Câu nói này đã thật sự đã kích tâm hồn Mạc Thanh Mai. Hu hu... sao cô làm gì cũng không xong thế này. Uống công lau dọn từ sáng tới giờ... kế hoạch làm vợ hiền coi như thất bại rồi.

Bỏ.. bỏ... tiếp tục bước tiếp theo!!

Bước 2 : Trở Nên... quyến rũ!

=> Đinh Doanh nói: " Muốn cho chồng si mê vợ mà không chú ý tới phụ nữ khác thì bản thân phải quyến rũ trước đã. Đầu tiên là chú ý cách ăn mặc, sử dụng nước hoa, cử chỉ và giọng điệu cũng phải thật phong tình "

Mạc Thanh Mai cô dựa vào câu nói này tiếp tục bước thứ hai. Cô hôm nay đã tận dụng thời gian anh không có ở nhà đi mua đồ mới. Đây là lần đầu cô mua bộ đồ ngắn cũn cỡn thế này đó.

Áo hai dây, quần short ngắn, ... nước hoa đủ loại hương thơm... mấy cái này là thứ mà cô đã dành cả buổi để lựa.

Mạc Thanh Mai còn đang lay hoay lựa mấy bộ đầm ngủ thì có một anh nhân viên đi đến.

- Có phải chị đang không biết lựa bộ nào phải không? - anh nhân viên có vẻ thấu hiểu hỏi.

- Ách... thật ra... - cô thấy con trai đến hỏi thì có chút ngại không dám trả lời.

- Nè.. nè.. nhìn chị là biết muốn quyến rũ đàn ông rồi phải hôn? Còn ngại cái gì nữa.. - "anh" nhân viên mà cô nói vô cùng éo là trả lời, có bao nhiêu đều lộ ra hết rồi- Chúng ta đều cả chị em cả mà...

- Ừc... - cô bị tình hình làm cho bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng tiếp nhận - Được... chị muốn tìm bộ đầm ngủ nào thật sexy!

- Có ngay... có ngay! - tên nào đó liền đi vào lấy một bộ đầm ngủ màu đen mỏng đưa trước mặt cô.

- Cái này có phải là quá mỏng rồi không? - cô nuốt nước miếng nhìn bộ đồ mà cảm thán.

- Ui... chị không biết gì rồi! Đây là mẫu bán chạy nhất đó.... có biệt danh là đầm ngủ đàn ông không thể rời mắt! - tên kia lại được dịp ba hoa.

- Đàn ông không thể rời mắt? Có thật không đó... - cô nghe xong thì nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Cuối cùng không biết làm sao cô đã bị tên chị em kia ba hoa mà lấy tiền mua ngay chiếc đầm ngủ mỏng tanh kia về nhà. Nhìn đống đồ kia mà cô cảm thấy ngao ngán.. mặc mấy thứ này có kỳ quá không?

Mạc Thanh Mai liền không nghĩ ngợi thay luôn cái áo hai dây rồi thêm cái quần short ngắn bên dưới.

Hở trên hở dưới.. hở trước hở sau... để rồi coi Hàn Kiến Thư anh có chịu nổi không đây?? Ha ha...

Cô vẫn như thường ngày ngồi xem ti vi còn bắt chéo chân lên chiếc bàn khoe chân của mình. Sẵn tiện còn tạo dáng người cho thật quyến rũ...

Lách... cách...

Cửa nhà vang lên tiếng mở cửa, chắc chắc là chồng cô về rồi. Mạc Thanh Mai ở trên ghế lại tiếp tục tạo dáng...

Chỉ là..

- Thanh Mai... em ngồi kiểu đó không thấy mỏi sao?- Hàn Kiến Thư trên người mặc đồ vest bộ dáng có chút mệt mỏi vì làm việc nhiều - Còn nữa.. sao hôm nay em lại mặc đồ kiểu đó?

Mạc Thanh Mai nghe anh hỏi xém chút nữa đã lọt xuống ghế.... bộ dáng ngồi của cô mấp cườì lăm sao?

- Chỉ là em thấy nóng quá nên muốn mặc đồ như vậy cho mát thôi mà... ha ha- cô ở một bên lấy tay vẩy vẩy tạo ra gió, đồng thời ưỡn người khoe vòng 1 của mình.

Hàn Kiến Thư ở một bên rất không hiểu phong tình nhún vai bước vào phòng tắm. Bỏ lại Mạc Thanh Mai đông cứng như tượng đá ở trên ghế sofa.

Không thể nào... tên Hàn Kiến Thư này bị đuôi rồi sao?? Cô ngồi ở đây tạo dáng mỏi lưng muốn chết mà anh không thấy gì!

Mạc Thanh Mai không cam lòng lại tiếp tục thay bộ đầm ngủ mỏng tanh kia. Còn lấy chai dầu thơm xịt tán loạn lên người... chẳng mấy chốc dầu thơm đã bay nức nồng khắp phòng rồi.

Hàn Kiến Thư vừa mới tắm xong bước ra trên người còn đang quần cái khăn nhìn vô cùng nam tính . Nhưng anh còn chưa kịp nhìn vợ mình đang mặc đồ gì đã bị mùi nước hoa làm cho hất xì liên tục .

- Hất xì... Thanh Mai mùi nước hoa này ở đâu ra vậy? - Hàn Kiến Thư nhăn mày nhìn cô.

- Hà... là là.. mùi nước hoa em mới xịt đó? Có thơm không...? - cô đang quần chân để che đi bộ dáng mát mẻ của mình để làm anh bất ngờ.

- Thật... hất xì... nồng quá! Anh bị dị ứng với nước hoa...hôm nay anh qua phòng sách làm việc vậy! - Hàn Kiến Thư nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài, còn hất xì thêm mấy cái - Hất.. hất xì..

Mạc Thanh Mai trực tiếp khóc không ra nước mắt. Nhìn đến bộ dáng nóng bỏng của mình cô chỉ hận nghiền răng..

Cái gì bị dị ứng với nước hoa??

Hừ hừ.. cô khinh!

Bước hai thất bại... tiếp tục bước cuối cùng!

Bước 3 : Dừng chặt... kích thích!

=> Đinh Doanh nói: "" Nếu cả hai bước trên không hiệu quả thì còn một biện pháp cuối cùng. Đó chính là dùng thuốc dụ dỗ hân. Đến khi hân ngấm thuốc ngay cả dù mi không làm gì thì hân cũng sẽ tự động chạy đến bên mi không buông. Lúc đó... cả hai vợ chồng các người... ha ha ""

Cô nghĩ đến biện pháp này... thật sự có chút biến thái! Nhưng mà hết cách rồi!!

- Kiến Thư.. ra đây ăn cơm đi! - cô ở phòng bếp kêu lớn, rồi nhìn mấy đĩa thức ăn đã xào với thuốc.

Ha ha... kỳ này anh chết chắc rồi!!

Hàn Kiến Thư buông tài liệu đang cầm trên tay bước ra ngoài nhìn một bên đầy thức ăn thì có chút hoa mắt.

- Hôm nay có chuyện gì mà em làm nhiều thức ăn quá vậy? - Hàn Kiến Thư vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống.

- À.. tại em không biết anh thuộc khẩu vị gì nên mới làm nhiều món như vậy - cô gãi đầu tỏ ra vô tội nhưng trong đầu thì lại vô cùng đen tối.

Hôm nay thật may mắn, anh không có đi làm. Cô tận dụng cơ hội này làm nhiều thức ăn sẵn tiện thực hiện kế hoạch. Yên tâm đi... ngoại trừ cơm ra thì hể Hàn Kiến Thư gấp món gì cũng đều dính thuốc cả.

Mạc Thanh Mai ở một bên cười mờ ám ...

- Cái đó là rau muống xào... anh ăn thử đi! - cô thấy Hàn Kiến Thư cầm đũa lên thì vui vẻ mong chờ.

Anh ở một bên cũng gấp đưa vào miệng... tiếc là cuộc đời thường không như mình mong muốn!

Reng... reng...

Điện thoại trong túi áo của Hàn Kiến Thư lại reo lên đúng lúc quan trọng nhất. Mạc Thanh Mai ở một bên nghiền răng mà muốn bay đến đập bể chiếc điện thoại kia.

- Alo... sao? Được rồi.... tôi sẽ đến công ty ngay! - Hàn Kiến Thư nghe điện thoại thì lập tức đứng dậy, đồ ăn trên bàn cũng chưa ăn đũa nào - Anh xin lỗi.. bây giờ anh phải đến công ty trước đây... em ăn trước đi!

Nói rồi, cái tên nào đó vô cùng hiên ngang ra khỏi nhà bỏ lại bóng dáng như sắp khóc đến nơi của cô gái nào đó.

Ông trời a~ ... còn một chút nữa là thành công rồi!

Mạc Thanh Mai chợt nhớ đến chồng mình đến công ty chắc chắn sẽ gặp cô giám đốc xinh đẹp nào đó rồi. Nhất thời lòng nóng như lửa đốt...

- Alo? Mạc Cảnh phải không... em theo dõi chồng chị hôm nay đi đến đâu được không? - cô lập tức nhớ đến em trai mình cũng làm trong công ty của chồng.

- Hà? Theo dõi anh rề... chị sao lại làm vậy? - Mạc Cảnh nghe chị mình nói thì có chút hiếu kỳ, sao đó đã hiểu được đầu đuôi câu chuyện - Chị đang ghen à? Ha ha... được rồi! Em sẽ đi theo anh ấy.

Mạc Thanh Mai thờ phào nhẹ nhõm một chút... cũng may còn đứa em trai có thể nhờ vả được. Cô chỉ có thể ở nhà chờ Hàn Kiến Thư trở về thôi...

Chẳng mấy chốc cũng tới giờ tan tầm, cô theo thường lệ sẽ pha cho anh một tách cà phê... sẵn tiện cô lại bộ liều thuốc hơi mạnh vào luôn cái tách đó. Rồi đặt nó vào đầu giường phòng ngủ.

Chắc chắn lần này cô phải thành công... ◯___◯

Bính bong.

Mới vừa nhắc chuông cửa lại được dịp vang lên. Cô hấp tấp chạy ra mở cửa. Đập vào mắt cô là đứa em trai mình đang diu lấy cái tên chồng say xỉn kia.

- Cái.. cái này là sao?- cô chỉ vào Hàn Kiến Thư ở một bên đang khép hờ mắt kia mà hỏi.

- Hôm nay có buổi ăn mừng ký kết hợp đồng.. không biết làm sao anh ấy lại uống quá chén.. cũng may là có em đưa anh ấy về - Mạc Cảnh nhăn mặt trả lời rồi nhìn chị mình - Chị cho em vào nhà được không.. anh rể nặng gần chết rồi!

Cô lúc này mới giật mình né sang một bên, Mạc Cảnh đi vào trong rồi đặt anh vào phòng ngủ.

- Haiz.. em xong nhiệm vụ rồi! Về trước đây... - Mạc Cảnh thở phào nhẹ nhõm bước chân ra về - chúc chị hai buổi tối vui vẻ! He he...

- Đi.. đi... vui vẻ cái đầu nhà nguoi! - cô sẵn chân đạp mông em trai ra khỏi cửa rồi đóng cửa lại.

Trời ơi... công sức của cô mấy hôm nay đổ sông đổ biển hết rồi! Hàn Kiến Thư say xỉn như vậy thì còn làm gì được nữa...

Mạc Thanh Mai thờ dãi bước vào phòng... chỉ là lại có việc bất ngờ xảy ra.

- Kiến Thư... đi tắm trước rồi hãy ngủ! - cô vỗ vỗ vào mặt anh nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đang xoay người tay cô đụng trúng tách cà phê lúc này cô pha ở đầu giường. Cũng may chiếc tách không bị vỡ... nhưng cái làm cô giật mình là bên trong không còn một giọt cà phê nào cả!!

Chẳng lẽ.. cô bị hoa mắt sao?? Cô không uống thì cà phê đâu mất rồi.. đừng nói là...

Mạc Thanh Mai lập tức nhìn đến tên con trai ở trên giường. Gương mặt đã bắt đầu ửng hồng lên trông thấy, quần áo cũng đã bị anh lột ra được một lớp.

- Hàn Kiến Thư... nè.. nè đừng dọa em nha! - cô thấy anh có biểu hiện lạ liền ra sức lay anh dậy.

Bất ngờ Hàn Kiến Thư kéo cô té lên giường rồi đè lên người cô . Anh rất nặng nên cô muốn động đậy cũng không được.

- Cô.. là Thủy Nguyệt phải không? - Hàn Kiến Thư hừ lạnh trong mê man nói .

Mạc Thanh Mai bị hai từ " Thủy Nguyệt " đã kích... anh ấy đang gọi tên người con gái khác sao? Còn nhìn cô thành cô gái đó...

- Anh.. anh - cô đang cố kìm nén cảm xúc của mình.

- Hừ.. cô đừng hòng dụ dỗ tôi! Tôi đã có Thanh Mai rồi.... cô ấy mà biết cô muốn quyến rũ tôi chắc chắn cô không sống nổi đâu - Hàn Kiến Thư lại tiếp tục nói trong mê man.

Mạc Thanh Mai lại tiếp tục bất ngờ không nói nên lời... anh thật làm cho cô thật sự cảm động gần chết rồi!

- Vợ tôi rất hung dữ... vì thế cô tránh xa tôi ra đi! - Hàn kiến Thư lại nói thêm một câu làm cho cảm xúc của cô lập tức nổi giận.

Anh.. anh vừa nói cô hung dữ sao??

- Hàn Kiến Thư... anh có biết mình vừa nói gì không vậy hả?? - cô gân cổ lên cãi còn lấy tay đánh lên lưng anh

- Hừm? Giọng này là của Thanh Mai... - Kiến Thư lại tiếp tục suy ngẫm- Cô là ai?

- Cái tên chết bầm này... vợ anh mà còn không nhận ra à? Đi chết đi... - cô lại tiếp tục đánh anh.

- Thanh Mai... đúng là em rồi! - Hàn Kiến Thư cười ngây ngô một cái ôm chầm lấy cô - Anh cảm thấy nóng quá!

Cái gì... nóng.. nóng hả? Đừng nói thuốc có tác dụng rồi nha...

Cô ở bên dưới nuốt nước bọt một cái nhìn anh...

- Thanh Mai... em hôm nay rất đẹp... - Hàn Kiến Thư lại tiếp tục cười - Còn rất mát nữa...

- Nè.. nè... - cô còn chưa kịp nói hết câu đã bị anh hôn cho mê man đến khi cả hai không còn mảnh vải che thân.

Ôi mẹ ơi... cô có phải là đánh giá thấp Hàn Kiến Thư rồi không? Hay cô cho thuốc quá liều rồi...

Từ tối hôm qua cho đến sáng... không biết cả hai đã làm bao nhiêu lần rồi mà anh vẫn chưa ngừng!

Hàn Kiến Thư không phải là người mà! $\geq \_\_\leq$

Sự kiện một tuần sau đó...

Tại một căn phòng lớn của ngôi biệt thự nào đó. Có một người chồng đang bắt lực gọi vợ mình thức dậy.

- Thanh Mai... dậy ăn sáng nào! - Hàn Kiến Thư ngồi lên giường đánh thức cô gái nào đó dậy.

- Để em ngủ một chút... - cô mơ hồ nói lảm bảm rồi xoay người qua một bên ngủ tiếp.

- Không được... ít nhất cũng phải ăn rồi mới được ngủ... - Hàn Kiến Thư vẫn chưa từ bỏ ý định.

- Không ăn... giờ em chỉ buồn ngủ thôi! - cô không thèm mở mắt trả lời.

- Không phải hôm qua em nói muốn nói ăn gà rán sao? Anh đi mua rồi... em không ăn anh đem đi bỏ vào sọt rác đây! - Hàn Kiến Thư giả vờ hù dọa cô.

- Không được.. để em ăn! - cô gái nào đó nghe như vậy thì lập tức ngồi dậy.

Hàn Kiến Thư cười ním mở hộp gà rán ra đưa trước mặt cô. Chỉ là..

- Ờ... - không biết làm sao vừa nghe mùi gà thì bụng cô lại xao động muốn ói - Không được.. ờ.. em phải vào nhà vệ sinh mới được.

Mặc Thanh Mai nhanh chân chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo. Nhìn cô nôn mà cảm thấy đau lòng, Hàn Kiến Thư ở một bên lo lắng.

- Thanh Mai.. em có làm sao không vậy? - anh ở một bên vuốt lưng cho cô.

- Không.. biết.. ờ.. - cô lại khó nhọc ói ra rồi thở hồng hộc.

- Khoan đã... có phải gần đây em rất hay buồn ngủ phải không?- Hàn Kiến Thư chợt nhìn ra gì đó.

- Phải... - cô cũng gật đầu thừa nhận sau đó ánh mắt hai người nhìn nhau.

Cô nhìn anh... anh nhìn cô! ◯___◯

Hàn Kiến Thư đột nhiên chạy đi đâu đó đến khi trở về đã thì đưa cho cô một cái hộp. Cuối cùng, sau khi cô từ nhà vệ sinh bước ra thì nước mắt vui mừng thành hai dòng rơi xuống.

- Em có thai rồi! - cô đưa cái que thử thai có 2 gạch màu đỏ cho anh xem.

Hàn Kiến Thư cầm cái que 2 gạch mà bàn tay run run... như vậy là anh làm cha rồi sao?

- Cảm ơn em... - Hàn Kiến Thư chạy đến ôm chặt cô vào lòng, lời nói rõ ràng còn có chút run rẩy.

Mặc Thanh Mai ở trong lòng ấm áp của anh thì vô cùng hạnh phúc. Cuối cùng, cô cũng đã có thai... cuối cùng cũng hoàn thành kế hoạch quyến rũ ông xã rồi.

Từ nay.. Hàn Kiến Thư sẽ mãi là chồng của cô , là ba của con cô!

Ha ha... Mặc Thanh Mai càng nghĩ càng không ngừng cười... tương lai tươi đẹp đang chờ bọn họ trước mặt!!

Bạn đang đọc truyện *Đóa Hoa Của Trường Nam Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.